

SHELLY LAURENSTON

ĐỐI DIỆN VỚI
Tình yêu

TIỂU THUYẾT / Minh Thu dịch

NHÀ XUẤT BẢN
LAO ĐỘNG

ĐỐI DIỆN VỚI TÌNH YÊU

---* ❖ *---

Tác giả: Shelly Laurenston

Thể loại: Văn học, Tiểu thuyết

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Đóng ebook: nguyenthanh-cuibap

Nguồn text: Waka

---* ❖ *---

ebook©vctvegroup

DẪN

Hắn đánh hơi thấy cô

Hắn dừng lại. Cảm giác thật mát lạnh. Hắn mất chưa tới một giây để nhận ra điều đó. Hắn biết rõ nó còn hơn cả tên của chính mình. Nó đã khắc sâu vào trí não của người thiếu niên từ hơn hai mươi năm trước, và giờ bộ óc trưởng thành của hắn vẫn còn nhớ rõ. Thực ra đầu óc hắn đã hành động y như hồi thiếu niên. Nó đã ngưng làm việc. Tất cả những gì nó muốn chỉ là được gói ghém bản thân mình giữa mùi hương ấy cùng với tiếng gầm gừ nhẹ. Con thú nhỏ trong hắn chỉ muốn đuổi mình và dụi mặt vào hương thơm ấy thôi.

Hắn đã đúng. Cô đã ở đây. Điều đó lý giải cơn giận dữ của chị hắn. Chị ta ghét cô. Căm ghét cả nhà cô. Missy không bao giờ muốn cô lảng vảng quanh khu nhà của Đàn sư tử... trừ phi, dĩ nhiên là, chị ta không có lựa chọn nào khác.

Gửi tới mẹ kính yêu, người đã luôn đặt niềm tin ở con. Dành cho Christina L., người vẫn tin tưởng tôi. Và dành cho Cypress B., người biết tôi có thể làm bất cứ điều gì mà tôi muốn... ngay khi tôi ngưng việc than vãn. Tôi yêu mọi người.

PHẦN I

Giáng Sinh Với Đàn Sư Tử

CHƯƠNG
1

Tối hôm qua, họ đã phát hiện ra một thi thể.”

Mace Llewellyn quan sát những việc cảnh sát đang làm phía trước ngôi nhà của Đoàn sư tử. Hắn nhận ra vài điều bất thường khi trông thấy một gã trong Đoàn đang đợi mình ở sân bay LaGuadia. Tuy vậy, khi nghe được rằng một kẻ trong Đoàn được tìm thấy với phần gáy bị nổ tung khiến hắn kinh ngạc. Nhưng chỉ một lát sau, hắn nhún vai. “Và?”

Shaw, một trong số những người mới gia nhập Đoàn sư tử mỉm cười: “Tôi chỉ đang làm việc mà bà ấy yêu cầu. Bà ấy nói đón anh ở đây, và đó là điều tôi đã làm.”

Mace thở dài, đưa tay lên xoa xoa đầu mình. Nguyên rủa Đoàn sư tử nhằm nhí. Hắn còn chẳng có thời gian cho chuyện này. Đúng hơn là cho họ. Những bà chị và anh em họ của hắn đang chờ đợi như những nữ hoàng khốn kiếp của Serengeti. Họ vẫn chưa hiểu ra. Mace không còn muốn điều này nữa. Ngày mà hắn ký vào đồng giấy tờ biến mình thành tài sản của Hải quân Hoa Kỳ, hắn đã không còn thuộc về Đoàn sư tử rồi. Mười bốn năm phụng sự khiến hắn trở thành kẻ có mục tiêu.

Hiện tại, hắn có hai mục tiêu trong cuộc sống và cả hai đều liên quan đến tương lai. Đầu tiên là giải quyết vài việc cá nhân. Sau đó, hắn sẽ bắt đầu công việc kinh doanh của chính mình. Hắn đã có những người hậu thuẫn về tài chính và cả đối tác nữa. Mục tiêu thứ hai khó khăn hơn nhiều. Hắn cần

phải tìm một người phụ nữ. Đó không phải là một người phụ nữ bất kỳ nào, mà là một người ám ảnh rất lâu trong những giấc mơ và tâm tưởng của hắn, lâu đến nỗi thậm chí hắn còn không thể nhớ được. Người phụ nữ đó đã bỏ rơi hắn hơn hai mươi năm trước. Đúng là ở thời điểm đó, cả hai chỉ mới mười bốn tuổi, nhưng quý tha ma bắt, đó lại là khởi nguồn của mọi chuyện. Hắn sẽ đi tìm cô. Hắn sẽ tìm thấy và buộc cô phải bồi thường cho những gì hắn đã trải qua.

Rất có khả năng là cô đã kết hôn và có sáu đứa con, hoặc đang sống ở Istanbul như một nữ tu sĩ. Ý nghĩ ấy chẳng thể nào vượt ra khỏi đầu óc thâm hiểm của hắn. Hắn biết rõ mình muốn gì. Chính vì thế hắn phải có cô. Thế nhưng, như thường lệ, các bà chị của hắn lại cản đường.

“Không chắc là tôi có nên quan tâm không.”

“Tôi cũng vậy. Cá nhân tôi thấy rất vui khi Petrov chết.”

Mace tặng gã một cái liếc xéo, không giấu nổi nụ cười tự mãn. “Anh đã giết hắn?”

“Ôi, làm ơn đi.” Shaw cúi xuống nghịch móng vuốt. Rồi gã tháo bộ vuốt xuống và xem xét chúng kỹ hơn. “Anh thực sự thấy tôi bận tâm với việc giết hắn sao?” Gã nhìn Mace. “Ý tôi là... đúng chứ?”

Gã ghi được một điểm.

“Vả lại, hắn biết tiệc tùng là như thế nào. Petrov có... khẩu vị hơi khác người. Vì vậy, bất cứ ai cũng có thể khử hắn.” Shaw thu lại móng vuốt. “Mà anh đã làm gì với cái đầu của mình thế?”

Mace trợn tròn mắt. “Chính xác thì tôi không thể nào có một cái bờm sư tử ở Hải quân Hoa Kỳ, phải không?”

“Tôi cũng đoán thế.” Shaw bẻ răng rắc cái cổ bự của gã. “Bà ấy chắc chỉ muốn gặp anh thôi. Anh là em trai duy nhất của bà ấy mà.”

Và là Người Nổi Dối duy nhất của dòng họ Llewellyn.

Không được. Họ không thể tiếp tục cuộc đối thoại đó nữa. Về bốn phận của hắn với Đàn sư tử hay dòng họ Llewellyn. Hắn đã có trách nhiệm với

đất nước rồi. Hải quân miễn cưỡng thả lỏng hắn. Hắn sẽ không quay trở lại quãng đời làm đầy tớ như trước nữa.

Và hắn chắc chắn rằng địa ngục cũng không để họ giao hắn ra cho Đoàn sư tử nào khác y như cầu thủ của đội bóng chày New York Mets.

Tuy vậy, Shaw khá hứng thú với cuộc sống của hắn. Vì là người kế cận hàng đầu của Đoàn sư tử Llewellyn, hắn không thể đòi hỏi nhiều hơn thế. Đối với một vài người, trở thành thành viên của Đoàn sư tử là một cuộc sống tuyệt vời. Những người phụ nữ sẽ đảm nhận trách nhiệm lo đồ ăn thức uống, nuôi đàn con và xây dựng tổ ấm vững chắc. Đối lại, bạn đơn giản chỉ cần giúp họ sinh con khi họ thực sự sẵn sàng và bảo vệ họ cùng đàn con khỏi những người đàn ông khác. Nhìn bề ngoài thì điều đó nghe thật tuyệt vời. Đó là đối với những người khác thôi, còn với Mace thì không phải. Hắn muốn nhiều hơn thế. Hắn muốn có bạn đời của riêng mình. Nói cụ thể thì chính là cô gái mà hắn đã đánh mất nhiều năm trước đây. Cô sẽ là của hắn và chỉ một mình hắn mà thôi. Hắn hoàn toàn không có ý định hầu hạ những người phụ nữ khác trong Đoàn như những con bò đến kỳ động dục.

“Tôi sẽ không quay trở về đâu.”

“Đừng bận tâm. Tôi chỉ quan tâm một chút về việc anh làm mà thôi. Mặc dù tôi muốn tổng cổ anh ra khỏi xe ngay bây giờ.”

Thở dài thêm lần nữa, Mace giật lấy túi làm từ vải thô đen và bước ra khỏi chiếc Mercedes trước khi Shaw nhấc hắn ra ngoài. Hắn không đi qua cửa chính vì tất cả phương tiện truyền thông đang ở đó mà đi vòng qua bên cạnh. Một vài cảnh sát mặc đồng phục và một gã trong Đoàn đang đứng canh lối vào bên hông. Gã liếc nhìn, xem xét kỹ lưỡng cái đầu cạo của hắn, rồi để hắn vào kèm theo tiếng cười nhạo. Mace đã phải đấu tranh với mong muốn được bẻ gãy cổ gã. Một cuộc chiến mà hắn hầu như không thể thắng nổi.

Hắn lên vào phía sau ngôi nhà, băng qua phòng bếp. Vài nhân viên liếc nhìn hắn nhưng vẫn tiếp tục làm việc. Những ngày nghỉ lễ này là thời gian bận rộn nhất với họ vì có rất nhiều buổi khiêu vũ và từ thiện sẽ diễn ra. Tuy nhiên, Mace không biết rằng có nhóm còn nhàm chán hơn cả những bà chị

của mình mỗi khi tới ngày hội ấy. Mace đã đi đến cuối gian bếp, đẩy cánh cửa tự động ngay khi điện thoại đổ chuông. Hắn thọc sâu tay vào túi quần trước và lôi ra cái điện thoại.

“Alo?”

“Này, là tôi đây.” Watts. Một người bạn cũ biết cách moi móc mọi thông tin hãn cần bất cứ khi nào và ở bất cứ đâu.

“Anh tìm ra chưa?”

“Cô ấy vẫn sống ở New York. Đã ly hôn.” Mace nhắm mắt và thở nhẹ. Hãn ghét việc phải giết ai đó ngay trong giai đoạn đầu của cuộc chơi. Nhất là một số thằng khờ tội nghiệp tình cờ lấy nhầm người phụ nữ. “Và anh sẽ thích điều này đây. Cô ta là cớm ở Sở cảnh sát New York.”

“Thật không?” Hãn biết điều đó luôn là mơ ước của cô, còn hãn, hãn vẫn ước mơ trở thành cầu thủ khúc côn cầu. Điều đó không có nghĩa là hãn bị buộc vào miếng đệm và gia nhập vào những người ở đảo New York.

Mace nhìn ra một trong những cửa sổ lớn bao quát cả khu vườn. Hãn thấy họ đứng khắp nơi. Những cảnh sát mặc đồng phục đang uống cà phê và nói chuyện với nhau. Mace nhìn xuống sảnh lớn dẫn đến văn phòng của chị hãn.

“Anh còn đó chứ? Tôi còn nhiều thông tin lắm.”

“Để sau đi. Tôi phải đi rồi.” Mace cúp máy. Hãn liếm môi và cố thở chậm lại. Cô thực ra có thể không ở đây, đúng không? Nhưng chết tiệt, nếu cô ở đây thì hãn đã luôn đúng. Dấu hiệu từ nữ thần Druantia, nữ hoàng của Druids, chính cô - cô thuộc về hãn. Cô luôn luôn thuộc về hãn.

Hãn đi về phía văn phòng riêng của chị gái, nghe thấy cuộc tranh cãi trước khi tới cửa. Hãn cũng có thể nghe thấy bà ấy đang nói chuyện phiếm với ai đó. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Điều cuối cùng Đàn sư tử cần là một lũ cớm tới khám xét nhà họ. Nhưng Petrov không chỉ là một tên làm thuê cho chị hãn mà còn là một trong số những kẻ nổi dõ. Gã sống hưởng thụ trên những thứ có sẵn. Cũng bởi phát súng ở phía sau gáy thường chỉ ra là một vụ giết người nên cảnh sát thực sự có quyền kiểm tra toàn bộ ngôi nhà này.

Dĩ nhiên là tất cả những suy luận này chả có nghĩa lý gì với Missy, người đứng đầu trong đám phụ nữ nhà Llewellyn, chị cả của hắn, và cũng là cục nợ của văn phòng kia.

Mace rẽ vào khúc quanh, thêm một hành lang nữa để tránh xa khỏi văn phòng ấy ngay khi hắn đánh hơi thấy chị ta.

Hắn dừng lại. Cảm giác thật mát lạnh. Hắn mất chưa tới một giây để nhận ra điều đó. Hắn biết rõ nó còn hơn cả tên của chính mình. Nó đã khắc sâu vào trí não của người thiếu niên từ hơn hai mươi năm trước, và giờ bộ óc trưởng thành của hắn vẫn còn nhớ rõ. Thực ra đầu óc hắn đã hành động y như hồi thiếu niên. Nó đã ngưng làm việc. Tất cả những gì nó muốn chỉ là được gói ghém bản thân mình giữa mùi hương ấy cùng với tiếng gầm gừ nhẹ. Con thú nhỏ trong hắn chỉ muốn đuổi mình và dụi mặt vào hương thơm ấy thôi.

Hắn đã đúng. Cô đã ở đây. Điều đó lý giải cơn giận dữ của chị hắn. Chị ta ghét cô. Căm ghét cả nhà cô. Missy không bao giờ muốn cô lảng vảng quanh khu nhà của Đàn sư tử... trừ phi, dĩ nhiên là, chị ta không có lựa chọn nào khác.

Hắn lượn qua khúc quanh, từ từ bước vào văn phòng thư ký. Chỉ còn một cánh cửa nữa thôi và hắn sẽ tới được văn phòng của Missy, như cách hắn vẫn thích gọi nó là “Đích đến: Địa ngục.” Hắn có thể nghe được chị mình đang chinh ai đó ở phía sau cánh cửa ấy và hắn không ganh tỵ với gã đàn ông kia, nhưng y có một thứ rất quan trọng với hắn. Y có cô.

Cô đứng trước cửa sổ nhìn xuống Vòng xoay Columbus và quay lưng về phía hắn. Cô có vẻ không dao động chút nào trước những tiếng la hét từ văn phòng Missy. Ở cô toát lên sự điềm tĩnh. Sức lực của cô được tập trung. Cô đứng khoanh tay trước ngực. Không hề cao như những người phụ nữ trong gia đình hắn, cô chỉ tầm 1m75. Nhưng lại có thân hình hấp dẫn. Chín chắn. Chính trực. Cô có thân hình nóng bỏng với ba vòng hoàn hảo. Mái tóc nâu vàng được cắt ngắn khiến nó trở nên dày hơn và chạm nhẹ vào cổ áo khoác da. Khi hắn lướt mắt dọc theo thân hình lộng lẫy của cô, hắn dễ dàng nhận thấy người phụ nữ này vũ trang bản thân tốt hơn cả binh đoàn

ting nhuệ bậc nhất (SEALs). Bao súng ngắn phình to sau áo da và bao súng ở mắt cá chân phải dưới lớp quần đen. Dường như chân trái của cô cũng dặt một bao đựng dao nhỏ, khiến hẳn thực sự hồ nghi rằng bất cứ cảnh sát nào của chính phủ cũng coi nó là hợp pháp.

Điện thoại rung lên đập vào hông cô. Cô dễ dàng lấy nó ra khỏi bao, liếc nhìn người gọi và trả lời. Cùng lúc đó, hẳn gần như sụp xuống và bò tới chỗ cô. Là giọng nói đó. Cái giọng nói đáng nguyên rủa, khốn kiếp ấy. Y như đi trên mười dậm đường khắc nghiệt trong sa mạc nóng bức, nhưng bằng cách nào đó cô đã thuần hóa được giọng nói Bronx khó nghe của mình. Tuy vậy, vẫn có chút gì đó thất vọng. Hẳn yêu giọng nói đó của cô. Cô vẫn thường sử dụng nó. Nhưng giờ đây lại kiềm chế nó, chặn nó lại. Đó là đặc điểm của cô. Hẳn cười và lấy làm lạ vì lý do gì mà cô gái nói giọng Bronx hẳn từng biết và hẳn yêu đã quay trở lại. May quá, dẫu sao thì cô chẳng thể làm gì được cái giọng nói đó cả. Hẳn nhắm mắt lại trong chốc lát và để giọng nói của cô quấn quanh hẳn như cơn sóng dữ.

“Em đã nghĩ rằng chị sẽ không bao giờ gọi cho em nữa. Chị sẽ không tin nổi là em đang ở đâu đâu.” Cô cười lớn còn hẳn thì siết chặt năm đấm. “Nhà của Missy Llewellyn... không, em không lừa chị đâu. Làm thế nào mà em lại làm vậy chứ?”

Cô gãi cái cấn cổ thon dài của mình. Niềm khao khát được chạm vào đó khiến hẳn nghẹt thở. “Chúa ơi, không phải là chị đọc mấy tờ báo đó chứ? Một người của bà ta bị giết ở công viên Battery. Một đôi chạy bộ đã phát hiện ra hẳn. Gì cơ? Na... Vậy chị muốn em thông báo gì cho bà ta cơ?” Cơ thể cô bắt đầu rung lên giống như đang nín cười vậy. “Ôi, em không nghĩ là mình sẽ đưa tin đó cho bà ta đâu. Geez. Mà chị bảo em mang mỗi ác cảm ư.”

Một lát sau, người cô cứng đờ. “Không. Em không thể. Em đang làm việc, đó là lý do đấy. Vâng. Thậm chí cả ngày Giáng sinh nữa. Và lại, em ghét Giáng sinh. Em có vài vấn đề về tinh thần với việc tổ chức nó.” Hẳn cau mày để khỏi bật cười. Cô có “vấn đề tinh thần” với việc tổ chức Giáng sinh sao? Chuyện tào lao mà cô nghĩ ra vẫn có thể khiến hẳn kinh ngạc.

“Coi kìa, em phải đi đây. Không, em sẽ không tranh cãi về vấn đề này nữa.” Cô cúp máy và nhét lại vào bao da.

Lạy Chúa, người phụ nữ này vẫn đẹp như vậy dù cho bao nhiêu năm đã trôi qua. Và hẳn cá là hẳn có thể cởi đồ của cô và cuồng nhiệt với cô... hẳn liếc nhìn đồng hồ. Ba mươi giây.Ồ. Điều đó sẽ thực hiện được thôi.

Desiree MacDermot chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ văn phòng thư ký và chờ đợi. Ôi, chờ đợi và phát hỏa. Người chị cả của cô cứ luôn phá hỏng những khoảnh khắc đẹp đẽ. Hiện giờ, cô đang đứng trong nhà kẻ thù số một của họ, những giây phút ở sau xe tuần tra để tránh xa ông con bê cái giàu có ấy, và chị cô đã nói cái gì nhỉ? “Mày có về nhà bố mẹ ăn bữa tối Giáng sinh không?”

Tại sao phải là có chứ. Tôi cũng dự định bóc lớp da ở nơi dễ bị tổn thương nhất trên cơ thể và sát muối vào miệng vết thương ấy đấy.

Lý do không phải vì tất cả những gì ở kỳ lễ đó sao - để cho gia đình của bạn khiến bạn ước rằng mình là trẻ mồ côi?

Dez phải sạch sự cố gắng của chị gái khiến mình khốn khổ. Cô đã phải cực khổ thế nào để xây dựng kế hoạch vĩ đại là làm cho Missy Llewellyn khóc chứ? Missy dường như chẳng thích thú thứ gì ngoài việc làm cho các chị em nhà MacDermot sống trong địa ngục. Hình như điều đó là không đủ bởi ba người trong số họ đều giành được quyền có mặt tại trường Cathedral ở Manhattan bằng việc kiếm được học bổng cấp cao. Hay cha mẹ cô đã phải làm việc rất vất vả để dành những gì tốt nhất cho mấy cô con gái cứng trong khả năng của mình. Không, với Missy và các chị em khác của dòng họ Llewellyn, những thứ đó không có ý nghĩa gì hết. Họ chỉ quan tâm tới một điều - sự thật là nhà MacDermot nghèo và những cô gái Puerto Rican - Ai len đến từ Bronx. Và họ muốn đảm bảo rằng gia đình cô không bao giờ quên điều đó.

Có lẽ Chúa đã mỉm cười với cô và cô có thể trút giận lên người Missy bởi những việc ngu ngốc mà bà ta đã làm. Ôi, giá mà Missy chỉ đánh cô thì Dez có thể còng tay con mụ khốn kiếp đó lại và ném ả ta vào phòng giam trong vài giờ. Biết đâu mấy ả điếm sẽ làm mụ ta phát khóc nhỉ. Giống như

mụ từng khiến Dez khóc trong suốt những ngày oi bức cuối tháng tám năm ấy.

“Cô sẽ không bao giờ xứng với thằng bé.”

Đó là những gì họ nói với cô khi cả bốn chị em đi vòng quanh cô như một bầy sói. Cô không bao giờ quên được những từ ngữ hung ác ấy, nhưng cô cũng không để chúng kìm hãm mình lại. Còn lâu đi nhé. Có lẽ cô nên cảm ơn Missy. Nếu không nhờ bản chất ác độc của mụ ta, Dez có thể đã không có quyết tâm trở thành cảnh sát như bây giờ. Cô quyết định ngay sau đó và ở đây để chứng minh rằng Missy Llewellyn đã lầm, và như trước đây cô từng nói, cô đã làm được. Dez nhận ra rằng những người này cùng với tất cả tiền bạc của họ cũng như những thứ liên quan kia, sẽ không bao giờ xứng với cô.

Quyết tâm liều lĩnh cùng nụ cười đe dọa lan rộng trên toàn bộ khuôn mặt khiến cô chợt nhận ra tất cả những mộng tưởng của mình dường như đều đang trở thành hiện thực. Ý nghĩ về việc tống được Missy vào xe tuần tra khiến cho ngực cô căng cứng.

Không được. Chuyện này đã âm thầm đưa cô quay lại ngày tươi đẹp nhất trước đây. Giống như ai đó giáng một cú vào đầu mụ ta như một món quà Giáng sinh sớm hơn 5 ngày vậy. Điều này suýt nữa khiến cô rớt nước mắt vì hạnh phúc. Không gì tốt hơn điều này cả. Tuyệt đối không có điều gì.

“VẬY em đến từ nơi quỷ quái nào thế?”

Dez rùng mình. Một người đàn ông, cùng giọng nói quen thuộc ấy. Cô chỉ biết một người có giọng nói như vậy. Một cậu nhóc mười-bốn-tuổi kỳ cục, nhỏ bé nhất mà cô nhớ rõ có giọng nói trầm nhất mà cô từng được nghe. Cô quay gót... và đối diện với một vị thần, đó là cô tự nhủ với bản thân mình như thế. Cao lớn. Có phần hơi giống với tuyển thủ hậu vệ. Một cái đầu cạo trọc với một chút gợn và đôi mắt màu vàng. Cùng lúc đó, đôi mắt chăm chú nhìn cô y như nhìn thấy tấm thịt sườn hảo hạng. Không phải. Đó không thể là Mace Llewellyn được. Trái tim cô rớt xuống. Phải, người này rất đẹp, nhưng cô vẫn thấy cái đẹp hàng ngày. Trong kí ức của cô, Mace không đẹp như vậy, nhưng lại luôn biết cách khiến cô phải cười.

Trong những năm qua, cô đã học được rằng địa ngục còn quan trọng hơn vẻ ngoài nhiều.

“Nào... trả lời tôi đi chứ.”

Ừ. Cảnh báo gã điên. Thế quái nào mà mấy gã đẹp trai đều điên khùng như vậy nhỉ? “Tôi... ừ... xin lỗi. Tôi có biết anh không?”

Anh ta khoanh đôi tay vạm vỡ trước bộ ngực cường tráng và cười mỉa. “Em có một phút nhé. Hãy để ký ức về với em.”

Cô chớp mắt và cố gắng nhớ lại những lối thoát hiểm bên ngoài phòng khi gã điên tuyệt đẹp kia phát cáu.

“Vẫn đang đợi đấy nhé.”

Câu nói ấy đánh trúng cô. Y như một cái tát vào trán vậy. Nhưng mà... không. Không thể nào. Không thể là người đó được. Nhưng giọng nói hờm hĩnh đó. Cả cái vẻ ngạo mạn. Nụ cười tự mãn chết tiệt ấy. Cái giọng nói chết người đó đã trưởng thành tuyệt vời theo tuổi tác. Tất cả những thứ ấy chỉ thuộc về một người mà cô đã chờ đợi hơn hai mươi năm nay để được gặp lại.

Chuyện gì đã xảy ra với cậu bé mà cô nhớ rõ vậy? Hình như, đây... đây... người đàn ông đã thế chỗ cậu ta. Ôi, đàn ông cái gì chứ!

Nhưng dù anh ta nhìn có khác trước như thế nào, cô vẫn nhớ rõ mà. Có lẽ chính đôi mắt vàng kỳ lạ kia mới là điểm thay đổi đáng chú ý. Đúng hơn là đôi môi đầy đặn tuyệt vời ấy, ngay cả hồi mười bốn tuổi, cô đã không thể cưỡng lại được.

Hoặc cũng có thể là cái cách anh ta nhìn cô chăm chăm. Giống như là đã dành hết thời gian để tưởng tượng cảnh khóa thân của cô vậy.

Chỉ một người nhìn cô như thế thôi. Đúng vậy, chỉ một người từng nhìn cô như thế mà cô không hề có ý định xé toạc đôi mắt ấy ra khỏi hốc mắt.

“Ôi trời ơi - Mace?”

Thời gian đã mang đến những điều thật kỳ diệu với cô. Một số phụ nữ không còn mang vẻ đẹp như hồi trung học, đặc biệt là ở tuổi ba-mười-sáu. Nhưng cô thì không. Thậm chí cô còn đẹp hơn trước. Cô vẫn sở hữu đôi

mắt mê người ấy. Đôi mắt màu xám với những đốm xanh lá nhỏ. Hãn thường chăm chú nhìn vào đôi mắt ấy trong giờ sinh học và giả vờ như đang làm thí nghiệm. Đương nhiên, đó là khi hãn không được nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp và đáng yêu ấy, cái mũi hếch nhỏ nhắn hay thân hình nóng bỏng đến không ngờ kia.

Dez thực sự thích hãn trước đây. Theo cách của riêng hãn. Nặng gần bốn mươi một kilogram, vừa đủ một mét sáu mươi một, một mái tóc không thể kiểm soát nổi và dáng dấp của một tên khổng lồ. Hầu hết mọi người không ưa Mace. Tuy vậy, Dez lại nhận thấy hãn thông minh và hài hước. Ngay cả các chị hãn cũng chưa bao giờ nhìn theo cách đó. Vào năm mười-bốn-tuổi, đó là tất cả với hãn.

Sau đó, cô rời bỏ hãn. Bước ra khỏi cuộc đời hãn và không bao giờ quay trở lại nữa. Tại thời điểm này, Mace hoàn toàn dễ dàng đẩy cô dựa vào tường và gặng hỏi cô sao lại có thể bỏ hãn đi như vậy.

Nhiều năm qua, một phần trong hãn vẫn nuôi hy vọng được nhìn thấy cô lần nữa. Mặc dù hãn luôn ước rằng mình có thể quên đi. Hãn để bản thân chìm đắm vào những người phụ nữ khác mà hãn gặp kể từ lần cuối nhìn thấy đôi xăng đan của cô bước xuống hành lang trường và biến mất khỏi cuộc đời hãn. Nhưng hãn không làm được. Cho dù có cố gắng đến thế nào, hãn vẫn không thể quên được cô. Quỷ tha ma bắt, hãn vẫn mơ thấy cô. Cô đã già hơn so với những gì hãn thấy trong mơ, cảm ơn Chúa, nhưng giấc mơ của hãn không đánh giá đúng người phụ nữ đang đứng trước mặt hãn, một dây cổ có gắn huy hiệu Sở cảnh sát New York đang đeo trên cổ cô.

“Mace Llewellyn? Phải anh không?”

Vậy là, cô đã nhớ ra hãn. Tốt rồi. Bây giờ hãn có thể nói với cô những gì một ả đàn bà đê tiện như cô đã để lại cho hãn sau khi bỏ đi. Làm tan nát trái tim mười-bốn-tuổi của hãn thành hàng triệu mảnh và dẫm lên nó bằng đôi xăng đan của cô. Hãn bắt bản thân phải làm điều đó cho đến khi cô cười với hãn. Nụ cười ấy gần như khóa chặt hãn lại.

Sau ngần ấy năm, người phụ nữ này hoàn toàn vượt xa so với trước. Nhất là khi cô nhào vào hãn, theo đúng nghĩa đen, vòng hai tay quanh cổ

hắn.

“Chúa ơi, Mace! Thật không thể tin nổi.”

Mắt hắn gần như lặn ra ngoài khi cô ép cơ thể mình tỳ vào hắn. Không suy nghĩ nhiều, hắn ôm lấy cô bằng một vòng tay thật chặt và nhấc cô lên khỏi mặt đất. Cô thực sự kêu ré lên, nghe có vẻ lạ với chất giọng của cô.

“Không thể tin được, Mace!” Hắn cũng vậy. Làm thế nào mà một người lại có mùi thơm như vậy? Con người sao có thể?

Cô cười lớn. “Đừng hít cổ em nữa!” Cô đẩy vai hắn ngả người ra sau, nhưng hắn không muốn để cô đi. “Em không tin được là anh vẫn làm thế đấy.”

“Em thơm thật đấy.”

Cô đảo mắt. “Sao cũng được.”

“Vậy?”

“Vậy gì cơ?”

“Trả lời câu hỏi của anh.”

“Câu hỏi của anh?”

“Em đã ở chỗ quái nào thế?”

“A, Mace. Thôi đi.” Cô cố gỡ tay hắn ra, nhưng hắn lại giữ chặt. “Anh có để em đi không?”

“Anh rất thoải mái. Trả lời anh đi.”

“Gia đình em đã chuyển đi rồi, Mace. Tới Queens. Các chị của em và em học ở trường khác. Em đảm bảo với anh đó không phải vì chuyện cá nhân.” Hắn nhìn thẳng vào cô. “Không phải thế!”

“Em có viết thư cho anh không?”

“Không, Mace.”

“Em có nghĩ về anh không?”

“Ôi, thôi nào!”

“Gì cơ? Đó là câu hỏi có căn cứ.”

“Anh biết anh là con một gia đình giàu có nhất ở New York mà. Anh có thể theo dõi em nếu anh thực sự muốn nhìn thấy em đến thế.”

“Anh phải vào trường quân sự.”

Dez cố không bật cười, nhưng thật buồn, một sự cố gắng yếu ớt. “Xin lỗi. Em đoán rằng mình sẽ khó khăn khi tưởng tượng anh đang thoát khỏi... anh biết đấy... ai đó.”

“Em cho rằng điều đó có nghĩa là gì?”

“Thôi nào, Mace. Đó là em.”

Hắn nhìn chăm chăm vào mặt cô. “Phải, đó chắc chắn là em.” Mắt họ khóa chặt vào nhau, trong vài khoảnh khắc, họ không làm gì hết ngoài việc nhìn thẳng vào người kia.

Dez lắc đầu. “Được rồi. Bỏ em xuống.”

“Tại sao?”

“Mace!”

Hắn thả cô xuống, khiến Dez đứng đưa trở lại trên gót chân mình. Điều này, dĩ nhiên là, buộc hắn phải nắm lấy hông cô để giữ vững cô khi cô rơi xuống rồi.

“Bỏ tay ra, Llewellyn. Không thì tôi sẽ biến hai hòn cà của anh thành vòng đeo cổ đấy.”

Anh vừa mỉm cười vừa thả cô xuống. “Ồ, em đã thay đổi rồi.”

“Anh thì không. Tôi thấy Cái Tôi của anh vẫn còn.”

Không một người phụ nữ nào trên thế giới này dám gọi hắn như vậy cả. Hắn cúi xuống nhìn bản thân mình. “Anh không thay đổi ư? Không một chút nào sao?”

“Em không nói về thân thể, đồ ngốc.” Cô dấm nhẹ vào vai hắn, chớp mắt kinh ngạc, và đột nhiên cảm nhận được bắp tay cứng rắn của hắn dưới lớp áo khoác. “Em chắc chắn không nói về cơ thể.”

Hắn mỉm cười với cô, thích thú khi cơ thể của mình có vẻ làm cô phân tâm. “Em đang làm đúng đấy, người đẹp?”

“Ôi, thôi đi.”

“Ít ra hãy nói với anh là em nhớ anh chứ.”

Cô gật đầu, dịu giọng lại. “Phải, Mace. Em nhớ anh. Anh là người bạn thân nhất của em.”

Bạn thân? Hẳn chưa bao giờ muốn trở thành bạn thân của cô cả. Hẳn muốn trở thành bạn trai của cô kìa. Hẳn muốn mua tặng cô một trong số những chiếc vòng tay ID khắc tên hẳn trên đó. Hẳn muốn xăm dòng chữ “Tài sản của Mace Llewellyn” lên trán cô.

“Đừng cau mày nữa, Mace.” Cô vươn người lên và lướt tay khắp trán hẳn. Hồi còn đi học cô hay làm như vậy. Thường thì đó là liều thuốc giúp hẳn bình tĩnh lại ngay sau đó. Thứ duy nhất giữ hẳn tránh xa phần mít ướn gốc ghếch và vẻ hợm hĩnh của một tên nhà giàu khốn nạn. “Đã hơn hai mươi năm rồi, Mace. Hãy để nó qua đi, tên gốc này.” Cô lướt ngón cái dọc sống mũi hẳn, lan rộng để những ngón tay vuốt ve má hẳn. Hẳn nghiêng mặt áp vào lòng bàn tay cô khiến cô mỉm cười hạnh phúc.

Thậm chí sau ngần ấy năm, cô vẫn biết cách xử lý hẳn thế nào. Làm cách nào để tìm lại những con thú trong tim hẳn mà không cần quá cố gắng. Ôi đúng vậy. Người phụ nữ này được định sẵn là dành cho hẳn. Và giờ, không gì có thể chen vào con đường của hẳn nữa.

“Cô nghĩ cô đang làm cái quái gì với em trai của tôi thế?”

Mace găm gù và tự hỏi bao nhiêu năm tù là đủ với một người quảng chị gái của mình xuống sông Đông nhỉ?

Cơ thể Mace trở nên căng thẳng khi áp vào tay cô. Sau đó, cô nghe thấy Mace găm gù. Anh chỉ làm như thế khi có người chọc tức mình. Chàng trai đáng thương, dường như anh vẫn không nhận được điều gì tốt đẹp từ các bà chị của mình hơn cả việc cô làm với chính cô.

Cô nhìn qua vai mình thẳng vào quý bà Missy Llewellyn xinh đẹp. Trái với Mace, Missy không thay đổi nhiều lắm. Vẫn gầy, quý phái và xinh đẹp. Hầu như ngược lại hoàn toàn với Dez, người mà ông chú ít-yêu thương-nhất vẫn gọi cô là “con béo”.

“Thế nào? Nói đi chứ.” Và vẫn là một con rắn độc.

Ôi. Một Missy say xin. Dez thích điều này. Bà ta có thể là người giỏi giang. Bà ta nên là một người tốt bụng. Mà thôi đi. Toàn bộ hội giết người

tuyệt nhiên đã không gọi mụ ta là Kẻ Chủ Mưu.

Dez quay sang đối mặt với Missy và dựa lưng vào ngực của Mace. Sau đó, cô nắm lấy cánh tay to lớn của anh và quẩn quanh eo mình. Ban đầu, cô ngạc nhiên với chính cô vì phản ứng tự nhiên của mình với Mace. Tự thả mình vào vòng tay của một người đàn ông là một việc chưa từng xuất hiện trong hơn hai mươi năm qua. Đó thực sự không phải là phong cách của cô. Nhưng chỉ cảnh tượng này cùng anh mới mang cô gái mười-bốn-tuổi quay trở lại, một cô gái không bao giờ xứng với Mace cũng như sự khó hiểu vốn có của anh. Nhưng giờ thì sao? Thôi được, cứ mượn Mace để giày vò chị của anh đã - chỉ là bữa tiệc của Dez mà thôi.

Cô mỉm cười với Missy. “Em trai chị mời tôi đi cùng anh ấy tới khách sạn để có vài mối quan hệ đây hoang dại và dơ bẩn... rồi tôi nói dẫn đường đi.”

Ôi được đấy. Nếu ánh mắt có thể giết người, cô sẽ không có gì hơn là một vết nhơ trên tấm thảm của người đàn bà đó. Rõ ràng, Missy vẫn cảm thấy Dez không xứng với em trai mình. Nó chỉ làm cho mọi việc thú vị hơn thôi. Tất nhiên, Mace ôm chặt cơ thể cô và dí mũi vào cổ cô - điều đó không gây hại gì. Cô cũng không thấy ngạc nhiên khi Mace phối hợp cùng mình như thế. Hai người bọn họ ở cùng nhau luôn là rắc rối. Các xơ luôn luôn tách họ ra trong lớp học, bắt họ ở lại trường sau khi hết giờ, gọi họ là hiện thân của quỷ dữ và kết án họ vào hố lửa của địa ngục. Nhưng mà... sao cũng được.

Dường như có vài thứ không hề thay đổi.

“Vậy nhé, Mace. Em được nghỉ trong vài giờ nữa.”

Anh lắc đầu. “Bé cưng, anh không thể đợi lâu được nữa. Em biết đấy. Bỏ những thứ vướng víu đi.” Dez cố rút một phần cơ thể mình ra, muốn ngắt lời Mace vì sự giúp đỡ đặc biệt ấy thay vì để trò chơi tiếp tục.

“Nghe thật lãng mạn, Mace. Em không hề biết anh lại lãng mạn đến thế.”

“Còn nhiều điều về anh em vẫn chưa biết đâu.”

À, đúng là Mace mà cô biết rồi. Cậu bé thông minh nhưng thích giả ngốc này là kẻ luôn giày vò người khác mỗi ngày để làm thú vui tiêu khiển cho

mình, và chị gái hắn cũng không phải ngoại lệ. Thực tế, Dez biết anh đã vượt qua tầm hành hạ chị mình và anh thích thú tận hưởng từng phút ấy.

Hay lắm. Cuộc sống của cô ngày càng tốt hơn thôi.

Liệu những tháng ngày của hắn có tốt hơn chút nào không? Người phụ nữ trong mơ của hắn đang cuộn mình trong vòng tay hắn và chị gái hắn giận dữ kịch liệt. Chuyện này kéo dài trong ít phút, hắn khẽ gặm gù và không có ý định dừng lại.

“Mason.” Chị gái hắn nghiêng răng phun ra. “Chị cần nói chuyện với em. Chuyện riêng.”

Mace liếc chị ta. Hắn tự hỏi điều này kéo dài được bao lâu trước khi chị ta gất lên.

“Ngay bây giờ!”

Mất tất cả mười giây.

Hắn nhìn theo bóng dáng oai vệ nhưng cứng nhắc của chị ta đi vào phòng.

“Ồ, Mace. Anh đang gặp rắc - rối kìa,” Dez thì thầm bằng giọng ê a.

Hắn kéo cô lại gần hơn. Hắn không thể chịu đựng thêm được nữa. Liệu cô có biết chính xác cô có vị như thế nào không?

Một cảnh sát khác đến đứng bên cạnh họ. Gã trừng mắt nhìn Mace, nhưng Mace lờ tịt gã. Hắn sẽ không để cho bất cứ điều gì khiến hắn xao nhãng người phụ nữ trong vòng tay hắn.

“Chúng ta phải ra khỏi đây.”

“Gì cơ? Tại sao?”

“Nhận được một cuộc gọi từ trung úy. Họ đang lôi kéo chúng ta. Tôi đã được thông báo là chúng ta đã có đủ thông tin cho cuộc điều tra này và chúng ta không được phép quấy rầy bà Llewellyn lâu hơn nữa. Và cô có thể dừng mọi việc cô đang làm lại không?”

“Này, B! Anh đang làm phiền cảm giác phấn chấn của tôi đấy.”

Người đàn ông khó chịu lắm bầm, sau đó quay lưng lại phía họ. Dez nhìn Mace qua vai cô. “Ngài Llewellyn, tôi tin chắc rằng chị gái ngài đã

thực hiện một cuộc gọi.”

“Tệ thật. Anh đã lên kế hoạch hành hạ chị ta và tất cả đều liên quan đến bàn làm việc của ả.” Dez mỉm cười quay lại, rướn người và hôn lên má Mace. Có rất nhiều phụ nữ còn làm những thứ còn nồng nhiệt hơn với hắn trong bao năm qua, nhưng không ai trong số đó mang lại cảm giác tuyệt vời như nụ hôn đơn giản này. “Thật tốt khi được gặp lại anh lần nữa, Mace.”

Cô trượt ra khỏi hắn và hắn miễn cưỡng để cô đi.

“Và anh rất vui vì em ổn. Mặc dù anh chưa bao giờ nghi ngờ em làm không tốt.” Cô ra hiệu cho cộng sự. “Chúng ta ra khỏi đây thôi, B.”

Người đàn ông rời đi. Dez theo sau, nhưng Mace đã ngăn cô lại. “Đợi đã.”

Dez nhìn anh, tò mò nguyên do tại sao anh lại muốn cô chờ đợi. Thực ra thì cô thấy mình đang tò mò rất nhiều thứ về Mace.

“Tối nay ra ngoài với anh nhé. Mình cùng nhau ăn tối.”

Cô bật cười, trả lời trái ngược với yêu cầu. “Không.”

“Sao lại không?”

“Anh còn không nhớ tên của em, Mason Llewellyn.”

Anh chưa từng gọi tên cô từ mười phút trước. Điều này khiến cô tổn thương khi nghĩ rằng anh dễ dàng quên cô như vậy nhưng khi bạn nhìn những gì Mace đã làm hôm nay, làm thế nào bạn có thể nhớ tất cả phụ nữ chứ? Đặc biệt lại là một người bạn chưa từng ngủ chung nữa.

Dez quay đi và bước xuống hành lang.

“Desiree.” Cô sững người khi giọng nói trầm thấp của anh lướt trên da mình. “Patricia. Marie. MacDermot. Dez là tên gọi tắt.”

Dez mệt mỏi quay lại, há hốc miệng kinh ngạc. “Thế quái nào mà anh nhớ hết những thứ đó vậy?” Anh thậm chí nhớ cả tên thánh của cô. Không một ai biết tên thánh của cô ngoại trừ các linh mục giáo xứ, và đó là lý do anh thực sự không thích cô nhiều như vậy.

“Anh nhớ mọi thứ về em, Dez. Tất cả mọi thứ.”

Hơi thở dần chuyển sang những tiếng thở dài. Trái tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Và đột nhiên cô tự hỏi liệu Mace có thể cảm nhận được máu của cô đang chạy đua trong tĩnh mạch không.

Sau vài phút, cô rùng mình. “Anh vẫn làm thế. Mace.” Kẻ tàn nhẫn.

“Làm gì cơ?”

Cô nhe răng cười đồng thời trừng mắt nhìn hắn.

“Làm em khổ sở như thế.”

Hắn tựa người vào khung cửa, hai cánh tay vươn ra phía trước, ôm trọn cô vào lòng.

Cô nhắm mắt lại và thở thật sâu. Sau một lát, “Mace, em phải ra khỏi đây.”

Đây không phải những gì hắn muốn. Cô không biết sao? “Vâng” cho bữa tối nay. “Vâng” để kết hôn vào ngày mai. Khi thật, hắn đã có cả một lịch trình để thực hiện. Một lịch trình liên quan đến việc cùng cô có một đêm hạnh phúc.

“Khi nào anh được gặp lại em?”

Cô đi xuống cầu thang. “Vì lợi ích của chị anh, hãy hy vọng là không bao giờ đi.”

Sau đó, bóng cô mất hút. Nhưng chuyện này chưa kết thúc đâu.

Không bao giờ.

Dez leo lên ghế sau ô tô, nghiêng đầu, tựa lưng vào ghế và nhìn chăm chăm lên nóc xe Chevrolet.

“Đừng làm vậy, Dez.”

Cô liếc nhìn người cộng sự bốn năm. “Đừng làm gì?”

“Nhận tất cả sự lừa dối của gã đó. Hắn rất giàu. Hắn là người nhà Llewellyn. Và hắn có thể sở hữu bất kỳ con lừa nào mà hắn muốn trong thị trấn này.”

“Tôi là một con lừa.” Dez cười toe. “Cái gã tuần trước ấy, kẻ tin rằng người ngoài hành tinh nói chuyện với hắn và nói đó là lý do hắn cố gắng đốt nhà hàng xóm ấy, bảo tôi thật tuyệt vời.”

Bukowski cười khúc khích rồi khởi động xe. “Và hẳn đã đúng, mặc dù hẳn không phải người khỏe nhất mà chúng ta từng bắt giữ. Nhưng một gã như Llewellyn sẽ không bao giờ nhận thức được nó. Bởi vậy đừng bao giờ lãng phí thời gian của cô.”

“Tôi biết. Tôi biết chứ. Dù vậy, một cô gái có quyền mơ mộng mà.”

“Phải. Chắc chắn rồi.”

Anh ta lái xe ra đường và quay trở lại khu vực cảnh sát.

Mace Llewellyn. Trở lại New York và trông hấp dẫn hơn bất cứ điều gì mà cô từng thấy trước đây. Ai mà biết được anh ấy trở thành như thế chứ? Cô luôn nghĩ về anh như một sự trở lại đáng yêu trong ngày. Cậu bé dễ thương luôn ngồi cạnh cô trong lớp khoa học, người luôn làm cô bật cười bằng cách trêu chọc những người xung quanh họ trong khi cố gắng không nhìn chăm chăm vào ngực cô. Anh đầy hài hước, dí dỏm, hơn hết còn là đòn trí mạng của cô. Tuy nhiên, bây giờ, sao nhỉ... bây giờ người đàn ông ấy là một vị thần. Anh phải cao ít nhất một mét chín và nặng hơn 90 kg, mà không có một chút chất béo nào trên người cả.

Ban đầu, cô không mấy ấn tượng với những gã mà cô nhìn lướt qua trong khi mai phục Missy. Quá đẹp. Quá hào nhoáng. Quá... sạch sẽ. Họ mặc những bộ comple Armani và đeo đồng hồ bảy-trăm-đô la. Tất cả bọn họ đều vàng hoe. Không, không phải vàng hoe. Vàng. Vàng thực sự. Làn da. Đôi mắt. Mái tóc. Thật khó mà tin được những người này sống ở New York. New York của bà ta. Ở đâu mà bạn có thể tìm được mỗi bóng dáng, mỗi sắc thái, mỗi nước da như thế dưới vệt cầu vồng này chứ.

Đúng như Dez lo lắng, gia đình cô đại diện cho nền văn hóa New York chân chính. Cha cô - một chàng trai Ai-len tốt bụng đến từ Nhà bếp Địa ngục^[*]. Mẹ cô - một cô gái Puerto Rican ngọt ngào đến từ Bronx. Họ cùng nhau tạo ra một bé con da nâu trông giống như vừa xuống khỏi con tàu đến từ Catano. Một đứa con gái tóc đỏ khác với làn da nhợt nhạt như thể cô ấy làm ở sân khấu Broadway trong vở *Riverdance*^[*].

Nguyên văn: Hell's Kitchen – chương trình Nhà bếp địa ngục Điệu nhảy ranh giới giữa sự sống và cái chết

Sau đó, họ sinh ra Dez, người lừng lơ giữa hai thế giới. Mái tóc nâu thẳng hơi pha chút ánh đỏ. Làn da dường như được phơi dưới ánh mặt trời quá lâu nên có màu-kỳ-quái chết tiệt y như cha cô vậy.

Mason dường như cũng mắc phải vấn đề tương tự. Anh thuộc về đúng thế giới của mình mà cũng có thể là không.

Mái tóc của anh vàng óng. Đôi mắt màu vàng. Thậm chí cả làn da cũng vàng. Nhưng giờ đây nhìn anh có vẻ gì đó hung dữ và đúng là như thế. Anh để râu mọc lởm chởm trên cái cằm vuông mạnh mẽ. Gần đây, anh đã cạo mái tóc vàng ấy, tuy nhiên trông có vẻ như nó đang chiến đấu để quay trở lại. Đôi mắt vàng đăm chiêu như thể nó đã thấy nhiều thứ trên đời trong hơn hai mươi năm qua. Và những vết sẹo đáng sợ trên cổ là minh chứng thế giới này khá khắc nghiệt với anh.

Đúng vậy, mà Bukowski có lẽ đã đánh trúng trọng điểm. Một anh chàng như Mace đã ra khỏi tầm với của cô rồi... đấy là nếu như cô có. Nó không giống như việc cô hẹn hò nhiều sau khi cuộc hôn nhân với “Gã Ngốc” kết thúc cách đây bốn năm.

Tuy nhiên, Mace mười-bốn-tuổi thường làm cô cảm thấy ngứa ngáy dọc sống lưng khi anh cười với cô ở phòng thí nghiệm sinh học. Thế nhưng, một Mace trưởng thành thế này lại khiến toàn thân cô rạo rức mãnh liệt.

Cô thậm chí còn không nghĩ Mace chú ý tới cô ngay sau đó. Anh luôn đối xử với cô y như một đứa em gái mà anh không thực sự ghét. Thời gian tới khi gặp anh, mặc dù... ừm, cô thực sự hy vọng anh không nhìn đám chị em của mình như thế.

Dez đã thay đổi rồi. Và tất cả đều tốt hơn trước. Không còn là cô gái nhút nhát vấp vả che giấu bộ ngực ngoại cỡ bằng một cuốn sách nặng nề vì những gã lính người Ê cốt sẽ không ngừng vồ lấy cô, Dez của ngày hôm nay sặc mùi điệu bộ và tự tin. Gần như tự mãn. Ngay cả cái cách mà cô di chuyển. Cô bước đi với cái lưng thẳng, đầu ngẩng cao, ngực căng đầy bên dưới chiếc áo len cao cổ màu đỏ như muốn thách thức các chàng trai chạm vào nó. Và khi quan sát cái cách mà cô bước đi, Mace không nghi

ngờ gì chuyện cô sẽ chụp cổ tên khốn đầu tiên khi hắn cố gắng làm điều gì đó.

Đúng vậy. Hắn vẫn muốn cô. Phải có cô. Và, giống như có một con linh dương trên vùng đồng bằng châu Phi chạy qua hắn, hắn sẽ làm bất cứ điều gì để được đặt tay của hắn lên người cô.

Mace nhìn cánh cửa ngăn cách giữa hắn và chị mình. Thêm một tiếng thở dài nặng nề, hắn bước về phía đó và cầu nguyện họ sẽ có khoảng thời gian tốt đẹp. Hắn không chắc mình có thể xử lý mọi tình huống với cái cuống họng của mình.

Chính xác thì em đã làm những gì với cái... cái... người cảnh sát đó?”

Mace thoải mái gác chân lên bàn của chị ta, và mắt thì trừng lên nhìn trần nhà.

“Xem nào, nếu chị không làm phiền chúng tôi thì có lẽ tôi đã đặt cô ấy lên bàn của chị và...”

“Mason Llewellyn! Đây không phải chuyện đùa. Con đần đó là cớm - tin hay không thì tùy - và nó đang cố chứng minh tao có liên quan đến cái chết của Alexander. Nó thực sự hỏi tao có giết thẳng đó không.”

Mace quan sát bà chị xinh đẹp của mình. Chị ta giống mẹ. Hăn thì giống bố. Và có thời họ từng dính lấy nhau, nhìn y như một cặp.

“Chị có làm không?”

Missy nhìn hăn giận dữ. “Dĩ nhiên là không.”

“Chỉ là kiểm tra chút thôi. Em biết chị sẽ nổi quạu như thế mà.”

“Mày đang thích thú lắm phải không.”

“Thực tế là...”

“Mày chẳng hình dung được việc gì đang xảy ra hết.”

Có điều gì đó trong giọng nói của chị ta hăn khiến hăn ngừng lại. Một cái gì đó mệt mỏi...và sợ hãi.

“Chị nói đúng. Vậy sao chị không giải thích cho em.”

Missy bắt đầu xoa hai bên thái dương. Một dấu hiệu cho thấy mức độ căng thẳng của chị ta đã đạt đến giới hạn mới. “Chị không biết nữa. Chị nghĩ ai đó đang cố gắng tiếp quản Đoàn sư tử. Bằng cách đẩy các con đực ra khỏi đó.”

“Chị đang nói về những con sư tử đã bắn Petrov?”

“Chị nói là chị không biết rồi mà.”

“Rõ ràng rồi.”

Luật bất thành văn giữa những kẻ biến hình - không bao giờ chiến đấu chống lại kẻ biến hình khác bằng bất cứ thứ gì trừ nanh, vuốt, và kỹ năng săn mồi của mình. Một trong những lý do mà số ít con sư tử phải trào nước mắt cho sự mất mát của Đoàn sư tử Withell vài tháng trở lại đây. Dùng chất độc trên móng vuốt của mình ư? Vô vị.

“Chị chắc chắn không phải là những tên linh cầu chứ? Em biết là em đi được một thời gian rồi, nhưng chị không thể nói cho em dạo này việc làm ăn của chị với chúng tiến tới đâu sao.”

Missy khịt mũi. “Chẳng có gì.” Không. Hẳn không nghĩ rằng mọi thứ lại thay đổi nhiều như thế. Không phải từ hồi Missy vẫn chưng ra vết sẹo trên lưng do cuộc chiến từ thời thơ ấu với một tên linh cầu. Theo như Mace biết thì họ chỉ là những kẻ biến hình cùng với những chiếc răng nanh và mang niềm tin rằng mọi thứ tồn tại xung quanh là con mồi của họ.

“Cần thận trọng một chút, Mason. Nếu một số con đực khác đang lên kế hoạch tiếp quản, chị không chắc liệu chúng có xem em như một mối đe dọa hay không đâu.”

Những con đực luôn rời khỏi Đoàn sư tử mà chúng được sinh ra, nhưng kể từ khi dòng họ Llewellyn thành một trong những Đoàn sư tử “văn minh”, thường trao đổi những con đực ra bên ngoài, sự tồn tại của hãn đã gây ra một chút vấn đề và là mối đe dọa với những kẻ bên ngoài đang cố tự cho rằng các chị và anh em họ của hãn là của riêng bọn chúng. Cùng với số tiền và danh tiếng của hãn, Đoàn sư tử có thể có được những con đực cao hơn ba cấp nhờ hãn.

Tất nhiên, suy nghĩ đặc biệt ấy khiến hắn buồn nôn. Dù vậy, Mace thực sự không hề lo lắng. Một thời gian dài trước đây, hắn đã học được cách tồn tại mà không cần có Đàn. Hắn là kẻ đi săn và cũng là kẻ bị săn. Bị mắc kẹt giữa trận đấu nảy lửa và có vẻ như không có lối thoát. Hắn đã bị giết. Bởi loài người. Để bảo vệ những người đàn ông của hắn và chính hắn. Những tháng ngày mà hắn nâng niu ấy đã biến mất ngay khi hắn bước ra khỏi Học viện Hải quân.

Nhưng sự lo lắng của chị hắn gần như khiến hắn có cảm giác không ghét chị ta đến thế. Gần như là vậy.

“Thế chị muốn em làm gì?”

“Không làm gì vào lúc này hết. Chỉ cần thờ thôi.”

“Rồi sau đó thì sao?”

“Chị không biết nữa. Chị không muốn mấy tên phản bội kia cố tiếp quản Đàn sư tử này. Sherry đã có hai con với Petrov vào tháng trước.” Missy rùng mình. “Chị ghét phải nghĩ tới những gì chúng sẽ làm nếu lên vào được.”

Hắn không muốn hỏi câu tiếp theo, nhưng ý thức ngu ngốc về trách nhiệm và lòng trung thành không cho phép hắn chỉ làm như thế. “Chị có cần em ở lại đây không?”

“Không. Shaw và Reynolds sẽ không để yên chuyện này đâu, mà chị cũng không cần ba đứa bọn em cứ gặm gừ nhau trong mỗi bữa sáng. Và lại, chúng ta có một vài nhân vật quan trọng tới buổi tiệc ngày mai. Và bởi vì chị biết em sẽ không chuẩn bị cho chuyện này...”

Mace giơ tay lên. “Một từ ‘không’ đơn giản thực sự sẽ là câu trả lời của em.”

“Em sẽ ở đâu? Mà đừng nói là căn hộ của em nhé. Nó không an toàn đâu.”

Hắn muốn nói “cùng Dez”, nhưng nó chỉ đơn giản sẽ làm chị hắn bắt đầu nói đến đề tài đó một lần nữa.

“Thực ra, một người bạn thân từ hải quân của em đang tới thị trấn. Cậu ấy và Bầy của mình sẽ ở lại đây trong thời gian nghỉ lễ. Em có thể lên vào ở cùng chúng nó một thời gian.” Hãn ngược lên và bắt gặp cái nhìn chòng chọc đầy kinh hoàng của chị hãn. “Có vấn đề gì không?”

“Em vừa nói Bầy?”

“Đúng.”

“Các bạn của em cùng với một... một... con chó?”

“Nó thích được gọi là chó sói hơn, nhưng mà đúng đấy.” Hãn thực sự đã xem Smitty như anh trai mình. Họ đã nhiều lần cứu sống nhau.

“Nhưng... em không thể làm bạn với nó được.”

Về lý thuyết thì có lẽ là thế. Một bên là chó sói và bên kia là sư tử, chó và mèo, hãn và Smitty đáng lẽ phải là những kẻ thù độc ác nhất của nhau. Đặc biệt là cuộc chiến giữa Đàn sư tử - Bầy chó sói đã diễn ra trong nhiều thập kỷ. Nhưng quân đội đã tạo ra những tình đồng chí kỳ lạ. Các chàng trai phải dựa vào nhau vì sự tồn tại của chính mình. Smitty đã và sẽ luôn là những người bạn thân tốt nhất của hãn.

“Missy, chị có biết điều khôi hài là em thực sự không thèm đòi hỏi sự cho phép khốn kiếp của chị.”

“Đừng có mà nguyền rủa chị, Mason! Chị không phải một trong số đám người quân đội hay những đứa con gái hư hỏng đến từ Bronx của em.” Mace ngược nhìn trần nhà. Năm phút thôi mà hãn cảm thấy mình lại ở tuổi mười hai thêm lần nữa.

“Bây giờ thì,” chị ta tiếp tục, “ít ra thì em cũng phải ở qua lễ Giáng sinh chứ? Chị có một món quà dành cho em đấy.”

Mace liếc nhìn khắp văn phòng của Missy. Chẳng có một dấu hiệu nào cho thấy năm ngày tới mọi người được ăn mừng Giáng sinh cả. Có thể dễ dàng nhận ra tất cả đồ trang trí đã được treo lên từ giữa tháng Tám.

“Chị thậm chí còn muốn ăn mừng Giáng sinh à?”

“Đừng tỏ vẻ thông minh. Phòng khách đã được trang trí hoàn tất rồi. Chị chỉ không thích kim tuyến hay đồ vật gì trong văn phòng mình thôi.”

Hắn còn chẳng buồn hỏi xem chị hắn đã thuê người nào trang trí phòng khách của họ. Không lý nào mà những người phụ nữ của Đoàn sư tử phải hạ mình làm điều gì đó như là trang trí cây thông giống tầng lớp trung lưu cả.

“Chúng ta sẽ xem xét sau nhé. Có lẽ em bận rồi.”

Đôi mắt màu vàng của chị hắn híp lại. “Không phải với người đàn bà đó là được.”

Nếu hắn may mắn, vào ngày lễ Giáng sinh, người anh em của hắn sẽ tiến rất xa bên trong Dez MacDermot.

Nhưng với chị của mình, hắn chỉ nhún vai. “Chị không bao giờ biết được đâu...”

Dez co rúm người khi sếp đóng sầm cánh cửa văn phòng lại. Nhưng trước khi cô định bước đi, ông ấy giật cánh cửa mở ra. “Và tốt hơn là đừng để tôi nhìn thấy cô cho đến khi qua năm mới!” Rồi ông ta lại sập cửa lần nữa.

Dez nhìn Bukowski đầy giận dữ khi cô quay trở lại bàn của mình. “Tôi thậm chí còn chưa làm gì cơ mà.”

“Cô đã hỏi bà ta là có giết Petrov không còn gì. Tôi nghĩ rằng những lời đó của cô chính xác là, ‘Bà cố ý giết hắn, phải không? Bà đúng là đồ khốn kiếp.’”

“Là bỏ cái tàn bạo. Mà đó chỉ là câu hỏi thôi.”

“Hừ. Thôi được, bây giờ ‘câu hỏi’ dành cho cô là cô có nghĩ lễ đợt này không hay phải chờ đến đợt sau.”

“Coi bộ vẫn không công bằng.”

“Có lẽ là không đâu.” Bukowski thả mình xuống ghế ở bàn làm việc. “Nhưng cha của cô là người chơi gôn với trung úy vài lần mỗi tuần đấy. Có muốn cá xem ông ấy sẽ tiếp tục nói gì về chuyện con cưng tội nghiệp phải làm việc mỗi kỳ nghỉ không?”

Ai mà biết được việc đưa cha cô tới buổi lễ ở Sở cảnh sát New York sẽ gây ra tất cả những rắc rối này kia chứ? Cô đã giới thiệu ông với trung úy của cô. Nhưng một khi những người đàn ông ấy phát hiện ra họ đều là cựu

binh của Thủy quân lục chiến thì tình bạn của họ sẽ tiến triển vô cùng mạnh mẽ. Sau đó, họ bắt đầu chơi gôn vài lần một tháng với một số vị lính thủy đánh bộ khác. Dez biết rằng sẽ chỉ là vấn đề thời gian trước khi cha cô phát hiện ra cô thực sự không phải làm việc trong những ngày nghỉ. Với thâm niên trong nghề và thời gian nghỉ của mình, cô có thể nghỉ toàn bộ tháng Mười hai này rồi.

Nhưng Dez làm việc vào dịp nghỉ lễ vì một lý do. Làm bất cứ việc gì cũng tốt hơn là việc đón Giáng sinh cùng với các chị của cô. Đã rất nhiều lần, một người phụ nữ nghe được rằng cô ấy là một kẻ thất bại trong sự nghiệp lẫn tình trường trước khi điều đó thực sự làm tổn thương cô ấy.

Dez ngồi phịch xuống ghế và trừng mắt nhìn bức tường.

Tình hình hiện tại không mang lại vui vẻ gì cho cô hết. “VẬY, cô định làm gì?”

Cô liếc nhìn Bukowski, sau đó quay lại về phía bức tường được phủ kín bởi các tờ “truy nã”. “Giả vờ như chuyện đó chưa từng xảy ra.”

Cộng sự của cô cười khúc khích. “Chúc cô may mắn với điều đó nhé.”

Dez quay ghế lại và liếc nhìn đống tài liệu về Petrov trên bàn làm việc. Cô xem xét các bức hình đính kèm trong đó. Petrov là một gã đẹp trai, không có gì nghi ngờ về điều đó hết. Nhưng vẫn thua xa Mace.

Đóng tập hồ sơ lại, Dez ngược lên giây lát khi cô nghe thấy ai đó ngồi vào ghế ở phía bên kia bàn của cô. Khi bàn chân to lớn chống lên trên một mớ giấy tờ thủ tục trước mặt, cô mới ngoái nhìn lên.

Ôi, chắc chắn là Mace Llewellyn đang nhìn cô chăm chăm từ phía bên kia bàn rồi. Chỉ chăm chú nhìn thôi. Giống như trước kia. Như lúc anh biết nơi cô chôn xác tất cả mấy con cá vàng của mình sau “tai nạn” không may của họ hay là những gì cô đã làm với bàn chải đánh răng của các chị cô. Cái nhìn chăm chú như thấu hết mọi sự trên đời của Mace ấy, nó vẫn làm cô phát điên.

Cô nhướn mày. “Sao anh lại ở đây?”

Anh tặng lại cô cái nhướn mày chế giễu. “Em chưa từng cho anh một câu trả lời.”

“Có. Anh đã nghe rồi. Thực ra, lời nói chính xác của em là ‘không’.”

“Đúng thế, nhưng anh đã lựa chọn việc bỏ qua điều đó cho đến khi anh nghe thấy những gì mình muốn.”

Dez bật cười. “Lạy chúa, Mace. Anh thực sự không thay đổi gì mấy, phải không? Anh vẫn là...anh.”

“Em đang nói về sức lôi cuốn không thể khước từ và sự quyến rũ vượt trội của anh ấy hả?”

Được rồi. Cô gái cười khúc khích đây kích động phải ngừng lại. Một người phụ nữ trưởng thành tuổi ba-mươi-sáu, cô đã có kinh nghiệm trong việc ly hôn và có một khoản thế chấp chính đáng. Hành động như đội trưởng đội bóng đá yêu cầu cô không được ra khỏi vũ hội, trong bất kỳ trường hợp nào thì, đó là sự chín chắn mơ hồ.

“Mace...” Dez ngừng lại và nhìn quanh phòng. Ôi, cô ấy đã thu hút sự chú ý của mấy gã ngốc. “Anh không thấy mọi người làm gì à?”

Đây là một tên trong số đó, “Không.”

Cô gặm lên và nhìn lại Mace. Cô đổ hết lỗi lên anh vì chắc chắn sẽ là vài giờ, có thể là vài ngày, khu cảnh sát sẽ đồn đại những gì chứ. “Mace. Em không thể đi chơi với anh.”

“Nếu em đang lo lắng về việc bắt giữ, chị gái anh sẽ khiến mối quan hệ của chúng ta - thực ra, đó không phải là vấn đề. Tôi tin chắc rằng việc đó sẽ kết nối chúng ta chặt chẽ hơn. Hơn nữa, chúng ta cần thực hiện kế hoạch... liên quan đến bàn làm việc của Missy.”

“Anh biết là em chỉ đang giày vò chị anh thôi mà.”

“Vậy ra em chỉ là đang lợi dụng anh?” Nghe như anh thực sự bị tổn thương. “Giống như một con điếm?”

“Mace...” Cô ngừng lại và dụi mắt. Trong số tất cả những nơi anh có thể làm thế này, khu cảnh sát của cô không phải là một nơi thích hợp.

“Anh lại làm thế nữa rồi.”

“Làm gì cơ?”

“Cố làm cho em phát điên lên.”

Ánh mắt anh dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô. “Tôi thích em điên lên như thế đấy.”

Chúa ơi, anh ấy đang gầm gừ đấy à?

Điện thoại bàn của cô vang lên. Lẽ ra cô nên biết ơn sự phân tâm của Mace, nhưng thay vào đó cô lại nhăn mặt. Cô không mong đợi điều này.

Rõ ràng là e ngại cô sẽ không nhận điện thoại, Bukowski với tay vòng qua Mace và nhắc ống nghe. “Bàn làm việc của Thám tử MacDermot. Ôi chào bà MacDermot, bà có khỏe không?”

Cô đưa tay ra. “Đưa tôi điện thoại, anh...” Cô tìm lại lời nguyên rủa sắp sửa phun ra. Phải mất rất nhiều năm cô mới đánh bại cô gái Bronx ra khỏi cơ thể mình. Cô không thể để cô ta phóng túng nữa. Đặc biệt là ở trước mặt một người mà cô vẫn muốn gây ấn tượng.

Bukowski quăng ống nghe cho cô. Cô bắt lấy và đưa điện thoại lên tai. “Alo?”

“Chào con yêu.”

“Chào bà Ma.”

“À, mẹ nghe nói con sẽ đến bữa tối Giáng sinh.”

Ôi chúa ơi, có phải trung úy đã gọi ngay cho cha cô hay là còn điều gì khác?

“À thì...”

“Đừng có nói dối mẹ, Desiree MacDermot!” Cái giọng điệu sặc mùi axit ấy vẫn khiến cô co rúm lại thành một đường thẳng. “Bữa tối sẽ bắt đầu lúc sáu giờ. Nhớ mang bánh đến nhé. Yêu con.” Mẹ cô cúp máy. Như mọi khi, người phụ ấy nói ngắn gọn và đúng trọng điểm.

Dez đặt điện thoại trở lại giá của nó. Giáng sinh này sẽ sớm trở thành địa ngục thôi.

Cô ngược lên và bắt gặp đôi mắt vàng đang nhìn mình chăm chú. Đúng hơn là nó đang ngấu nghiến cô.

Ôi mẹ ơi.

Người phụ nữ này đúng là vô cùng đẹp.

“Đừng nhìn em như thế, Mace.”

Hắn bỏ chân xuống sàn. “Như thế nào cơ?”

“Anh biết là như thế nào mà.”

Hắn chống tay lên bàn, tựa cằm vào lòng bàn tay và chờ đợi. Chờ cho cô nhận ra rằng họ sẽ ở bên nhau.

“Gì vậy, Mace? Cái gì thế?”

“Anh đang chờ em.”

“Đừng làm phiền em nữa.” Cô thản nhiên hất tay hắn ra. “Rõ ràng là em phải đi mua bánh rồi.”

Cô có vẻ chán nản, nhưng hắn chẳng thể làm gì khác ngoài cười. “Em không phải là một fan bự của những ngày nghỉ ư?” Hắn sẽ làm việc cùng cô trong những ngày đó. Hắn yêu Giáng sinh nhưng lại chưa bao giờ thực sự tổ chức nó cùng với gia đình. Hắn thực sự mong Dez cũng thích Giáng sinh nhiều như hắn. Nhưng giờ đây, cô trông giống như một chú cún con bị mất quả bóng tennis.

“Tất cả những kỳ nghỉ đều khiến em nổi mẩn như phát ban. Em thường làm việc trong những kỳ nghỉ, nhưng giờ đây, do chị của anh, em phải đối phó với họ.”

“Họ?”

“Gia đình em.”

Hắn hiểu nỗi đau của cô. Dĩ nhiên là, các chị của hắn không yêu cầu sự hiện diện của hắn vì bất cứ điều gì, đặc biệt là nếu như có cơ hội, hắn không làm họ bối rối nữa. Mà kể từ khi Mace bước ra khỏi con đường gây rắc rối cho họ thì có lẽ lo lắng một chút cũng là dễ hiểu.

“Trời ơi. Em phải đi mua sắm giờ đây.” Cô vùi khuôn mặt xinh đẹp trong lòng bàn tay. “Em ghét đi mua sắm trong những ngày lễ.”

“Em biết gì không? Anh cũng phải đi sắm đồ. Chúng ta nên đi cùng nhau.”

Cô bắt đầu vuốt tóc rồi đột ngột dừng lại. Cô lắc tay ra và khoanh trước ngực. “Anh luôn tự ý quyết định như thế hả?”

“Tôi sẽ mua cho em một tách sô cô la nóng.”

Hắn nhìn cô chống trả bằng một nụ cười tuyệt vời. “Biển đi, Mace.”

“Em định bỏ lại tôi với lòng tốt mong manh ở những con phố New York nguy hiểm này ư? Với tất cả sự cô đơn? Vào Giáng sinh? Không có gia đình?” Hắn thờ dài, cho cô thấy “bộ dạng bi thương” nhất của mình. Hắn đã hoàn thiện kỹ năng ấy trong những năm qua với một vài cạm bẫy đầy tình cảm. “Missy không muốn anh lớn vồn quanh bữa tiệc Giáng sinh ngày mai. Chị ấy nói anh sẽ gây rắc rối cho chị ấy trước mặt tất cả bạn bè của mình.”

Dez la lên gần như giận dữ. “Anh là em trai chị ta. Sao chị ta có thể làm thế với anh chứ?” Thế chứ! Hắn đã có được cô rồi. Ít nhất là... ờ... hắn đã có cô.

“Này, người anh em.” Bobby Ray Smith, những người bạn thân thiết và toàn bộ Hải quân Hoa Kỳ thì gọi anh ta là Smitty, nắm lấy một chiếc ghế ở bàn khác, kéo nó đến bên mình và ngồi xuống. “Thành phố này có vài người phụ nữ đẹp đấy.” Tại sao, ôi tại sao hắn lại gặp Smitty đầu tiên trước khi tới đây chứ? Vì mày là một con lừa ngu ngốc, Llewellyn ạ.

Smitty đột nhiên bắt gặp cái nhìn của Dez. Và cũng giống như những con cún, gã, theo nghĩa đen, đã... “Ồ,” gã tuyên bố bằng cái nụ cười toe toét ung dung trì hoãn khiến hắn yếu đuối hơn cả việc chúng có thể được nhìn thấy. “Xin chào, người đẹp.”

Hai người bắt tay, và Mace khao khát xé toạc cánh tay của Smitty ra khỏi khớp của gã.

Dez nhìn thấy hình xăm mỏ neo trên cẳng tay của Smitty. “Hải quân?”

“Phải. Đã rời khỏi đó vài tháng trước rồi.” Smitty chậm chạp lè nhè, có vẻ như khó chịu hơn bình thường. “Và Mace mới rời khỏi đó hôm qua. Đúng chứ, người anh em?”

Mace gật đầu.

“Hải quân hả Mace?” Có vẻ cô thực sự thất vọng.

“Giờ thì người đẹp à, có vấn đề gì với Hải quân thế?” Smitty vẫn không chịu buông tay cô ra. Đột nhiên Mace thấy ghét người bạn tốt nhất của mình ghê.

“Không có gì. Trừ việc nó sẽ không phải là Thủy quân lục chiến thôi.”

Dez rút tay về khi những người đàn ông liếc nhau.

“Em là lính thủy đánh bộ?”

Dez lườm hẳn. “Anh không cần phải tỏ ra quá sốc như thế, Mace. Mà em không chỉ là một lính thủy đánh bộ đâu. Em còn là một quân cảnh, cưng ạ. Khi em xuất ngũ đã là trung sĩ MacDermot rồi.”

Smitty đáp lại bằng nụ cười quyến rũ chết tiệt. “Cậu ta là chỉ huy. Tôi là trung úy. Chúng tôi cùng thuộc SEALs.” Thường thì, Mace không để ý lắm với việc Smitty giảm bớt một chút thông tin ấy.

“Ồ.” Dez dường như không mấy hứng thú. “Điều đó thực sự ấn tượng đấy.”

Smitty chớp mắt. “Em nghĩ là tôi nói dối à?”

“Không. Không hẳn thế đâu.” Dez nhún vai. “Tôi chỉ là không quan tâm thôi, ờ...”

“Bobby Ray Smith. Nhưng em có thể gọi tôi là Smitty.”

“Tất nhiên anh là Smitty rồi. Vì tất cả những ai trong quân đội đều có một người bạn tên là Smitty mà.” Cả hai mỉm cười với nhau. Không, Mace không thích đoạn chết tiệt này chút nào.

“VẬY THÌ...” Dez nhướn một bên lông mày và liếc Mace. “Smitty, anh thích thành phố lịch sử của chúng tôi chứ?”

“Đúng vậy. Em biết đó, Mace đã chăm sóc tốt cho tôi và gia đình của tôi.”

“Gì chứ”

Ừ-ờ.

“Gia đình.”

“Là gia đình.”

“Ồ?” Ai đó liếc nhìn Mace. “Gia đình anh cũng ở đây. Và họ cũng ở cùng với Mace một thời gian phải không?”

Mace phải nhìn vào Smitty vì chính bản thân mình. Hắn luôn cảm thấy toàn bộ Bầy chó sói rất khoan dung với hắn.

Dù vậy, hắn phải biết. Ở phương Nam, Smitty không bao giờ nói bất cứ điều gì với bất cứ ai - những suy nghĩ độc ác trước mặt người lạ.

“Ôi! Mẹ tôi nói Mace là đứa con trai thứ sáu của bà ấy đấy.”

“Thật ư?”

“Em gái tôi cũng thế, nó khá là yêu Mace của nó.”

“Cô ấy ở đây à?” Dez quay sang Mace. Chàng trai à, trông cô bức bối thì phải. “Anh chẳng thay đổi chút nào hết, Llewellyn.”

Hắn dựa lưng, khoanh tay trước ngực. “Anh chưa bao giờ nói là mình có cả.”

“Nhưng anh đã nói dối em?”

“Không. Missy thực sự không muốn anh đến bữa tiệc của chị ấy. Anh chỉ đơn giản là không gây ra chuyện phiền phức thôi mà.”

“Và dù điều đó xảy ra là để lợi dụng sự đồng cảm của tôi, anh không đếm xỉa đến sự khó chịu đó à?”

“Em biết anh muốn gì mà, Dez. Em biết anh như thế nào mà. Nhớ Ring Dings chứ?”

Cô luồn tay hất mái tóc ra sau. Hắn vẫn bức bối với cô. Tốt thôi. “Chúng ta không thảo luận về Ring Dings nữa, Mace. Chúa ơi, chúng ta đã quá già để nói chuyện này rồi. Tôi quá già rồi.”

“Vậy thì, hãy nói là em sẽ đi ra ngoài ăn tối với anh và sau đó anh sẽ dừng lại.”

“Không.”

“Anh từ chối nghe điều đó.”

Cô quay sang phía Smitty. “Anh nói với anh ta đi, Smitty. Bảo là tôi nói ‘không’.”

Smitty nhìn cô chăm chú. “Cô có đôi mắt đẹp đấy, người đẹp ạ.”

Cô hơi giật mình, sau đó cười rạng rỡ. “Còn anh thì tệ y như anh ta ấy.”

Mace nhận ra trong giây phút ấy hai người họ đã có một chút vui vẻ. Phải, chuyện ấy không thể nào chấp nhận được.

“Chúa ơi, Dez. Đó là gì thế?”

Theo hướng Mace chỉ, Dez ngoái nhìn phía sau. Trong khi làm cô phân tâm, hẳn liền nắm lấy tay mình, quấn quanh cổ Smitty từ phía sau, và đập đầu gã xuống bàn của Dez.

Khi cô bất thần quay lại, Mace ngây thơ nhìn cô, Smitty nắm chặt trán, còn cộng sự của cô thì bắt đầu cười điên dại.

“Anh vừa làm gì đấy?”

Mace chớp mắt. “Có gì đâu.”

Dez duỗi chân trên đi-văng và quan sát những móng chân đã sơn của mình. Việc đó và tía lông mày chỉ là những thú vui nữ tính của cô. Đây là thời gian Giáng sinh mà, vậy thì cô nên chọn màu gì cho tuần này nhỉ? Màu đỏ vui vẻ được không? Cô mỉm cười, tự hỏi liệu Mace có thích màu đó không.

Cô lắc lắc đầu. Mace Llewellyn. Quay trở lại cuộc sống của cô sau bao nhiêu năm. Vẫn cố chấp như ngày nào. Chỉ là bây giờ anh ấy cố chấp với cô ngược lại với Ring Dings. Cô tự hỏi tại sao chứ. Tại sao anh lại đột ngột quan tâm tới cô như vậy? Họ đã từng là bạn suốt hồi lớp chín. Là những người bạn rất tốt. Việc chuyển tới Queens đúng là thử thách, và khi cô lấy hết can đảm để gặp anh... ờm, thì các chị của anh đã tìm ra cô trước. Họ nói rõ ràng rằng với giọng nói Bronx của cô và cách cư xử không mấy nữ tính, cô không bao giờ phù hợp với anh hay gia đình của anh cả. Cuối cùng thì, cô đã chẳng thể làm gì khác ngoài sự bối rối dành cho anh.

Dez thở dài và liếc nhìn TV. Những tiếng còi báo động từ bộ phim về Cảnh sát không ngừng om sòm trong khi một chú chó nghiệp vụ đã hạ gục tên thủ phạm. Hẳn càng cựa quậy, chú chó càng cắn mạnh hơn. Nếu hẳn ngừng di chuyển thì chú chó sẽ ngừng cắn. Đột nhiên cô hiểu tên thủ phạm ấy cảm thấy như thế nào. Nếu cô tiếp tục cựa quậy thì Mace sẽ tiếp tục cắn mạnh hơn.

Chết tiệt. Cô vẫn tiếp tục làm như thế. Suy nghĩ về Mace Llewellyn. Tại sao cô lại không thể gạt bỏ người đàn ông ấy ra khỏi tâm trí mình cơ chứ?

Vì anh ấy làm cho mày nhớ tới đường hầm bí mật giữa đôi chân của mày thực sự là để làm gì đấy.

Cô lắc đầu. Cô không có thời gian cho chuyện này hay là cho anh ấy. Trở thành cảnh sát là ưu tiên hàng đầu của cô. Luôn luôn là như vậy. Chỉ cần hỏi chồng cũ của cô. Mà cô cũng không muốn có thêm những cuộc nói chuyện như thế nữa. Vì thế Mace phải được quên đi thôi.

Ôi. Chúc may mắn nhé.

Một cái lưỡi ẩm ướt trượt qua tai cô, cô quay đầu lại đủ để nó chạm lên mặt mình.

“Gì vậy!” Cô đẩy bàn chân cún khổng lồ của mình ra khỏi đi- văng, nhưng vì một vài lý do mà dường như nó và anh em của nó cùng lao vào chiếm chỗ của cô. Đột nhiên, một chú cún nặng gần bảy chục cân tựa vào lưng cô, chú còn lại thì dang rộng dưới chân cô.

“Hai đứa thoải mái quá nhỉ?” Cả hai đều đáp lại bằng một cái khịt mũi. Khi cô vào nhà, cô phải thắng được tốc độ chạy của chúng trong khi đeo ống tay ngoạm. Cô thích được làm việc với những chú chó của mình. Nó khiến một ngày làm cảnh sát New York trở nên thoải mái hơn bởi một vài lý do không tên. Có lẽ vì cô cần một lối thoát cho sự căng thẳng của mình mà hai chú chó nghiệp vụ được huấn luyện tốt đến kinh ngạc lại thực hiện được điều đó.

“Thế chúng mày nghĩ gì nào? Về Mace Llewellyn - người đàn ông trong mơ của chị ấy? Hay một tên khờ dại nào khác đang tìm kiếm cơ hội ở những ngón chân được sơn sửa đẹp đẽ nhỉ?”

Hai chú chó rên rỉ. Chúng rõ ràng là đã chịu đựng bạn trai cũ của cô. Và chắc chắn sẽ không nhường chỗ cho mấy gã mới mà Dez luôn có cảm giác không an toàn.

“Đừng lo lắng, các cậu bé. Chị nhớ các nguyên tắc mà. Yêu chị. Yêu các chú cún của chị.”

Dez ngả lưng xuống chiếc gối lông thú cỡ-Rottweiler và xem mấy tên tội phạm ngu ngốc chạy trốn người đàn ông mặc cảnh phục đang giơ súng và hét lên: “Đứng yên.” Sau đó, chúng sẽ sốc khi bị bắn điện vào mông.

Dez chộp lấy bát khoai tây chiên. “Sao bọn chúng luôn bỏ chạy thế nhỉ?”

Lẽ ra, Mace nên biết điều hơn. Tiếp tục uống rượu lậu Uncle Willy là một ý tưởng tồi. Đặc biệt khi mà bạn đang bị kích tình và tuyệt vọng tự hỏi rằng liệu người phụ nữ trong mơ của mình phản ứng thế nào khi “ở” cùng với bạn.

“Cậu lại đang nghĩ về cô ấy nữa hả?”

Smitty ngồi xuống sàn cạnh Mace. Tên say xỉn đáng thương này. Điều duy nhất mà Smitty có thể làm là giữ lấy chai rượu để hẳn không uống thêm nữa.

“Tôi phát điên vì cô ấy mất.”

“Cô ấy có một bộ ngực lớn đấy. Gì nữa nào? Ba lần cúp D à?”

“Tôi cảm nhận được là cái nhú mày trên trán cậu không thỏa mãn với cái tư tưởng giữ bàn chân chó bắn thiu của cậu tránh xa khỏi người phụ nữ của tôi đâu.” Và chắc chắn là ba lần cúp D đấy.

“Đừng hiểu lầm tôi. Cô ấy mặc áo ngực cỡ lớn đấy chứ. Nhưng chúng bự thật. Khổng lồ luôn ấy!”

Chúa ơi, Smitty say xỉn thật là phiền nhiễu. Mấy con chó sói hoàn toàn không giữ được mình khi uống rượu.

Mace thở dài. Các buổi tối bắt đầu khá tốt đẹp. Hai người bạn cùng đi ăn tối. Thảo luận về các kế hoạch kinh doanh mới. Tán tỉnh các cô hầu bàn. Ở thì, Smitty tán tỉnh. Mace quan sát và nghĩ về Dez. Đi bộ quanh Quảng trường Thời đại. Bắt đầu một cuộc ẩu đả. Kết thúc cuộc ẩu đả. Nói theo cách của họ là thoát khỏi vụ bắt giữ. Đi xuống đại lộ A. Nói chuyện với một số gái điếm dễ thương. Và nói theo cách của họ thì là thoát khỏi vụ giam giữ của những cô cảnh sát giả làm gái điếm xinh đẹp. Ăn vài cái pizza.

Họ có thể tiếp tục đi như thế, nhưng vào khoảng hai giờ sáng, họ thấy mình trở lại phòng khách sạn của Smitty với hai chai bóng lộn và một cái tủ lạnh mini bày ngổn ngang đầy ắp đồ ăn vặt. Thực sự thì hai người họ không cần thêm ai khác nữa. Một tiếng rưỡi sau đó thì Smitty đã rơi vào trạng thái say xỉn trong khi Mace thấy mình khao khát một người phụ nữ cứ nhìn hẩn chòng chọc như nhìn một trong số những kẻ điên rồ mà có lẽ cô ấy phải đối mặt hàng ngày trong công việc của mình.

“Bobby Ray Smitt, anh ở đâu thế hả?”

Mace huých nhẹ Smitty. “Cậu thật là hư hỏng.”

Cửa phòng khách sạn mở tung và Sissy Mae Smith xông vào phòng của Mace. Hẩn thậm chí còn không biết cô ấy có chìa khóa. “Chết tiệt, Smitty!”

“Cái gì hả?”

Mace ngược nhìn lên Sissy Mae, một phiên bản nữ xinh đẹp của Smitty. Mace đã học cách yêu thương người phụ nữ trẻ trung này như em gái bé bỏng của mình. Hẩn muốn bảo vệ cô y như cách Smitty làm. Có rất ít người trong cuộc đời hẩn mà hẩn quan tâm nhiều như thế. Thực ra là nhiều người trong số họ là con sói vẫn khiến hẩn rối lên không ngừng.

“Anh có nguyên một thành phố chờ được khám phá và em tìm thấy anh đang làm cái quái gì thế này? Ngồi ở đây và uống với Mace!” Cô mỉm cười với Mace. “Còn anh, Mace yêu quý. Anh thế nào rồi?”

“Ồn, Sissy à. Cảm ơn em đã quan tâm.”

“Tại sao em lại đối xử tốt với cậu ta như thế?”

“Vì anh ấy là Mace và anh ấy sống ở đây. Nhưng anh, anh là đồ ngốc...” Smitty say xỉn vẫy em gái mình đi, và Sissy đá một cái nệm đi-văng vào đầu gã.

Cô lườm Mace. “Mặc dù em không đánh giá cao việc những con sư tử tuyệt vời lại kéo anh trai của em xuống mấy cái hố của địa ngục.”

“Ý em là Long Island ấy hở?”

“Mà chuyện gì xảy ra với tóc của anh thế?”

Mace lùa bàn tay qua mớ tóc ngang bướng trên đầu vẫn mọc cả ngày nay. “Bờm sư tử đang phát triển trở lại.”

“Không phải đầu anh gần như là trọc khi bọn em gặp anh chiều nay sao?”

“Nó mọc nhanh lắm.” Trong khi đang phục vụ trong quân đội, hẳn phải cạo đầu mình mỗi ngày để sĩ quan chỉ huy không chỉ trích hẳn. Nhưng để cho bờm của hẳn phát triển lại trở thành bước đầu của việc làm dân thường lần nữa. Hơn nữa, hẳn có cảm giác Dez muốn luồn tay vào tóc hẳn. Hẳn biết là hẳn muốn cô luồn tay vào tóc hẳn.

Sissy Mae khịt mũi khó chịu. “Sư tử đều là lũ dở hơi.”

Mace giơ tay chào Sissy kiểu quân đội với nụ cười tỏa sáng chói mắt của Mason. “Chân thành cảm ơn em, Sissy Mae.”

Smitty vụng về đẩy hẳn ra bằng bàn chân chó sói to lớn của mình. “Em gái, em muốn sống ở đây không?”

Sissy Mae chuyển ánh mắt giận dữ sang anh trai mình. “Giờ anh đang nói cái gì thế hả, anh uống say đến ngốc luôn rồi à? Mà chuyện quái gì xảy ra với trán của anh thế?”

Mace giơ tay lên. “Là lỗi của anh.”

“Anh đang nói tới việc chuyển cả Bầy về đây à. Ít nhất... là một phần của nó.”

Sissy Mae cau có. “Vì cái quái gì mà chúng ta phải...” Mace thấy cô ấy nhận ra ẩn ý của anh trai mình. Bầy chó sói họ Smith của bang Tennessee có quá nhiều con đực đầu đàn mà trong số đó có bốn anh em nhà Smitty. Đó là một trong những lý do anh ấy rời khỏi Bầy và gia nhập Hải quân. Mace gặp Smitty khi sĩ quan cao cấp mang dòng máu báo đốm quyết định thành lập nhóm SEAL được tạo nên từ những kẻ biến hình. Nhóm hoạt động tốt một cách kinh ngạc, và gây ra nhiều thiệt hại trong hơn tám năm. Khi nhóm giải tán, Mace và Smitty quyết định rời khỏi quân đội. Smitty rời khỏi đó trước Mace sáu tháng, và cuộc đấu đá nội bộ giữa gã và những người anh em khác trong họ Smith khá gay gắt.

Mace biết hẳn sẽ không bao giờ quay trở lại Đền, vì thế hẳn đưa cho Smitty một đề nghị. Nó có vẻ hợp lý khi hai người bắt đầu hợp tác kinh doanh. Smitty đồng ý. Tuy nhiên, gã không muốn bỏ lại em gái mình. Mặc dù Mace nghĩ rằng cô ấy sẽ không để gã làm thế.

“Bobby Ray Smith, anh đang nói là chúng ta nên rời khỏi bang Tennessee và chuyển tới thành phố New York á?”

“Ừ. Đó là những gì anh đang nói đấy, Sissy Mae Smith ạ.”

Sissy lao vào vòng tay của anh trai mình. “Vâng! Em đang hy vọng đó là những gì anh định nói! Em thích nơi này! Thực sự rất thú vị!” Cô nhìn Mace. “Chúng em sẽ làm việc với anh à?”

“Em sẽ không làm việc với Mace. Anh sẽ làm việc với Mace. Em nên đi tìm một việc gì đó tốt đẹp và an toàn hơn để làm - giống như là đan len ấy.”

Sissy Mae cười lớn. “Haha, được thôi anh. Vậy, Mace à, chúng em sẽ làm việc với anh phải không?”

Smitty đi loạng choạng cách xa em gái mình. “Giờ hãy lắng nghe này, em gái...”

Sissy Mae vỗ nhẹ tay lên má anh trai và đẩy gã lên đi-văng. Vào lúc gã hạ cánh, gã đang ngáy rồi.

Mace nhìn hai bàn chân to lớn đứng trước mặt mình. Sói cái dường như luôn có bàn chân to lớn kỳ cục nhất. Cô cúi xuống trước mặt anh và mỉm cười. “Có chuyện gì vậy, Mace?”

“Điều gì khiến em nghĩ có gì đó không ổn thế?”

“Anh không vênh váo hay khoa trương trong mười phút cuối. Vậy nên có điều gì đó không ổn.”

Mace nhún vai. “Người phụ nữ trong mộng của anh khước từ anh.”

“Kết hôn á?”

“Ăn tối.”

Sissy Mae lắc đầu. “Đó có phải là cô gái mà anh từng kể từ hồi em gặp anh không?”

“Desiree MacDermot. Người phụ nữ mà anh đã chờ đợi cả cuộc đời mình.”

“Anh biết không, mẹ của em đã đúng về anh. Anh là một con sói đội lốt sư tử. Lừa dối hơn một người phụ nữ. Em thậm chí không thể khiến Smitty làm như thế dù anh ấy là chó sói chính cống.”

“Điều đó chẳng giúp ích được gì cả.”

“Anh có cần em giúp gì không, Mason?”

“Có chứ. Anh muốn được giúp đỡ. Em sẽ giúp được anh đấy.”

“Tốt. Gọi cho cô ấy ngay khi anh thức dậy.”

“Gì cơ?”

“Gọi cho cô ấy khi anh vừa mới thức dậy và mời cô ấy đi chơi.”

“Tại sao?”

“Tin em đi.”

“Anh không phải là người quen dậy sớm.”

“Mace...”

“Ok. Ok” Hắn liếc qua Smitty, rồi lại nhìn em gái gã. “Chúng ta hãy về Omega lên trán cậu ấy lần nữa đi. Cậu ấy ghét điều đó lắm.”

Dez tỉnh dậy chửi rủa. Tiếng chuông điện thoại khốn kiếp hoàn toàn phá vỡ giấc mơ đáng yêu về Mace, cô và còng tay của cô.

Cô chộp lấy điện thoại trên tủ đầu giường. Phải tắt nó. Cúi xuống và cố chộp lấy điện thoại. Rời khỏi giường. Trúng một trong hai chú chó. Vật lộn với cái điện thoại từ miệng con thú cưng. Sau đó chệnh choáng bò bằng bốn chân trở lại chiếc giường ấm áp và thoải mái của mình.

“MacDermot đây,” Dez lầm bầm vào điện thoại, đoán nó sẽ là công việc thôi.

“Này.”

Cánh tay Dez rời khỏi thắt lưng khi giọng nói đó xé qua bộ óc vẫn chìm trong cơn mê của cô và cô rơi vào tình trạng thất bại thảm hại. Mace cùng với giọng nói quen thuộc lướt qua tất cả các con đường xuống nơi bí mật ấy và ở đó.

Vì cái quái gì mà anh lại gọi cho cô vậy? Cách cư xử của anh có nghĩa là gì vậy? Mà làm thế quái nào anh lại có được số của cô thế? Thôi được rồi. Quên câu hỏi ngu ngốc vừa xong đi. Có lẽ giờ anh ấy đã kiểm tra xong toàn bộ quá trình đào tạo của cô rồi ấy chứ. Rốt cuộc thì người đàn ông đó vẫn là một SEAL cơ mà.

Không biết nói gì hơn, Dez tạt thẳng một gáo nước lạnh vào hăn với câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu. “Ai đó?”

Cô đảo mắt. Vâng, cụm từ xuất sắc ấy cứ lăn tròn trong miệng cô. Mà y giống như một con ngốc ấy, MacDermot ạ.

“Mace đây.”

“Ồ,” cô đáp lại như thể không nghe thấy từ “này” của anh. “Chào anh, Mace.” Cô dùng vai để che miệng loa điện thoại, lấy gối che mặt, và hét vào đó. Sau vài giây, cô bình tĩnh trở lại và tiếp tục nghe điện thoại. “Chuyện gì vậy?”

Cô nghe thấy anh kéo dài giọng. “Không có gì đâu. Chỉ là kiểm tra em một chút thôi.”

Cô khép mắt lại. Hít một hơi để lấy lại bình tĩnh. “Ồ. Ngọt ngào thật.”

“Anh biết là rất ngọt ngào mà.”

“Không, anh thì không.”

Anh cười nhẹ còn cô cắn môi để không cất lên tiếng rên rỉ.

Thực sự... là không có gì tốt hơn cái giọng nói sỏi đá lúc sáu giờ sáng của một người đàn ông à? Dez không nghĩ như vậy. Mà Mace đã có một trong những quân bài rồi. Cô có thể phải tìm lại máy xoa bóp của mình thôi. Nó nhất định là ở đâu đó quanh đây thôi.

“Em nói đúng. Anh thì không.” Khoảnh khắc im lặng ập đến, và Dez tự hỏi liệu họ đã hết chuyện để nói chưa. Có lẽ cô nên biết nhiều thứ hơn. “Anh mới thức dậy à?”

“Không hẳn. Chỉ là sáu giờ sáng và anh không phải đi làm. Vì thế, anh chỉ nằm đây thôi.”

“Thật sao?” Cô nghe thấy tiếng người anh di chuyển, ga trải giường kêu sột soạt. Cô tưởng tượng cảnh anh khóa thân nằm trên giường. Cô nhắm mắt lại. OK. Cô cần ngừng việc này lại ngay lập tức. “Anh đang mặc gì?”

Ôi không! Họ sẽ không nói về điều này chứ. Cô không thể điều khiển được nó nữa rồi. Khi thật, cô không thể điều khiển được anh ấy. “Chúa ơi, Mace, chúng ta đã không trò chuyện như thế này lâu lắm rồi.”

“Phải đấy, nhưng hồi mười bốn tuổi chúng ta khá đơn thuần. Còn giờ chúng ta đã lớn hơn nhiều rồi.”

“Đừng nhắc nhở em.”

“VẬY THÌ?”

“Thì gì cơ?”

“Em đang mặc gì thế?”

“Em không thảo luận chuyện này với anh...”

“Em đang khóa thân à?”

“Không!” Dez trợn mắt. Lạy Chúa, người này kiên trì thế à. “Áo hai dây và quần soóc rộng.”

“Quần lót?”

Một thanh âm rất rõ ràng, “Không.”

Hắn kêu rừ rừ. Ít nhất những gì nghe được chính xác là như thế.

Kêu rừ rừ. Cô không nhớ là anh từng kêu như thế trước đây.

“Có phải anh... có phải anh vừa kêu rừ rừ không?”

“Phải rồi. Anh đang nghĩ tới việc em không mặc đồ lót.”

“Mason Llewellyn! Chúng ra sẽ không nói về chuyện này.”

“Tại sao?”

“Ờm, em hy vọng cuối cùng có thể bắt chị của anh vì vụ giết người.”

“Anh cũng đang hy vọng em bắt chị ta vì vụ giết người đấy.”

“Ồ.”

“Em sắp hết lời bào chữa rồi!”

“Không phải.”

“Giúp anh làm gì đó đi. Anh sắp chết ở đây rồi này.” Đôi khi, Mace đột ngột nhắc cô rằng anh sinh ra và lớn lên ở New York khi giọng nói chỉ huy xấu xí trỗi dậy. Nó thường chỉ xảy ra khi anh dễ xúc động.

Cô nghiêng rãnh. “Anh cần gì ở em, Mace?”

Lại là tiếng rừ rừ nho nhỏ chết tiệt ấy. Thật sâu. Thật khê như từ đáy lòng anh. Hoàn toàn nguyên thủy. “Mọi thứ.”

Dez nhắm mắt lại. Trả lời tốt đấy. Nhưng có gì đó không đúng. Cô không có mọi thứ để cho. Cô là một cảnh sát. Sinh ra là một cảnh sát nếu bạn tình

cờ hỏi cha cô ấy thế. Thứ duy nhất trong cuộc sống khiến cô thực sự hạnh phúc. Thứ duy nhất cô thực sự làm tốt. Cô không thể từ bỏ điều đó vì Mace. Cô không thể từ bỏ nó vì bất cứ ai cả.

“Em đột nhiên yên lặng thế ? Có chuyện gì vậy?”

Dez thở dài. “Em đang nghĩ về cái giá mà em phải trả cho mình.” Mace cười khúc khích. “Có gì đáng cười hả, Llewellyn?”

“Em đó. Em chẳng thay đổi chút nào cả.”

“Anh đang đùa đấy hả? Em không phải người mà anh từng quen đâu.”

“Không. Em là người mà anh luôn biết đấy.”

Dez kéo mình ngồi dậy. “Đúng thế không? Vậy bây giờ anh biết tôi đang nghĩ gì không?”

“Rất đơn giản. Em đang nghĩ về việc em sẽ không nghỉ làm cảnh sát vì anh hay vì bất kỳ người đàn ông nào khác. Đúng chứ?”

Dez đặt điện thoại lên chần bông và cau có nhìn. Cô gần như đè nén mong muốn chạy ra khỏi phòng để la hét. Cô quên mất rằng Mace thường dành hết thời gian ở bên cô. Rằng anh đã nhìn thấy những điều mà không một ai khác thấy. Những gì mà không ai khác muốn thấy. Đôi khi cả gia đình của cô nữa.

“Nhắc điện thoại lên đi, Dez.”

Cô lắc đầu. Nó không phải là điện thoại có thể ghi hình, đồ ngốc ạ!

“Tôi có thể nghe thấy em đang thở đấy. Vì vậy nhắc điện thoại lên-ngay bây giờ.”

Dez nắm lấy điện thoại và áp lên tai. “Làm thế nào mà anh... từ khi nào mà anh...?”

“Ra ngoài ăn tối với anh nhé, Dez.”

“Không đời nào!” Cô không thể hẹn hò với một Rasputin^[*] vào khoảng thời gian sớm như thế này được.

Grigori Rasputin (1869-1915) là nông dân nghèo ở Siberia, tự phong là tu sĩ với thần lực của Thượng đế, đặc biệt là khả năng chữa lành bệnh. Nhờ

tài năng trời phú đó mà người đời tôn vinh là thần y nhưng cũng là người mắc nhiều tật xấu như lạm dụng trinh nữ, nghiện rượu, ăn cắp vặt.

“Hoặc là em tới đây ăn một bữa tối bình thường hoặc là anh tới đó... và nào ai biết được anh sẽ nói gì với với em về chính bản thân em.”

Cô sẽ làm gì trước hoặc sau khi những chú chó của cô xé cánh tay của anh ra?

“Đây là...”

“Tổng tiền. Đúng đó. Anh biết. Anh là một tên nhà giàu, một gã da trắng không ngại sử dụng quyền lực từ vị trí của mình.” Cô trợn mắt, tưởng tượng nụ cười của Mace khi anh phun ra một đống chuyện tào lao ấy. “Thế nên dù sao thì cũng ra ngoài với anh đi. Chỉ ăn tối thôi. Anh hứa đấy.”

“Mace...”

“Ra ngoài với anh đi mà, Dez.” Giọng của anh thực sự hạ thấp xuống. Như thế nào ư? “Ra ngoài với anh tối nay đi mà. Làm ơn mà?”

Từ “làm ơn” khiến cô bất ngờ. Cô không nhớ Mace từng đòi hỏi bất cứ điều gì ngoại trừ muối hoặc nước sốt cà chua. Mà rồi chỉ là vì lịch sự thôi. Bây giờ, anh ấy không phải người lịch sự. Người này gần như phải năn nỉ. Cô suy nghĩ về chuyện đó một hồi lâu. Đã có ai như Mace cầu xin cô đi chơi với anh như vậy chưa? Địa ngục bị đóng cửa à? Hay là lợn biết bay?

Tiếng thở của cô run run và cô biết anh nghe thấy nó. Nhắm mắt lại, cô tự hỏi sai lầm lớn này sẽ thành ra thế nào nhỉ.

“Được rồi. Em sẽ ra ngoài với anh.”

“Tuyệt.”

“Nhưng chỉ ăn tối thôi. Đừng có bất kỳ ý tưởng lập dị hay trẻ con nào.”

“Ai cơ? Anh á?”

“Khi nào và ở đâu?”

“Tám giờ. Em chọn địa điểm. Bất cứ nơi nào em muốn.”

“Bất cứ nơi nào? Anh biết không, tôi có khẩu vị rất đắt khi người khác mua đấy.”

“Bất cứ nơi nào.”

“Được rồi. Vậy, tôi nghe nói có một Quán nướng Van Holtz mới mở ở chỗ Village đấy.” Một khoảng lặng dài, khá là inh tai. “Có vấn đề gì à, Mace? Có lẽ, có chút vượt ngoài phạm vi giá tiền chăng?”

“Thông minh đấy, nhưng không. Đó không phải là vấn đề.”

“Anh không ăn chay hay đại loại thế chứ?”

Kỳ thực, tiếng cười cuồng loạn của Mace về lời nhận xét tự nhiên của cô có vẻ hơi quá đáng, nhưng cô quyết định lờ nó đi. “Rồi sao?”

Mace đằng hắng. “Ok. Tốt thôi. Em muốn tới Van Holtz? Chúng ta sẽ tới Van Holtz.”

“Chúa ơi, Mace. Em không yêu cầu anh chọn chính đảng ở đây.”

“Cũng có thể đấy.”

“Cái gì?”

“Không có gì đâu. Vậy tám giờ, ở chỗ Village, trước nhà hàng Van Holtz nhé. Có tiện cho em không?”

“Được. Dù sao thì tôi cũng phải đi mua sắm một chút. Vậy, gặp anh sau nhé. Ok?”

“Ồ...vậy... ngực của em...?”

“Tạm biệt, Mace.”

Cô tắt điện thoại. Đây đúng là một sai lầm.

Dez co rúm người khi điện thoại reo lên lần nữa. Cô mở máy. “Tôi sẽ không nói cho anh biết về ngực của tôi đâu.”

“Vậy thì tốt. Vì tôi thực sự không muốn biết,” một giọng nữ mà Dez vẫn chưa nhận ra là ai.

“Tên quái nào đấy hả?”

“Có phải thám tử MacDermot không?”

“Ai đang hỏi đấy?” Cô lắc đầu. Sự tái xuất của Bronx-Dez. Cô nghĩ là cô đã chôn cô ta rồi cơ mà...

“Xem nào, tôi có một vài thông tin. Về Alexander Petrov.” Dez ngồi thẳng lên một chút. Đúng, trừ bỏ tình huống này khiến cuộc trò chuyện có

chút không thích hợp, thì tại sao lại xua đuổi một chỉ dẫn tiềm năng với mẫu thông tin không cần thiết kia chứ?

“Ok.”

“Cô có thể gặp tôi không?”

“Ở đâu?”

“Chapel. Lúc mười một giờ ba mươi.”

Chapel. Một câu lạc bộ khá nổi tiếng ở Village nơi cô không bao giờ có hy vọng được vào mà không có huy hiệu riêng. “Không có nơi nào khác mà chúng ta có thể...”

Người phụ nữ ngắt lời cô. “Tôi sẽ đến đó. Cô sẽ không gặp vấn đề gì với việc vào trong đâu.”

“Cô làm việc ở đó?”

Một hồi im lặng. Một lát sau, khi cô nghĩ người phụ nữ đã treo máy rồi. “Gia đình tôi làm chủ ở đó.”

Dez cắn chặt miệng để ngăn mình khỏi nói ra điều gì đó ngu ngốc. Một kỹ thuật hữu hiệu mà cô học được nhiều năm trước. “VẬY, cô là người nhà Brutale?”

“Phải. Gina. Gina Brutale. Gặp tôi ở đó lúc mười một rưỡi. Nói với anh chàng ở cửa là cô tới để gặp tôi. Cho anh ta biết tên của cô nhưng đừng nói là thám tử... và cố gắng đừng để giống một cảnh sát.” Brutale gác máy.

Dez tắt điện thoại và liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường. 45. Nay sẽ là ngày làm việc thú vị đây. Ăn tối với Mace lúc tám giờ. Phải xử lý công việc lúc mười một rưỡi và không cho bản thân làm điều gì đó cực kỳ ngu ngốc. Giống như trở lại phòng khách sạn với Mace. Hay bất cứ chuyện gì...

Mace lật người trên chiếc giường cỡ lớn và vùi mặt vào gối. Giọng nói của người phụ nữ đó sẽ làm hấn chết mất. Hấn nóng lòng muốn được trải nghiệm cảm giác thức dậy với Dez đang gằm gừ ở bên cạnh. Hấn sẽ được nếm qua điều đó. Hấn đã chờ đợi quá lâu vì chuyện này rồi. Vì cô. Cô chỉ cần không có ý kiến gì với hấn. Cô không cần phải làm gì cả.

Mace chìm vào giấc ngủ, mơ về hấn và về Dez.

Và cả còng tay của Dez nữa...

Dez đứng cùng cộng sự khi họ đợi đội M.E.

“Đừng quên, MacDermot. Cô không ở đây.”

“Không đâu. Bây giờ, tôi phải ra ngoài hát mừng Giáng sinh chứ.”

“Chúng ta sẽ không đẩy nó đâu.”

John Michaels, một trong những thành viên giỏi nhất của đội M.E thành phố, đẩy cánh cửa đôi. “Tốt. Cả hai đều ở đây.” Anh ra hiệu cho họ, và hai người theo anh vào trong. Thân thể trần trụi của Alexander Petrov được đặt trên một cái bàn kim loại.

“Tôi muốn cho các bạn thấy hai thứ. Ở đây.” Anh chỉ vào cổ họng của người đàn ông, cả Dez và Bukowski cúi xuống và kiểm tra.

“Đó là cái gì?”

“Vết lằn của móng vuốt.”

Dez cau mày. “Từ một con chó?”

“Theo quan điểm của tôi, móng vuốt này quá lớn so với một con chó. Hơn nữa có một số điểm chưa khớp nhau.”

“Ý anh là sao?”

Anh ra hiệu cho cô, và Dez tới đứng trước mặt anh.

“Nếu một con vật cào cổ họng gã, chúng ta có thể tìm thấy ba hoặc bốn vết đập ở đây. Anh vỗ nhẹ một bên cổ của Dez. “Hoặc ở đây.” Anh vỗ vào một bên khác. “Hoặc cả hai.”

“Ok.”

“Nhưng những gì tôi tìm thấy trên người nạn nhân này thì rất khác.”

“Như thế nào?”

“Có một vết bầm tím trên cổ họng của hắn. Bốn dấu móng vuốt ở phía bên trái cổ và một ở bên phải. Ngụ ý là thế này...” Anh quăn ngón tay dài quanh cổ họng của cô. Bốn ngón một bên. Ngón tay cái hướng về phía khác. “Bây giờ cô kéo người ra khỏi tôi đi, Thám tử.” Dez làm theo, và ngón tay đeo găng của Michaels cắt qua thịt không hề đau đớn.

Hai người nhìn nhau chăm chăm. “Chúa ơi.”

Bukowski đứng bên cạnh họ. “Tôi không hiểu lắm. Tôi có bỏ lỡ cái gì à?”

Dez nhìn cộng sự của mình. “Có bao nhiêu động vật mà anh biết có ngón cái?”

Dez và Bukowski đứng ở góc phố trong khi cô kéo găng tay lên. Ngay khi Bukowski rút ra một miếng thuốc lá hiếm của mình, cô biết là anh bị sốc. “Anh bị gì vậy?”

“Toàn bộ những điều này không làm cô sốc chút nào à?”

“Không.” Dez lắc đầu. “Một câu đố thực sự cần lời giải. Tôi sống vì những thứ này. Hơn nữa, đó có lẽ là một số kẻ lập dị đeo găng tay có móng hay gì đó.”

Bukowski mỉm cười. “Cô thật kỳ lạ đấy, MacDermot.”

“Thế nên các chị tôi luôn luôn nhắc nhở tôi.”

“Cô định đi đâu bây giờ?”

Dez kéo tập giấy ghi chép của mình ra từ túi quần sau và kiểm tra danh sách. “Mua sắm cho gia đình... sẽ vui thôi. Cũng phải đặt hàng chiếc bánh chết tiệt đó. Ăn tối với Mace. Và gặp gỡ Gina Brutale.”

“Gina Brutale? Tại sao cô lại gặp cô ta?”

“Cô ta nói cô ta có thông tin về Petrov.”

“Dez, cô không được phép gặp người cung cấp thông tin. Cô lẽ ra không được ở đây.”

“Cô ta trực tiếp gọi cho tôi. Nếu anh xuất hiện thay tôi, chúng ta không thể tìm ra thứ khốn kiếp ấy. Đừng lo lắng, nếu tôi thu được bất cứ điều gì lý thú, tôi chắc chắn sẽ cho anh biết. Ok?”

“Cẩn thận đấy. Người nhà Brutale không phải là những người dễ thương đâu.”

“Tôi biết. Tôi biết. Anh không phải nhắc đến hai lần đâu.”

“Mà đừng nghĩ tới việc lần thứ hai qua mặt tôi về chuyện nhảm nhí với Llewellyn. Ý cô là gì khi ăn tối với hắn ta cơ?”

Chết tiệt. Cô thực sự nghĩ là cô đã thoát khỏi điều đó. “Anh ta gọi cho tôi sáng nay và mời tôi ra ngoài lần nữa.”

“Và cô đã đồng ý à? Cô bị điên hả?”

“Không phải. Mà tôi không thấy có vấn đề gì cả. Mace Llewellyn là bạn cũ của tôi. Chúng tôi chỉ ăn tối thôi. Không có gì khác.”

“Tôi đã thấy cách hăn ta nhìn cô ngày hôm qua, Dez. Người đàn ông đó có nhiều ý nghĩ trong đầu hơn là chỉ ăn tối thôi đấy.”

“Tôi không bàn đến chuyện này nữa. Tôi phải đi uống cà phê với mấy chàng trai này.”

“Sau đó, hỏi họ đi. Họ sẽ nói cho cô. Llewellyn cần một thứ từ cô.”

“Tạm biệt.” Cô bỏ đi, nhưng vẫn có thể nghe thấy Bukowski la hét.

“Tôi sẽ gọi cho cô vào ngày mai. Và tốt hơn là cô nên trả lời cuộc điện thoại chết tiệt ấy hoặc là tôi sẽ đến chơi!”

Tại sao mỗi người đàn ông đều khăng khăng đòi trở thành anh trai của cô vậy? Cô đã có hai người chị gái rồi. Quá đủ anh chị em ruột rồi nên cô không muốn một người anh trai nữa.

Lạ thật, cô có cảm giác rõ ràng không có vấn đề gì khi Mace hiểu rõ cô. Nó dứt khoát không phải tình cảm anh em.

Mace ngả người ra sau ghế đi-văng của phòng khách sạn, vòng cánh tay qua đầu, duỗi chân trước mặt. Áo phông và quần soóc dài dán vào cơ thể ướt đẫm mồ hôi của hăn. Hăn nghĩ hăn có “ở” cùng Dez, ít nhất là trong vài giờ, ở phòng tập thể dục của khách sạn. Nhưng mỗi giây trôi qua lại mang hăn tới gần hơn việc được thấy cô lần nữa. Suy nghĩ ấy làm hăn thèm chẩy nước miếng.

Hăn nghĩ ám ảnh của hăn về cô đã làm thay đổi biểu đồ trước đó. Hăn đã lầm. Điều đó chỉ đơn thuần là những ý nghĩ của cô, mà không có bất cứ dấu hiệu cho thấy cô đang thay đổi. Hăn có thể tưởng tượng tất cả những điều hăn muốn, nhưng tiềm thức của hăn biết rằng cô có thể là một người khác xa thế. Lười biếng. Tầm thường. Thô tục. Cô có thể là bất cứ thứ gì. Không

thế ngờ, cô lại như thế này. Ai mà biết được cảnh sát thực sự sẽ làm ai đó hạnh phúc chứ?

Đó là cô bé sợ hãi thường hay trốn sau các cuốn sách sao? Vâng, người phụ nữ mạnh mẽ, tự tin trong những giấc mơ của Mace đã thay thế cô. Hăn đã không nói dối cô trước đó. Hăn vẫn biết người phụ nữ ấy lặng lẽ sống bên trong Dez. Hăn luôn hy vọng mình sẽ là người đàn ông mang con người đó ra khỏi cô. Nhưng dựa vào những gì mà hăn biết được về cô từ Watts, cô đã lấy lại tự tin dưới sự huấn luyện không ngừng nghỉ của một trung sĩ huấn luyện nhóm Hải Quân.

Dù vậy, Dez dường như vẫn cảnh giác với hăn. Thực ra không có gì đáng ngạc nhiên. Theo như Watts, vụ ly hôn của cô thuộc kiểu đẫm máu. Chồng cũ của cô là một công tố viên, sau đó trở thành một luật sư bào chữa. Cuộc hôn nhân kéo dài bất chấp sự hạn chế của cô trong Hải quân nhưng nó gần như không thỏa mãn cho cả hai. Kể từ đó, cô không hẹn hò nhiều nữa và không có nghiêm túc tới cùng.

Cho tới bây giờ.

Mace đã vượt xa hơn cả việc nghiêm túc với người phụ nữ này. Tình cảm của hăn dành cho cô ở một thế giới khác hoàn toàn.

Chính linh hồn của người phụ nữ ấy đã mời gọi hăn. Mace khẽ kêu lên và liếc qua đồng hồ khách sạn trên cái bàn gần đó. Hăn vẫn còn vài giờ trước khi được gặp lại cô.

Smitty đã đưa cả Bầy ra ngoài để tận hưởng một bữa ăn trưa ở Trung tâm thành phố.

Mace nghĩ tới một nơi nào đó mà hăn có thể hôn Dez trong nhiều giờ. Không hăn phải là căn phòng áp mái, nhưng nó vẫn ảnh hưởng đến một trong những sở thích của hăn. Cô sở hữu đôi môi tuyệt đẹp, và hăn có thể dành cả đời mình để hôn lên nó. Thực tế thì hăn đã từng có ý định làm chuyện đó rồi.

Mace nhắm mắt lại và ngả đầu ra đi-văng. Và hăn tưởng tượng có thể thấy cô. Môi, cổ họng, quai hàm đang trên môi hăn.

Cuộc hẹn với Dez và cô đã trở thành một phần trong hắn. Cô làm máu hắn nhiễm độc. Hắn có thể cảm nhận được mùi hương và làn da của cô. Tuy nhiên, giọng nói đó. Là giọng nói chết tiệt đã khiến hắn phát điên ấy. Nó luôn ở đó. Mắt vẫn nhắm và miệng lầm bầm gọi tên cô.

Mace nằm thư giãn trên nệm. Người phụ nữ đó sẽ kết liễu mình mất.

Dez đi tới bên ngoài quán cà phê. Không có gì đáng ngạc nhiên cả, họ không hề đơn độc. Bốn người phụ nữ đang vây quanh họ. Vinny bắt gặp ánh mắt của cô. Sự tuyệt vọng hiện rõ trong những đôi mắt màu xanh dương xinh đẹp ấy gửi đến cô một thông điệp rõ ràng. “Cứu tôi với. Những người phụ nữ này làm tôi chán ngấy đi được.”

Phải, cô không thể bỏ mặc những anh bạn của cô lơ lửng như thế được. Hơn nữa, chuyện này vui đấy.

Bước tới chỗ đám đông, huy hiệu của cô sáng lên. “Tôi xin lỗi, thưa các quý cô. Nhưng tôi ở đây là để bắt giữ những người đàn ông này vì đường dây mại dâm đồng tính của họ.”

Cả đám người nhìn chăm chăm vào cô. Cô khoanh tay trước ngực khiến chiếc áo khoác bị dịch ra phía sau để lộ bao đựng súng ở bên hông. “Bắt đầu nhắc mong lên đi, các quý cô. Nếu không là tôi sẽ bắn đấy.”

Mất chưa tới một phút để đám đông giải tán. Dez thả mình xuống bên cạnh Jimmy Cavanaugh và gác chân lên đùi Vinny. “Ờ, vui thật đấy.”

Vinny vỗ vào đôi chân đang đi bốt. “Tại sao chúng tôi luôn là gay trong kịch bản của cô thế hả?”

Cô cười toe toét. “Vì nó khiến mấy tên ngốc các anh khó chịu. Tôi sống vì điều đó thôi.”

Dez gọi cho mình một ly cà phê đen lớn và một cái bánh kem dài. Khi anh chàng bồi bàn đi rồi, cô liếc sang ba người đàn ông đang ngồi cùng mình. Ba người bạn thân nhất của cô kể từ chuyến du lịch Nhật Bản. Họ trở thành bạn bởi vì bọn họ đều là sản phẩm của vùng Burroughs. Vinny Pentolli tiêu biểu cho Queens, Jimmy Cavanaugh cho Brooklyn, còn Salvatore Ping Wei đại diện cho Manhattan. Cô thay mặt cho Bronx.

Họ là những quân cảnh cứng rắn nhất mà cô từng biết. Họ không nói chuyện tào lao mà lại rất thẳng thắn. Và cô đã trở thành một trong những người huấn luyện chó nghiệp vụ đáng sợ nhất bởi vì cô có “Baby”. Không ai đùa giỡn được với Baby. Không ai tới gần được Baby. Không ai nhìn được vào mắt Baby. Không một ai cả trừ cô. Dez đã giành được sự tôn trọng của họ bằng cách thành thạo chăm sóc bốn thú cưng say rượu vào đêm thứ ba cô làm nhiệm vụ. Không khó chút nào khi Baby có một trong số những cái cổ họng của họ ở trong bụng của nó.

Bốn bọn họ cùng nhau phụng sự hơn một năm cho đến khi được phân công tới các căn cứ khác nhau. Dez ở lại Hải quân khoảng hai năm nữa. Sau đó, cô quay trở lại thành phố mà cô sinh ra và làm những gì mà cô vẫn muốn. Một cảnh sát thành phố New York. Năm năm trước, cô bước vào một trong những quán bar Ai-len ưa thích và đúng lúc trong quán có hỗn chiến. Cô và cộng sự đã ngăn cuộc ẩu đả lại cho dù họ đều đã hết giờ làm. Khi làn khói khói chiến tan đi, cô đã bất ngờ chạm mặt với quá khứ của mình.

Hơi giống ngày trước khi cô gặp lại Mace. Chỉ là cô muốn uống một ly bia với các chàng trai và bắt kịp quá khứ thôi. Với Mace, cô không muốn làm bất cứ điều gì trừ việc ngồi lên mặt anh.

“Hôm nay trông em đẹp kinh khủng ấy.”

Trong số tất cả những người cô mong đợi để nhận thấy sự tách biệt, cô quyết định tỏ rõ sự đề phòng trong bữa tối muộn với Mace, Sal là người cuối cùng trong số họ. Lúc nào trông anh cũng có vẻ như không để ý quá nhiều, như thể anh ấy tồn tại ở thế giới riêng của mình. Tuy nhiên, cứ vài tháng hoặc lâu hơn, anh lại làm cô ngạc nhiên bằng cách bộc lộ rõ ràng không gì có thể vượt qua được anh ấy.

“Cậu nói đúng đấy,” Vinny đồng tình. “Cô ấy vẫn mặc cái quần jean đen dễ chịu và cái áo trễ cổ hở hông ấy.” Cô lườm Vinny và bỏ chân ra khỏi lòng anh ta.

“Hãy làm vài động tác của bộ ngực khỏe mạnh xem nào.” Jimmy trêu chọc.

“Tôi không làm!”

Ba người đàn ông cười lớn trong khi mặt Dez đỏ bừng.

“Thế có vụ gì đây hả, MacDermot? Tôi biết cô không ăn diện như thế này vì chúng tôi đâu. Cô không thích khoảng thời gian này nên cô cũng không thấy vui vẻ. Với cả cô được nghỉ do một cuộc cãi lộn không may với kẻ giàu có và quyền lực mà.”

Dez đợi cho đến khi người phục vụ mang cho cô cà phê cùng với bánh kem và bỏ đi. “Ừm... Tôi có buổi hẹn vào tối nay.”

Cái cách họ há hốc miệng nhìn cô khiến cô cảm thấy như bị xúc phạm. “Tôi không nói dối đâu.”

“Không. Nhưng có phải cô bị ảo tưởng không?”

“Khốn kiếp!”

“Whoa!” Cả ba người đàn ông bình thường trở lại, còn cô thầm nguyện rủa vì sự trở về của cô gái Bronx ăn nói thô tục mà cô từng có. Mace chết tiệt!

Vinny giơ tay lên, sau đó xòe lòng bàn tay ra. “Bình tĩnh nào, bà cô. Cô biết chúng tôi đang đùa mà.”

“Không, các anh không hề đùa. Và anh phải trả tiền cho cái bánh kem của tôi đấy.”

Jimmy nhìn cô chăm chú và Dez biết tại sao anh ta lại không dành nhiều thời gian ở một mình. Cô thực sự đã có những anh bạn tuyệt vời. Mặc dù họ có một chút... khác biệt. Sal sống trong thế giới của riêng mình. Vinny mang lại cảm giác về sự châm chọc, tự cao tự đại nhưng mức độ cao hay thấp thì lại phụ thuộc vào cách nhìn của bạn. Và Jimmy luôn luôn mang vẻ mặt tức giận. Cô chưa bao giờ nhìn thấy anh mỉm cười với bất cứ ai trừ ba người bọn họ. Có lẽ anh ấy đã chui ra khỏi bụng mẹ với vẻ mặt cau có vĩnh viễn dán vào khuôn mặt tuyệt đẹp của mình. Đôi khi cô tự hỏi mỉm cười thực sự gây đau đớn cho anh ta sao.

“Vậy anh ta là ai thế?”

“Thực ta anh ấy là một người bạn cũ của tôi. Chỉ là quay lại thị trấn.” Cô nhấp một ngụm cà phê, rồi nói chuyện trong khi nhìn chăm chăm vào nó, “Anh ấy là Hải quân.”

Dez cúi xuống để né khăn ăn được vo tròn ném vào mình.

“Cô không biết xấu hổ hả?” Jimmy thở dài.

“Này, thôi đi.”

Anh ta lấy một khoanh bánh kem của cô. “VẬY thì anh chàng Hải quân này là ai?”

Dez ậm ừ trả lời câu hỏi của Jimmy. “Uh... Mason Llewellyn.”

Một sự im lặng kéo theo sau đó... như là bối rối vậy. Cuối cùng, Dez không thể chịu được nữa. “Sao nào?”

Vinny cố nén cười. “Cô mong đợi chúng tôi tin là cô đang hẹn hò với một người nhà Llewellyn sao?”

“Tôi không hẹn hò với một người Llewellyn. Chúng tôi học cùng nhau. Tôi đã kể với các anh về anh ấy rồi mà.”

“Cô học cùng với người nhà Llewellyn sao?”

“Ôi,” Jimmy cắt ngang, “Tôi học với người nhà Rockefeller đấy. Rockefeller của Brooklyn.”

Dez nhìn xuống cái đĩa trống trơn. Họ đã hoàn toàn phá hủy cái bánh kem của cô. Cô thầm thở dài. Dĩ nhiên là họ không tin cô rồi. Tại sao ai cũng nghĩ là Dez nên hiểu rõ vấn đề, hướng chi là hẹn hò, với một người nhà Llewellyn? Đặc biệt là một người ngon lành như Mace?

“Cô ấy đã kể với chúng ta về anh ta rồi. Họ cùng học ở trường Cathedral. Anh ta là mối tình đầu đáng nhớ của cô ấy. Một chàng trai nhỏ nhắn dễ thương nhưng không thể kiểm soát được mái tóc của mình.” Ba người họ há hốc mồm nhìn Sal. “Gì cơ?”

Dez đẩy cái đĩa trống không ra xa. “Tôi luôn ngạc nhiên khi nhận ra anh lúc nào cũng lắng nghe tôi nói đấy.”

“Tôi vẫn nghe. Chỉ là tôi không nói bất cứ điều gì trừ khi cần thiết.” Anh nhún vai. “Hoặc cảm thấy cần thiết.”

Jimmy ngả người ra sau, và Dez nhìn mặt khi chiếc ghế lớn phát tiếng kêu cọt kẹt. Tất cả cơ bắp trên một người đàn ông dường như là một sự tàn bạo. Không phải chiếc ghế nào cũng vừa với anh ta một cách dễ dàng. “Tôi không chắc là mình cảm thấy thoải mái khi cô ra ngoài với một gã nhà Llewellyn đâu.”

Dez giật mình nhìn người bạn thân thiết. Anh ấy không thoải mái ư?

“Tôi đồng ý với anh, Jim ạ. Tôi không chắc chắn là cô nên đi đến cùng chuyện này đâu.” Giờ thì Dez chuyển mắt qua Vinny.

“Cả hai anh đều mất trí rồi à?”

“Ý tôi là, anh chàng này là ai vậy?”

“Và cô gặp anh ta lần cuối cùng chính xác là khi nào?”

“Các anh biết không, tôi mong chuyện tào lao này từ Bukowski, chứ không phải từ các anh đâu.”

“Bukowski cũng khó chịu với chuyện này, phải không?”

“Chuyện này”- Dez gõ nhẹ các đốt ngón tay của mình trên bàn Phoóc-mi-ca - “kết thúc ở đây thôi.”

“Cẩn thận đấy, Dez,” Jimmy nói một cách nghiêm túc.

“Và không được ngủ với anh ta vào đêm đầu tiên,” Vinny cảnh báo. “Chúng tôi biết những gì mà một cô gái hư hỏng như cô có thể làm được.”

Dez quay sang Sal. “Anh có định nói thêm gì vào chuyện nhắm nhí này không?”

“Ồ.” Sau một hồi chăm chú nhìn trần nhà, bây giờ Sal mới liếc xuống. “Dựa vào cấu trúc của tòa nhà này, nếu chúng ta tháo cái cột trụ ở đó xuống, chúng ta sẽ tháo được toàn bộ khối này.”

Dez thở dài.

Mace ngồi xuống bên cạnh Smitty và nhìn chăm chăm vào anh ta. “Cậu có thể giải thích cho tôi một lần nữa là tại sao chúng ta lại ở đây không?”

“Bởi vì em gái tôi muốn tới Macy’s. Xem tất cả các màn Giáng sinh đẹp đẽ. Một số người thực sự thích kỳ nghỉ này, Mace.”

“Tôi hiểu lý do tại sao chúng ta đang ở Macy’s. Tôi chỉ không hiểu tại sao chúng ta lại ở gian hàng nội y của Macy’s.” Đây chắc chắn là địa ngục không giúp gì được cho tình hình hiện tại của hẳn cả. Hẳn tiếp tục tưởng tượng Dez trong tất cả các loại quần chíp và áo ngực khác nhau trên quầy hàng.

“Cậu có nghĩ là tôi thấy thoải mái không hả?” Smitty lắc đầu. “Tôi thà đi lòng mắng bằng móng tay này còn hơn là suy nghĩ về việc em gái tôi trong mấy cái... thứ này,” anh ta gầm gừ. “Và tốt hơn là nó nên lấy mấy đồ vải nỉ mỏng.”

“Phải đấy.” Smitty luôn muốn tin rằng em gái mình vẫn còn là trong trắng. Ở tuổi hai mươi chín và thực sự dễ thương, Mace nghi ngờ điều đó.

“Tôi tin là anh biết sói cái đều rất say mê vải nỉ mỏng.”

“Nhưng không phải những con sói cái mà tôi biết.”

Bị bất ngờ, Smitty quay sang Mace đang mỉm cười và nhún vai. Smitty thực sự nghĩ là anh ta biết mọi thứ về hẳn, phải không? Chó con ngu ngốc.

“Tôi có thể nói gì đây? Tôi là đàn ông. Còn họ là ba người phụ nữ khỏe mạnh đấy. Là người Philippin. Làm toán đi.”

“Và sau tất cả những điều đó thì cậu nghĩ cậu có thể ổn định cuộc sống với một người phụ nữ sao? Một người, không ít đấy chứ?”

“Dĩ nhiên là tôi có thể.” Mace cười toe. “Bởi vì cô ấy là Dez.”

“Tôi đã gặp cô ấy rồi, Mace. Cô ấy là một cô gái đẹp, nhưng tôi không hiểu được.”

“Tốt thôi. Cứ tiếp tục như thế đi.”

Smitty cười khúc khích. “Ôi trời, anh bạn à, cậu mê muội quá đấy.”

“Tôi biết.” Hẳn đứng lên. “Cậu nên bảo em gái của cậu khẩn trương lên. Tôi phải tới trung tâm thành phố sớm. Tôi không để bị trễ vì việc này được.”

Mace đi lang thang để quan sát tất cả đám đồ nội y. Hẳn tự hỏi bao lâu nữa thì hẳn và Dez tới giai đoạn “Không sao đâu, cứ mua đồ lót cho em

đi”trong mối quan hệ của họ. Hẳn hy vọng nó sẽ là ngày mai. Mặc dù hẳn thừa nhận có thể đẩy tiến độ lên một chút.

Hoặc có thể bữa tối sẽ chứng minh cô đã thay đổi sau tất cả. Thế nên hẳn thà thọc tay vào giữa ngọn lửa còn hơn dành vài giây với cô. Nó chắc chắn sẽ làm cho mọi việc dễ dàng hơn vì cô ấy cứ khăng khăng đòi những thứ khó khăn chết tiệt này. Tuy nhiên, hẳn không giữ hy vọng cho viễn cảnh đó lần nữa.

Mace vừa đi qua một quầy áo ngực gợi cảm, điều đó thực sự khiến hẳn chảy nước miếng khi nhìn thấy cô. Trông cô thật xinh đẹp và hấp dẫn – nhưng cũng tuyệt vọng. Cô đang nói chuyện với một vài chàng lùn không có cổ. Trên thực tế, không-cổ đang nỗ lực nói chuyện. Dez cũng có vẻ như bị mắc kẹt. Cô gật đầu như thể đang thực sự lắng nghe, nhưng đôi mắt dường như bận tìm kiếm ai đó có thể giải cứu cho mình. Cuối cùng, đôi mắt của họ khóa chặt vào nhau, và Mace thực sự có thể nghe thấy tiếng cô la hét cầu cứu. Hẳn nhận thấy cô đã nhớ ra họ đã ở bên nhau bao lâu, khi mà cô thực hiện một động tác hẳn không còn được nhìn thấy trong hơn hai mươi năm qua.

Dez lùa tay qua mái tóc xinh đẹp, đưa ngón tay lên tai, kéo tai bên phải như thể muốn làm cho nó trở nên tinh tế và dịu dàng.

Đó là ám hiệu của bọn họ. Động tác này được thực hiện khi Amber Kollerici dồn bạn vào thế bí để thảo luận về thế giới thú vị của việc đan len hay khi Dominic Bannon dồn bạn vào góc đe dọa thụi vào mặt bạn. Ám hiệu bí mật ấy là “Đưa tôi ra khỏi chỗ quỷ tha ma bắt này đi!”

Với một nụ cười không cố gắng che giấu, hẳn giơ bộ áo ngực lên. Hẳn nhú mày. Ngay lập tức cô hiểu ra. Nếu tôi giúp em, em sẽ mặc cái này...

Cô gãi trán bằng một ngón tay. Ngón giữa. Hẳn bật cười và đi ra cứu cô gái của mình thoát khỏi tình cảnh khốn cùng.

Đi mua sắm cho gia đình vào dịp nghỉ lễ đã là quá tệ rồi, không cần thêm chuyện va phải người chồng cũ nữa chứ? Nhất là khi anh ta dừng lại để mua nội y cho vị hôn thê của mình. Và rồi, cô lại làm điều đó một lần nữa.

Đó là điều mà nhà trị liệu hậu-chia-tay đã khuyên cô đừng bao giờ làm gì khi gặp lại chồng cũ để xem lại việc chia tài sản hoặc giấy tờ.

Đó là hỏi anh ta dạo này thế nào.

Bởi vì Matt sẽ nói với cô. Anh ta sẽ kể với cô một cách chi tiết. Và điều đó lúc nào cũng tệ. Người đàn ông kiếm tiền giỏi nhất, sống ở nơi sang trọng của Manhattan với vị hôn thê nóng bỏng và hư hỏng. Tuy nhiên, anh ta sẽ luôn có lý do để phàn nàn về điều gì đó - không phải là tất cả mọi thứ.

Anh ta thao thao trong vòng hai mươi phút về việc mọi người ở công ty ghét anh ta thế nào. Dĩ nhiên là họ ghét anh ta rồi. Matt là một tên khốn của sự khéo léo. Nhưng đó có thể cũng không phải là lý do. Họ không hiểu anh ta. Sự tài giỏi của anh ta làm tất cả bọn họ đổ kỵ hoặc họ ghen tị với việc anh ta có thể mua xe hơi mới hai năm một lần. Dứt khoát không phải vì anh ta là một tên khốn đâu.

Tỷ lần rồi kể từ khi cô nhận ra cuộc hôn nhân của cô là một sai lầm rất lớn, Dez tự đá chính mình. Cô đang nghĩ lung tung cái quái gì thế? Rằng anh ta có thể thực sự thích cô sao? Anh ta muốn cùng cô xây dựng một gia đình ư? Anh ta sẽ hòa hợp với cô sao? Cô rùng mình, nghĩ về những lý do khiến cô ngu muội và lên kế hoạch làm thêm giờ.

Vâng, đó là những gì mà cô đã cố gắng để chứng minh các chị của mình đã sai. Cô muốn cho họ thấy cô sẽ có một người đàn ông của riêng mình. Rằng cô có thể hạnh phúc.

Ồngốc.

Ờ thì, cô không có ai để đổ lỗi ngoại trừ bản thân mình. Gạt tất cả sang một bên, cô vẫn cần phải trốn thoát. Chỉ là cô không biết làm thế nào để kết thúc cuộc hội thoại một cách lịch sự cả. Cốt lõi là ở cô, cô vẫn cảm thấy có chút tội lỗi vì sự đổ vỡ của họ. Vậy nên bảo anh ta cút xéo và quát tháo đuổi đi có vẻ không hợp lý.

Dez liếc nhìn xung quanh. Cô đã mua một ít đồ cho các chị của mình và mấy đứa con nghịch ngợm của họ khi cô nhận ra mình lang thang ở khu nội y phụ nữ và nghĩ về Mace. Cô không bao giờ lo lắng quá nhiều về đồ nội y, nhưng cô có sự kiện đặc biệt, quần lót ren màu đỏ đen cùng với áo ngực

phù hợp. Mặc dù cô không có ý định để Mace nhìn thấy cô trong bộ đồ ấy, cô vẫn không thể làm cho bản thân rút ngay ra khỏi quầy đồ lót của mình cho dịp đặc biệt này.

Giờ đây, giá cả của tất cả những thứ tuyệt vời ấy đều có sẵn, cô thấy mình đang nghĩ tới những thứ bản thân và kinh khủng về mặt đạo đức mà cô có thể làm với Mace và anh cũng có thể làm cho cô. Các xơ đã đúng. Cô không hơn gì Mary Magdalene cả.

“Và em hiểu không, lý do duy nhất mà anh ta cố gắng chứng minh rằng anh đang sử dụng tiền của công ty để mua các mặt hàng không phù hợp là bởi vì anh ta ghen tị với anh thôi.”

Dez chỉ cố không ngáp khi cô đột nhiên cảm thấy ánh mắt ai đó nhìn về phía mình. Sức mạnh của nó gần như áp đảo cô. Nó trượt dọc xương sống rồi gáy cô. Không phải cảm giác khó chịu. Ngược lại là đằng khác. Cô nhìn quanh quất, cuối cùng bắt gặp cái nhìn của Mace. Chỉ một cái nhìn vào đôi mắt vàng ấy mà toàn bộ cơ thể cô như bị siết chặt. Cô gần như quẫn quại.

Tại sao anh ấy ở trong khu nội y mà cô không biết, nhưng cô rất biết ơn về điều này.

Cô thầm hét lên với anh trong đầu. “Nhắc cái mông đẹp đẽ tới đây mà cứu tôi đi!” Mặc dù điều đó có vẻ vô dụng. Cô nhớ lại các ám hiệu tay mà họ đặt ra cho nhau khi họ thấy mình ở tình huống như vậy. Chúng bắt đầu từ, “Này, khi nào cậu có một phút, cậu có thể ghé qua” đến “Đưa tôi ra khỏi chỗ quỷ tha ma bắt này đi!”

Dez thực sự hy vọng mình đang sử dụng đúng một cái lúc này.

Cô sẽ mất trí nếu sử dụng cách tiếp cận chưa từng có “Chúng ta sẽ tới phòng họp kín để giải thích. Tới đưa em đi trong vòng hai mươi phút nữa.”

Thay vì vội vã đến bên cô, Mace giơ lên một bộ quần chíp và nội y mà cô chưa từng một lần mặc thử. Người đàn ông này bị mất trí à? Sao anh ta lại đưa cái thứ quái quỷ đó cho cô xem thế? Rồi anh ta còn nhướn mày với cô nữa chứ.

Chúa ơi! Đàn ông thực là tệ.

Anh bước về phía cô, nhưng Mace không bao giờ đơn thuần chỉ là đi bộ. Không. Anh ấy đi hiên ngang. Giống như cô là con mồi ấy. Lần này cũng chẳng khác gì. Khi anh ấy di chuyển về phía cô, cô nhận ra anh nhìn chăm chăm vào mặt cô. Sau đó, khi anh ấy đến gần hơn, đôi mắt của anh lại nhìn xuống miệng cô.

Trời đất, anh ấy muốn hôn cô và có vẻ nhất định phải làm điều đó.

Cô nuốt khan. Thật gay go. Cô không biết phải làm gì. Rõ ràng người đàn ông này đã lợi dụng tình huống điên rồ hiện tại của cô. Mà, chết tiệt, cô lại không khó chịu.

Lạy chúa, cô muốn anh ấy.

Suốt khoảng thời gian đó, chồng cũ của cô vẫn tiếp tục nói. Nhưng cô đã ngừng nghe rồi. Cô không thể nghe thấy bất cứ thứ gì hơn ngoài trái tim khốn khổ của mình đang cố gắng bật ra khỏi cơ thể.

Đột nhiên Mace ở đó. Ngay trước mặt cô. Giọng nói của chồng cũ vẫn đều đều thêm khoảng ba mươi giây nữa hoặc hơn, sau đó ngừng lại, vì anh ta đã không còn là trung tâm chú ý của cô nữa. Anh ta luôn ghét điều đó. Đó là lý do ly hôn.

Cánh tay của Mace trượt quanh eo cô và kéo cô đột ngột ập vào cơ thể mình. Đầu hấn cúi xuống thấp về phía cô, và lần đầu tiên cô nhận thấy Mace có một mái tóc thật khỏe mạnh. Cô cau mày. Cô dám cá chỉ mới hôm qua đầu anh gần như trọc lóc.

Đôi môi của hấn cách cô vài phân.

“Anh dám sao, Mace Llewellyn,” cô thì thầm trong tuyệt vọng. Từ khi nào cuộc sống của cô lại vượt ngoài tầm kiểm soát như vậy? Cô luôn kiểm soát được mà. Hoặc, ít nhất là, ảo tưởng về điều đó. Nhưng Mace, hấn sẽ không cho cô cả cái quyền đó. Không, nếu hấn chấp nhận nó.

“Anh chỉ đang giúp em ra khỏi đây thôi, cưng à,” hấn thì thầm vào tai cô. Rồi, đôi môi của hấn chạm vào đôi môi của cô, và đột nhiên cửa hàng bách hóa Macy’s không lồ, ba ngày trước lễ Giáng sinh, hoàn toàn trống trải và chỉ có cô và Mace là những người duy nhất còn lại trong tòa nhà.

Đằng nào thì nó cũng luôn đem lại cảm giác đó. Cô không thể nghĩ gì ngoài việc môi của hắn đang chiếm lấy môi cô. Lưỡi hắn lướt qua môi dưới của cô, và giống như những người phụ nữ thiếu ý chí, miệng cô mở ra vừa đủ cho hắn đòi chủ quyền. Cô nếm thấy vị quế và Mace. Cả hai đều rất tuyệt vời. Chưa một ai trước đây từng hôn cô giống vậy. Như thể họ đang nắm quyền sở hữu.

Cánh tay cô lướt quanh cổ hắn, bàn tay còn lại của hắn tìm đường vào mái tóc của cô. Hắn giữ chặt gáy và giúp cô ổn định trước sự tấn công dữ dội của mình. Không để cho cô lùi lại - như thể cô đang cân nhắc một sự lựa chọn nữa. Cô không đi đâu được hết. Đằng nào thì cũng không phải lúc này. Đã rất lâu rồi kể từ khi cô muốn gần gũi như thế với một người đàn ông. Dù là bất cứ ai. Nhưng để có một thể chất thần thánh giống Mace Llewellyn, người đang hôn cô như thể hắn đã chờ đợi nhiều năm để làm điều này ấy... ờm, một cô gái đừng bao giờ vội vã lao vào đó. Mà cô đã không làm như thế. Cô đã dành thời gian của mình để khám phá miệng và lưỡi của Mace.

Đêm nay sẽ kịch tính đây. Cảm ơn Chúa đã cho cô có việc gì đó để làm sau bữa tối của họ nếu không cô sẽ đưa mình vào mọi loại rắc rối mất. Chỉ với một nụ hôn, Mace thực sự đã khiến cô quên... ờm, mọi thứ. Tất cả mọi thứ trừ anh ấy.

Hăng giọng. Hắn tiếp tục nghe xem ai đó đang hăng giọng vậy. Tên khốn nào dám cố gắng lấy sự chú ý của hắn khi mà hắn đang tận hưởng cái lưỡi tuyệt diệu nhất trong miệng mình thế?

Hắn giữ Dez chặt hơn, còn cô xoắn các ngón tay vào nhau trong mái tóc hắn. Chết tiệt, nhưng người phụ nữ này biết hôn đấy chứ. Cô còn rất thơm nữa. Khi hắn bước tới giải cứu cô khỏi gã không-cổ-kia, hắn không hề có ý định hôn cô. Nhưng càng tiến lại gần hắn càng thấy mình chú ý nhiều hơn vào đôi môi kia. Đôi môi đầy đặn và hoàn hảo. Đột nhiên, hắn quên hết tất cả về không-cổ và chỉ có thể nghĩ về Dez. Dez ngọt ngào, đáng yêu và khó hiểu.

Lại là tiếng hăng giọng đó. Vâng, nó bắt đầu len vào dây thần kinh chết tiệt của hắn. Tiếc nuối, hắn buông cô ra, nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. Hắn có thể cảm nhận được sự lưu luyến của cô dành cho hắn. Có lẽ họ chỉ có thể tới Ritz và ăn tối sau khi dành cho nhau khoảng thời gian ngọt ngào. Chính xác. Dez là một cô gái thích hợp cho điều ấy.

Khi thật.

“Xin lỗi?”

Mace trừng mắt nhìn giọng nói lạ đang nói chuyện với hắn.

Vẫn không rời mắt khỏi Dez, “Đó là ai?”

“Đó là chồng cũ của em... Matt... ừm... ai đó...”

Mace tươi cười trong niềm vui sướng tột độ. Cô đã quên tên gã đàn ông đó. Cái tên từng thuộc về cô. Làm tốt lắm, Llewellyn.

Mace khẽ gặm gù, quay đầu chỉ để liếc nhìn chồng cũ của Dez. Người này thể chất nhợt nhạt và có lẽ cũng không nhận ra hắn sau một vài bước chân. Mace thực sự muốn nâng gã lên ngay lúc ấy. Xé toạc họng của gã ra và mang cái xác vô hồn của gã cho Dez như một món quà tặng trước đám cưới. Mặc dù ở trung tâm Macy’s... đó có thể là một chuyện không hay. Ngay cả đối với hắn.

“Cút đi chỗ khác.”

Mọi biểu hiện của Mace đã hiện trên khuôn mặt. Không-cổ loạng choạng lùi lại vài bước, đổi hướng, và nhanh chóng bước đi nhưng vẫn bỏ lại câu “Gặp em sau nha, Dez” ném qua vai gã. Mace nhìn cho đến khi hắn không thể thấy gã nữa, rồi hắn quay lại chỗ Dez. Hắn vẫn nhận được sự chú ý của cô. Tốt rồi.

Tay hắn vuốt ve đường cong trên má cô, dùng ngón cái lướt tới khoe miệng cô.

“Mace Llewellyn! Anh đang làm cái quái gì thế? Để cô bé đó đi đi.”

Mace lờ Sissy Mae, nhưng Dez dường như nhớ ra không chỉ có hai người họ ở đây. Rằng họ đang đứng giữa một cửa hàng bách hóa lớn, trong

một khu nội y. Bàn tay cô đột nhiên thả tóc của hăn ra và bắt đầu đẩy ngực hăn để buông mình xuống.

Hăn gầm lên. Thực sự thì, làm thế nào mà Smitty có thể mang theo em gái như vậy? Liệu anh ta có chú ý nếu Mace giết cô ấy không?

Có phải cô đánh mất cái trí nhớ chết tiệt của mình không thế? Cô đang làm cái quái gì vậy? Sao cô không hạ đo ván anh ta cơ chứ? Đá vào “thằng em” của anh ta? Đốt tóc của anh ta? Điều gì đó tương tự thế! Chứ không phải hôn lại tên đáng khinh tự phụ này.

Các chị của cô đã đúng. Cô chẳng có chút thông minh chết tiệt nào cả.

“Chị không sao chứ, chị yêu?” Dez nhìn vào khuôn mặt người phụ nữ cũng là em gái của Smitty. Cô ấy trông giống hệt anh trai, chỉ là phiên bản nữ nhỏ hơn chút thôi.

Dez hít một hơi thật sâu khi cô bước tránh Mace một bước. “Không sao, không sao. Chắc chắn rồi, tôi ổn mà.”

Người phụ nữ nắm chặt cổ tay cô như thấu hiểu. “Ừm, sao em với chị không nghỉ ở phòng vệ sinh nhỉ. Cho chị ít thời gian để trấn tĩnh nhé.”

Mace đột ngột rời ánh nhìn khỏi Dez để trừng mắt với người cứu hộ của cô. “Cô ấy có vẻ ổn với tôi đấy.”

“Đó là vì anh là đàn ông và anh không biết nhiều thứ hơn thế đâu.” Cô ấy bước ra, kéo mạnh Dez về phía sau mình.

Chúa ơi! Đúng là một người phụ nữ mạnh mẽ. Khỏe như một con bò ấy.

Hai người phụ nữ lang thang xung quanh cho đến lúc họ phát hiện ra một phòng vệ sinh. Vừa kéo Dez vào phòng tắm chung, người phụ nữ vừa giới thiệu bản thân một cách dài dòng là “Sissy Mae Smith. Em gái của Smitty. Mọi người chỉ gọi em là Sissy. Hoặc là Sissy Mae. Một số người gọi em là Mae. Nhưng em thực sự không thích thế. Vậy nên chị có thể gọi em là Sissy. Hoặc là Sissy Mae.”

Rất may trong phòng trống không, Dez vịn chặt vào một góc của bồn rửa mặt và mất một lúc để thở sâu và trấn tĩnh.

“Mace chắc chắn đã tiến bộ rồi, đúng không?”

“Em có thể nói thế.” Dez hít một ít nước lạnh vào mặt. Sau đó, vừa lau khô bằng khăn giấy, vừa nói “Em biết không, tôi đã từng đương đầu với những gã đực che đậy trong máu của đồng nghiệp. Tôi từng đối mặt với những kẻ giết thuê lạnh như đá, những kẻ nghĩ rằng chúng không còn gì để mất cả. Tôi cũng đã từng chiến đấu kịch liệt với một con trăn dài gần năm mét đã nuốt chửng chủ của nó và tôi có thể nói rằng nó thèm khát tôi như một món tráng miệng ngon lành. Tuy nhiên, không ai trong số đó làm tôi bối rối nhiều như Mace Llewellyn cả.”

Sissy cười khúc khích trong khi thoa một lớp son bóng. “Ồ, em biết chứ. Đây là Mace của chúng em mà.”

Dez quay lại, dựa người vào bồn rửa mặt và khoanh tay trước ngực. Cô định mở miệng để nói chuyện nhưng nhận ra mình không có gì để nói cả. Hoặc có lẽ là có quá nhiều thứ để nói.

Sissy vẫn tiếp tục trang điểm, nhưng Dez có thể cảm nhận được người phụ nữ này đang nhìn mình. Cô ghét điều đó. Nếu như có chuyện gì đó để nói, vậy thì cứ mạnh dạn nói ra đi.

“Sao nào?” Người phụ nữ ấy bắt gặp cô đang ở khu đồ nội y cơ mà, những lời pha trò bình thường dành cho một người lạ có vẻ như không thể áp dụng được nữa rồi. “Sao em cứ nhìn tôi chăm chăm như thế?”

“Em có thể hỏi chị một câu được chứ?” Giọng của Sissy chảy dài như mật đường. Cô ấy nói nhanh cũng như Smitty nói chuyện chậm rãi vậy. Nếu như cả hai trông không giống nhau thì Dez cũng không bao giờ đoán ra được là họ lớn lên cùng một nhà đâu.

“Tại sao lại không nhỉ?”

Sissy cất đồ trang điểm vào túi da nhỏ và quay lại đối mặt với Dez. “Chị và Mace...”

“Ồ, cô gái nhỏ à. Không có gì giữa tôi và Mace cả.”

“Tên em là Sissy Mae. Hoặc Sissy. Hoặc là...”

“Những gì tôi đang cố nói là về Mace. Và về Dez. Không có sự kết hợp của cả hai. Chúng tôi là hai cá thể riêng biệt.”

“Em không định khiếm nhã, nhưng mà em có thể hét lên ‘Không đời nào’ ngay bây giờ, trừ khi ra ngoài và la lên ‘Thưa Chúa, vâng!’ Vậy nên, em muốn chắc chắn là chị không làm tổn thương chàng trai của em.”

Dez quay sang đối mặt với cô ấy. “Tôi? Làm tổn thương Mace? Em là gì hả?”

“Chị nói cái gì thế?”

“Nghe này, Sally Mae...”

“Là Sissy Mae.”

“Gì cũng được. Tất cả những điều tôi đang nói là tôi không thể làm tổn thương Mace được. Tôi nghĩ không ai có thể đâu.”

“Đó chính là sai lầm của chị đấy. Chị là điểm yếu của anh ấy. Có lẽ là điểm yếu duy nhất của anh ấy.”

Dez nhìn Sissy Mae trừng trừng. Miệng cô mở ra. Người phụ nữ phải khịt mũi. Cô không nghĩ là Mace có điểm yếu, nhưng nếu anh ấy có, cô không thể là một trong số đó được.

“Cưng ơi, tôi không biết anh ấy nói với em hàng đồng chuyện tào lao gì, nhưng tôi chắc rằng ngay bây giờ sự quan tâm của Mace dành cho tôi chỉ là anh ấy đã không làm “chuyện đó” với tôi trước đó thôi.”

“Vâng xin lỗi, chị yêu quý à, vì một chút thẳng thắn và thô bỉ ở đây - nhưng đó là chuyện nhảm nhí lớn nhất đấy.”

Dez chớp mắt ngạc nhiên. Giống như, Sissy Mae từ một cô gái miền Nam duyên dáng, ăn nói dịu dàng thành một mụ lăng lơ trên bánh xe máy kéo vậy. “Nghe này, Sissy...”

Sissy cắt ngang. “Chàng trai đó đã và đang làm cho em phát chán với những câu chuyện về mộng của chị kể từ khi em biết anh ấy. Mà em đã biết anh ấy hơn mười năm nay rồi. Hãy để em nói điều này, không phải xúc phạm đâu, nhưng em mệt mỗi khi cứ phải nghe về chị. Tin em đi, nếu Mace chỉ muốn làm “chuyện đó” với chị, thì chị đã có mắt cá chân xung quanh tai bây giờ rồi. Anh ấy đang mong đợi nhiều hơn thế. Vậy nên chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến đi thôi, chị yêu à.”

Cùng lúc đó, Sissy bước ra khỏi phòng tắm, chỉ trong vòng mười giây sau, phong thái miền Nam quyến rũ vốn có của cô ấy hoàn toàn trở lại. “Ôi, thôi nào, chị yêu. Các chàng trai đang đợi đấy.”

Sissy Mae nở ra một nụ cười duyên dáng, và Dez cảm thấy cần phải làm thêm lần nữa. Sự cần thiết để tìm ra tất cả các lối thoát.

“Chính xác thì em gái cậu đang làm gì ở đó thế?”

“Nói với Dez rằng cô ấy nên chạy thực mạng?”

Mace không có tâm trạng. Hẳn kiểm tra đồng hồ. Nếu họ rời đi ngay bây giờ thì họ sẽ ăn xong ở nhà hàng sớm hơn một chút, nhưng hẳn phải để Dez tránh xa hai người họ. Hẳn tự thừa nhận rằng nhà Smiths đã thực sự trở thành gia đình của hẳn rồi. Bởi vì chỉ có gia đình mới có thể gây rắc rối và lo lắng cho hẳn nhiều thế này.

Sissy Mae kéo Dez trở lại chỗ họ. “Mace Llewellyn. Anh phải ngọt ngào với cô gái nhỏ bé đáng yêu này. Em yêu chị ấy rồi đấy!” Dez buông Sissy ra và gia nhập vào hội của Mace.

Hẳn cúi xuống và thì thầm vào tai cô, “Em không sao chứ?”

“Chỉ cần để tôi tránh xa khỏi mấy người bạn thiếu văn minh của anh là được,” cô khẽ đáp lại.

Mace hôn lên đỉnh đầu cô, sau đó tập trung vào mấy người anh em.

“Vũ kịch? Anh sẽ làm cái quái gì ở chỗ nhà hát vũ kịch chứ,” Smitty hét lên.

“Em không mời anh, Bobby Ray Smith. Nó chỉ dành cho em và các cô gái thôi. Vậy nên đi chỗ khác đi.” Sissy Mae Smith bỏ đi, hoặc đi tản bộ tùy vào cách nhìn của bạn, và liếc mắt nhìn “Tạm biệt nhé, Dez. Rất vui khi được gặp chị.”

“Ừ... chị cũng vậy, Sissy Mae.”

Đôi vai rộng của Smitty sụp xuống đầy thất bại. “Giờ tôi chẳng có gì để làm cả.”

Nhìn gã bằng ánh mắt tự nhiên và nhẹ nhõm, Dez nắm chặt cánh tay của Smitty. “Anh có thể đi với chúng tôi. Cùng ăn tối.”

“Ôi không, đừng làm thế chứ. “Không, anh ấy không thể.”

Dez trừng mắt với hắn. “Có. Anh ấy có thể.”

Mace trừng lại. “Không. Anh ấy không thể.”

“Tôi thấy chuyện đó không có gì quan trọng cả. Tôi sẽ lái SUV của tôi để chở tất cả chúng ta xuống đó.”

“Smitty đã có hẹn rồi.”

“Không, tôi không có.”

Mace bước về phía Smitty đe dọa, nhưng Dez đã bước vào giữa họ. “Anh có hai lựa chọn, Llewellyn. Hoặc là Smitty đi cùng chúng ta hoặc anh đi một mình.”

Smitty nhún vai còn Mace nói lè nhè, tỏ vẻ không thoải mái “Giờ, cả hai. Tôi không muốn bỏ ai ra cả.”

Mace ghim Smitty bằng một cái nhìn. “Tôi ghét anh.”

“Đẹp đi, Mace.” Dez quay lại xoa cánh tay Smitty. “Anh sẽ đi với chúng tôi, Smitty à.”

“Thôi được, nếu em đã nài nỉ vậy.” Anh ta cười với Mace trong khi toàn bộ cơ thể Mace siết chặt vì ý định đánh Smitty suýt chết. “Hai người định đi đâu nữa?”

“Quán nướng Van Holtz.”

Smitty bắt đầu cười và dường như không thể ngừng lại. Ồ. Hắn không bao giờ muốn nghe thấy kết cục này. Mace Llewellyn sẵn sàng tiến vào lãnh thổ của Bầy vì một lý do và chỉ một lý do duy nhất.

Dez bước ra xa khỏi hai người đàn ông. “Có vấn đề gì với nơi này mà tôi không biết à? Ý tôi là, họ tiếu vào thức ăn hay làm gì đó à?”

“Không. Không.” Smitty hăng giọng. “Nó rất ổn. Và nếu em thích miếng bít tết đỏ thẫm như máu, em sẽ thích nơi đó đấy. Nó gần giống như là được họ sẵn bản vào mỗi sáng ấy.”

“Ok.” Mặc dù Dez xem ra thật sự cảnh giác. “Um... để tôi mua vài phiếu đổi quà rồi chúng ta có thể đi.”

Mace nhìn cô đi về phía máy tính tiền. Sau khi cô rời khỏi tầm mắt của mình, hấn nắm lấy cổ Smitty, nhắc toàn bộ cơ thể của anh ta lên khỏi mặt đất với một tiếng gầm lớn, rồi kéo xuống để lên gối, sầm một tiếng, Smitty chổng lên sàn nhà.

Đám đông xung quanh lao vọt ra khỏi hai người đàn ông giống như họ là đám cháy vậy. Không ai đủ dũng cảm để bước vào giữa họ.

Mace thả cổ của Smitty ra và đứng lên. “Vậy là giữa chúng ta rõ ràng rồi,” Mace chế nhạo, gần như không thể kiểm soát được bản thân.

Smitty giơ một ngón tay cái lên trong khi cố gắng lấy lại hơi thở. “Chúng ta rõ ràng rồi,” anh ta thở ra khò khè. Rồi Mace đi theo sau Dez.

CHƯƠNG 4

Cô thấy nên để ý đến việc liên tục nhắc nhở bản thân giữ nhịp thở. Nhưng Dez phải thế. Cô cứ quên mất. Mỗi lần ngẩng lên khỏi đĩa thức ăn và thấy Mace chăm chú nhìn mình, cô lại quên cả thở. Cô tiếp tục cố gắng tìm một vài khuyết điểm của hắn. Có cái gì đó không ổn với nét mặt hoặc tóc hoặc răng. Bất cứ thứ gì khiến hắn ít thần thánh và con người hơn.

Tuy nhiên, cô thấy tất cả mọi thứ thuộc về hắn đều hoàn hảo. Từ việc giọng nói đó cứ liên tục trầm xuống đến bất ngờ mỗi khi họ đụng chạm đến chủ đề nhạy cảm hay khi đôi mắt vàng của hắn lấp lánh trong ánh sáng mờ mờ của nhà hàng đến cách cơ bắp của hắn bó lại ở phía dưới lớp áo phong dài tay màu đen.

Mace thở dài và tiếp tục nhìn chăm chăm vào Thám tử Cấp Một đáng yêu Desiree MacDermot. Dez là người luôn khiến hắn mỉm cười. Luôn làm hắn khó chịu. Luôn khiến hắn phát điên lên.

Và vẫn làm hắn điên như thế. Với đôi mắt xám, bộ ngực tuyệt vời,... và cả giọng nói đó. Giọng nói chết tiệt vẫn khiến hắn đổ mồ hôi.

Hắn thấy cô khá mất tập trung, hắn hoàn toàn bỏ qua thực tế rằng mình đã dành ba tiếng cuối cùng trong công ty của mấy con sói. Thuộc sở hữu và điều hành bởi Bầy Van Holtz, chuỗi nhà hàng Van Holtz có món sườn hoàn hảo nhất mà Mace từng được nếm thử. Ngẫm lại, hắn rất vui khi Smitty tham gia cùng họ. Smitty thực sự có thể ngăn cản mấy con sói ở vịnh và

tránh xa khỏi hắn. Chúng rõ ràng không thích Mace có mặt trong không gian của chúng, mặc dù tất cả các nhà hàng Van Holtz được coi là lãnh thổ trung lập. Mace đoán điều đó chỉ áp dụng cho các Bầy khác chứ không phải với Đàn.

Điều ấy làm hắn kinh ngạc vì những gì hắn sẵn sàng chịu đựng vì người phụ nữ khó chịu và xinh đẹp này.

“Dez ạ, những thứ mà tôi cảm thấy không rõ ràng là làm thế nào mà em thực sự không nhận ra chồng của em đã chuyển ra ngoài thế.”

“Là chồng cũ. Mà em đã có rất nhiều chuyện xảy ở thời điểm đó. Vụ kiện lớn đầu tiên của em. Có quá nhiều thứ liên quan đến nó. Phải mất một thời gian em mới nhận ra là anh ấy đã bỏ đi.”

“Bao lâu?”

Hai tay cô giữ tách cà phê còn mắt nhìn chăm chăm vào nó. “Ba tuần.”

Mace chồm về phía trước và đợi cho đến khi cô nhìn vào mắt hắn. “Em nhận ra sau ba tuần hay là anh ta nói cho em sau ba tuần?”

Lúc cô không trả lời mà quay lại nhìn chăm chăm vào tách cà phê của mình, hắn không thể kiềm chế được bản thân nữa. Hắn bật cười. Rất lớn.

Cô liếc nhìn xung quanh như thể toàn bộ sự chú ý của nhà hàng đều tập trung về phía họ.

“Chúa ơi, anh bình tĩnh đi được không? Em không tự hào về điều này đâu.”

“Như thế anh ta thật nhàm chán và ích kỉ, còn em nên vui mừng vì tên đần đáng ghét đó đã biến mất chứ. Anh biết anh là ai mà.”

Cô cười và sắc hồng lan khắp má. Hắn thích việc mình có thể khiến một cảnh sát thành phố cứng rắn đỏ mặt.

Cô ngược lên, rõ ràng đã sẵn sàng để chuyển sang chủ đề khác.

“Gã lỗ mãng kia đi đâu rồi?”

“Anh không biết. Anh ấy cứ biến mất thì phải?”

Và đó là lý do tại sao anh ấy là gia đình.

“Chúng ta nên kiểm tra phòng vệ sinh nữ.”

Mace cười toe toét. “Có lẽ thế. Smitty luôn có thời gian thoải mái với phụ nữ.”

“Ồ, và em chắc rằng anh có một cuộc đấu tranh thực sự với phụ nữ nhỉ, Mace. Em cá là họ lờ anh đi và thậm chí còn đối xử với anh như thể anh không tồn tại ấy.”

Hắn mỉm cười với cô. “Duy nhất một người làm thế thôi.”

Cô đặt cà phê xuống và lùa tay qua mái tóc mình. Cô vẫn làm thế mỗi khi đêm xuống. “Em biết anh tồn tại, Mace. Tin em đi. Em biết mà. Nhưng anh quên rằng, em đã từng trong quân ngũ. Em biết chính xác những gì mà mấy tên cận bã các anh chuẩn bị. Xin lỗi nếu em không mù quáng lặn sâu xuống đáy hồ bơi đó.”

“Vì vậy, em nghĩ là anh chỉ muốn...”

“Làm “chuyện đó” với một cô gái thôi, phải không? Ồ. Đó là những gì em nghĩ đấy.”

“Rồi thì em chẳng trông mong gì ở anh.”

“Em không nói vậy. Nhưng anh là một chàng trai, Mace ạ.

Người nhà Llewellyn, đúng chứ. Nhưng vẫn là một chàng trai thôi.”

“Điều đó nghĩa là gì?”

“Ờ, em đọc được rằng testosterone^[*] gây tổn thương não bộ.”

Testosterone là một hormon steroid từ nhóm androgen và được tìm thấy trong động vật có vú, bò sát chim, và các động vật có xương sống.

Mace khịt mũi thành tiếng cười khi Smitty, bốc mùi hết mấy con sói cái, và ngồi xuống bàn.

“Tôi đã bỏ lỡ điều gì thế?”

“Dez đang nói cho tôi rằng tất cả đàn ông thiếu năng tinh thần như thế nào.”

“Tôi không nói thế,” cô đính chính với một nụ cười chiếu cố. “Tôi chỉ nói rằng tất cả các anh đều có”- cô làm dấu ngoặc kép không khí bằng tay của mình - “ ‘nhu cầu đặc biệt’. Thực tế là các anh thực sự không thể nghĩ gì hơn ngoài thứ giữa hai chân các anh đâu.”

“Khốn kiếp, cô gái này.” Smitty đã không thể cùng người phụ nữ kia ngay lập tức chơi bowling bằng vẻ quyến rũ của mình. “Đúng là hết sức tàn nhẫn đó, cưng à. Gom chúng tôi vào cũng nhóm với bất kỳ gã nào khác.”

“Thật sao?” Dez nhắc ly cà phê lên.

“Đúng vậy. Thật đấy. Mace là một chàng trai tốt. Một trong số những người tốt nhất. Và tôi là một người chu đáo, nhạy cảm với rất nhiều mặt. Đừng để vẻ nam tính, du côn này đánh lừa em. Có quá nhiều điều về tôi mà em sẽ không bao giờ hiểu được đâu.”

Dez nuốt một ngụm cà phê. “Anh có một vết nhơ trên cổ của mình đấy.”

Dez cười toe toét với hai người đàn ông khi bồi bàn đặt một miếng bánh giữa họ. Gã xếp đĩa ra cho mỗi người. Mỉm cười với Smitty. Liếc mắt đưa tình với Dez. Và thực tế là phi nhõ Mace. Trời ơi, các nhân viên nhà hàng này thực sự không thích hẳn.

Smitty nháy mắt với cô. “Em nói đúng, thế đó. Tất cả chúng tôi đều là cận bã.”

Mace lắc đầu. “Cảm ơn vì sự giúp đỡ đó, anh bạn ạ.”

“Tôi có thể nói gì đây? Cô ấy tóm được đuôi của tôi rồi.”

“Cậu chẳng thừa nhận cái gì cả. Phủ nhận tất cả mọi thứ. Cần phải có bằng chứng. Cậu không học được gì trong Trại huấn luyện tân binh à?”

Dez thích Smitty. Cô thích anh rất nhiều. Nhưng người đàn ông này chắc chắn không phải là Mace. Kín đáo hơn vẻ ngoài. Thấp hơn khoảng 3-5 phân. Không uyên bác. Cô thấy ngạc nhiên khi ở gần anh ấy khá thoải mái. Tuy nhiên, Mace... ờm, cô không thực sự cảm thấy thoải mái khi ở gần hẳn. Không phải vì cơ thể cô ngứa ran khi nghĩ về Mace. Cô tiếp tục nhận thấy vài điều ở hẳn. Một vài điều nhỏ bé. Giống như cách hẳn vô thức gãi vết sẹo trên cổ của mình hoặc cách hẳn không ngừng đẩy mái tóc màu vàng nâu ra khỏi mắt mình. Mắt cô nheo lại. Anh ấy không phải mới trọc đầu hôm qua sao? Không. Điều đó là không thể.

“Đừng đổ lỗi cho tôi, anh bạn, vì cô ấy biết não của tất cả chúng ta đều bị hỏng mà.”

Dez nhìn xuống chiếc bánh kem trang trí bằng sô cô la đen và tự hỏi làm thế nào mà cô tiếp tục dính líu tới mấy tên gốc như vậy.

Mace nhìn Dez lấy ngón trỏ quẹt lên lớp sô cô la đen được trang trí trên đĩa.

Cô đưa ngón tay có dính sô cô la lên miệng.

Mace gặm gừ. Cô cau mày và mỉm cười cùng lúc. “Anh vừa... gặm gừ với em à?”

“Xin lỗi.”

“Chẳng có gì để xin lỗi cả. Chỉ là chưa bao giờ có một người đàn ông nào gặm gừ với em trước đây.”

“Chỉ là em không nghe thấy thôi,” cả Mace và Smitty đồng thanh thốt lên.

Dez lắc đầu khi cô và Mace cùng lấy đĩa của mình. “Cả hai anh đều đàn độn như nhau.”

Smitty nhìn Dez một giây, rồi nghiêng người về phía trước. “Em có phiền nếu tôi hỏi em một câu không, cưng ơ?”

“Chỉ khi nào anh chấm dứt gọi em là cưng ơ.”

“Hiện giờ ở chỗ anh thì đó là cụm từ thân mật đó.”

“Thật sao? Ủm, ở chỗ em thì thẳng khốn nạn lại là cụm từ thân mật đó. Muốn em bắt đầu gọi anh như thế chứ?”

Mace gần như phun bánh ra, nhưng bây giờ hẳn biết Smitty đã bị chọc tức rồi.

“Thôi được rồi, Dez. Không phiền nếu tôi hỏi em một câu chứ?”

“Hỏi đi,” cô vui vẻ đề nghị khi đang ăn một miếng bánh nhỏ.

“Em chưa bao giờ có những phút giây tuyệt vời khi làm “chuyện đó” phải không?”

Nuốt bánh xuống và cô gần như bị nghẹn, “Đó không phải câu hỏi, Smith.”

Vâng, xin chào giọng Bronx. Chào mừng đã quay trở lại!

“Ồ, tôi xin lỗi.” Ừ - ờ. Smitty mĩa mai nhưng không khéo cho lắm. “Tôi có thể chia thành nhiều cụm từ dưới dạng câu hỏi nếu em thích. Trả lời câu hỏi của tôi đi?”

Dez ngả người trên ghế, hai tay khoanh trước ngực. Cô bình tĩnh, chăm chú nhìn Mace bằng ánh mắt màu xám – xanh.

“Anh sẽ không giúp em thoát khỏi đây, phải không?”

“Tôi có thể giúp em thoát, nhưng tôi không nghĩ rằng em có ý gì.”

“Tôi vẫn đang đợi đấy,” Smitty thúc giục. Mace không biết là bạn mình đang mưu toan cái gì, nhưng hăn nóng lòng muốn khám phá ra, và xem liệu Dez có đấm gã không. Cô gái mà hăn từng biết có một cú đấm móc thẳng lành nghề. Hăn chỉ có thể tượng tượng những thứ người phụ nữ này có kho vũ khí của mình.

“Ờ... Em... ừm...”

“Ờ-Em-ừm cái gì?”

“Này! Em đang nghĩ mà!”

“Nếu em vẫn phải nghĩ về nó, cưng à, vậy em chưa có phút giây tuyệt vời rồi.”

“Chính xác thì mục đích của cuộc trò chuyện này là gì vậy?”

“Đơn giản là chỉ ra một thực tế thôi.” Đúng lúc đó, Smitty đứng dậy và biến mất một lần nữa.

Giờ có vẻ là tới lượt Dez gầm gừ. “Được rồi, giờ em bắt đầu ghét anh ta rồi đấy.”

Mace cười toe toét. Hăn thấy rất ổn với điều đó.

Khuôn mặt Dez đỏ bừng. Cô có thể chiêm trướng trên nó được luôn. Làm thế nào mà tối nay có thể nhanh chóng trở thành sai lầm khủng khiếp như thế chứ? Cô đã bị mất kiểm soát. Thêm một lần nữa!

Cô chưa bao giờ bị mất kiểm soát như thế. Dù là trong khi thẩm vấn hay khi áp giải tội phạm công khai hoặc cuộc diễn tập chiến thuật, Dez MacDermot chưa bao giờ bị mất kiểm soát cả. Nhưng với cái nhìn chăm chú của Mace và người bạn què mùa của hăn bóp méo lời nói của cô, cô

cảm thấy như mình đang lơ lửng trong tòa nhà này mà không có một sợi dây bungee^[*] nào cả.

Bungee là trò chơi cảm giác mạnh mà người chơi nhảy xuống từ một độ cao nào đó trong tư thế hai chân bị cột sợi dây. Người chơi sẽ rơi tự do trong khoảng vài giây với tốc độ chóng mặt, sau đó được kéo ngược trở lên bởi sự đàn hồi của sợi dây.

Cô đã quay ngược lại thói quen nóng nảy trước đây khi bàn tay đang lùa qua mái tóc, nói những từ không nên trong vài câu mà cô không chế giễu ai, và còn để giọng nói khốn kiếp đó quay trở lại. Có lẽ Missy Llewellyn đã đúng. Cô luôn là cô gái Bronx đó, bất kể cô có làm gì đi nữa.

“Dez. Nhìn anh này.”

“Không.” Lời từ chối tuyệt đối, dứt khoát, tự giết-bản thân mình-trước.

“Desiree. Nhìn anh.”

Siết chặt bàn tay thành nắm đấm, Dez ngẩng đầu lên và mắc kẹt trong ánh mắt màu vàng đỏ. Kẹt ở đó như thể người đàn ông đã đeo xiềng xích vào cổ tay và trấn áp cô vậy. Dez không biết họ đã chăm chú nhìn nhau bao lâu. Cô cảm thấy Mace đang quan sát cô từ đầu đến chân.

Hắn không nói bất kỳ điều gì với cô cả. Hắn thực sự không cần phải làm thế. Hắn đã thể hiện tất cả qua đôi mắt đẹp đẽ của mình rồi. Hắn muốn cô. Sẽ làm bất cứ điều gì để có được cô.

Cuối cùng, Mace ra hiệu dừng lại, nhưng mắt hắn không hề rời khỏi khuôn mặt cô. “Về nhà với anh nhé, Dez.”

Dez thờ dãi, “Ok.” Cô chớp mắt. Gì đấyyyy! Cảnh báo tên ngốc! Mày mất trí à? “Ừm... ý tôi là...” Dez tự véo chân để làm cho mình vui lên. “Em không thể.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em không muốn tình một đêm.”

“Anh cũng không muốn tình một đêm. Anh muốn chúng ta...”

“Em không muốn mối quan hệ nào khác,” cô nói ra bất ngờ, hoàn toàn cắt lời anh ấy.

Yên lặng. “Tại sao?”

“Bởi vì em là một cảnh sát. Luôn luôn là như thế. Sẽ luôn luôn là thế.”

“Tại sao điều đó lại ảnh hưởng đến chúng ta.”

“Đúng vậy.” Cô đã trải qua điều này rồi. Đã có được bài học. Không bao giờ được phép lặp lại nữa. “Em thực sự phải đến một nơi.” Tạ ơn Chúa.

“Vào lúc mười một giờ mười lăm phút đêm sao?”

“Đây là thành phố không bao giờ ngủ.”

Hóa đơn tới, và cô nghĩ mình cần giành lấy cơ hội để thoát ra.

“Em rất vui khi được hỗ trợ tiền boa.” Cô ném hai mươi đô lên bàn. “Cảm ơn anh rất nhiều vì bữa tối nhé, Mace.” Cô đứng lên và bước vòng qua bên kia bàn chỗ hăn. Cô nghiêng người rồi hôn lên đỉnh đầu bờm xờm của hăn. “Em thực sự đã có khoảng thời gian thú vị.”

“Em có thể tiếp tục có khoảng thời gian dễ chịu này mà.”

Quá tàn nhẫn mà. Cô vò tóc hăn y như hồi họ mười bốn tuổi. “Em phải đi khỏi đây.” Cô đã không thể bước thêm một bước khi Mace nắm lấy tay cô. Những ngón tay hăn, ấm áp mà thô ráp, đan xen vào những ngón tay cô. Động tác này của hăn đã lướt qua toàn bộ cơ thể cô. Và đó là lúc cô nhận ra họ không còn mười bốn tuổi nữa rồi. Họ không còn chỉ là bạn thân nữa.

Không được. Cô cần phải đi. Ngay bây giờ.

Cô hít một hơi run run. “Mace, em phải đi.” Ôi, chết tiệt.

Cô cần phải ngừng thì thầm lại.

“Đừng. Ở lại đi, Dez. Ở lại với anh đi.” Và cô biết ý hăn không phải là ở nhà hàng cùng với tách cà phê hay một miếng bánh nào khác. Ý hăn là ở nhà của hăn.

“Em không thể.” Cô rút tay mình ra khỏi tay hăn. Hăn không phản đối nhưng chỉ sau khi hăn kéo những ngón tay to lớn của mình qua lòng bàn tay cô. Nào ai biết một động tác đơn giản như thế có thể làm cô choáng váng từ đầu đến chân chứ? Và nó đã làm cô choáng váng như thế.

Chúa ơi. Đúng là cậu bé đó đã trở thành một người đàn ông rồi.

Dez nhìn vào đôi mắt vàng kia. Cô biết trong mắt anh, cô đã làm vài điều thật sự vớ vẩn. Một vài suy nghĩ lướt qua trong tâm trí cô, vượt ra khỏi tầm kiểm soát. “Em phải đi thôi, Mace.”

Anh mỉm cười. “Ok.” Cô nhướn mày vì phản ứng bình tĩnh của hắn nhưng quyết định bỏ qua chuyện đó. Nhất là khi cô thấy rất rõ ràng việc hắn muốn úp sầm mặt cô lên bàn của nhà hàng và... Ôi. Trong giây phút đó, cô nhận ra mình đã ở lâu đến nỗi người ta không muốn tiếp nữa.

“Chúc anh có một Giáng sinh tuyệt vời, Mace.”

Sau đó, trên thực tế là cô đã phi ra ngoài, chạy thẳng đến câu lạc bộ ở mấy dãy nhà phía xa.

Mace đã phải đợi mất năm phút trước khi hắn có thể hy vọng sẽ thoải mái đứng dậy mà không làm mình xấu hổ.

Người phụ nữ đó... người phụ nữ đó là tất cả những gì mà hắn muốn. Hắn đã nhận ra điều đó từ nhiều năm trước. Tối nay chỉ là xác nhận điều đó thôi. Hôn và chạm đơn giản chỉ là xoa dịu hắn. Và cô cũng cảm thấy như thế. Hắn có thể nhìn ra trên khuôn mặt của cô. Hắn có thể cảm nhận được. Mong ước của cô là thoát khỏi đợt sóng và thực tế đã đánh bay hắn ra khỏi phòng.

Không, hắn không để cho Dez MacDermot trốn thoát đâu. Hắn sẽ hạ gục cô như tổ tiên hắn hạ gục con ngựa vằn trưởng thành.

Smitty cuối cùng cũng quay lại bàn khi Mace ký thẻ tín dụng. Anh ta mỉm cười với người bạn của mình. “Sao? Cậu đã đi đâu thế?”

“Ờ, không có gì. Cô gái đó rất nóng tính. Tôi không định ở lại vì điều đó đâu.”

“Cậu đã ép cô ấy.”

“Ờ thì, nếu như tôi đợi đến khi hai người thoát khỏi tình huống dè dặt này thì cháu tôi đã chạy quanh Bầy rồi.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của cậu, Smitty ạ. Tôi đã kiểm soát được điều này rồi.”

“Thật sao? Vậy thì sao cậu lại ở đây một mình?”

Mace đứng lên. “Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi, Smitty.”

“Ôi. Chắc chắn rồi. Hy vọng thời gian sẽ giúp cậu có đủ nhiệt huyết tối nay, anh bạn ạ.”

Hai người đàn ông bước ra khỏi nhà hàng. “Cậu không hiểu Dez đâu. Cậu không thể dồn ép cô ấy được. Cô ấy cần sự khích lệ lịch sự và tinh tế.”

“Cậu quên à. Tôi đã quan sát cô ấy ăn món bít tết. Cô ấy không tinh tế chút nào.”

“Đây là sự thật. Xin lỗi.” Mace di chuyển qua ba người đàn ông. “Nhưng mặt khác, tôi không thực sự tinh tế.”

“Mason Llewellyn?”

Mace dừng bước và quay lại. Hẳn đã biết trước khi hẳn bình thân quay lại sẽ thấy những gì. Nếu không đánh hơi thấy bọn chúng, thì tiếng gầm gừ của Smitty cũng đã là một bằng chứng không thể chối cãi rồi. Anh ấy chấp nhận Mace là đủ, nhưng chỉ thế thôi.

Chúng có ba người. Cao lớn. Một người trẻ hơn mười tuổi. Non nớt. Đội mũ trùm đầu. Một người chưa từng gặp trong số những tên sư tử lưu manh mấy ngày gần đây.

“Ôi?”

“Trời ơi. Đúng là anh rồi. Tôi đã nói với mấy gã này như thế.”

Mace quan sát kỹ người đàn ông khi Smitty lùi ra phía sau hẳn. Anh bạn sói của hẳn không thích điều này chút nào. Tất nhiên, bản thân hẳn cũng không thích mình nhiều lắm.

“Anh biết không, anh và Đàn của anh thực sự nổi tiếng khắp thành phố này. Thực vinh dự khi được gặp anh.” Gã chìa tay ra. “Patrick Doogan. Đây là những người anh em của tôi.” Mace nắm lấy tay người đàn ông. Đôi mắt lạnh lùng và màu vàng giống như của Mace. Sức mạnh của gã. Quyền lực của gã.

“VẬY, Doogan. Tôi có thể giúp gì cho anh?”

Gã liếc qua hai người anh em của mình. “Thông minh đấy chứ? Tôi nói với các cậu là anh ta thông minh mà. Anh ta biết chúng ta không chỉ chặn

anh ta lại trên phố chỉ để nói lời chào thôi đâu.”

“Tôi biết anh không chỉ đơn giản là tình cờ thấy tôi trên đường. Vậy chúng ta có thể bỏ qua mấy chuyện tào lao được không?”

Doogan cười toe. Đây đúng là con thú săn mồi. Không phải là bộ xương mềm ẩn trong cơ thể voi ma-mút của gã. “Tôi muốn nói với anh về các chị của anh.” Giọng nói đường phố New York của gã khiến tai Mace khó chịu. Dez làm hắt cười và bị kích thích, nhất là khi cô cố che giấu giọng nói đó. Nhưng Doogan thì không. Mace muốn chém dây thanh quản và chân của gã. “Để coi, chúng ta có thể thảo luận một số... ừm... thỏa thuận kinh doanh có thể liên quan đến Đoàn sư tử Llewellyn.”

Mace nhún vai. “Chắc chắn rồi. Sẽ rất tuyệt vời đấy. Và mày có những người chị em mà tao có thể... và làm “cái đó”. Đúng không?”

Mắt Doogan thu hẹp lại, trong khi Smitty khẽ cười khúc khích bên cạnh.

“Vì đó là những gì mà mày muốn ở các chị em của tao, phải không? Để quan hệ với mày? Để sinh con với mày? Để xoa bóp cho đôi chân chết tiệt của mày?”

“Tao không thích bị chọc đâu, Llewellyn.”

“Thế thì mày không nên cúi xuống và cho tao thấy đầu nhón của mày đâu.”

Mace không thể tin được là hắt đã cảm thấy thế nào, nhưng thảo luận về chị em của hắt như là tài sản thế chấp giá cao thì đúng là xúc phạm hắt lắm rồi. Đúng, bất cứ thời điểm nào hắt cũng căm ghét họ nặng nề, nhưng họ vẫn là... là chị em của hắt. Chị em của hắt. Bạn không thể nói về chị em của một người đàn ông như thế bạn đang đi mua gái điếm cho một bữa tiệc độc thân đâu.

Gã quan sát, thích thú, khi vẻ bề ngoài của một con mèo đang nói chuyện với một con khác có thể biến thành hận thù sâu đậm. Doogan ghét những gì mà Mace đại diện. Đó là những gì mà Doogan và những người anh em tương đối to lớn của gã sẽ không bao giờ có được.

“Tao sẽ có được những người chị em của mày, Llewellyn, và tao sẽ làm tình với tất cả bọn nó.”

“Mày đang đánh giá thấp những người phụ nữ của gia đình tao đấy. Họ không chơi đẹp với người khác đâu. Họ sẽ xé “anh em tốt” của mày ra và đưa nó cho mày xem. Mà khi họ làm điều đó, tao sẽ cười té ghế mất.”

Mace quay lưng bỏ đi, nhưng giọng nói của Doogan đã chặn đứng hẳn lại.

“Nói cho tao biết, Mace. Petrov thế nào trong mấy ngày gần đây?”

Mace thở dài. “Mày có biết lý do tại sao mày sẽ không bao giờ có được Đàn sư tử Llewellyn không?” Hẳn ngoái lại nhìn Doogan. “Vì mày là đồ vô học.”

Trong vòng chưa đầy một giây, Doogan đã ở trên hẳn.

Dez đứng trước hơn năm mươi người đang xếp hàng chờ để được vào câu lạc bộ nổi tiếng nhất ở Village. Cô nói với người gác cửa tên của mình và thấy anh ta nhìn chằm chằm vào ngực mình khoảng chín mươi giây trước khi để cho cô vào bên trong câu lạc bộ.

Ngay lập tức Dez biết cô không thuộc về nơi này. Cô không được hoan nghênh ở đây. Một bar cảnh sát Ai-len. Bar của hội đam mê xe gắn máy. Hẻm bowling địa phương. Đó mới là những nơi của cô. Ở đây cô cảm thấy... cổ. Súng của cô áp vào lưng dưới lớp áo da. Cô thấy mừng vì người gác cửa không kiểm tra cô. Cô không muốn ở đây mà không mang theo vũ khí.

Câu lạc bộ chật ních, có cả những người giàu và trung lưu, người nổi tiếng và những kẻ buôn bán ma túy. Những thói hư tật xấu đều có ở đây.

Cô bước đến quầy bar. “Tôi đang tìm Gina Brutale.”

“Vâng. Ở quầy bar phía sau.”

Cô đi về khu phía sau của câu lạc bộ, mở đường xuyên qua đám đông hầu như không mặc quần áo, sặc mùi nước hoa. Cô gần đi tới nơi thì bắt gặp cái nhìn của anh ta. Hai con mắt vàng và đẹp tuyệt. Đang nói chuyện với một người phụ nữ tóc đen, gầy còm. Dez di chuyển về phía anh ta và vỗ nhẹ vào vai.

“Ngài Shaw?”

Anh ta quay sang cô, và anh ta đẹp y như trong ảnh ở tập tài liệu về Petrov vậy. Chỉ là bây giờ trông anh ta thực sự bức mình. Và có vẻ không đẹp như Mace. Cô cười với chính mình. Vô vọng. Hoàn toàn vô vọng.

“Tôi có biết cô không?” Sẽ thực sự tốt nếu câu hỏi của anh ta nhằm cô chứ không phải là ngược cô.

Cô dựa vào anh ta. Cô không thể loan báo với quầy bar cô là người của Sở cảnh sát New York, nhưng người đàn ông này rõ ràng có xu hướng ngốc nghếch khi khăng khăng đòi ra ngoài vào nửa đêm sau khi một trong những đối tác kinh doanh của anh ta bị thổi bay đi.

“Ngài Shaw, tôi nghĩ anh sẽ an toàn hơn nếu trở về nhà đấy, đúng chứ? Ít nhất là cho tới khi chúng tôi hiểu tường tận tình huống Petrov này.”

“A, cô hẳn là một trong những thám tử. Phải là một người bị Missy ném ra khỏi ngôi nhà.” Shaw dựa vào cô và hít cổ cô. Anh ta cười toe toét. “Dù sao thì, tối nay Mace thế nào?”

Dez đẩy anh ta ra. Gì vậy? Toàn bộ gia đình Llewellyn đã biết cô hẹn hò với Mace à? Mà tất cả họ đều thích đi xung quanh người người khác à? Ôi sao cũng được.

“Ngài Shaw, tôi thực sự nghĩ rằng anh nên về nhà đi. Ngay bây giờ.”

Shaw nhìn cô gian tà còn cô nhướn mày, thách thức anh ta bằng thái độ thực sự của mình.

“Dù sao thì tôi cũng đang rời đi đây, Thám tử ạ.”

“Tốt. Cảm ơn anh. Bởi vì tôi thực sự ghét phải xem danh sách pháp lý các mẫu não của anh - giống như chúng tôi đang làm với Petrov ấy.”

Dez tiến lên phía trước chặn đường trở lại quầy bar. Khi cô đi vòng sang góc, cô bắt gặp cái nhìn của năm người phụ nữ. Ít nhất, cô khá chắc chắn họ là phụ nữ - những cô nàng nam tính - đang ngồi ở quầy bar. Họ trông rất giống nhau, và Dez đoán họ có chung dòng máu. Có một người mân mê cốc rượu uity-xki và buồn bã nhìn xuống sàn hoàn toàn thu hút sự chú ý của cô.

Cú đá thứ tư vào sườn làm hắn bật lên và xoay lại. Hắn tiếp đất bằng tay và đầu gối. Đã sẵn sàng để đứng lên, nhưng phải kìm lại cho đến khi hoàn toàn không còn sự lựa chọn nào nữa.

Hắn nhìn thấy một người anh em của Doogan tấn công vũ khí mà gã giấu dưới áo khoác lụa và áo bành-tô len casơmia. Mace không đợi tới khi gã ôm chặt. Hắn di chuyển, bắt lấy cánh tay của người đàn ông và vặn lại cho đến khi nó bị gãy. Gã lắc đầu gầm lên đau đớn và làm mọi người bỏ chạy. Doogan di chuyển về phía hắn vì Smitty đang vướng một tên khác và chắc chắn vài giây tới sẽ cắn cổ gã.

“Aaaaa.” Mace kéo người đàn ông trở lại trong tay mình để cơ thể gã gần như giống chữ U.

“Đừng khiến tao phải bẻ đôi nó - vì tao có thể đấy.”

Doogan dừng lại. Gã thấy được cả hai người em ruột của mình đang phải đối mặt với cái chết đáng sợ. Cảnh sát sẽ tin ai đây? Ba kẻ tội phạm đội mũ trùm đầu từ danh sách hay Mace Llewellyn và người bạn miền Nam của hắn? Cả hai đều gắn huy chương sĩ quan từ Hải quân.

Không. Doogan không ngu ngốc như thế đâu. Tầm thường và xấu xa, nhưng không hề điên loạn. Gã giơ tay lên và tránh xa Mace. Một khoảng cách đủ xa, Mace đẩy người trong tay mình về phía Doogan, và Smitty cũng làm y như vậy.

Doogan bắt lấy cả hai và bỏ đi.

“Tránh xa các chị của tao ra, Doogan. Nếu không thì tao chắc chắn sẽ kết thúc chuyện này theo cách khác.”

Doogan không đáp lại, hắn chỉ bỏ đi thôi.

Smitty thu lại móng vuốt và lau máu trên tay mình. “Đúng là gần bằng với niềm vui như vợ phải lừa dối giả làm gái điếm ấy.”

Mace gần như vừa mỉm cười vừa nhăn mặt. Mặt và ngực hắn bị thương.

“Bây giờ cảnh sát không nên ở đây nhỉ?”

Lời tuyên bố vô tội của Smitty làm Mace bật cười ngay lập tức.

Người anh em chộp lấy cánh tay hắn và kéo hắn dưới ánh đèn đường. “Để tôi nhìn mặt cậu nào, anh bạn.” Anh ta cau mày. “Ày. Bọn chúng đã gây ra một vài thiệt hại đấy.”

“Cảm ơn cậu.” Mace định chạm vào khuôn mặt mình, nhưng bị Smitty giữ lại. “Tôi sẽ không biết nếu cậu không chỉ nó cho tôi, Smitty à.”

“Đừng có tỏ ra tươi tỉnh với tôi, anh bạn.”

“Xin lỗi cậu. Tôi không thể ngừng nghĩ xem chuyện gì đã xảy ra nếu như Dez vẫn còn ở bên chúng ta.”

“Dễ thôi. Thì sẽ có nhiều người chết. Một trong hai người các cậu. Cô ấy có thể cảm nhận được. Cô ấy là kẻ săn mồi, chàng trai à. Và đừng nghĩ trong một giây nào đó cô ấy không phải thế nhé.”

“Dez đâu có quan trọng đối với họ.”

“Ôi chao ôi. Chúng ta ra sức bảo vệ một người phụ nữ mà chúng ta chưa từng gặp lần nào.”

“Đừng có mà bắt đầu, Smitty.”

Anh ta cười khúc khích. “Cậu biết không, trông cậu thực là kinh tởm, anh bạn ạ.”

“Cảm ơn cậu rất nhiều.” Mace cử động hàm. Ít ra thì nó không bị vỡ.

“Thế nên đồ bẩn thỉu như cậu mới cần một ai đó chăm sóc.”

Mace chớp mắt bối rối. “Tại sao? Ngày mai là tôi sẽ ổn thôi.”

“Hãy để ai đó chăm sóc cho cậu đi, Mace. Săn sóc vết thương cho cậu. Xoa dịu cậu bằng sự ngọt ngào của cô ấy.”

Mace lắc đầu. “Không. Không đời nào, Smitty.”

“Cậu tin tôi chứ?”

“Việc làm đó thật đáng khinh. Như là một con mèo độc ác.”

“Thấy chưa, vấn đề là cậu đánh giá thấp những chú chó đấy. Có một lý do mà đa số chúng tôi được cho phép ngồi trên đi-văng, trong khi họ giữ tất cả các cậu trong sở thú.”

“Đây đúng là cuộc nói chuyện ngu ngốc.”

“Chúng ta đều là kẻ ngốc thôi. Những thằng ngốc thích sự ồn ào và bộ ngực lớn trên cơ thể người phụ nữ của mình.”

“Cậu nghĩ Dez ồn ào sao?”

“Ừm. Sissy thì đúng thế. Dù sao thì, người phụ nữ của cậu khá ít nói. Giống như ai đó đã đặt cái máy phun cát vào dây thanh quản của cô ta ấy.”

“Tôi thích giọng nói của cô ấy.”

“Tôi thấy con đường đất ở nơi nghèo nhất của Tennessee còn mượt mà hơn cả giọng nói của cô ấy.”

“Dường như là cậu muốn tôi đánh cậu thì phải.”

“Gina?”

Đôi mắt màu nâu sẫm gần như đen tập trung vào cô. Là người có nhiều nỗi buồn sâu sắc, Dez ghét những người phụ nữ làm cô sốc quá nhiều như thế. Nhưng có gì đó ở Gina Brutale làm cô lo lắng.

“Vâng.” Cô ta trượt ra khỏi ghế của mình. “Đi nào.” Gina uống nốt chỗ rượu còn lại rồi đặt ly lên trên quầy. Cô ta nhìn lướt qua mấy người phụ nữ ngồi cùng mình. “Tôi sẽ trở lại sau một lát.” Những người phụ nữ không đáp lại. Thay vào đó, họ nhìn chăm chăm vào Dez.

Có lẽ những trải nghiệm khó chịu nhất mà cô từng có trong một thời gian dài, và công việc của Dez bao gồm những trải nghiệm không thoải mái như thế. Nhưng cái cách họ nhìn chăm chăm vào cô - điều đó thực sự làm cô bối rối. Giống như họ lặng lẽ lên kế hoạch đem các bộ phận trên cơ thể cô xào lên bằng dầu ô liu vậy.

Gina bước ra khỏi quán bar còn Dez đi theo cô, và liếc nhìn những người phụ nữ ở quầy thêm lần nữa. Họ vẫn nhìn cô chăm chăm. Cô cố gắng để không bị rùng mình.

Gina bước về phía văn phòng ở một khu vắng vẻ của câu lạc bộ. Cô định mở cửa, nhưng ai đó kéo nó mở từ phía bên kia. Một người phụ nữ giống như Gina bước ra. Hai người phụ nữ nhìn nhau chăm chăm. Thực tế thì, phải gọi là trừng mắt mới đúng. Gần như thể hiện sự nguy hiểm trong sức mạnh của họ.

Cuối cùng, đôi mắt nâu của người phụ nữ hướng vào Dez. “Đứa quái nào đây?”

“Không phải việc của cô.”

Dez trợn tròn mắt. Cái này nghe giống như một trong những tranh cãi điển hình giữa mấy cô hàng xóm cũ của cô. Họ thường chuyển sang kéo tóc cho đến khi con dao cuối cùng được rút ra.

Cô không có thời gian cho chuyện này.

“Chuyện này có thể đợi được không? Tôi còn phải sống nữa.”

Gina tiến vào văn phòng. Người phụ nữ kia di chuyển xung quanh cô ấy nhưng dừng lại rồi đột ngột ngửi Dez.

Dez quay lại phía sau. “Tôi có thể giúp gì cho cô?”

Cô ta lầm bầm. “Lại một đứa khác.”

Dez không quan tâm điều đó nghĩa là gì nhưng cô không có cơ hội để hỏi khi người phụ nữ đó bước đi.

Lắc đầu, cô bước vào phòng và đóng cửa lại.

“Một cô gái thú vị.”

“Cô ta là một con khốn nạn.” Gina trượt trên bàn gỗ gụ bóng loáng. “Và là chị gái của tôi. Anne Marie.”

“Tôi đồng cảm với cô.”

Cô ta khịt mũi. “Chúng ta đều có bí mật của riêng mình. Cô ta là của tôi.”

Dez quan sát văn phòng. Kỳ lạ nhưng không tầm thường. Rất nhiều gỗ gụ và thủy tinh. Trông không giống như văn phòng của một người phụ nữ.

“Văn phòng của ai đây?”

“Của bố tôi. Nhưng ông ấy không thường xuyên đến đây.”

Dez suýt nữa không cưỡng lại được ham muốn tìm hiểu thêm về người nổi tiếng vì hiếm khi được gặp Gino Brutale. Thay vào đó, cô buộc mình phải nhớ là cô đang ở trong câu lạc bộ này vì một lý do. Không phải đến để xem liệu cô có thể tìm hiểu thêm về mối quan hệ của đám hỗn tạp nhà Brutale.

“VẬY... cô muốn nói với tôi về cái chết của Alexander Petrov?”

“Vâng. Cô thấy đó, anh ấy là...”

Người phụ nữ đấu tranh với lời thú nhận của mình, mà Dez không biết tại sao. “Anh ta là...” cô dụ dỗ.

Brutale đột ngột đứng lên hiên ngang, đầy tự hào. “Anh ấy ở với tôi. Anh ấy là người yêu của tôi.”

Dez không hiểu tại sao Gina cần phải lo sợ khi thừa nhận thông tin đó. Brutale không còn là thanh niên nữa. Cô ấy có vẻ đã sớm đến giữa độ tuổi ba mươi. Và cũng không giống như Petrov chạy theo một đám nhà đối thủ, trừ khi khả năng của Missy giỏi hơn cô nghĩ. Mà Dez thật sự nghi ngờ.

Dez đợi Gina tiếp tục.

“Tôi gặp anh ấy vào đêm anh ấy chết. Đêm đó, khi anh ấy rời đi, anh ấy vẫn tràn đầy sức sống. Tôi không biết liệu có ai bám theo anh ấy không. Tôi biết Missy Llewellyn sẽ đánh mất sự ranh ma nếu cô ta biết về chúng tôi.”

Dez bước về phía trước. “Và cô ta có biết không?”

“Tôi không biết nữa. Nhưng anh ấy định bỏ cô ta và sống với tôi. Dù vậy, tôi không biết liệu anh ấy có vòng vo nói cho cô ta điều đó không.”

“Petrov và Missy Llewellyn đã... yêu nhau sao? Họ là một cặp à?” Có lẽ, nhưng ai mà chịu đựng được một con chó cái tàn nhẫn chứ?

“Điều này quá phức tạp để giải thích được. Nhưng, về cơ bản, cô ta sở hữu anh ấy.”

Điều đó có nghĩa quái gì chứ?

“Cô muốn nói là cô ta sở hữu anh ta? Cô ta biết bí mật gì đó của anh ấy à?”

“Không. Nhưng anh ấy thuộc về cô ta. Cô ta sẽ không để anh ấy bỏ đi dễ dàng. Nhất là khi anh ấy bỏ cô ta để đến với tôi.”

“Sao lại là cô? Cô có liên hệ gì với nhà Llewellyn thế?” Một cô gái Jersey như Brutale đúng là không được chào đón ở bữa tiệc nhà Llewellyn, và họ đều hiểu điều đó.

“Gia đình chúng tôi có... một quá khứ, cô có thể nói vậy. Chúng tôi từng ghét nhau trong một thời gian dài.”

“Cô có nghĩ là Missy giết anh ta không?”

“Tôi không biết. Thực sự không biết nữa. Nhưng bản vào gáy anh ấy không giống với phong cách của Missy, cô hiểu không?”

Dez nhún vai. “Tôi không thể nói được.”

“Tất cả những điều tôi đang nói là, cô cần quan sát Missy Llewellyn vì chuyện này. Nhìn vào mức độ thân thiết của cô ta. Cô ta không thể thoát khỏi điều này. Chính là lý do mà anh ấy yêu tôi chứ không phải cô ta.”

“Ờ. Nhưng cô có chắc là anh ta yêu cô không?”

Brutale dán chặt đôi mắt đen láy của mình trên mặt Dez. “Sao cơ?”

“Có lẽ cô muốn tôi tập trung vào Missy vì cô muốn cô ta phải chịu đựng nhiều hơn. Có lẽ Petrov sẽ không bỏ cô ta. Có thể anh ta không yêu cô nhiều như thế. Vì vậy, chính cô đã dứt bỏ anh ấy.” Dez không thực sự tin vào điều đó, nhưng cô ấy muốn xem phản ứng của Brutale.

Cô đã không phải thất vọng. Cô chớp mắt và đột nhiên Gina Brutale đứng ngay trước mặt cô. Cơ thể của họ gần như chạm vào nhau. Tức giận và buồn bực trào dâng như những con sóng, Brutale thực sự đã tống Dez ra khỏi phòng.

“Tôi yêu anh ấy. Anh ấy cũng yêu tôi. Ai đã bịa đặt với cô như thế, họ đang nói dối. Chúng tôi đã lên kế hoạch rồi, tôi và anh ấy. Kế hoạch chạy trốn khỏi gia đình này cùng với nhau.”

“Có lẽ cha của cô không đồng ý chuyện này.”

“Cha tôi sẽ làm những gì mà tôi nhờ ông làm. Những người phụ nữ sẽ rời bỏ gia đình. Không phải là đàn ông.”

Ồ, đó đúng là tin tức đấy. “Được rồi.”

Brutale trừng mắt với cô hồi lâu. Sau đó, cô lùi lại một bước. Rồi bước nữa. Cuối cùng là năm bước cách biệt với người phụ nữ đó. Nhưng Dez vẫn không cảm thấy an toàn. Cô sẽ không cảm thấy như thế cho đến khi cô rời khỏi tòa nhà này.

“Nhưng tôi phải nói điều này, Thám tử à - kẻ nào đã giết anh ấy tốt hơn hết là nên cầu nguyện với Đức Mẹ là để cho cô tóm được đầu tiên đi. Tốt hơn là chúng nên cầu nguyện tôi không bao giờ tìm ra được. Vì tôi sẽ tự tay giết chúng. Và tôi chắc chắn sẽ khiến chúng phải chịu đựng vì những gì chúng đã làm.”

Dez không hề nghi ngờ lời nói của Gina dù chỉ một giây. Cô muốn ra khỏi tòa nhà này. Cô thậm chí còn không nghĩ sẽ rơi vào tình huống này. Đột nhiên, Missy tuyệt vời chỉ đóng vai phụ đối với sự tồn tại của cô mà thôi.

“Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Cô nên làm như thế.”

Dez quay lưng về phía Brutale. Cô không cảm thấy thoải mái khi quay lại với người phụ nữ này. Cô nắm lấy tay nắm cửa, mở và thả lỏng người đi ra phía cầu lạc bộ.

Cô băng qua một khoảng lớn, bao gồm cả quầy bar mà cô tìm thấy Brutale. Cô phải vượt qua cả một đám phụ nữ như thế, đúng lúc chị của Brutale đang ở cùng họ. Khi cô di chuyển qua họ, có một cái cắn nhẹ trên cổ của cô.

Lùi lại, Dez chộp lấy bàn tay chạm vào cô và vặn cho đến khi Anne Marie Brutale nằm trên sàn nhà, ngay dưới chân cô, rú lên vì đau đớn. Dez đặt một chân xuống bên cạnh người phụ nữ và vặn cánh tay cô ta một lần nữa. Lần này, thậm chí còn mạnh hơn. Sâu vài phân nữa là cô có thể làm vỡ xương vai.

“Đừng bao giờ chạm vào tao thêm một lần chết tiệt nào nữa.” Cách kẹp chặt người phụ nữ đó cô học được từ Thủy quân lục chiến. Lời tuyên bố - tất cả đều là Bronx.

Gina Brutale bước vào. Cô ta thản nhiên nhìn chăm chăm vào chị mình. Nó hẳn phải là cái nhìn lạnh nhất mà Dez từng thấy. Mặc dù có đôi khi cô ghét chính các chị mình, nhưng Dez sẽ không bao giờ để cho bất cứ ai khác gây tổn thương cho họ. Không bao giờ.

“Tôi thực sự hi vọng mình đã làm mọi chuyện rõ ràng”. Cô vịn cánh tay Anne Marie thêm một lần nữa khiến cô ta lại phải hét lên. Xương sống cô run lên vì âm thanh ghê tởm đó. Những người còn lại không được ổn lắm.

Ôi, Dez chỉ muốn thoát ngay khỏi đó.

Cô liếc nhìn xung quanh phía những người phụ nữ đang quan sát cô. Không ai trong số họ tỏ vẻ quan tâm cả. Cô liếc nhìn Anne Marie. Cô ta có bộ móng lớn và dài. Là kiểu mà các chị của cô không bao giờ cho phép Dez để vì họ nói rằng chúng “quá là lòe loẹt”. Cô trừng mắt nhìn những cái móng đó, đột nhiên rất băn khoăn về chúng, nhưng cô không biết khả năng cảm nhận về thời trang lòe loẹt của phụ nữ có liên quan tới bất cứ thứ gì.

Cuối cùng, Dez cũng thả Anne Marie và tránh xa khỏi những người phụ nữ. Khi đã đủ xa, cô quay gót và đi về phía lối ra đằng trước và trở về nhà.

Mace cúi xuống nền đất cứng, lưng tựa vào phía bên ghế dành cho khách trên chiếc xe SUV của Dez, và kiên nhẫn chờ đợi. Hắn không thích chờ đợi.

Tất nhiên, đầu óc hắn sẽ điêu đứng vì chuyện này, hắn điên đảo vì người phụ nữ khiến hắn lằm đường lạc lối, không gì dễ dàng hơn việc chờ đợi cả. Bất kể như thế nào, ít nhất thì hắn sẽ đi đến địa ngục với một nụ cười trên môi.

Hắn lau sạch chút máu cuối cùng nhỏ ra từ mũi. Kể cả khi trong mũi còn vương máu, hắn vẫn có thể cảm nhận được không khí Giáng sinh. Hắn không biết bằng cách nào mà tất cả các mùi hương hắn ngửi thấy đều nhắc hắn về kỳ nghỉ đặc biệt này, và chúng đã làm được. Hắn yêu tất cả những mùi hương ấy. Thực ra, hắn thích kỳ nghỉ này, hắn chưa bao giờ thực sự tận hưởng nó. Ngay cả những lần hắn đi cùng Smitty về nhà mẹ cậu ta ở Tennessee. Bà ấy rất chân thành, luôn nỗ lực hết sức để làm Mace cảm thấy như là một phần của gia đình Smith, thậm chí là một phần trong Bầy của họ, nhưng Mace không bao giờ quên hắn không thuộc về nơi ấy. Đương nhiên, hắn cũng không thuộc về Đàn của chính mình. Thay vào đó, hắn tự xây dựng gia đình của chính mình. Của hắn và chỉ một mình hắn mà thôi. Và cơ thể hắn từng nói với hắn rằng Dez là duy nhất. Cô sẽ là người duy

nhất khiến mỗi Giáng sinh của hắn trở nên đặc biệt. Tất nhiên, cô có vẻ ghét kỳ nghỉ này, nhưng không ai từng nói là Dez không khó tính cả.

Hắn phát hiện ra cô ngay lập tức khi cô đi tới khúc quanh. Khi cô nhìn thấy hắn, cô đi chậm lại. Có lẽ cô không thể nhận ra hắn ngay từ đầu. Mace làm ra vẻ hết sức bi thương và tiếp tục chờ đợi. Hắn không có bất cứ động thái đột ngột nào cả. Hắn không nghi ngờ gì việc Dez sẽ ngấm bản hắn nếu cô cho rằng đó là điều cần thiết.

Dez từ từ tiến lại gần hơn cho đến khi cô có thể nhìn thấy hắn rõ ràng. Rồi cô vội vã đến bên hắn.

“Chúa ơi, Mace.” Cô quỳ xuống bên cạnh hắn. “Ôi anh yêu.” Bàn tay mềm mại của cô lướt trên mặt hắn. “Ai đã làm điều này với anh vậy?”

Hắn lắc đầu. “Nó không quan trọng.” Hắn nhìn cô và chớp mắt, giật mình bởi những gì hắn thấy. Mồ hôi ướt đầm trên khuôn mặt và cổ cô. Sẽ không có gì kỳ quặc nếu đây là giữa mùa hè. Nhưng đây là ngày hai mươi hai tháng Mười hai, và thời tiết lạnh tê tái.

“Dez?”

“Gì vậy, cưng?”

“Em có ổn không?”

“Chắc chắn rồi.” Dez nuốt nước bọt, nhắm mắt lại, và ngã sấp mặt vào lòng hắn. Hắn nhìn chăm chăm vào cô. Khi thật. Đã bao lần trong những năm qua, hắn mơ ước cô ngã đầu vào hắn như thế? Rất nhanh sau đó, hắn mong cô hoàn toàn tỉnh táo.

Mace cẩn thận ôm Dez trong vòng tay mình. “Dez, cưng à. Em có nghe thấy anh nói không?”

Cô không đáp lại hắn. Hắn tự hỏi liệu có ai đã cho thuốc gì vào thức uống của cô không. Hắn ngửi cô. Cô có mùi của bọn linh cầu.

“Em đã xảy ra chuyện quái gì thế hả, người đẹp?”

Sao Dez lại đi với bọn linh cầu? Hắn kiểm tra người cô và sau vài phút đã phát hiện ra vết xước nhỏ xíu trên gáy. Hắn ngửi thấy mùi chất độc.

Quý quyết, lũ linh cầu chết tiệt. Chúng không cho đủ liều để giết chết cô. Điều đó là quá rõ ràng rồi, và cô cũng sẽ không bao giờ tự bốc hơi ra khỏi câu lạc bộ như hơi nước được. Không, bọn chúng cho cô đủ liều để cô có thể ra ngoài, thậm chí ngồi lên taxi rồi sẽ bất tỉnh. Phó mặc cô cho lòng thương xót của những người trên đường phố New York. Hoặc có lẽ cô sẽ ra khỏi chiếc xe đó.

Mace muốn gầm lên vì bất mãn và hi vọng xé mấy con linh cầu đó thành từng mảnh, nhưng Dez là mối quan tâm chính của hắn hiện giờ. Hắn quay đầu cô lại và vén mái tóc xinh đẹp của cô tránh xa khỏi vết trầy xước. Hắn liếm vết thương và nhổ đi. Hắn làm như thế sáu lần cho đến khi hắn loại bỏ được toàn bộ độc tố ra khỏi người cô.

“Được rồi, bé cưng. Đưa em về nhà nào.” Cô chẳng mang theo một chiếc túi xách nào, thay vào đó cô có một chiếc ví da mỏng nhét ở phía trước quần jean màu đen. Hắn kéo nó ra và liếc nhanh bằng lái xe của cô. Hắn nhăn nhó. Brooklyn. Chúa ơi, người phụ nữ này sống ở Brooklyn.

“Chắc chắn rồi, em không thể sống ở khu phố trên được, phải không?” Mace đứng lên, ôm Dez trong vòng tay của mình. Hắn dễ dàng có được chìa khóa của cô và để cô vào trong chiếc SUV một cách cẩn thận. Hắn ngồi vào ghế lái và bắt đầu khởi động. Hắn nhìn lướt qua cô, một tiếng thở dài trầm thấp phát ra từ ngực hắn. Dez xinh đẹp của hắn. Hắn dùng mu bàn tay xoa má của cô.

“Chúng ta về nhà thôi, người đẹp.”

Mace ôm Dez bước lên hiên nhà cô. Không cần đặt cô xuống, hăn mở khóa cửa và đi vào căn nhà tối om. Tuy đôi mắt mèo của hăn có thể thấy đồ đạc trong nhà cô một cách rõ ràng, nhưng hăn vẫn đi lên trước và ấn vào công tắc đèn. Người hăn lặng đi.

Sao hăn có thể không như thế cơ chứ? Phòng khách của người phụ nữ này đúng là mùa đông ở xứ sở thần tiên mà. Cô có một cây thông Nô-en được trang hoàng hoàn toàn bằng kim tuyến. Đèn giăng khắp mọi nơi đều được kết nối với ổ cắm chính, vì vậy khi hăn bật đèn lên thì tất cả các đèn trang trí cũng bật lên theo. Cô còn gắn những chiếc tất trên mặt lò sưởi nữa. Ba chiếc. Một chiếc cho cô còn hai chiếc cho...? Sig và Sauer? Hăn không muốn biết và hăn cũng không định hỏi.

Hăn mỉm cười. Nhiều khi Dez nói vài điều không hay về những kỳ nghỉ, nhưng rõ ràng cô khá thích chúng. Không ai lại đặt nhiều nỗ lực thế này cho cái gì mà họ ghét khi họ sống một mình cả.

Mace đặt cô lên mặt đi-văng. Hăn thích chiếc đi-văng này. Lớn và rộng rãi. Hăn muốn được “yêu” cô ở trên nó.

Hăn đặt cô xuống và kiểm tra vết thương của cô một lần nữa. Hăn đã loại sạch các chất độc, nhưng hăn không muốn chỗ đó bị nhiễm trùng. Hăn cởi áo khoác của mình, quăng lên sàn. Sau đó nhẹ nhàng cởi áo khoác của Dez ra.

Dez mở mắt ra và nhìn quanh căn phòng. Là nhà cô. Bằng cách nào đó, cô đã xoay sở để về nhà. Vấn đề là gì? Cô không thể nhớ bất cứ thứ gì từ khi loạng choạng ra khỏi câu lạc bộ. Cô nhìn xuống và nhận ra tấm chăn New York Jets cũ của cha cô đang che lấy cơ thể mình. Cô vẫn mặc quần áo, ngoại trừ giày và áo sơ mi.

Mà ai đã bật Nat King Cole thế.

Cô nằm ở đó và chăm chú nhìn lên trần nhà. *Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?*

Mace kẹp điện thoại ở bên tai, vai hấn là bộ phận duy nhất giữ được nó trong khi hấn đi dọc bếp của Dez. “Người phụ nữ này chẳng có gì cả. Ý tôi là, tôi đã ăn hết khoai tây chiên và bánh quy của cô ấy, mà hình như cô ấy thích thịt bò khô. Nhưng ngoài những thứ đó ra - cô ấy chẳng có gì cả.”

“Giờ thì nhìn xem. Đó là lý do cậu nên tìm cho mình một cô gái miền Nam xinh đẹp. Họ luôn đảm bảo về lương thực và khiến cậu được thoải mái.”

“Thật sao? Vậy... tối nay em gái cậu đang làm gì nhỉ?”

Smitty gầm gừ. “Chẳng vui chút nào hết, mèo ạ.”

Mace cười khúc khích. “Thực ra, đúng là như thế đấy.” Mace mở tủ lạnh. “Ừm, cô ấy thích bia.” Hấn chộp lấy hộp bánh pizza, mở ra, đóng nó lại trong sự ghê tởm, và đặt vào tủ lạnh. “Rõ ràng việc mua thức ăn sẽ là trách nhiệm của tôi rồi.”

“Ừ... cho tôi biết nào, Mace. Thực tế, bây giờ cậu đã thực sự để cô ấy trở thành của cậu rồi à?”

“Không. Nhưng tôi sẽ làm. Cô ấy chỉ cần giải quyết nó thôi.”

Smitty thở dài. “Vậy mới nói là Chúa tể sơn lâm.”

“Tôi cai trị bằng những chiếc răng nanh này.” Mace liếc nhìn xung quanh nhà bếp của cô lần nữa. Đôi mắt hấn bắt gặp một chiếc túi và hấn cau mày. “Smitty à?”

“Ừ?”

“Cô ấy có thức ăn cho chó.”

Sau một hồi im lặng, Smitty hỏi: “Bao nhiêu?”

Mace bước tới và kiểm tra nó một cách cẩn thận. “Đó là một túi hơn mười cân.”

Một hồi im lìm nữa. “Chỉ có một thôi hả?”

Mace mở một cánh cửa dẫn đến phòng để thức ăn. Có một vài thứ nằm trên kệ. Một vài thứ của con người. Nhưng mà trên sàn nhà...

“Ừm... cô ấy có chục túi thức ăn mười cân giá cao cho chó. Cậu biết không, là loại đặc biệt mà cậu nhận được từ bác sĩ thú y ấy.”

Lại một khoảng lặng nữa, sau đó Smitty bắt đầu cười điên dại. “Này, cậu sẽ. Này!” Anh ta hét với Bầy của mình. “Mace yêu người thích nuôi chó.”

Mace nghiêng răng khi nghe thấy tràng cười tấn công hẳn. Một khoảnh khắc thực sự bề mặt.

“Cậu xong chưa?”

“Xin lỗi. Xin lỗi. Chỉ là thấy thú vị khi xem những con mèo hùng mạnh ngã xuống thôi.”

Mace tròn mắt. “Ừm, tôi đã ở đây hai tiếng đồng hồ rồi và tôi chẳng thấy bóng dáng con chó nào cả.”

“Cậu không ngửi thấy mùi của chúng khi cậu bước vào à?”

“Tôi đang mặc áo khoác của cậu. Vì thế, tôi nghĩ rằng nó là của cậu. Các cậu có mùi như nhau cả thôi.”

Smitty lại gầm lên. “Tôi không hề có mùi giống chó nhé.”

Mace mỉm cười. Với một con sói không việc gì bực mình hơn khi so sánh nó với một con chó cả. Smitty đã không nói chuyện với hẳn trong vòng ba tháng khi anh ta thấy Mace say rượu đang nói chuyện với một con chó béc-giê Đức về chiếc bánh đất Tennessee của mẹ Smith.

“Có lẽ bọn chúng đang trốn,” Smitty gợi ý.

“Trốn cái gì?”

“Cậu chứ ai, đồ ngốc. Mà những gì cậu muốn thì dù chúng đang ở đâu, chúng cũng đang bực bội với chính mình. Bạn gái nhỏ của cậu sẽ không vui khi cô ấy phải dọn sạch các vết bẩn vào ngày mai đâu.”

“Cậu thực sự rất thích điều này, đúng không?”

“Ôi, đúng đấy.”

Mace cúp điện thoại và đi tìm mấy con chó ngu ngốc của Dez.

Mace cúi xuống và nhìn dưới gầm đi-văng. “Đây rồi, đồ ngốc, mấy con chó ngu ngốc,” hắn thì thầm bằng một giọng ngân nga. “Đến đây nào, mấy anh bạn nhỏ bé chết tiệt.”

Hắn không rõ hắn biết Dez nhìn hắn từ lúc nào, nhưng hắn biết. Hắn ngẩng đầu lên và thấy cô đang nhìn hắn chăm chú qua tay vịn của đi-văng.

“Anh đang làm gì thế?”

“Không gì cả.”

“Áo sơ mi của em đâu?”

Hắn liếc nhìn chiếc ghế da lớn ở bên kia phòng. “Đằng kia.”

“Mà tại sao em lại không mặc nó?” Khi một người phụ nữ phun ra câu nói đó với bạn, bạn có thể cảm nhận khá chắc chắn là cô ấy khỏe và bực bội.

“Anh có thể giải thích tất cả mọi việc.”

“Tốt hơn là anh nên thế.”

Mace đứng lên và đi vòng qua ghế để ngồi xuống cạnh cô. Cô cẩn thận ngồi dậy, tay giữ chặt chiếc chặn Jets màu xanh lá và trắng che kín lên tận cằm. Hắn nhận thấy cô đã đeo bao đựng súng 9mm hắn để ở trên bàn cà phê. Cô có thể không tìm áo sơ mi nhưng chắc chắn phải tìm súng của mình.

“Em thấy thế nào?”

“Ồn, em đoán thế. Có lẽ hơi run một chút. Chuyện gì đã xảy ra thế?”

“Em đã bị đánh thuốc mê.” Nếu nói từ thuốc độc sẽ làm cô hoảng sợ mất. Và hắn không muốn giải thích về cuộc chiến lâu đời giữa sư tử và linh cẩu tại thời điểm này. “Nhưng giờ thì em ổn rồi.”

Cô nhìn hắn và phát hiện ra vết bầm đầu tiên. Bàn tay cô với lên và chạm vào má hắn. “Ôi anh yêu. Chuyện gì đã xảy ra với khuôn mặt của anh thế?”

Mace chăm chú nhìn vào đôi môi của cô và từ từ di chuyển. Không muốn khiến cô giật mình, nhưng lại muốn chạm vào đôi môi ấy. Nhưng trước khi hấn có thể vươn tới thiên đường kia, đầu của cô lại cúi kính nhìn quanh. “Những chú cún của em đâu rồi?”

“Gì cơ?”

“Những con chó của em.” Bàn tay mềm mại của cô đang vuốt trên má hấn đột nhiên chuyển sang túm tóc và kéo.

“Ôi!”

“Lẽ ra bây giờ chúng nên xé anh thành nhiều mảnh và bỏ mặc anh chết trước cổng nhà em. Chúng ở đâu?”

Hấn thở dài, “Anh không biết.”

Dez đứng dậy, một tiếng gầm gừ giống như của Bầy sói trợn ra từ đôi môi của cô. “Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với các cậu bé của em...”

“Đó chính xác là những gì em đang buộc tội anh à? Làm tổn hại đến hai con thú hôi hám đó khi chúng vui vẻ chạy ra giữa dòng xe cộ nhộn nhịp?”

Dez ném tấm chăn xuống và bắt đầu tìm kiếm khắp phòng. Mace phải khó khăn lắm mới tập trung được vào mặt cô vì hấn không được chú ý tới những phần còn lại trên cơ thể gợi cảm kia. Cơ thể của cô làm hấn xúc động. Mạnh mẽ, gần như mọi thứ đều đau đớn.

Hấn lắc đầu. Dừng lại đi, Llewelyn. Mà đang lãng phí thời gian của mình đấy. Người phụ nữ này thậm chí còn không để ý là hấn đang ở trong phòng nữa.

Cô đang đùa ai thế? Những chú cún của cô ở đâu đó thôi. Nhưng thức dậy và phát hiện một anh chàng lực lưỡng tuyệt đẹp đang bò ở trên sàn nhà đã khuấy động mọi thứ trong cô, cô không bao giờ nghĩ là nó tồn tại. Những điều mà cô không chắc mình có thể thừa nhận được. Đúng là chẳng giúp được gì cả khi mà nhìn thấy khuôn mặt của hấn bị bầm dập đã gần như đẩy cô về phía bờ vực của “Những Điều Ngu Ngốc Con Người Hay Làm”, như là cho phép hấn hôn cô - lần nữa.

Vậy là, trong hoàn cảnh này, đi tìm những chú chó của cô có vẻ là điều nhanh nhất và đơn giản nhất có thể làm được.

Mặc dù cô đã hơi lo lắng một chút. Mấy chú cún của cô đáng ra phải chào đón họ từ cửa chứ. Chúng chắc chắn đã phải cho cổ họng của Mace “đi” ngay bây giờ. Anh có vẻ không giống với một người thích nuôi chó, nhưng cô không thể thấy được Mace đã làm gì với “những cậu bé” của cô. Vậy thì chúng ở nơi quái nào thế?

“Em đã kiểm tra dưới gầm giường chưa?”

Dez thực sự cầu nài bởi người đàn ông này đã nhanh chóng trở thành ngôi sao của bất kỳ tưởng tượng nào mà cô có. Hắn ngả lưng dựa vào đi-văng, cánh tay vắt trên lưng ghế. Đôi chân dài và rắn chắc duỗi thẳng trước mặt và bắt chéo qua nhau. Trời ơi, anh ấy cứ tự nhiên như ở nhà ấy.

“Mấy chú chó của em không trốn dưới gầm giường đâu, Llewellyn.”

“Nhưng em đã kiểm tra chưa?”

“Anh có thấy em đi lên lầu không?” Vào lúc hắn nhướn mày, cô ngắt lời, “Được rồi. Em sẽ kiểm tra.” Cô bước lên cầu thang dẫn lên phòng ngủ của mình. Nhà của cô không lớn như tưởng tượng, nhưng nó có một sân sau cho những chú chó, tầng hai, một phòng ăn rộng rãi và phòng bếp sành điệu mà cô hiếm khi sử dụng. Tuy nhiên, quan trọng nhất là, nó là tài sản thế chấp của cô. Nơi ở của cô. Vì thế nó to hay nhỏ cũng không quan trọng.

“Sig! Sauer! Hai đứa đâu cả rồi?”

“Em đặt tên cho mấy con chó của mình phỏng theo khẩu súng à?” Dez nhảy dựng lên và quay lại. Mace đã đến đằng sau cô mà cô thậm chí còn không nghe thấy tiếng nữa. “Chết tiệt! Vợ Giáng sinh là dành cho chúng à?”

Cô không thể tiếp tục cuộc trò chuyện đó được. “Anh đang làm cái quái gì thế?”

“Ngoài việc bị sốc vì cách trang trí Giáng sinh của em - giúp em tìm mấy con chó của em. Chúng nó được đặt tên theo vũ khí cơ đấy.”

“Chúng là những chú chó cảnh sát. Anh mong đợi em đặt tên cho chúng là gì? Fluffy và Poopsie tài năng à?”

Dez bước vào phòng ngủ của mình. Cô có thể cảm nhận được Mace ở phía sau mình. Cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể hắn. Cô có thể ngửi thấy mùi đàn ông. Và hắn thực sự rất thơm.

Cô thầm trấn tĩnh bản thân. Bình tĩnh lại nào, MacDermot. Cô bước đến bên giường và nhìn xuống gầm. Và, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, cô đã tìm thấy hai chú chó. Đang co rúm mình lại.

Cô với lấy Sig. “Lại đây nào, bé con.”

Mace khom mình kể bên cô, đúng lúc đó Sig kẹp chặt cổ tay cô và kéo cô xuống dưới gầm giường. Nó không làm tổn thương cô. Nếu cô đã không quá rành, cô sẽ thề là chú chó chỉ đang muốn bảo vệ cô mà thôi.

“Chuyện quái gì đây?”

“Em không sao chứ?” Mace nắm lấy mắt cá chân của cô và cô đột nhiên cảm thấy mình giống như là một cái chạc xương đòn vậy.

Cô kéo tay mình ra khỏi Sig và trượt ra khỏi gầm giường. Mace nắm lấy tay cô và giúp cô đứng dậy. Cô giật tay lại. Cô phải làm thế. Cái đụng chạm của hắn khiến cô nóng người nhưng không thoải mái lắm.

“Anh đã làm gì với những chú chó của em hả?” Cô không biết ý nghĩ đó đến từ đâu, nhưng cô không thể giữ được cảm giác chúng đang ẩn nấp vì Mace.

“Anh ư? Điều gì khiến em nghĩ anh đã làm chuyện gì đó chứ?”

“Sig từng hạ một cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp nặng một- trăm-mười- ba-kilogram vì anh ta có chút quá gần gũi với em ở công viên. Còn Sauer thì hạ ba con chó pit-bull đã mất-kiểm-soát để bảo vệ em. Đây không phải là những con chó chỉ biết trốn dưới gầm giường. Rồi sau khi anh tới nhà em...”

Mace chẳng nói gì cả, anh chỉ nhìn cô.

Dez ngồi xuống cạnh chân giường. Cô lùa tay vào mái tóc mình. Rõ ràng ai đó đánh thuốc mê mình. Không thì tại sao cô lại ngồi lên giường của

mình, hầu như không lo lắng về dáng đi khó coi vì cái bụng căng cứng, với áo ngực ren Giáng sinh yêu thích cùng quần jean, ở trước mặt người đàn ông mà cô vui vẻ quẩn quanh như một con trăn? Đồng thời, những chú chó nguy hiểm, được huấn luyện tốt của cô lại co rúm dưới gầm giường. Chuyện gì đó đang xảy ra và cô muốn biết là cái gì. Và cô muốn biết phải làm gì bây giờ.

“Những chú chó của em đang lần trốn anh, Llewellyn. Và em muốn biết tại sao. Hoặc anh có thể bị tổng cổ ra khỏi nhà em.” Chúa ơi, chưa đầy hai mươi tư tiếng ở quanh Mace mà Bronx Dez gầm rú đã trở lại. Nhưng cơn tức giận dữ dội của cô không để cho cô có cảm giác xấu hổ nữa.

Mace nhìn cô bằng đôi mắt đã bị che bởi một mảng tóc. Phần tóc chưa từng có từ ngày hôm trước.

Chuyện quái gì đang xảy ra đây?

Mấy con chó chết tiệt làm hỏng hết mọi thứ rồi. Đúng là đặc trưng. Nếu hăn nói với cô bất cứ điều gì chỉ cần nó hoàn toàn là sự thật, Dez và đầu óc thám tử của cô sẽ nhìn xuyên qua nó trong vòng hai giây. Điều đó cũng xảy ra với hăn nữa. Với cả hai. Dez cần tin tưởng đối tác của mình, Mace biết điều đó chỉ sau vài giờ quý giá bầu bạn với phụ nữ. Hăn không thể nói dối cô. Không được thế nếu hăn không bao giờ muốn cô gào thét tên của hăn trong khi bước tới.

Vì vậy, ném hàng trăm bí mật và truyền thống của tu sĩ Xen tơ ra ngoài cửa sổ, hăn đối mặt với Thám tử Desiree McDermott và nói với cô sự thật.

“Tôi là một người biến hình. Cụ thể là một con sư tử. Đàn sư tử của tôi là hậu duệ của Welsh Druids. Những con chó của em cảm nhận được và đó là lý do tại sao chúng đang ẩn nấp dưới gầm giường. Đó là vì chúng tôi là những con mèo bụi.”

Cô nhìn hăn chăm chú. Hăn dường như có thể đọc được suy nghĩ của cô. Cô đang nghĩ, mình có một thằng mất trí ở trong nhà. Làm thế nào để tổng thằng điên này ra khỏi nhà mình đây? Hăn nghĩ rằng cô bắt đầu nhích về phía cửa trong vài giây nữa. Hoặc với lấy súng và bắn vào giữa hai mắt của hăn.

Nhưng cô đã không làm thế. Thay vào đó, Dez khoanh tay trước bộ ngực vẫn mặc áo ren màu đỏ xinh đẹp. “Chứng minh đi.”

Mace há hốc miệng nhìn cô. “Gì cơ?”

“Đây có phải kiểu trắng tròn hay thứ gì khác không?”

Hắn cố nén tiếng gầm của mình. Lặng mạ kẻ đáng ghét nhỏ bé. “Anh không phải người sói.”

“Rồi chứng minh điều đó đi. Ngay tại đây. Ngay bây giờ.”

“Em muốn anh chứng minh điều đó à?”

“Ngay tại đây. Ngay lúc này.”

Mace mỉm cười. “Nếu đó là những gì em muốn...”

Bỏ qua việc Dez tìm hiểu một tên khùng giàu có ở thành phố New York, người mà không ngại lái xe đến tận Brooklyn. Gã khùng giàu có này nghĩ rằng anh ta là một - cái gì nhỉ? - người biến hình? Úi.

Dĩ nhiên, Dez không chộp lấy điện thoại, nhốt mình trong phòng tắm và gọi 911. Không hề, cô đã thách thức tên khùng này “chứng minh điều đó.”

Chắc chắn rồi. Tại sao lại không nhỉ. Hơn nữa, cô đang đeo bao súng và cô có một khẩu súng ngắn đáng yêu trong túi quần áo của mình mà. Thêm vào đó, việc này không giống như cô chưa từng đối phó với những tên khùng trước đó.

Tiếng rên rỉ rất rõ của mấy chú chó mặc dù chúng vẫn còn ở dưới gầm giường cho cô thấy manh mối đầu tiên thực sự có gì đó không đúng. Mắt của Mace cũng bắt đầu khác đi. Trở nên trong suốt và có thể phản chiếu. Và mùi hương của hắn trở nên mạnh hơn. Lấp đầy căn phòng, cuộn cuộn xung quanh cô.

Dez buông thõng hai cánh tay bên mình khi cô quan sát Mace một cách cẩn thận. Cô chớp mắt vài lần, não của cô không muốn hoặc không thể xử lý những gì mà cô nghĩ rằng cô đang được thấy. Chúa ơi, đó là những chiếc nanh đúng không!?

Cô ngừng thở khi tóc trên đầu của hắn lan rộng trên toàn bộ cơ thể. Cái mớ tóc vàng bùng lên thành một cái bờm hoàn chỉnh khi lan rộng trên lưng.

Mái tóc nâu rớt xuống từ dưới lớp lông vàng bao phủ ngực hần giống như là một chiếc áo len mùa đông dày vậy. Sau đó tứ chi của hần thay đổi nên hần phải đứng trên cả bốn chân.

Toàn bộ quá trình ấy mất tất cả bốn mươi giây, nhưng nhìn có vẻ như trôi qua cả năm rồi. Và với một cái lắc mình, những quần áo không cần thiết của Mace đã bay khắp căn phòng.

Vẫn đôi mắt vàng mà cô có thể nhận ra ở bất cứ đâu đang nhìn thẳng vào cô, hần giữ tung bồm của mình ra và gầm lên.

Mấy chú chó của cô ra khỏi gầm giường và phi ra khỏi phòng ngủ. Dez không chắc là cô có thể gặp lại chúng nữa hay không.

Cô phân tích tình hình một cách nhanh chóng. Khẩu 9mm của cô có lẽ không thể làm tốt được. Không. Không phải với cái này. Cô cần khẩu súng săn.

Dez bắn ra khỏi giường và lao đến tú quần áo trong thời gian kỷ lục, nhưng thậm chí trước khi cô kịp nắm lấy tay cầm thì hần đã ấn mạnh cô chống lên tấm gỗ cứng. Cả cơ thể ấy chống lên cô, tuy nhiên, không phải sư tử, mà là con người. Cơ thể cường tráng của hần...

“Hít thở đi, Dez. Chỉ cần hít thở thôi.”

Hít thở á? Cô phải hít thở như thế nào đây? Cô ngả đầu tựa vào cánh cửa và tự hỏi tại sao cô không thể bất tỉnh như bao người phụ nữ bình thường khác. Cô không nên mạnh mẽ vậy. Cô nên yếu đuối và mỏng manh hơn. Khi cô tỉnh dậy, hần đã ăn chân phải của cô và cô có thể chết vì mất máu rồi. Bất cứ điều gì cũng tốt hơn việc phải xử lý tình huống hiện tại này.

“Anh không nghĩ là em đang hít thở.”

“Tránh xa em ra, Mace. Ngay lập tức.” Tuyệt vời. Nghe như cô đang hoàn toàn bình tĩnh và lý trí. Cô cố gắng đẩy mình ra khỏi cửa, nhưng cơ thể to lớn, rắn chắc ấy không chịu nhúc nhích một phân nào cả. Hai bàn tay hần giữ chặt tay cô lên mặt gỗ vì thế cô không thể với lấy vũ khí của mình. Cơ thể trần trụi của anh thực sự đang đốt cháy phần da lộ ra của cô.

“Em nói rằng em muốn anh chứng minh điều đó,” giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô. “Và đó là tất cả những gì anh đã làm đấy, Dez.”

Hắn nói đúng, dĩ nhiên rồi. Khốn kiếp. Mặc dù hắn chẳng cần phải kiêu căng về nó. Nhưng nào ai biết trên thế giới này thực sự có những người có thể chuyển thành thứ gì đó khác ngoài con người chứ? Cô thật vui vẻ trải qua cuộc sống mà nghĩ rằng những người tin có ma cà rồng, người sói, và mù phù thủy đều là những kẻ điên rồ. Là một cảnh sát, cô tin vào những gì mắt thấy tai nghe vì nó luôn có lời giải thích hợp lý.

Tất nhiên, hiện giờ có quá nhiều thứ dễ hiểu. Tất cả những điều “kỳ quặc” mà Mace luôn dùng rõ ràng là của... ờm... một con thú. Người gáy cô. Gầm gừ. Âu yếm yêu thương. Hồi trước, anh thực sự đã nhe nanh với một sinh viên năm thứ hai đang cố lấy bánh sandwich phô mai nướng của anh ở quán ăn tự phục vụ.

Tuy nhiên, không phải chuyện đó khiến điều này dễ dàng hơn. Nhất là khi cơ thể của cô đang bị ghìm bởi một anh chàng mà ba phút trước đã biến hình thành chúa sơn lâm. Một anh chàng làm những chú chó Rottweiler dữ dẫn nặng gần bảy-chục-cân sợ chết khiếp.

Chàng trai ấy đang hôn cổ cô.

“Anh đang làm gì đấy?”

“Em nghĩ là anh đang làm gì?” Hắn hỏi trước khi lưỡi của mình chạm quanh cổ và cột sống của cô. Đầu gối gần như khụy xuống, nhưng cô ngừng lại bằng cách nhắc nhở bản thân rằng anh chàng này không phải là con người.

Những ngón tay cô ấn sâu vào tấm gỗ. “Đây là thời gian để anh làm thế này à?”

“Xin lỗi, việc biến hóa khiến anh như thế. Việc biến hóa và em.”

Không, không, không nhé! Anh ấy không định xoay sang quyến rũ bây giờ chứ. “Mace...”

Anh ngắt lời cô. “Anh đã muốn em từ hồi học giờ sinh học của ông Shotsky rồi.”

Không thể tin nổi. Một tên quái đản không mặc trang phục ấn cô áp lên tủ quần áo vì vậy cô không thể với tới súng của mình, nhưng một số chuyện

nhằm nhí cũ rích hồi lớp chín lại làm cô la hét. Chính xác thì cô bị sao vậy? Và cô có thể truyền lại nó cho bất cứ đứa con nào của cô không?

Hông Mace đẩy lên cao hơn, còn cô phải cắn chặt môi để không phát ra tiếng kêu. “Chúa ơi, Dez.”

Được rồi. Cô có hai lựa chọn ở đây. Cô có thể nói với Mace những gì mà hẳn muốn nghe. Được tự do và các mảnh trên cơ thể sẽ vương vãi khắp nội thất phòng ngủ bằng gỗ đẹp đẽ của cô. Là một con người, cô có thể chắc chắn sử dụng được khẩu 9mm nhắm vào hẳn.

Hoặc là... cô có thể thành thực với tên gốc to xác này.

“Mace...” Cô hít thật sâu. “Nếu bây giờ anh thả em đi, em sẽ thổi bay bộ não của anh.”

Mace không hề di chuyển. Hẳn gần như không thở được. Đây chính là khoảnh khắc này. Ở đây. Ngay bây giờ. Nếu Dez thực sự muốn hẳn chết, cô sẽ đuổi hẳn và... ờm... thổi bay não của hẳn. Nhưng cô lại cảnh báo hẳn. Cảnh báo rằng nếu hẳn để cô đi, cô sẽ giết hẳn.

Được rồi. Người phụ nữ này đã hoàn toàn làm hẳn rối lên. Và cách hẳn xử lý nó là từ nay sẽ quyết định tất cả mọi thứ cho họ.

“Đó dường như là một vấn đề, cưng ạ. Anh thích hít thở và mọi thứ.” Hẳn rúc vào cổ cô và tim cô bắt đầu đập nhanh hơn, nhưng hẳn không ngừng thấy mùi sợ hãi. Hẳn coi đó như là một dấu hiệu tốt và quyết định tiến về phía trước - một cách chậm chạp.

Hẳn trượt một cánh tay dọc cơ thể cô, cảm nhận làn da mềm mại dưới những ngón tay của mình. Hẳn nắm chặt bao súng của Dez cùng khẩu 9mm, lôi nó ra khỏi quần jean của cô và thực hành ném nó vào tủ quần áo ở phía bên kia căn phòng. Nó hạ cánh với một tiếng động khá lớn, còn cơ thể Dez nháy sang bên cạnh hẳn. Nhưng hẳn vẫn không ngừng thấy mùi sợ hãi. Hẳn ngừng thấy mùi gì đó khác hoàn toàn.

Là dục vọng.

Hắn nhẹ nhàng hôn lên chóp tai cô. “Không còn vũ khí nào khác chứ, Dez?”

Cố tựa vào cánh cửa, thì thầm, “Anh không mong đợi là em trả lời một cách trung thực, đúng chứ?”

Hắn liếc mắt. “Anh đoán tôi sẽ phải kiểm tra sau.”

“Chắc vậy.”

Dez nhắm mắt lại khi bàn tay hắn chạm vào người mình. Cô muốn hắn nhiều hơn những gì cô từng có trước đây. Và cô còn muốn hắn nhiều hơn trước đó nữa. Tuy nhiên, việc biết hắn chỉ có một phần là con người đã thay đổi tất cả mọi thứ của cô. Cô giao tiếp với con người mỗi ngày. Mỗi ngày, cô thấy mình ghê sợ và kinh tởm bởi những thứ nhảm nhí của họ. Tin tưởng vào phần người của Mace dường như là một ý tưởng ngu ngốc. Cô không thể tin tưởng, thấu hiểu, hay thậm chí là thích con người. Cô biết những gì họ có thể làm. Những tổn hại mà họ có thể gây ra.

Còn động vật, dù sao thì, tất cả đều là vì sự sinh tồn cả. Giao phối, săn bắt, kiếm ăn - đơn giản chỉ để giữ cho loài của chúng còn sống mà thôi. Chúng không bất chấp để làm tổn thương nhau. Chúng không hạ thấp kẻ khác để khiến mình thấy tốt hơn. Khi chúng đi săn và giết chóc chỉ vì thức ăn, và sau đó chúng không bao giờ làm bất cứ thứ gì đáng bị khiển trách về mặt đạo đức với các xác chết cả. Dez hiểu động vật. Cô luôn hiểu. Giờ thì cô đã hiểu Mace, và điều đó đã làm nên sự khác biệt trong thế giới của cô. Anh là người đàn ông đầu tiên mà cô có thể thực sự tin tưởng.

Mặc dù suy nghĩ đặc biệt ấy làm cô muốn thoát ra.

“Em lại ngừng hít thở rồi, Dez.” Cô để cho hơi thở mình bình ổn hơn. “Tốt rồi, bé cưng. Tiếp tục như thế và em sẽ ổn thôi.”

Bàn tay hắn lướt qua, tìm thấy một vũ khí phụ trong bao da ở mắt cá chân và một lưỡi dao nhỏ buộc ở mắt cá chân còn lại. Hắn lấy tất cả và ném chúng vào tủ quần áo.

Dez ấn sâu vào cánh cửa gỗ tội nghiệp. Đã quá lâu rồi kể từ khi cô muốn làm chuyện này với bất kỳ ai. Vì vậy, cô cũng muốn có một người đàn ông

chạm vào cô theo cách nào đó trừ phi là tình bạn hay là trong khi cô cố gắng trốn thoát sau khi làm một điều gì đó bất hợp pháp. Cô không muốn thờ đốc, nhưng thành thật thì cô không biết cái quái gì đang tiến vào trong cô. “Người anh em” của Mace to một cách kỳ quái.

Bàn tay còn lại của Mace vòng quanh eo cô và kéo cô lại gần anh hơn. Anh hôn cô. “Chạm vào anh đi, Dez. Anh muốn cảm nhận được bàn tay em đặt trên người anh.”

Sao điều này lại làm cho cô ngạc nhiên nhỉ? Có lẽ vì Mace không bao giờ cần bất kỳ điều gì hay bất cứ ai cả. “Em cứ tưởng mèo không thích được chạm vào người chứ, Llewellyn.”

Dez cười toe toét khi lùa tay vào tóc của hăn. Giờ cô đã hiểu tại sao tóc Mace lúc nào cũng không thể kiểm soát nổi hồi còn trung học rồi. Vì nó đã phát triển thành một cái bờm. Là một cái bờm sư tử thực sự ấy.

Cô nhắm mắt lại và ngả về phía trước. “Em muốn anh hôn em, Mace.”

Mace ngừng chuyển động. Thậm chí cả những ngón tay đang di chuyển chậm rãi và ổn định cũng ngừng lại.

“Em thích cách anh hôn em hôm nay.” Cô cúi nhìn hăn, vén mái tóc đang che mắt hăn lên. Hăn lặng lẽ nhìn cô, và Dez nhận ra cô đã mong đợi tất cả những điều này nhiều thế nào. Cô đã muốn hăn nhiều biết bao nhiêu. “Anh có biết em có thể cho anh bất cứ điều gì khi anh hôn em như hồi còn trung học không? Em có thể cho anh mọi thứ nếu anh cố gắng.”

Đôi mắt vàng của Mace khóa chặt vào đôi mắt cô. Hăn nắm lấy tay cô, những ngón tay đan chặt với ngón tay cô. Hai lòng bàn tay áp vào nhau. Sau đó, hăn đóng sầm cánh cửa, cơ thể lại một lần nữa ghì cô vào gỗ cứng.

“Anh ước gì anh đã biết được em cảm thấy như thế, Dez.” Môi hăn chỉ chạm vào môi cô, và trong vài giây Dez tự hỏi liệu phổi của cô có ngừng hoạt động không. “Bởi vì anh đã cảm thấy như thế kể từ lần thứ hai được gặp em. Và anh sẽ không bao giờ ngừng lại.” Sau đó, miệng của hăn áp vào môi cô, và lần này cô không thể ngăn mình kêu lên thành tiếng. Chưa có thứ gì dễ chịu hơn thế. Hay có vị ngon như vậy. Khốn kiếp, nhưng người đàn ông này có vị thật tuyệt.

Dez lại bật cười. Tốt rồi. Khi cô cười, cô sẽ không hành động quái dị. Hãn phát hiện ra rằng hài hước là cách tốt nhất để đối phó với Dez. Nếu hãn quá căng thẳng sẽ khiến cô chạy một mạch ra khỏi cửa.

“Chính xác thì có gì không đúng với cụm từ ‘Làm tình’ chứ?” Hãn trượt bàn tay ra sau lưng và gỡ áo ngực của cô xuống. Hãn không chỉ yêu cái cảm giác về cô, mà còn muốn chạm vào cô nhiều hơn nữa.

“Anh có cần một bản danh sách không, Llewlyn?”

Hãn trở nên trầm tư, thực sự chẳng biết đáp án cho câu hỏi tiếp theo của hãn là gì. “Em có tin anh không, Dez?”

Hãn thả áo ngực của cô trên sàn nhà khi Dez nhắm mắt lại, trong giây lát, Mace tưởng cô có thể bị đau hay đang cố nhớ tất các lối thoát hiểm trong phòng này. Sau đó, anh nghe thấy nó. Một tiếng thì thầm nhẹ nhàng. Gần như là một tiếng thở dài.

“Vâng, Mace. Em tin anh.”

Đó chính xác là câu trả lời mà hãn hy vọng, nhưng hãn chưa bao giờ mong đợi có được nó cả.

“Tất nhiên,” cô tiếp tục, “Thỉnh thoảng, em được bảo rằng mình là con ngốc.”

Mace đưa tay ra phía sau gáy cô, kéo cô về phía anh. “Kể cả như thế thì nó vẫn có lợi với anh, anh đồng ý với điều đó.”

Anh hôn cô một lần nữa, cho mình một cơ hội được khám phá miệng cô. Được thưởng thức hương vị của cô.

Cô tin tưởng anh. Anh muốn leo lên mái nhà và gào thét. Bởi vì với Mace điều đó có nghĩa là Dez MacDermot là tất cả của anh.

Sao đột nhiên cô cảm thấy mình như con linh dương gazen yếu nhất đàn thế? Khi Mace hôn cô, đòi cô thêm lần nữa ấy. Và cô có cảm giác đây chỉ là khởi đầu thôi. Cho dù cô có muốn hay không, cô cũng đã cho anh những gì anh muốn rồi. Không phải “chuyện đó” bởi, thực tế là, anh đã có bất cứ cơ hội nào trong tám giờ vừa qua. Không, cô đã trao cho anh những gì mà

cô không thể trao cho bất kỳ người đàn ông nào khác ngoại trừ cha cô. Cô đã trao cho anh niềm tin của mình. Điều này có vẻ đưa anh tới tầng mới của đam mê sưởi ấm cô. Nó khiến cô cảm thấy mình là người quan trọng nhất trong vũ trụ này vậy.

Nhưng mà Mace luôn khiến cô có cảm giác như vậy. Đúng là quá thông minh với bản thân anh, cậu nhóc gầy tong cư xử giống như cô là nữ hoàng vũ trụ của anh vậy. Cô không hề nhận ra cho đến khi cô chuyển tới trường mới, cô đã dùng cảm giác đó như một chiếc bè cho cuộc sống của mình. Khi mọi thứ ở trường Cathedral quá khắc nghiệt, cô biết cô chỉ có thể tới lớp sinh học trong hai giờ. Một là nhìn khuôn mặt nhỏ buồn cười, nhưng rất dễ thương của Mace để xua tan đi một ngày của cô và làm cô cảm thấy mình có thể xử lý tất cả những khó khăn một cách tốt nhất cho đến khi cô thoát khỏi đó.

Dĩ nhiên là, cậu bé đó không còn tồn tại nữa. Thay vào đó, người đàn ông này khiến cô run rẩy chỉ đơn giản bằng cách hôn cô.

Những nụ hôn của anh, giống như những nụ cười của anh, đầy hứa hẹn như vậy.

Anh bước ra khỏi cô và đi về phía giường, nhẹ nhàng kéo cô theo cùng. Anh để cô ở bên cạnh mình, sau đó quỳ xuống. Anh kéo tay cô cho đến khi cô quỳ theo, trước mặt anh. Cô không biết đang xảy ra chuyện gì ở đây, nhưng anh đã kích thích được cô.

Hơi thở của cô trở nên dồn dập khi anh cầm cả hai cánh tay cô và nhẹ nhàng ghì chúng sau lưng cô bằng sức của anh.

Anh cười toe toét.

Cô cố gắng kéo tay của mình ra. “Mace Llewellyn, hãy để em đi!”

“Thật sao, bé cưng? Em có chắc đó là những gì em muốn không?”

Con mèo đáng ghét chết tiệt!

“Mace...” Cô gầm gừ. Là tiếng gầm gừ cảnh cáo của cô. Nhưng anh chỉ cười.

“Khi nào em sẵn sàng cầu xin anh thì, bé con à, hãy nói cho anh biết nhé.”

“Van xin? Em không van xin đâu.”

“Tốt thôi.” Anh thả cô đủ lâu để cười toe toét với cô. “Rồi em sẽ thực lòng muốn vậy thôi.”

Một hồi dây dưa. Triền miên. Khoái cảm. Cuối cùng cô vẫn phải là người cầu xin anh.

“Có bao cao su nào không?” anh cất tiếng.

Ôi cảm ơn Chúa! “Ngăn kéo trên cùng của tủ đầu giường ấy. Hãng Luger.”

“Trời, em chu đáo hết sức. Mong ai đó đến sao, là chúng tôi phải không?”

“Mace Llewellyn.” Cô thực sự hy vọng anh có thể nghe thấy những lời cảnh báo trong giọng nói của mình, vì cô gần như đánh mất nó rồi. “Em biết không, anh có thể đợi cả ngày. Vì vậy nếu em muốn trở thành gái hư...”

“Được rồi. Được rồi,” cô lấp bắp một cách tuyệt vọng. “Em đã nhận nó như một món quà từ một số nữ thám tử khác. Vào ngày sinh nhật.”

“A, bé con. Có phải anh đã lỡ sinh nhật của em đúng không?”

“Mace!”

“Rồi. Rồi.” Anh bật cười khi dùng một tay khóa cô ở sau lưng trong khi tay kia đào bới ngăn kéo tủ của cô. “Chúa ơi, em có nhiều súng thật,” anh lẩm bẩm. Anh lôi một hộp ra khỏi ngăn kéo. “Oa. Tuyệt đấy. Chúng đều là loại cực lớn.”

“Mason.”

Anh nhe răng cười y như con mèo xấu xa, xé toạc hộp, lấy một chiếc bao cao su ra. Anh kéo cơ thể to lớn của mình lên người cô cho đến khi họ đối mặt. Anh nhìn cô chăm chú, và trong một phút, cô đã nghĩ anh muốn được cầu xin nhiều hơn nữa. Nhưng một bàn tay của anh giơ lên và ôm lấy một bên mặt của cô. “Em rất xinh đẹp, Dez à.”

Dez vòng tay quanh cổ anh và mở rộng đôi chân của mình. “Điều đó thực sự rất ngọt ngào nhưng sau đó có gì khác không?”

Mace cười khúc khích. “Chết tiệt, Dez.”

Khẽ lẩm bẩm, Dez cọ đầu vào cằm anh. Anh cũng từng làm như thế với cô một vài lần - cô thắc mắc rằng liệu nó có hiệu quả với anh không. Và khi cô nghe thấy anh gầm gừ, cô biết là đã thành công rồi.

Cô lén nhìn anh, mắt anh nhắm nghiền, mặt anh nhăn lại vì tập trung sâu, mồ hôi nhỏ lên làn da cô. Trong một khắc cô tự hỏi liệu mình đã làm gì sai ư. Liệu cô có thắt chặt quá không. Một điều mà cô thực sự không muốn chính là như thế.

“Chúa ơi, Dez. Em thật là chặt.”

Cô mỉm cười. Cô không thể giúp chính mình được. Cô đã thực sự làm rất tốt vì bản thân mình. “Thật nóng bỏng. Anh mất trí mất thôi.”

Cô đã không có cơ hội để nói thêm bất kỳ từ nào khác vì miệng của anh đã che kín miệng cô.

Sau cú đánh thứ ba, cô hoàn toàn bị đánh gục. Cô hét lên, “Khốn kiếp!” Rất có khả năng là đã đánh thức đôi vợ chồng già đáng yêu ở nhà bên. Cô chưa bao giờ thấy khó nhọc như thế trong cuộc đời mình. Nhưng Mace không dừng lại, anh vẫn tiếp tục.

Đột nhiên, Mace vùi mặt vào cổ cô và thể hiện cực khoái của mình bằng một tiếng gầm thực sự.

Dez cười, dựa vào tấm vải ấm. Nhắm mắt lại một cách mệt mỏi..

Cơn buồn ngủ bắt đầu kéo tới khi Mace chọc tay vào trán cô. “Này, Macdermot. Em đang làm gì đấy?”

Dez mở mắt nhìn Mace lần nữa. “Đang cố ngủ đây.”

Anh nhướn mày. “Chúng ta chưa xong mà.”

“Ý anh là sao, chúng ta chưa...” Nhưng hẳn đã ngắt lời cô bằng hành động mạnh mẽ của mình.

“Anh không thể...”

“Thư giãn đi nào.” Anh hôn má cô, rồi rướn người lên phía sau tai cô. “Nè, nếu anh là em, bé con à, anh sẽ thấy thoải mái đấy.”

Chúa ơi.

Mace thức dậy theo thói quen. Hắn liếc nhìn đồng hồ cạnh giường. Còn chưa tới sáu giờ nữa. Hắn vươn vai và nhanh chóng nhận ra rằng hắn chỉ có một mình. Hắn gằm lên. Hắn đã đợi rất lâu để được thức dậy trên giường của Dez. Hắn luôn lên kế hoạch để cô ở trong lòng hắn khi hắn làm thế.

Hắn nhắm mắt lại và lắng nghe. Cô phải ở đâu đó quanh đây. Tiếng TV ở phòng khách. Hắn cứ ở trần, đi xuống cầu thang, và dừng bước.

Dez, cũng ở trần, ngồi trên chiếc sofa lớn. Cô co chân lên, tựa cằm vào đầu gối. Hắn mỉm cười. Thực ra, cô đang xem những tập phim cũ của Cảnh sát. Hắn tự cười thầm. Đúng là cảnh sát...

Thậm chí, cô còn không biết hắn đứng ngay phía sau sofa cho đến khi hắn đưa tay chạm vào vai mình. Cô thực sự hét lên, bật dậy và đi loạng choạng tránh xa khỏi hắn, vấp vào bàn cà phê và hạ cánh trên đó.

Hắn không hề di chuyển, e rằng hắn sẽ làm cô sợ hơn. Điều đó chắc hẳn là sẽ giáng cho cô một cú. Sự thật về xuất thân của hắn. Và như hầu hết những người khác. Cô chưa sẵn sàng để đón nhận nó.

“Chúa ơi, Mace! Đừng rón rén đến bên em thế chứ!”

Mace hít một hơi thật sâu. Hắn hiểu. Phải mất một thời gian con người mới hiểu được về những người biến hình. Về cuộc sống của họ và cơ thể họ làm việc thế nào rồi họ không phải ác quỷ,...

“Ồn thôi mà, em biết đó.”

“Cái gì ồn cơ?”

“Sợ hãi đó.”

Cô cau có, “Sợ cái gì cơ?”

“Về anh. Về việc anh là gì.”

“Ôi, đừng như thế, Thủ lĩnh cái tôi à. Anh và bàn chân sư tử to lớn nhưng lặng lẽ của anh khiến em giật mình. Thế thôi.”

Bị giằng xé giữa cảm giác bực mình và muốn có cô trên bàn cà phê đó, nhưng Mace quyết định ngồi xuống sô pha. Hắn bước qua từ phía sau và thả mình trên mấy cái đệm đỏ tía.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, Dez? Nói cho anh biết đi.”

“Chẳng có chuyện gì cả.”

“Đừng nói dối anh, Desiree.”

Cô nghiêng người, để khuỷu tay lên đầu gối, và lùa bàn tay qua mái tóc. Sau một vài khoảnh khắc yên lặng, cô hít một hơi thật sâu. “Thi thể của Petrov có vài dấu vết trên cổ họng. Vết lằn của móng vuốt. Ngoại trừ đường lằn nhỏ hàm ý...” Cô nhìn hắn bằng đôi mắt xám xinh đẹp. “Ngón tay cái.”

Mace quan sát cô thật cẩn thận. Cô hẳn phải có làn da mềm mại nhất mà đàn ông biết được. Ngoại trừ các nếp nhăn trên trán mà cô luôn có, thì làn da của cô đúng là hoàn hảo. Rõ ràng là Dez đã sống một cuộc sống tương đối lành mạnh. Không thuốc. Uống ít rượu. Và cho đến giờ, rất ít khi quan hệ tình dục hay những khó khăn đôi khi đi kèm với nó.

“Anh không định trả lời em à?”

“Em chẳng hỏi anh câu gì cả, nên thay vào đó anh đang chăm chú nhìn em thôi.”

Cô dụi mắt bằng các đốt ngón tay của mình. “Mace, em phải làm gì với anh đây?”

“Ờ thì, chúng ta đã có một cái giường lớn ở ngay trên lầu...”

“Mace.”

“Hoặc là anh cũng đang nghĩ về việc cùng em trên chiếc sô pha này.”

“Mace!” Cô hít một hơi thật sâu. “Mace. Đây rõ ràng là liên quan đến việc - anh biết mà - con người của anh, và em không dám chắc làm thế nào để có thể xử lý được chuyện này. Việc này không giống như em có thể tới trước mặt trung úy của em và nói cho ông ấy rằng dường như có hàng loạt “kẻ biến hình giết người” ở quanh đây được.”

“Em không cần phải làm thế. Họ sẽ tự tìm ra thôi. Anh chỉ cần em tránh xa ra, Dez. Anh không muốn có bất cứ chuyện gì xảy ra với em cả.”

Cô chồm người lên phía trước và lướt ngón tay dọc theo vết thương gần đây vẫn chưa băng bó. “Ý anh là như thế này ư? Cả hai chúng ta đều biết đây không phải là một tai nạn.”

Đấu tranh về việc phải nói gì, hấn nhìn xuống chân cô. Móng sơn màu đỏ tươi, cô đeo một chiếc nhẫn bạc nhỏ trên ngón chân thứ hai ở bàn chân phải. Khi thật, thậm chí chân của cô cũng dễ thương nữa. “Đó không phải là tai nạn. Anh chỉ không biết tại sao chúng lại nhắm đến em. Trừ phi chúng muốn làm điều gì đó.”

“Chúng?”

Hấn thở dài. Những chuyện này tiếp tục trở nên khó khăn rồi. Ờ, thậm chí còn khó khăn hơn. Mặc dù vậy, chẳng ích gì khi nói dối bây giờ cả. “Lũ linh cầu.” Ngay khi cô nhướn mày, hấn lại tiếp tục. “Em biết đó. Lũ linh cầu. Kẻ thù tự nhiên của sư tử ấy?”

“Rồi, Mace. Em biết lũ linh cầu. Em xem trên kênh Discovery rồi.”

“Chúng đã làm điều này với em. Anh đang giả định bất cứ câu lạc bộ nào mà em đã tới, bất cứ ai mà em đã gặp, là lũ linh cầu đó.”

Dez chậm rãi gật đầu. Hấn không nghĩ là cô hiểu được, nhưng rõ ràng dáng dấp cảnh sát New York không cho phép cô thể hiện sự kém cỏi đó.

“Có một thứ làm em rối lên.”

“Chỉ một điều thôi ư,” hấn trêu chọc. Hấn nghĩ chuyện này phải làm cô bị sốc cơ. Điều khiến hấn kinh ngạc là cô vẫn kiểm chế việc chạy đi lấy khẩu súng sẵn của mình lần nữa.

“Ờ. Câu lạc bộ mà em tới tối qua... Shaw đã ở đó. Ý em là, hấn ta giống anh, đúng không? Hấn ta dưới quyền chị của anh?”

Mace gật đầu, ngạc nhiên về độ nhanh nhạy của cô. “Chính xác thì em đã gặp ai?”

“Gina Brutale.”

“Ồ, bọn chúng đúng là lũ linh cầu đó.” Mace nhận ra mình chính xác đã may mắn thế nào. “Người nhà Brutale không thể động vào được, Dez ạ.”

“Em không. Là cô ta gọi điện cho em. Nói rằng cô ta có thông tin về Petrov. Cô ta nói gã và cô ta đang yêu nhau. Dẫu sao thì chuyện này có thể không?”

“Chắc chắn rồi. Em có thể rơi vào lưới tình của bất cứ ai. Mà anh còn nghe nói là lũ linh cầu rất hoang dã khi ở trên giường đấy.”

Dez trừng mắt với hắn. “Cảm ơn thông tin của anh, Mace.”

“Chỉ đang cố gắng giúp ích thôi mà, Thám tử.”

Dez luồn tay vuốt mái tóc tuyệt đẹp của mình. “Nhà Brutale là chủ câu lạc bộ ấy. Là chi nhánh thứ mười sáu.”

Mace lắc đầu. “Nếu chúng sở hữu câu lạc bộ đó thì đó là lãnh thổ của linh cầu. Anh chắc chắn rằng câu lạc bộ đó được xem là nơi trung lập nhưng, vẫn phải nói là, Shaw đang chơi trò may rủi nếu như anh ta đang rong chơi ở đó.”

Mace quan sát Dez khi tâm trí của cô đã quay lại sau tất cả những gì hắn vừa nói. Cô có vẻ không mấy quan tâm đến việc hắn thực sự là gì. Không phải trong khi cô vẫn còn một vụ án cần giải quyết.

“Brutale nghĩ rằng chị anh đã giết Petrov đó.”

“Em có nghĩ thế không?”

Cô thở dài. “Không. Mặc dù em thật sự mong muốn đó là chị ta. Mặc dù vậy, em vẫn không hiểu là tại sao nữa. Em đã làm gì vậy?”

“Có lẽ em vẫn còn mùi hương của anh trên cơ thể em khi em đến câu lạc bộ ấy.” Khi em đang chạy trốn khỏi anh đó.

Cô giơ tay lên. “Được rồi. Làm ơn dừng lại đi.”

“Có chuyện gì sao?”

“Chuyện này hơi kỳ lạ với em.”

“Cái gì kỳ cục hả, Dez? Lũ linh cầu? Đàn sư tử?” Hắn cúi xuống, tựa khuỷu tay lên đầu gối, hai tay nắm chặt trước mặt. “Hay là em ngửi thấy mùi giống như anh?”

Mắt cô nheo lại trong khi ngực đang dần cứng lên.

Hắn gần như mỉm cười. Hắn yêu cái cách cô phát điên lên như thế.

“Ờ, chị gái anh không giết Petrov. Em không nghĩ là Brutale giết gã. Tuy nhiên, Shaw, có thể có hoặc... anh biết đó...” Cô nhún vai và nhìn hắn bằng đôi mắt màu xám ấy.

“Em biết những gì rồi?” Cô nhướn mày, và hắn bốc hỏa. “Em đang ám chỉ là có thể anh đã giết gã đúng không?”

“Trước hết, hãy bình tĩnh đã. Đó chỉ là một gợi ý thôi mà.”

“Một gợi ý sỉ nhục cực kỳ khủng khiếp đấy!”

“Chẳng có gì mà anh phải la mắng em cả.”

“Em buộc tội anh vụ giết người này mà bảo là không có cứ gì phải la mắng em sao?”

“Thì nó vẫn được coi là vụ giết người giữa đồng loại của anh đúng không?”

“Trong số đồng loại của anh ư? Có phải em muốn đùa giỡn anh bằng chuyện vô nghĩa này không?”

“Em chỉ đơn giản là đặt câu hỏi thôi mà.”

“Không, em không hề có ý đó. Em đang cố gắng tìm ra điều gì đó sai trái ở anh.”

“Em không có!”

“Em lại thế rồi! Em biết rõ là anh làm gì khi mà anh mới bước ra khỏi xe ngày hôm qua. Petrov đã bị giết... sao nhỉ? Hai ngày trước phải không? Em biết không phải anh mà. Và anh hy vọng em sẽ nghĩ về anh nhiều hơn thế. Đặc biệt là sau buổi tối ngày hôm qua.”

“Tất cả những gì em biết là anh không phải là con người. Và em chỉ mới nhận ra điều đó thôi.”

“Nhảm nhí. Em biết về anh nhiều hơn so với những người khác, Dez. Em đã luôn biết rằng anh thực sự không phải con người. Đúng không nào?”

“Tất cả những gì em biết là toàn bộ chuyện này giờ đều hướng về em. Anh. Cả các chị gái của anh nữa.”

“Chúng ta đang khóa thân. Chúng ta đừng bao giờ thảo luận về các chị của anh khi chúng ta đang khóa thân cả.”

Cô đứng lên. “Anh biết còn gì, họ thực sự đã nói em không xứng với anh. Với anh đó!” Dez chỉ vào hăn. “Anh là một kẻ dị hợm.”

“Còn em thì nặng mùi hơn bình thường đấy. Em kết thân với rất nhiều súng và những con chó lớn nhất thế giới nên chẳng ai tới gần em được hết, và với người đàn ông đầu tiên của mình, em lại buộc tội anh ta là kẻ sát nhân.”

“Em không hề buộc tội anh. Em đưa ra gợi ý thôi!”

Hai người trừng mắt với nhau. Mace có thể cảm nhận và đánh hơi thấy cơn thịnh nộ của Dez. Hăn cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi của cô. Tuy nhiên, giờ thì hăn đã hiểu vấn đề không phải hăn là cái gì, mà chính là nỗi sợ bị tổn thương một lần nữa của cô. Bất kỳ ai đến gần chạm được vào phần mềm yếu của cô, cô đều chôn giấu bên dưới áo gi-lê Kevlar của mình. Nhưng hăn không có thời gian cho chuyện nhảm nhí đó của cô. Hăn phát điên lên vì phụ nữ. Điên cuồng yêu cô. Có lẽ là từ lần đầu tiên mà hăn gặp cô sau ngàn ấy năm. Nên cô chỉ cần vượt qua bất cứ “vấn đề” nhỏ bé nào mà cô có thôi.

“Tới đây nào, Dez.” Hăn không cố ý nói những lời đó qua hai hàng răng nghiến chặt.

“Không.”

“Đến. Đây.” Ừm, nghe giống như là ra lệnh vậy. Có lẽ là không tốt cho cả hai.

“Mẹ. Kiếp.”

Ừm, nó không hiệu quả rồi. Hăn quan sát cái nhìn trừng trừng của cô dành cho hăn từ khoảng cách năm bước chân, nhưng có cảm giác như là một cái vực cả-ngàn-kilomet vậy. Nhu cầu được chạm vào cô của hăn gần như lẫn át tất cả. Mong muốn được vuốt ve cô. Hôn những điểm mạch nhỏ trên cổ cô. Để hôn cô. Chúa ơi, hăn muốn hôn cô.

Mace chồm người về phía trước và nhẹ nhàng chụp lấy bàn tay cô. Hăn kéo mạnh. “Đến đây nào, Dez.”

Cơ thịnh nộ của cô rút đi nhanh như lúc nó đến vậy. Cô nhìn hấn cười e thẹn. “Tại sao?”

Hấn lại kéo. “Đi mà.”

Dez từ từ tiến về phía hấn. Hấn kéo cô lại cho đến khi cô ngồi lên đùi, đối diện với hấn. Đôi chân cô giang rộng trên đùi hấn.

“Bao cao su ở trên lầu ấy,” cô dịu dàng nhắc nhở hấn.

Hấn kéo mái tóc dày dặn mượt mà ra khỏi mặt cô. Lướt bàn tay mình trên gò má mịn màng của cô. “Chúng ta không cần chúng cho chuyện này.”

Dez để mặc Mace kéo mình về phía hấn, ánh mắt hấn rơi trên miệng cô.

Cô có hơn một ả điếm không nhỉ? Không, không hề. Không thì tại sao cô lại buộc tội người đàn ông này là kẻ sát nhân cơ chứ? Cô biết là không phải mà. Một động vật ăn thịt... chắc chắn thế. Một tên lính giết người được huấn luyện tốt... dứt khoát là thế. Nhưng lại hạ gục ai đó bằng một phát súng máu lạnh như thế? Không. Nếu không còn lý do nào khác, thì Mace đơn giản là chẳng bận tâm. Việc anh thích hay ghét hầu hết mọi người cũng đủ để đánh thức cảm xúc cần thiết để thổi bay não mọi người ra. Rốt cuộc thì, anh cũng chỉ là một con mèo thôi.

“Em xin lỗi, Mace.” Lời nói thốt ra từ miệng cô trước khi cô hi vọng ngăn chúng lại. “Em không nên nói thế với anh.”

Anh mỉm cười và cô gằn như bắt được nụ cười đó. “Em nói đúng.” Anh luồn bàn tay to lớn của mình vào tóc cô khiến cô rên lên vì sự đụng chạm đó. Cô không bao giờ tin tóc lại là nơi kích thích như thế. Trời ơi, cô đã lầm về chuyện đó. “Em không nên nói những điều đó với anh.”

“Em có thể đền bù lại cho anh không?”

“Chúng ta phải xem đã, đúng không nào?”

Ngay khi đôi môi anh chạm vào môi cô, một cơn choáng váng thực sự. Chỉ từ một nụ hôn mà thôi. Cô chưa từng nghĩ chuyện này có thể xảy ra. Ít nhất là không phải với cô. Nhưng với Mace, bất cứ điều gì dường như đều khả thi cả.

Anh kéo cô lại gần hơn nữa, lưỡi anh trượt ngang lưỡi cô, bàn tay mạnh mẽ di chuyển qua lưng cô. Cô vẫn tiếp tục chờ đợi, nhưng anh chỉ hôn cô mà thôi. Chỉ hôn cô thôi. Đó là tất cả những gì anh muốn. Cô thở dài và ngả vào anh.

Không. Cô không thể phủ nhận chuyện đó. Người đàn ông này đã làm rung chuyển cả thế giới của cô. Cả vũ trụ của cô.

Cô gắng chống lại anh. Đó là vấn đề rắc rối cảnh báo lũ quét tái diễn.

Mà Mace vẫn tiếp tục hôn cô, bàn tay anh chưa bao giờ rời khỏi lưng cô hay đi xuống dưới eo cô cả.

Trời ơi, cô không xoay sở nổi nữa.

“Em cứ loay hoay vậy, bé con. Em không sao chứ?” Anh chạm vào xương quai xanh của cô, nhưng cô có thể cảm nhận được nụ cười của anh trên da thịt nóng bỏng của mình.

“Mace?”

“Ơi?”

“Đừng làm đầu óc em rối tung lên nữa.”

“Anh không biết mình đã làm gì. Chỉ là anh muốn được chạm vào em. Đó là tưởng tượng của anh thôi. Anh hình dung đây là khoảng thời gian tốt đẹp hơn bất kỳ điều gì.”

Cô muốn anh xấu xa như vậy vì cô không chắc là mình có thể chịu thêm bao lâu nữa. “Ừm, không phải đâu. Vậy nên hãy tiếp tục đi.” Mace buông cô ra, và Dez rên rỉ trong thất vọng. “Sao vậy, Mace? Sao thế?”

“Anh đang rất thích một sự thật là em nghĩ em có thể sai khiến anh.” Cô thực sự không thích lên tiếng cho chuyện này. “Ừ...”

“Đặt tay lên vai anh và ngả ra sau một chút.” Dez làm như anh nói. Bàn tay phải của Mace trượt xuống. Không hề nghĩ ngợi, cô nắm chặt vai của anh hơn.

“Nhìn anh này, Dez.” Cô làm theo. “Đừng nhắm mắt lại. Đừng nhìn ra chỗ khác. Em hiểu chứ?”

Cô mở miệng trả lời.

“Và anh không cần một bài tế dài cho chuyện này. Có hay không sẽ tốt hơn.”

Cô nhìn anh chăm chú. “Vâng. Em hiểu.”

“Tốt.” Bàn tay của Mace lại trở nên không ngoan ngoãn.

Dez hít một hơi thật sâu và nhìn lại Mace. Chúa ơi, anh ấy nghiêm túc.

Cô muốn gọi tên anh nhưng cô cũng muốn anh đưa cô bước vào con đường tồi tệ nhất. Vì vậy, lần này thôi, cô tự cắn lưỡi mình. Hơn nữa, có một vài chuyện không cần phải lo lắng... ừm, về mọi thứ thực sự chống lại cô. Cô chưa bao giờ từ bỏ quyền kiểm soát bất cứ ai trước đó. Mace là người đầu tiên khiến cô làm thế. Cô có cảm giác mình sẽ không bị thất vọng.

Mace nhìn cô chăm chú trong giây lát. “Chúng ta đều hiểu rõ phải không, Hải quân?”

Dez cố gắng không trợn tròn mắt. “Phải. Chúng ta đều rõ.”

“Ừ, chúng ta đều hiểu... cái gì cơ?”

“Mace Llewellyn...” Anh xoay ngón tay làm Dez thở hỗn hển.

“Anh đang đợi đây.”

“Vâng. Chúng ta rõ ràng đều là...” Dez nghiêng răng. “Người chỉ huy.”

Nụ cười của anh gần như làm lóa mắt cô. “Anh thích nghe em nói thế. Anh ước gì được gặp em khi em vẫn còn ở thể chủ động. Anh là một sĩ quan còn em... không phải... anh có thể đã có vài niềm vui thực sự.”

Anh sẽ được trả công cho chuyện này.

Đôi mắt cô bị khóa vào anh và cô siết chặt cơ quanh ngón tay anh. Dez buộc mình phải đặt Mace vào trong mắt. Điều này không dễ dàng chút nào. Tất cả những gì cô muốn là nhắm mắt lại và lái những cảm xúc của anh đang tràn ngập trong cô. Thêm nữa, đôi mắt vàng ấy thiêu cháy cô, lột trần tất cả những lời biện bạch của cô. Tuy anh nắm quyền kiểm soát, nhưng trong quá trình ấy anh khiến cô cảm thấy mình thật mạnh mẽ, nữ tính và đầy gợi cảm. Trước đây chưa có một ai làm được như thế cho cô cả. Chưa một ai bận tâm thử điều đó.

“Ở bên anh nhé, Dez.” Chúa ơi, giọng nói đó của anh khiến cô chết mất. Giọng nói của anh giống như những ngón tay vuốt ve cô. Chỉ nó mới có thể chạm tới những nơi mà những ngón tay thông thường hoàn toàn không thể nào với tới được.

Các cơ của Dez căng thẳng cuộn lên trong cơn sóng vỗ. Dù vậy, Mace vẫn không để cô nhìn sang hướng khác. Cô có cảm giác khoái cảm của anh dựa trên khoái cảm của cô vậy.

Cô cắn móng tay sâu vào vai Mace. Toàn bộ cơ thể cô như tách ra thành từng phần. Cô đã làm thế. Cô vỡ thành hàng triệu mảnh rơi trên khắp tay anh. Và cô chưa từng rời mắt khỏi đôi mắt vàng đẹp đẽ kia.

Cô thật đẹp. Ngồi theo dõi phim về Cảnh sát hoặc đến với anh, người phụ nữ này xinh đẹp hết sức. Anh luôn bỏ qua tình yêu của phụ nữ, trừ một vài thứ như khoái cảm của Dez, niềm vui của cô chỉ đơn giản như lên tới đỉnh, hoàn toàn đốt cháy tóc của anh.

Người phụ nữ này hoàn toàn giữ được quyền kiểm soát trái tim anh mà thậm chí còn không biết điều đó. Anh không chắc là cô có quan tâm đến điều đó không. Dez đổ sập lên anh, đôi môi tì lên xương quai xanh của anh. Ngón tay của cô vẫn cắn sâu vào vai anh. Cô thuộc về nơi này. Ở trong lòng anh. Da đối da. Tim đối tim.

Anh có thể làm thế. Anh có thể khiến cô yêu anh. Cho dù là anh phải chịu đựng những cơn chó chết tiết đó, anh cũng sẽ khiến cô phải yêu anh.

Mace xoa cằm mình rồi chống lên đỉnh đầu cô. “Vậy... thư giãn được chưa?”

Cô cười khúc khích trên vai hấn và cơn rung động bùng nổ trên làn da hấn. “Anh có thể nói thế.”

“Rồi anh có thể quay trở lại câu chuyện được rồi chứ?”

Dez ngồi dậy khi hấn từ từ bỏ tay của mình ra khỏi nơi mà hấn coi là điểm nóng bỏng tuyệt vời nhất trên trái đất này.

“Trở lại câu chuyện gì?”

Hấn lướt đôi tay qua làn môi dưới của cô, nghiêng người về phía trước.

Dez nhún vai. “Ồ. Đó hả.”

“Ừ. Nó đó. Em không cần phải đi làm hôm nay, đúng không?”

Dez chăm chú nhìn miệng hắn và lắc đầu.

“Tốt rồi.” Hắn kéo cô về phía mình. “Giờ thì hôn anh nào, Dez.”

Dez tỉnh dậy khi những chú chó hít mặt cô. Cô đẩy hai chú chó Rottie ra và liếc nhìn xung quanh. Nửa trên và nửa cuối giường, cơ thể cô hoàn toàn lộn xộn trong tấm ga trải giường ấy.

“Ngồi.” Những chú chó ngồi xuống. “Nằm.” Những chú chó nằm xuống. Cô đã huấn luyện chúng ở Đức khi mà chúng còn là những chú chó Đức. “Cảm ơn vì đã bỏ rơi tao đêm qua.” Ít nhất chúng còn biết lịch sự tỏ vẻ ngượng ngùng.

Dez ngồi dậy. Căn phòng như là một vụ tai nạn và cô đoán là mình cũng thế. Cô lắng nghe nhưng không nghe thấy bất cứ nơi nào có Mace. Có lẽ Mace đã bỏ đi rồi. Không muốn đối mặt với sự lúng túng của buổi sáng hôm sau chẳng. Không phải là cô trách hấn. Cô không trông đợi vào điều đó nữa.

Dez từ từ đứng lên. Cô đi vài bước để xem liệu mình còn có thể đi bộ được không. Lạ một điều là cô thể. Cô nghĩ chắc chắn người đàn ông ấy phải làm mình tê liệt luôn rồi, toàn bộ cơ thể cô đau như bị tra tấn vậy. Không phải cô thực sự nghĩ thế đâu.

Cô liếc nhìn đồng hồ ở đầu giường. Đã một giờ rồi. Ờ, nếu cô đến nhà cha mẹ mình vào Giáng sinh thì cô sẽ có được phần còn lại của những món quà. Và còn phải đặt cái bánh chết tiệt đó nữa chứ.

Suy nghĩ về việc phải đối mặt với những người mua hàng ở những phút cuối-cùng nghe có vẻ rất đầy đọa, nhưng cô không còn sự lựa chọn nào khác cả. Hơn nữa, giải pháp thay thế của cô ư? Ngồi quanh quần chờ Mace gọi tới. Cô rùng mình với suy nghĩ mình thậm chí sẽ làm điều đó lần thứ hai trong ngày. Quý quái, đâu có gì xấu hổ với tình một đêm chứ. Mà đó là tình một đêm, đúng không nhỉ?

Dĩ nhiên là, không có gì về việc cảm thấy giống như tình một đêm cả. Còn cách xa thế nữa cơ.

Dez đi loạng choạng đến phòng tắm, hai chú chó lặng lẽ đi theo sau. Khi cô lau tóc, cô kiểm tra mình trong gương. Cô trông tươi tỉnh khi được làm tình, giờ thì không phải đúng không?

Ờ, làm tình với một con mèo.

Cô đã chờ đợi điều này. Hành động lập dị trên con mèo. Nhưng nó chưa bao giờ tới. Chúa ơi, hoặc cô sẽ thực sự kiệt sức hoặc cô thực sự không quan tâm. Cô nghĩ đến chuyện đó trong giây lát.

Không. Cô thực sự không quan tâm.

Dez quay trở về phòng ngủ nhưng dừng lại khi nghe thấy tiếng ồn từ nhà bếp. Khi các cậu bé của cô lao về phía gầm giường, cô đã biết nó là gì. Biết là ai rồi.

Trời đất. Hẳn trở lại. Cô không biết phải phản ứng thế nào nữa. Mặc dù cơ thể của cô bắt đầu trở thành kem khi nghĩ đến hẳn. Ừm, lẽ ra cô phải làm điều gì đó cho chuyện này.

Vẫn còn quần khăn tắm, cô bước xuống cầu thang và đi vào bếp. Cô nghe thấy tiếng của những người phụ nữ đang trò chuyện và cho rằng Mace bật chương trình trò chuyện của phụ nữ. Nhưng khi cô mở cửa cánh cửa lò xo ra, cô dừng lại và gằn như nghẹn trong nỗi khiếp sợ.

“Rồi, rồi. Xem ai kia.”

“Và mặc trang phục đó cho một ngày như thế này, tôi thấy rồi.”

Dez trừng mắt nhìn hai chị và mẹ mình đặt một chiếc sandwich đủ lớn để làm nghẹn một con tê giác trên đĩa và để nó ở trước mặt Mace. Hẳn ngồi ở

đó, đã tắm rửa, mặc quần áo và đáng ngạc nhiên là cả cạo trọc nữa. Hẳn thậm chí còn xuất hiện với bộ cánh mới. Quần jean đen, áo len cao cổ màu đen, giày đen. Nếu bất cứ ai mặc như thế, họ sẽ trông y như công nhân cảng vậy. Nhưng khi là Mace... ừm, trông anh chẳng giống với bất kỳ công nhân cảng nào mà cô biết cả.

Dez liếc nhìn xung quanh nhà bếp và nhận ra những chiếc túi của cửa hàng bách hóa và tạp hóa chất đầy trên các quầy. Anh ấy thực sự coi mình như ở nhà rồi, phải không nhỉ? Hẳn nhe răng cười với cô và nhún vai.

“Em chẳng có chút đồ ăn nào cả. Người đàn ông này có thể chết đói đấy.”

“Nhưng những chú chó của nó thì không bao giờ.”

Dez lườm Lonnie trong khi Rachel mắc nghẹn với một ngụm từ chai soda.

“Tại sao mọi người lại ở đây?”

“Bọn chị đến để xem liệu em có muốn đi mua sắm cho Giáng sinh không. Bọn chị biết là em cảm thấy tệ thế nào khi phải tới những nơi đó,” Rachel đề xuất.

“Nhưng bọn chị lại thấy Mace ở đây với tất cả những thứ mà cậu ta tự mình mang về từ cửa hàng tạp hóa,” Lonnie thêm vào. “Và chẳng tìm thấy em ở đâu cả.”

Mace kiềm chế đụng vào bánh sandwich, và khi đôi mắt thực sự nhìn về phía sau, thì mẹ của cô cười rạng rỡ. “Ăn đi. Ăn đi, cậu bé yêu quý. Một người đàn ông cao to như con cần ăn nhiều.”

“Em biết không khi em gọi cho chị nói về Missy, chị không nghĩ em đã gặp được cậu bạn Mace tốt bụng từ thời trung học đó.”

Dez không thể tin được hai con người này. Ngồi trong nhà bếp của cô như thể họ hết sức ngây thơ vô tội. Khi Missy và những người chị khác của Mace nói với cô một cách rõ ràng rằng cô không xứng với em trai của họ, thì chính những người chị của cô đã chủ động đổ lỗi cho Mace. Rằng hẳn trông buồn cười. Hẳn ta lùn. Hẳn ta là kẻ xa lạ.

Giờ đây họ hành động như thể người em trai đã lâu không gặp của họ vừa xuất hiện ở cửa.

Đúng là những người khổ nạn.

Trước khi Dez nhận ra sự tử tế rỗng tuếch đó, mẹ cô đã đi vòng tới và ôm chào cô. “Cô gái nhỏ của mẹ thế nào?”

“Chào mẹ.”

“Sáng nay trông con thật xinh đẹp.” Rồi, tiếng thì thầm kề sát tai cô, “Nếu con không đáp trả, thì chúng sẽ tự bỏ đi thôi.”

Dez phớt lờ câu nói của mẹ, thay vào đó nói to “Khốn kiếp!” hết lần này đến lần khác cho cả hai người chị của cô. Người đã trả lại tình cảm yêu thương bằng những ngón tay và từ dâm phụ phát ra từ miệng cô. Việc này có thể diễn ra tốt đẹp trong vòng mười lăm giây nữa trước khi mẹ cô cứng đờ trong vòng tay cô.

“Cả ba đứa thôi ngay đi!”

Ba người phụ nữ đóng băng. Khó có thể tin được Lonnie là một trong những công tố viên liên bang đáng sợ nhất ở đất nước này còn Rachel hẳn là đã tháo đầu hộp sọ ai đó ngày hôm qua để lấy não của họ. Và, dĩ nhiên rồi, Dez là một cảnh sát được vũ trang đầy đủ và là cựu lính thủy đánh bộ cùng với một người biến hình trong ngôi nhà của mình. Quý quái, chỉ cách đây vài giờ đồng hồ, anh và cô còn...

Nhưng chỉ một lời nói của mẹ họ mà cả ba vẫn còn run rẩy. “Xin lỗi, mẹ,” cả ba lầm bầm khi người phụ nữ nhỏ bé buông cô con gái cao hơn bà rất nhiều. Dez gần giống cha của mình. Khác với các chị của cô, cô chẳng có cái gì là nhỏ nhắn hoặc tinh tế cả. Tất nhiên, điều đó dường như không ảnh hưởng đến Mace quá nhiều.

“Ờ, chúng ta sẽ để hai con ở lại... một mình.” Mẹ của cô nhướn mày, còn Dez chỉ muốn chui xuống lỗ thôi. “Và chúng ta sẽ gặp lại con vào Giáng sinh nhé, Mace.”

“Vâng, thưa bà.”

Dez ngẩng đầu lên ngay lập tức và dán chặt mắt vào Mace. “Em cứ tưởng là anh có kế hoạch khác chứ.” Không được. Không đời nào cô để Mace có thể dành quá nhiều thời gian bên các chị gái của cô được. Nếu nói đến người hạ lưu nhất trên hành tinh này, Dez luôn giữ được kiểm soát hoàn toàn và tuyệt đối. Nhưng gia đình của cô thì lại là vấn đề hoàn toàn khác. Chỉ năm phút với họ thôi cũng đủ khiến hấn chống lại cô.

“Không có.”

“Các chị của anh thì sao? Không phải anh nên tới nhà họ vào kỳ nghỉ lễ sao?” Cô biết nói đến gia đình sẽ tác động tới mẹ cô. Không còn nghi ngờ gì nữa, mẹ a cô sẽ không thất vọng đâu.

“Ôi, Mace. Chúng ta không thể tách con khỏi gia đình của con được.”

“Không sao đâu ạ, thưa bà MacDermot. Các chị của tôi không trông mong tôi đâu. Hơn nữa...” Cặp mắt vàng đỏ hướng sang Dez. “Dez và tôi đã có kế hoạch dành cả ngày bên nhau rồi. Phải không, em yêu?”

Cô muốn nói là “Không, chúng ta làm gì có” nhưng các chị của cô đang chờ đợi điều đó. Chờ đợi để chứng kiến điều gì mà họ có thể đáp trả. Mace cũng biết điều đó. Anh cũng có chị gái - anh hiểu chính xác mình đang làm gì. Tốt thôi, vậy thì. Anh muốn dành thời gian cho gia đình cô, mong anh sẽ gặp được nhiều may mắn.

“Sao em lại quên được nhỉ?” Cô xoa lưng mẹ mình. “Chúng con sẽ tới mà, mẹ.”

“Tốt. Tốt. Đừng quên đem bánh tới đấy.”

Những người phụ nữ tiến về phía cửa, bỏ lại Mace đang đánh gục chiếc bánh sandwich như thể nó là bữa ăn đầu tiên của hấn trong vòng sáu tháng nay vậy.

Khi ở cửa trước, mẹ cô nghiêng người về phía trước một cách bí ẩn. “Mẹ vẫn thích cậu ta. Cậu ta lớn lên thành một chàng trai rất dễ thương.”

“Mẹ, mẹ thậm chí còn chưa biết về anh ấy mà.”

“Ừ, nhưng mẹ không bao giờ sai về mấy chuyện này đâu.”

“Dĩ nhiên rồi, chẳng có gì tổn thương cả khi cậu ta là Llewellyn.”

Dez trừng mắt với Lonnie, “Đi chết đi” mấp máy trên đôi môi của cô. Liếc nhìn mẹ mình một cái để ám chỉ với bà rằng đó là một ý tưởng tồi. Người phụ nữ ấy tin vào tinh thần của kỳ nghỉ, cho dù là bà ấy có phải đánh bạn để đảm bảo bạn cảm nhận được điều đó.

Mẹ cô ôm lấy cô. “Gặp lại con sau nhé, cưng à.”

“Tạm biệt, mẹ.”

Bà bước ra khỏi cửa, nhưng chị của cô vẫn lưu lại.

“Nhà Llewellyns rất quyền lực đấy, em gái nhỏ à. Hy vọng là mày biết mình đang làm gì.”

“Tại sao cả hai người không để cho tôi làm việc của mình còn hai người lo việc của hai người đi.”

“Được thôi.”

Rồi Lonnie giật khăn tắm của Dez và bước ra khỏi cửa, Rachel đóng sầm cửa lại trước khi Dez có thể làm thế với họ. Và thế là, cô va vào cánh cửa gỗ.

Họ đã quá tuổi cho mấy chuyện nhảm nhí này rồi.

Dez tiếp tục gục đầu lên cánh cửa, không hề quay lại.

Không thể làm thế khi cô biết Mace đã đứng ngay phía sau mình. “Đây nè, bé cưng. Khăn đây.”

Cô lùi lại, không thể đối mặt với người đàn ông này được, và nắm chiếc khăn lau mà hắn đưa cho cô. Dĩ nhiên, đó là một chiếc khăn lau chén và chẳng có tác dụng gì cả.

“Em ghét anh.”

“Anh rất mong là em đã làm thế. Nhưng bi kịch thay, em lại đang mê anh.”

Cô muốn tranh luận với hắn, chứng minh rằng cô ghét hắn. Đây là cô vẫn còn kiểm soát được. Cho đến khi bàn tay của hắn trượt qua hông cô, cô đã hoàn toàn quên những gì khiến mình nổi giận.

Vậy đó là những gì diễn ra ở một gia đình tốt đẹp bình thường sao.Ồ. Hắn thấy quen thuộc. Như là tình trạng thù địch giữa ba chị em, những

chiếc răng nanh hay móng vuốt không thể tạo nên một lối vào được. Và trước khi Dez bước vào, hai người phụ nữ ấy đã tra hỏi hăn y như cách hăn đã áp dụng với CIA. Họ không muốn bất cứ ai làm tổn thương cô em gái bé bỏng của họ cả. Hăn cá là Dez không biết điều này.

Không. Hăn chắc chắn rằng họ sẽ tới gặp ba mẹ của cô vào lễ Giáng sinh. Hơn nữa, đó sẽ là bữa tối Giáng sinh thực sự tuyệt vời khi mà không hề liên quan đến các Thượng nghị sĩ hay con lợn rừng bị săn và ăn sống nó.

Dù vậy, hăn sẽ lo lắng về điều đó sau. Ngay trong giây phút này, hăn đang đứng sau một thân hình quỵến rũ.

Hăn choàng tay ôm lấy cô, và cúi xuống gần tai cô. “Bọn anh không đánh thức em, đúng không?”

“Không. Em nghe thấy các anh từ lúc em bước ra phòng tắm.”

“Tốt. Anh muốn em được ngủ đủ.” Cô ngả người vào hăn. “Tại sao?”

“Em đau không?”

Cô ngọ nguậy. “Em vẫn sống mà.”

Sau đó, dạ dày cô cồn cào. Hăn kéo cô vào bếp, ngừng lại đủ lâu để cô có thể lấy tấm chăn Jets từ ghế sa-lông.

“Em cần phải ăn. Đó là điều bình thường sau một đêm mệt mỏi.” Hăn ấn cô ngồi xuống quây trong nhà bếp lớn. Người chủ từng sở hữu ngôi nhà này hăn phải là một đầu bếp. Nhà bếp rõ ràng tách xa phần còn lại của nơi cô ở. Bàn ăn ở giữa phòng được làm bằng đá cẩm thạch và thép không gỉ. Xấu hổ thay là Dez không bao giờ sử dụng nó. Dù vậy, hăn thấy càng ngày càng thích ngôi nhà này của cô. Nó có mùi giống như của cô vậy. Ở, là của cô và những con chó đàn độn kia, nhưng hăn có thể học được cách chịu đựng chuyện đó. Hăn có thể học nhiều thứ để được sống với người phụ nữ này.

“Mẹ của em đã làm cho em một cái sandwich này.” Hăn lấy nó ra từ tủ lạnh và đặt trước mặt cô, cùng với một lon soda lạnh. Hăn dựa người vào quây bên cạnh cô.

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc sandwich khi vẫn đang hoàn toàn bọc cái chăn quanh mình y như khăn tắm từ ngực trở xuống. “Thịt gì đây? Linh dương à?”

Hắn mỉm cười. Thông minh đấy. “Thực ra thì chúng đã chạy thoát. Đây là ngựa vằn.”

Cô cầm bánh sandwich và đưa lên miệng, nhưng chợt dừng lại khi nhận ra hắn đang chăm chú nhìn mình. “Sao vậy?”

“Anh đang chờ em ăn xong.”

“Tại sao?” Hắn nhe răng cười trong khi cô hoàn toàn chuyển thành màu đỏ. “Ồ.”

“Vì thế nhanh lên.”

“Em không thể ăn được nếu anh cứ nhìn em như thế. Nói chuyện hay làm gì khác đi.”

“Được rồi, khi anh bắt đầu vào Hải quân, anh quen chàng trai này...”

Cô ngắt lời hắn bằng cách giơ một ngón tay lên. “Không. Ý em không phải là chuyện Hải quân. Không bao giờ.”

“Có chuyện gì với Hải quân vậy?”

“Không có gì cả. Đó là chuyện quân đội nói chung thôi. Không gì làm em điên hơn là ngồi nghe một đám đàn ông xung quanh nói về vinh quang quân sự chết tiệt của họ và luôn luôn kết thúc bằng một cái gì đó như là một thanh chắn đã mang lại cho họ một kết cục tốt đẹp ấy.”

“Được rồi. Tất nhiên là nó không để lại gì quá nhiều. Anh đã ở đó mười bốn năm.”

Cuối cùng, cô cắn một miếng sandwich và nói chuyện với một miếng đầy thức ăn. “Nói đến gì đó khác đấy. Anh thông minh mà...” Cô ngược lên nhìn anh rồi cúi xuống. “Về cơ bản là thế.”

“Được rồi.” Hắn đợi đến khi cô cắn một miếng bánh khác. “Có một lần, chị anh từng cố gắng cắn đứt cổ anh.”

Hắn vỗ vào lưng để giúp cô không bị nghẹn. Cuối cùng, cô nuốt được miếng bánh và nhìn hắn trừng trừng. “Đừng làm thế!”

“Xin lỗi.”

Cô uống một ngụm soda và bình tĩnh nhìn hấn bằng đôi mắt màu xám. “Anh biết không, các chị của anh đúng là những con chó cái thực sự.”

“Ừ. Anh biết.”

Cô lại tiếp tục vừa ăn vừa trò chuyện. “Điều tồi tệ nhất mà các chị của em đã làm là ghìm em xuống và nhổ vào em.”

Mace nhăn mặt. “Anh nghĩ là anh thích bị chị ta cắn đứt cổ hơn.”

“Ở cả hai mặt ấy.”

Mace quan sát Dez ăn. Hấn kiểm tra cái cổ dài và cơ thể khỏe mạnh của cô. Cánh tay của cô khá ổn, có thể là từ việc xử lý hai con chó ngu ngốc nhưng to lớn đó. Hấn nhận ra những vết sẹo lờm chờm, đã nhạt dần trên vai cô. Không hề nghĩ ngợi, hấn lướt ngón trỏ của mình qua những vết sẹo có răng đó. “Em có những cái này ở đâu?”

Dez nhún vai. “Bé Con.”

“Một em bé hay bé cưng của em?”

Dez bật cười với một miệng đầy bánh sandwich. “Đều không phải. Là Bé Con. Một con chó cái được huấn luyện để làm việc đầu tiên của em. Em là người huấn luyện chó nghiệp vụ trong Hải quân mà. Tên của nó đúng là gây hiểu nhầm mà.” Mace đoán như vậy khi nó đã làm ra hàng tá vết thương trên và xung quanh vai cô.

“Huấn luyện chó nghiệp vụ hả? Em không sao chứ?”

“Không. Em là một trong những người giỏi nhất đó.”

“Tuy nhiên nào ai biết về cơ bản em thực sự lại là một người thích nuôi mèo chứ?”

“Không đâu. Em chỉ dung thứ cho anh vì anh có cặp đùi đặc biệt thôi.”

Mace bật cười. “Vậy chuyện gì đã xảy ra với Bé Con?”

Dez nuốt một miệng bánh. “Em chỉ được làm việc với nó khoảng hai tuần. Em đã khá sợ nó, nhưng em không muốn nói với trung sĩ của mình bởi vì em không muốn anh ta nghĩ rằng em là kẻ yếu đuối hay gì đó.” Cô nhún vai một lần nữa. “Một đêm, em đã để Bé Con chạy, em lấy quả bóng

cũ bị nhai của nó... và dường như nó không thích điều đó. Điều tiếp theo mà em biết, nó đã ngoạm cánh tay của em và kéo móng của em chạy cùng với nó. Sau đó, em đã tỉnh lại trong bệnh viện, được bao phủ trong đồng băng gạc”.

“Chúa ơi, Dez.”

“Đó là nguy hiểm anh sẽ gặp phải khi trở thành người huấn luyện chó nghiệp vụ. Anh sẽ bị cắn.”

“Em đã bị hành hạ.”

“Cũng vậy cả thôi, quân đội mà.”

“Họ có bỏ cuộc với nó không?”

“Không. Họ trách em. Họ định để nó cho người huấn luyện khác, nhưng em không để họ làm thế. Em quyết tâm tự mình huấn luyện sự điềm tĩnh của nó. Những người huấn luyện khác đã đề nghị em đưa nó vào Cuộc dạo chơi Thiên nhiên. Em có nghĩ tới điều đó, nhưng em lại không thể làm được.”

“Cuộc dạo chơi Thiên nhiên?”

“Đừng hỏi.” Cô cắn một miếng khác và nói. “Dù sao, khi em hoàn thành nhiệm vụ, chúng em đã trở thành một nhóm khăng khít nhất ngoài kia. Em có thể kiểm soát nó khi thả xích chỉ bằng tín hiệu từ một tay. Dĩ nhiên là, không ai có thể tới gần em cả. Nó bảo vệ em theo cách mà anh không thể tin được đâu.”

Mace chạm vào những vết sẹo đã phai nhạt dần và cô lập tức nổi da gà. “Chuyện gì đã xảy ra với nó vậy?”

“Diễn hình của sự nhảm nhí trong quân sự. Họ mang nó cho người khác huấn luyện. Cấp trên mới ghét em. Mặc dù vậy, đó là một quyết định sai lầm.”

“Tại sao?”

“Người huấn luyện tiếp theo... nó nắm lấy tay hắn. Theo nghĩa đen nhé.”

“Duyên dáng.”

“Bé Con hoàn toàn tập trung vào sự duyên dáng đó.”

Hắn nhìn chăm chăm vào một phần ba chỗ bánh sandwich còn lại của cô.
“Em xong chưa?”

“Chúa ơi, anh là kẻ tự cao. Em quên mất là anh tự cao như thế nào.”

“Không. Đây không phải là tự cao. Nhưng anh có thể trở nên huênh hoang.” Hắn lấy phần bánh sandwich còn lại của cô nhét vào miệng mình. Hắn nhai. Nuốt. “Giờ em xong rồi chứ?”

Dez kiểm chế lại nụ cười. Mace Llewellyn. Luôn luôn có một hình phạt trịnh trọng ở mông. Giờ là hình phạt của cô. Nên cô cũng có thể thưởng thức nó - và anh - trong khi nó kéo dài.

Dez trượt ra khỏi ghế đầu và đứng trước mặt hắn. Vàng và tuyệt đẹp, người đàn ông này có thể thay đổi hoàn toàn cấu trúc phân tử của hắn chỉ bằng một ý nghĩ. Sao có thể ngẫu như vậy chứ?

“Em vẫn còn đói mà, Mace.”

Hắn đột ngột thờ dài. “Được rồi. Có một túi khoai tây chiên ở trên quầy đó.”

Dez lắc đầu trong khi cô tháo nịt thắt lưng. “Không đủ. Em cần một ít protein hơn.”

“Quần jean mới à?”

Đầu anh bật tách về phía trước. “Gì cơ?”

Vẻ cặp bách tràn ngập trong giọng nói của hắn, nó khiến cô phải dùng hết sức mình để không phá ra cười. “Em nói đây là quần jean mới à? Nó trông có vẻ mới.”

Hắn nuốt khan. “Ừm... ờ...có được chúng sáng nay.”

“Ở khu này?”

Những ngón tay hắn bấu vào phần kim loại mặt quầy.

Thậm chí cả móng vuốt của hắn cũng lộ ra. “Ừ.”

“Cả chiếc áo len?” Cô giật nó. “Đẹp đấy. Em thích nó.” Hắn trừng mắt nhìn cô. “Em đang giết anh đấy, Desiree.”

“Em biết, cưng à.”

“Em muốn gì?”

“Em muốn anh yêu cầu em - thật tế nhị.”

“Anh không yêu cầu.”

“Bờì vì anh là Llewellyn sao?”

“Không. Vì anh là mèo.”

“Nhưng em là - gì nhỉ? Người thích nuôi chó. Và những chú chó thường cầu xin sự chú ý của em. Em muốn anh phải cầu xin.”

“Anh chắc chắn sẽ không làm thế.”

“Anh sẽ phải làm thế thôi .”

Dez chồm người về phía trước và trêu chọc anh.

Mace ngả ra sau một lần nữa còn Dez cố nén cười.

“Cầu xin em một cách tế nhị đi, Mace.”

Ngập ngừng một lát, sau đó cô nghe thấy giọng nói cộc cằn của Mace nói chuyện với trần nhà. “Xin em đó, Dez, bằng tất cả tình yêu thiêng liêng của em.”

“Thấy không? Chẳng khó khăn chút nào cả, đúng chứ, anh yêu?”

Nếu với chồng cũ, cô luôn có cảm giác như bị ép thì với Mace lại khác. Tất cả những gì cô muốn từ hẳn lúc này là niềm vui của hẳn.

Bàn tay hẳn lùa vào tóc cô. Hẳn kéo, buộc cô phải ngẩng lên nhìn vào khuôn mặt hẳn. Hẳn chăm chú nhìn cô như thể thấy cô lần đầu tiên vậy. Rồi mắt hẳn nhắm nghiền, cơ thể anh siết chặt, bằng một tiếng gầm quặn rũ và đáng sợ, hẳn tới.

Ngay cả trong những giấc mơ ngông cuồng, dơ bẩn nhất hẳn từng có khi bị mắc kẹt trong phòng tắm của mình, hẳn cũng không bao giờ có thể tưởng tượng nổi Dez lại hấp dẫn thế này, hẳn say thế này, hoang dại thế này. Cô còn hơn cả những gì mà hẳn từng hy vọng nữa. Và cô thuộc về hẳn.

Hai tay cô di chuyển dọc theo vai xuống ngực hẳn. Giờ thì cô đã biết hẳn khao khát tình cảm của mình, cô chưa ngừng chạm vào hẳn. Đó là những gì mà hẳn muốn. Cô kéo áo len qua đầu hẳn và ném nó qua phòng trong khi hẳn tháo đôi boots và đá quần jean ra ngay sau đó.

Chà. Đây chắc chắn không phải là Dez MacDermot. Người vợ cũ gay gắt của một luật sư, kẻ đã nói tất cả với mọi người trong văn phòng của gã ta rằng cô là một con cá ướp lạnh với một nơi bí mật khô cứng. Dez giờ mới nhận ra gã đàn ông đó là một tên ngu đần đáng ghét, bởi vì cô hoàn toàn không hề vô cảm.

Cô nhìn lên và giật mình bởi gương mặt Mace. Mãnh liệt và dữ dội là những từ lướt qua trong đầu cô. Thật kỳ lạ, Mace dường như chưa bao giờ như vậy trước đây.

Hắn nhìn chăm chăm vào cô mà không nói một lời nào. Chỉ nhìn mà thôi. Sau đó, bàn tay hắn tiến lên và giữ lấy má của cô.

Cô hăng giọng. “Anh đang làm em lo lắng đấy.”

“Tại sao?”

“Em chưa bao giờ được ai nhìn như thế trước đây cả. Em không biết có phải anh đang mê em hay liệu anh sẽ giết em bằng con dao làm bếp chuyên dụng của em.”

Hắn bật cười, và nói lỏng cho cô hơn. “Anh có móng vuốt. Không cần tới dao làm bếp đâu.”

“Ồ, thật tốt khi nghe thấy điều đó. Giờ thì em có thể ngủ ngon rồi.”

Hắn kéo cơ thể trần trụi của cô áp lên anh. Chỉ cần làn da của cô áp lên hắn thì “cậu em” của anh sẽ sống lại. “Chính xác thì cái nào dễ sợ hơn.”

“Là việc anh rơi vào lưới tình của em.”

Mace lắc đầu. “Anh không si mê em, Dez à.”

“Ồ.” Khi thật. “Tốt.”

“Anh đã sẵn sàng rơi rồi. Phần đầu trước tiên nhé.”

Ôi chết tiệt.

Hắn mỉm cười.

“Mace, có lẽ chúng ta di chuyển quá ít...”

Hắn ngắt lời cô. “Thực ra thì, anh đã phải lòng em từ ngày xưa rồi, Dez. Ngày mà em làm rớt sách tại khu thí nghiệm của anh và hỏi một cách ngọt ngào rằng ‘Bạn có phiền không nếu tôi ngồi ở đây?’” Dez cười tự mãn với

miêu tả chính xác của Mace trong giọng nói Bronx mà cô đã cố gắng hết sức hạn chế. “Và đó không phải là vấn đề của anh nếu như làm em sốc.”

“Liệu anh có quan tâm là em sốc hay không không?”

“Không.”

Chúa ơi, người đàn ông này có thể giống mèo hơn nữa được không?

Mace vén mái tóc của cô ra khỏi cổ và liếm vết thương của cô. “Vẫn còn đau à?”

“Mmmhm... sao cơ?”

“Em đang không chú ý đó, Dez.”

“Mmmhm...gì?”

Hắn kéo cô khiến cô ré lên. “Chú ý vào, cưng à.”

“Có chuyện gì với anh và cách sai khiến của anh thế?”

Mace cúi xuống, mũi hắn chạm vào cổ cô. Hắn hít sâu và thở dài. “Anh yêu cách nó khiến em ngừng thấy được.”

Ô, đó là câu trả lời quá tốt. Cô có thể quen với những kẻ biến hình này. Cô hiểu logic của họ tốt hơn bất cứ người nào mà cô từng gặp trước đây.

Dez đẩy vào vai Mace. “Em không nghĩ thế là tốt đâu, mèo ạ.” Hắn quan sát cô, quan tâm đến gương mặt đẹp trai của mình. Hắn không muốn làm tổn thương cô. Trời ơi, cô đã rơi vào lưới tình của chàng trai này rồi ư? Đây có thể là một việc tốt đấy.

Cô kiễng chân lên kề sát vào mặt hắn. “Em không nhận lệnh của bất kỳ người đàn ông nào.” Cô nhìn hắn với vẻ dò xét. “Nhất là anh.” Cô nhướn mày, và sự quan tâm của Mace hướng chuyển sang thích thú. Ờ, thích thú và ham muốn.

Hắn đẩy lưng cô tựa vào bức tường. “Em sẽ làm những gì mà anh bảo thôi.” Hắn chộp lấy cánh tay và ghì nó trên đầu cô. “Và em sẽ thích nó.”

Có người phụ nữ nào đang tới không? Dez cảm thấy nguy hiểm cận kề rồi.

Rồi có tiếng đập cửa chính, không phải là sự xâm nhập được hoan nghênh. Đặc biệt là khi nó làm cho các chú chó của cô lao ra và sủa cảnh

báo. Một số răng nanh đáng sợ mọc ra khá nhanh từ nướu của Mace cùng với một tiếng gầm gừ nhanh chóng phun trào từ cổ họng của hắn.

Cô nghe thấy giọng của Bukowski khi Mace thả cô ra và vòng cánh tay ôm lấy, che chở cho cô. “Dez, nếu cô có thể nghe thấy tôi nói, thì mở cánh cửa chết tiệt này ra!”

“Đồ quỷ gì đây?” Mace cúi kính. Hắn thực sự cần tìm cách kiểm soát những cái nanh đó.

“Đồng nghiệp của em.” Cô đẩy Mace qua, chộp lấy chiếc chăn trắng xanh trên sàn. “Ở yên đây. Em sẽ đuổi anh ta đi.”

Cô liếc nhìn hắn qua vai khi quấn chăn quanh cơ thể mình. “Và cứ thoải mái nhé.”

Cô đi về phía cửa, háo hức được quay trở lại với Mace với giọng nói mê người ấy. Dez không biết Bukowski muốn gì, nhưng tốt hơn nên là một điều dễ chịu.

Khi tới gần cửa, cô lại nghe thấy tiếng Bukowski lần nữa. “Trả lời tôi không là tôi sẽ phá cánh cửa này đấy!”

Cơ thể Dez cứng lại, nhưng miệng của cô thì không. “Anh dám à!”

Những chú chó của cô ngừng sủa, chạy đến đứng hai bên để che chở cho cô. Đấu tranh để kiểm chế cơn giận dữ của mình, Dez giật mở cửa trước và chạm mặt với Bukowski.

Mace kéo quần jean lên và nghĩ tất cả các cách mà hắn có thể moi ruột “đồng nghiệp” của Dez. Hắn không biết rằng hắn có thể ghét bất cứ gã đàn ông nào mà hắn gần như không quen biết, nhưng tên khốn với giọng nói sang sảng đó đã làm gián đoạn “cuộc vui” của họ. Không thể chấp nhận được.

Khi hắn nghe thấy câu “Anh dám à!” của Dez, hắn đã sẵn sàng phi ra ngoài đó và đá vài cái móng Cảnh sát New York rồi. Nhưng hương xà phòng Irish Spring đã ngăn hắn lại. Hắn phát hiện thấy trong không khí. Chúng đã di chuyển qua sân sau. Thực tế thì, chúng đã đứng ở cửa sau rồi. Hắn nghĩ thấy hai... không. Ba. Mặc dù chỉ một trong số chúng sử dụng loại xà phòng đặc biệt đó.

Dez giấu súng khắp nhà. Hắn có thể nghĩ thấy mùi dầu súng. Một khẩu trong tủ dưới bồn rửa chén là cái dễ nhất mà hắn có thể lấy được. Hắn cúi xuống, hai tay giữ lấy tay nắm cửa, khi chúng bước qua cửa sau. Hoàn toàn im lặng. Nếu hắn là con người, hắn sẽ không biết chúng đang ở đây cho đến khi chúng đã đề lên hắn.

Vẫn cúi mình, Mace thoát ra an toàn, xoay tròn, và hạ cánh an toàn bằng bụng. Nòng súng của hắn vẫn ép vào cổ họng.

Dù vậy, khó mà tận hưởng được khoảnh khắc này, chỉ với khẩu 45 ẩn trên đầu hắn.

“Anh đang làm cái quái gì ở đây thế hả?”

“Tôi đang cố gọi điện cho cô nhưng không thấy bắt máy. Cuối cùng, tôi gọi cho hàng xóm của cô khoảng một giờ trước. Đôi vợ chồng già ở nhà bên ấy. Họ nói họ nghĩ rằng mình nghe thấy tiếng la hét đêm qua.”

Có lẽ Đức Mẹ đã đúng. Những bé gái dơ bẩn như cô, Desiree, sẽ bị bắt và kéo ra phía trước thị trấn và ném đá.

“Vào đây.” Cô chộp lấy cánh tay gã đồng nghiệp và kéo anh ta vào nhà mình, đóng sầm cửa lại ngay sau lưng.

“Kẻ đáng ghét đó làm điều này với cô à?” Anh chỉ vào vết thương trên cổ họng cô. Có lẽ nó trông tệ hơn là cô cảm thấy.

“Không. Dĩ nhiên là không rồi.”

“Đừng nhảm nhí với tôi, MacDermot.”

Cô cúi kinh mà không thêm suy nghĩ, “Anh nghĩ là tôi sẽ để cho chàng trai nào đó làm thế này với tôi rồi sau đó làm tình với anh ta à?”

“Ôi chúa ơi! Cô làm tình với Llewellyn rồi?”

“Tôi không thảo luận chuyện này với anh!”

Dez, đang bận tự hỏi cô thực sự có thể hạ gục đồng nghiệp của mình trong bao lâu, và gần như là không nhận thấy những chú chó của mình đột nhiên quay lại và lao vào bếp. Cô nghi ngờ chúng đột ngột phục hồi với những quả bóng mà cô bỏ đi trước kia hay là tấn công Mace. Hoặc có ai đó

khác đang ở nhà bếp. Nhìn vào khuôn mặt người đồng nghiệp, cô đã xác nhận được điều đó.

Bukowski cố chộp lấy cánh tay cô, nhưng Dez vùng ra, lấy súng của anh ta. Cô chạy vào bếp nhưng đứng khựng lại ở ngay cửa.

Cô hạ thấp khẩu súng xuống và hít thật sâu để làm dịu lại các dây thần kinh đang bùng nổ của mình. Một hành động sai ở đây có thể phá hủy mọi thứ quý giá của cô.

Trước tiên, cô đã ra lệnh cho mấy chú chó ra ngoài với một tiếng quát “schnell - mau.” Sau đó, Dez đặt súng của Bukowski lên bàn bên cạnh và bình tĩnh bước vào phòng. Cô tiến về phía bốn người đàn ông đang trong bếp nhà mình.

Mace có khẩu súng của cô, khẩu 38 nhỏ nhắn ngọt ngào, và dí nó vào cổ Vinny. Vinny với khẩu Glock 45 dí vào trán Mace. Jimmy và Sal có khẩu tự động - không bao giờ hợp pháp trong bang này - ngăm vào lưng Mace. Tình thế bế tắc của người Mê-xi-cô, và cô chỉ có thể hy vọng sẽ không để cho bốn tên ngốc này giết nhau mà thôi.

Trước tiên, cô tập trung vào Jimmy và Sal. “Tôi cần hai anh rút lui.” Khi họ lờ cô ấy đi, “Tôi cần hai anh rút lui... ngay.”

Mắt họ chuyển hướng sang cô, khi cô tưởng rằng họ hoàn toàn không đếm xỉa đến mình, thì họ lại từ từ hạ vũ khí xuống. Cô chưa thể nhẹ nhõm ngay được. Vinny là một trong những lính thủy đánh bộ giỏi nhất mà cô biết. Mace lại là một kẻ giết người chuyên nghiệp của chính phủ.

Cô di chuyển cho đến khi cô đứng ngay bên cạnh họ, chân cô gần như chạm cả vào hai người. Dần dần cô thu mình đến bên họ và cẩn thận đặt tay lên tay mỗi người, kéo vũ khí của họ ra. Mace và Vinny chưa bao giờ rời mắt khỏi nhau. Cuối cùng, họ cũng chịu buông vũ khí của mình, và Dez nhanh chóng bước ra xa. Sau một ánh mắt giận dữ, cả Jimmy lẫn Sal đều giao nộp súng của mình. Họ không đại gì mà đánh nhau với cô khi cô đang như vậy.

Họ cũng biết cô không ngại bỏ tù tất cả vì vi phạm điều khoản nhập cảnh và sử dụng vũ khí bất hợp pháp.

Cô trở lại về phía bàn nơi cô đặt súng của Bukowski và thả hết vũ khí lên đó. Cô phải đấu tranh để kiểm soát sự rung chuyển của cơ thể mình. Ý nghĩ về việc bất cứ điều gì xảy ra với những người bạn tốt nhất của mình hoặc với Mace gần như là quá sức chịu đựng..

Cô phải đối mặt với người đàn ông mà cô cho rằng cần chịu trách nhiệm cho chuyện nhảm nhí này. “Vào phòng khách đi,” cô phun qua kẽ răng khi cô đưa trả cho anh ta khẩu súng của mình. “Ngay lập tức!”

Mace từ từ đứng dậy, người đàn ông tóc đen theo ngay phía sau. Họ nghe thấy Dez rời khỏi phòng cùng với đồng nghiệp của cô, nhưng họ vẫn không hề rời mắt khỏi nhau.

Mace liếc qua những người đàn ông. Một tên tóc vàng có hình xăm bên trong cổ tay của gã. Chim đại bàng, quả địa cầu, và mỏ neo. Hải quân.

“VẬY... các anh thích thú với công việc này sao?”

Dez kéo Bukowski vào phòng khách. “Anh đánh mất trí thông minh đáng yêu của mình rồi à?”

“Cô đang ngủ với một kẻ không đứng đắn mà chị của hần lại đang bị điều tra về tội giết người, vậy mà cô còn dám hỏi tôi sao?”

“Tôi sẽ không điều tra bà ta nữa. Tôi bị loại khỏi vụ này rồi. Tính cho đến giờ.” Tại sao cô lại theo đuổi vụ này ư? Giờ thì cô đã biết câu trả lời rồi. “Mà tôi không thể tin được anh lại kéo những tên này vào cả đấy.”

“Họ cũng lo lắng giống như tôi thôi.”

“Anh có thể đã khiến họ bị giết đấy. Trong nhà của tôi! Người đàn ông này là một tên SEAL chết tiệt đấy. Anh ta sẽ ăn toàn bộ các đơn vị chiến thuật cho bữa sáng khốn kiếp đấy.”

Bukowski lắc cái đầu bự, bờm xờm của mình. Anh ta thường gọi cô nhớ đến một trong những chú chó của mình. “Tôi nghĩ là cô thông minh hơn thế, Dez ạ.”

“Thông minh hơn cái gì cơ? Vấn đề của anh với anh ấy là gì?”

“Tôi không muốn cô bị tổn thương.” Cô thở dài. Hội chứng đàn anh đang đến đúng thời hạn đây. “Không phải đâu. Thực sự là như vậy đấy.

Một anh chàng như Llewellyn, tất cả những gì mà anh ta làm chỉ là chơi đùa cô thôi.”

“Anh thậm chí còn không biết anh ấy.”

“Còn cô đã không nhìn thấy hắn trong hơn hai mươi năm rồi, nhưng cô đã gặp và nhảy lên giường với anh ta.”

“Tôi không nhảy.”

“Dez, tôi không muốn trở nên tàn nhẫn đâu. Nhưng thôi đi. Một chàng trai như thế với ai đó sẽ giống như cô à?”

Cô không thấy tổn thương khi mà lẽ ra cô nên cảm thấy thế. Cô biết chính xác nơi cô đang đứng với Bukowski và, theo cách tàn bạo của riêng mình, anh ta muốn bảo vệ cô. Tuy nhiên, điều đó có một chút gay gắt hơn mức cần thiết. Và khi cô sắp sửa nói với anh ta nơi anh ta có thể dán bình luận đặc biệt của mình, thì cánh cửa lò xo nhà bếp của cô đã phát nổ, cánh cửa gỗ đập vào tường và sắp bung ra khỏi bản lề.

Mace xông vào phòng khách, đáng ngạc nhiên là chỉ mặc mỗi quần jean. Nó chẳng giúp được gì khi mà vạt quần của anh chỉ kéo khóa được một nửa, nhắc nhở cô về những gì Bukowski buộc cô phải bỏ lỡ.

Dez bước sang một bên khi Mace giậm dừ sải bước ngang qua căn phòng. Thường thì người đàn ông này không để bất cứ điều gì tác động đến mình. Không một người quân nhân được đào tạo với cá tính của mèo. Tuy nhiên anh ở đây, che chở và đẩy Dez ra đằng sau mình khi anh đụng độ với Bukowski.

Tuyệt vời. Thêm một người đàn ông khác đang bảo vệ cô. Làm thế nào mà cô lại cứ bị rơi vào những tình huống như thế này vậy?

“Nếu anh có điều gì để nói, sao anh không nói với tôi này?”

Dez liếc nhìn ra phía sau. Không có dấu hiệu của ba người kia. Họ chắc đã rời đi khi họ nhận ra cô ổn. Họ không đại gì mà ở lại chờ đợi cơn thịnh nộ của cô cả. Họ đã nhìn thấy những thiệt hại mà cô có thể làm khi cơn nóng giận. MacDermot không cho họ một lối thoát dù là hiếm hoi.

“Tôi không nói chuyện với anh,” Bukowski quát lên đầy giận dữ.

“Ờ, giờ anh đang làm đấy!”

Mace cao hơn Bukowski khoảng 15 phân, nhưng cả hai đều không chịu lùi bước. Những tên đàn độn này. Xin Chúa hãy cứu cô khỏi những người đàn ông bảo hộ này đi.

Cô thở dài. “Cả hai chi...”

“Trật tự đi, Dez!” Cả hai đồng thanh, chưa khi nào rời mắt khỏi nhau cả. Cô phải dùng hết sức mình để không lấy khẩu súng giấu dưới chiếc đệm ghế và bắn vào đầu cả hai người này.

Thay vào đó, Dez quay gót và đi lên tầng trên, hai chú chó trung thành được huấn luyện của cô vẫn đi theo sau. Ít nhất thì vẫn có một vài người đàn ông trong cuộc đời cô nghe lời cô. “Khi hai anh đã xong chuyện tào lao về tôi, hãy thoải mái mà rút khỏi nhà tôi đi!”

Mace quan sát cặp mông dễ thương đang rời xa mình và hẳn ta không thích điều này chút nào. Vâng, hẳn thích nhìn. Rất nhiều. Nhưng hẳn không có ý định đẩy cô ra. Không hề khi tất cả kế hoạch tương lai của hẳn đều liên quan tới cô.

“Thề với Chúa, anh đã làm tổn thương cô ấy...”

“Im đi. Và rút khỏi đây!”

“Cô ấy nói cả hai chúng ta đều phải đi.”

Mace lờ gã đi, hướng về phía cầu thang. Bukowski ngăn hẳn lại bằng một cánh tay. Mace nhìn nó, rồi nhìn người đàn ông này. Ít nhất thì, nó vẫn thuộc về người đàn ông đó vào thời điểm này.

“Bỏ tay anh ra khỏi người tôi hoặc là anh mất cánh tay đó.”

Hẳn không biết người đàn ông nhỏ bé này thấy gì, nhưng biểu hiện giật mình của gã sẽ rất buồn cười nếu như Mace không thực sự tức giận.

“Chúa ơi.” Tên của thằng ngốc này là gì ấy nhỉ? Bukowski?

“Anh quan tâm đến cô ấy. Tôi có thể nhìn thấy nó trên khuôn mặt anh.”

Đôi khi con người ngốc nghếch như một chú cún.

“Đây là khả năng suy diễn, lập luận xuất sắc đó, Thám tử ạ. Tôi thấy ngạc nhiên khi anh không chạy tới khu vực bầu cử chết tiệt kia. Giờ thì rời khỏi đây đi.” Vừa nói Mace vừa theo Dez lên cầu thang.

Dez chui trong chần, vùi mặt vào gối. Lẽ ra cô nên nhớ lời bà Fiona khi cô lên mười. “Cháu yêu, tất cả đàn ông đều là những tên ngốc cả.” Người già lúc nào cũng nói đúng cả.

Cô không hề biết Mace vào trong phòng cho đến khi hấn đặt thân hình cao lớn của mình lên trên cô. Một người đàn ông cơ bắp, nặng trĩu, cân nặng của hấn vẫn ổn khi áp lên người cô thế này.

“Anh và Bukowski hẹn nhau đấu súng lúc bình minh à? Hay anh đang trên đường Brooklyn?”

Hấn rúc vào gáy cô, liếm cổ cô. Lưỡi hấn thô ráp. *Ờ, đó là sự mất tập trung chết tiệt.*

“Anh có nghe em nói không đó?” cô quay ra hỏi, đẩy cơ thể to lớn của hấn ra khỏi mình. Hấn thở dài, lăn sang bên cạnh và nhìn cô. Cô lờ đi sự khó chịu của hấn, muốn nói vài điều thẳng thắn trước khi hấn bắt đầu làm cô mất tập trung.

“Em có thể xử lý Bukowski. Anh ấy là đồng nghiệp của em. Chúng em đã làm vài chuyện ngớ ngẩn cùng nhau, và em không cần anh hay bất cứ ai khác bước vào và cứu vãn tình thế cho em cả.”

“Nhưng đó không phải là những gì mà Bukowski và ba tên kia đã làm sao? Đến để cứu em khỏi con sư tử to lớn và xấu xa.”

“Lạc đề rồi.”

“Tại sao?”

“Em không làm tình với họ! Em không quan tâm họ làm gì. Em quan tâm anh làm gì cơ.”

“Anh không rõ logic của em.”

Dez nắm lấy một cái gối, che mặt mình, và hét vào nó. Khi cô bỏ nó ra, Mace vẫn nhìn cô bình thản. Chỉ nhìn chăm chú và nháy mắt.

“Và anh phải sửa cửa bếp nhà em đấy!”

Mace đảo đôi mắt vàng của mình và thở dài. “Sao cũng được.” Sau đó, hắn giật tấm chắn hoàn toàn khỏi người cô.

Hắn không thể tin được là cô đang hành hạ hắn vì cánh cửa đó. Cô để cho tên Bukowski đáng ghét đó bỏ đi mà không để lại một viên đạn vào trong bộ óc nhỏ như hạt đậu của gã bằng khẩu súng mà cô giấu dưới đệm sofa. Nhưng cô đã ra lệnh cho hắn phải sửa cái cửa kia. Cô có tin thậm chí trong một giây hắn đã để cho tên gốc kia nói chuyện với cô như thế không?

Hắn nhìn xuống cơ thể đỏ ửng của cô. Người phụ nữ này tuyệt hết sức. Cô cố gắng nhảy ra xa để tránh hắn, nhưng hắn đã chặn cô lại bằng đôi chân của mình. Cô không biết là hắn đang rất bận rộn sao? Hắn không muốn cô mất tập trung vào hắn vì những thứ vô nghĩa của cô.

“Em muốn anh làm gì cho em?” hắn hỏi.

“Gì cơ?”

“Em nghe anh này. Em muốn anh làm gì cho em nào?” Cô không trả lời, và cuối cùng hắn cũng nhìn lên, thấy cô đang chăm chú nhìn hắn. “Sao vậy?”

“Anh không tin em.”

Điều chết tiệt đó đến từ đâu vậy? “Em đang nói cái quái gì thế?”

Cô khoanh tay trước ngực và kéo mình ra khỏi hắn. “Anh không tin em có thể tự chăm sóc bản thân. Em có thể thấy được điều đó trên mặt anh. Đó là lý do tại sao anh rất bận rộn cố gắng làm em phân tâm bằng đôi bàn tay sư tử to lớn đó của anh.”

“Đó là những điều hết sức vớ vẩn, Desiree, và em biết điều đó mà.”

“Được rồi. Chứng minh đi.”

Hắn thực sự không ưa giọng điệu đó. “Như thế nào?”

Cô trượt ra khỏi giường và bước tới tủ quần áo của mình. Hắn thực sự hy vọng cô không quay lại với khẩu súng trong tay. Mặc dù hắn chắc là không khó để đối phó với cô.

Hắn nghe thấy tiếng kim loại leng keng và cô quay lại, còng tay của cô treo lủng lẳng trên ngón trỏ.

“Không đời nào, MacDermot!”

“Thấy không? Anh đâu có tin em.”

Đúng là kẻ yêu chó gian xảo, hấp dẫn! Mace nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu. Hãy nhìn những gì mà cô đã chinh phục hắn xem. Những hành vi tai quái. Cuộc sống đầy bất ngờ của Đàn sư tử bắt đầu ngày càng tốt hơn.

Cô bĩu môi. “Anh không cần phải tin tưởng em, Mace. Không sao cả. Không sao hết, em tin tưởng anh nhưng anh lại không tin em. Cũng tốt thôi.”

Với một tiếng găm ngán, hắn nằm dài trên giường, hai tay đưa lên qua đầu. “Làm cho xong hắn chuyện này đi, được chứ?”

Hắn nghiêng răng giữ lại những cảm xúc đang trào dâng trong lòng mình. Hắn đã suy nghĩ về một thứ gì đó như thế này ngay khi nhận ra cô trở thành một cảnh sát. Dĩ nhiên, cô là người bị còng tay, chứ không phải là người đi còng tay hắn.

Cô giờ còng ra trước mặt hắn. “Anh chắc chứ, Mace?”

“Đừng nhảm nhí nữa, quý cô ời. Chỉ cần làm thôi.”

“Được rồi.” Cô cúi xuống để đảm bảo tay hắn ở khung giường. Là một cảnh sát, cô chỉ mất khoảng mười giây để có thể móc tay hắn lại.

Cô đẩy hắn ra và mỉm cười với công trình của mình. “Anh có cổ tay rất lớn đấy.”

Hắn cười lại. “Cảm ơn.”

“Đây không phải lời khen hay gì đó tương tự đâu. Chỉ là một lời tuyên bố thực tế thôi.”

Hắn nhắm mắt lại. Người phụ nữ này muốn làm hắn mất trí đây mà.

“Muốn xem em có thể làm được gì không?”

Một phần trong hắn muốn nói “Không” và bĩu môi như hồi mười tuổi. Tuy nhiên, hắn đang cố tỏ ra hợp tác. Nó đi ngược lại với bản chất của hắn nhưng, rõ ràng, hắn sẽ bước qua lửa vì người phụ nữ này.

Mace mở mắt. Một thờ dài khó chịu, “Ồ. Được rồi.”

Cô chơi đùa với hắn và ngược mình. Cuối cùng, khi cô tránh ra, cô bắt đầu thờ hỗn hển. Họ nhìn chăm chăm vào nhau.

“Đến đây nào, Dez.”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Tại sao?”

“Em không muốn.” Hài thật, cô tỏa ra mùi y như là cô muốn vậy.

“Em muốn gì?”

“Tình cảm với anh đi, Dez,” hắn gầm gừ. “Hoặc anh sẽ mua cho em một bộ khung giường mới sau lễ Giáng sinh.”

“Chúng ta để bao cao su ở dưới tầng rồi.”

“Vậy đi lấy chúng đi. Ngay.”

Dez trườn ra khỏi cơ thể hắn và bước ra khỏi phòng. Tuyệt. Giờ hắn đang thờ hỗn hển. Mace nhắm mắt lại và tập trung vào âm thanh của Dez đang đi xung quanh ngôi nhà.

Hắn nghe thấy cô đi xuống lầu và vào bếp. Nghe thấy cô nhặt hộp bao cao su khỏi quầy. Nghe thấy tiếng chân cô quay trở lại con đường mà cô đã đi. Điện thoại của hắn reo lên và ngừng lại. Hắn nghe thấy tiếng trượt kim loại trên mặt quầy khi cô cầm nó lên và quay trở lại phòng ngủ. Dù vậy, hắn chớp mắt ngạc nhiên khi cô trả lời điện thoại của hắn. Dez trông không có vẻ giống như kiểu thích vượt qua các ranh giới, cho đến khi hắn nhớ ra hắn có lưu danh tính người gọi. Vậy nghĩa là chỉ có một điều...

“Ồ xin chào, Missy. Chị khỏe không?”

Khi cô bước vào phòng ngủ, Mace đã cười quá nhiều đến mức hấn gần như không thể nhìn thẳng được.

“Phải, là tôi đây. Desiree. Mặc dù chị có thể gọi tôi là Thám tử.”

Cô thả hộp bao cao su trên tủ đầu giường, chộp lấy một cái trước khi quay trở về với Mace ở trên giường. Rồi cô bò trở lại trên người hấn.

“Ôi trời. Anh ấy ở đây, bà chị yêu quý ạ, nhưng lúc này anh ấy đang bị còng tay vào giường của tôi rồi và có vẻ khó chịu, đó là lỗi của tôi.” Cô thở dài. “Ồ, tôi có thể hỏi anh ấy xem liệu anh ấy có muốn nói chuyện với chị không. Nhưng tôi sắp sửa khiến anh ấy nhìn thấy Chúa rồi... ờ. Ừm, chị không cần hung dữ thế đâu. Chờ chút nhé.”

Cô dựa vào hấn, áp điện thoại vào tai hấn cho đến khi hấn có thể tự giữ nó bằng vai của mình..

Hấn hăng giọng để ngăn mình không bật cười. “Chào chị?”

“Mày là thằng khốn nạn ngu ngốc! Nói với tao rằng con đàn bà đó không còng tay mày vào giường nó đi!”

Mace đáng ra đã nổi điên lên khi chị hấn mắng hấn như một đứa trẻ, nhưng Dez đã hôn cổ hấn nên hấn cảm thấy khó mà quan tâm được.

“Đó có phải lý do chị gọi không, bởi vì cô ấy đang hết sức kiên trì. Và em phải tuân theo tất cả mệnh lệnh của cô ấy.” Dez khịt mũi khi cô di chuyển xuống ngực của hấn. Chị hấn trở nên chết lặng.

“Điều đó có nghĩa quái gì hả, Mason?”

“Nghĩa là em nằm bên dưới cô ấy. Thay thế cho việc chiếm ưu thế của cô ấy. Làm nô lệ cho chủ nhân là cô ấy.” Dez cười quá nhiều đến mức phải lăn ra khỏi Mace và ra khỏi giường.

“Hãy nói với tao là mày đang đùa đi?”

“Em không thể. Em không thể nói với chị bất cứ điều gì. Không, trừ khi cô ấy nói với em rằng em có thể.”

Hấn cố nén cười khi tiếng cười của Dez trở nên dữ dội hơn.

Hấn có thể nghe thấy những nỗ lực kiềm chế của Missy. “Mason Rothschild Llewellyn... Tao sẽ nói chuyện với mày vào lúc khác.”

“OK, chỉ khi cô ấy cho em nói chuyện với chị vào lúc khác thôi...” Hãn nghe thấy tiếng ấn nút kết thúc ở đầu dây bên kia.

Được rồi. Thậm chí hãn phải thừa nhận rằng đó là một trong những khoảnh khắc đẹp hơn bao giờ hết. Hãn bỏ điện thoại ra, giữ nó bằng răng, và quăng qua bên kia phòng.

“Ngồi lên đây, Desiree. Ngay bây giờ.”

Cô bò trở lại giường, nhưng cô đã cười quá nhiều tới mức chảy nước mắt. Cô gần như không thể điều khiển được bản thân mình quay trở lại ngực hãn. Sau đó, cô vùi đầu mình vào cổ hãn, toàn thân cô run lên vì cười. Chúa ơi, hãn có thể cứ như thế này tới thứ ba tuần sau mất. Hãn thậm chí không chắc là cô có thể tìm được chìa khóa thả hãn không nữa. Hãn nhún vai. Có vẻ hãn phải đi mua giường vào ngày hai mươi sáu tháng mười hai thôi.

Mace thức dậy vì cái mũi lạnh lẽo, ẩm ướt ở tai của hăn. Hăn gặm gừ và cái kính. Hai con chó của Dez đi ra khỏi phòng, để lại vết nước tiểu đáng yêu ngay sau bước chân của chúng. Tuyệt thật. Lại thêm một thứ khác hăn phải dọn dẹp ngoài bản thân. Mace ngồi dậy và liếc nhìn tủ quần áo. Phù hiệu và khẩu súng của cô đã biến mất.

Khi thật, người phụ nữ đó đâu rồi? Cô liên tục biến mất khỏi hăn. Hăn biết cô không ở nhà. Hăn luôn biết khi cô ở quanh đây. Hăn có thể cảm nhận được cô. Vậy nên câu hỏi đã biến thành giờ này cô ở chỗ quái nào thế?

Trượt ra khỏi chiếc giường méo mó - chắc là hăn phải thay một cái khung giường mới rồi - hăn nhanh chóng tìm cái gì đó để lau sạch sàn nhà rồi nhảy vào tắm. Khi vừa gội đầu xong, và bắt đầu chạm tới vai, trong đầu hăn chợt nảy ra ý nghĩ nơi mà Dez có thể đến.

Một trong số những nơi mà cô có thể khiến bản thân mình bị giết.

Dez quan sát Mace xông ra khỏi nhà, bước xuống bậc thềm phía trước, và đi về... nơi nào đó. Có lẽ hăn đã quyết định tự cứu mình. Suy cho cùng anh cũng có thể chuẩn lẹ mà. A, mình đang đùa giỡn với đồ quý gì đây? Cô biết Mace sẽ không đi đâu vào thời điểm sớm như vậy. Nếu cô muốn anh đi, cô sẽ tự mình làm điều đó. Một phần trong cô cũng muốn điều đó xảy ra. Trước khi cô lún quá sâu vào nó. Một phần khác - một trong những điều

trối buộc trái tim cô - luôn nói với cô rằng trở lại địa ngục đi. Trái tim cô muốn Mace quanh quẩn bên cô miễn là cô có thể giữ được anh. Nhưng cô có thể giữ được anh bao lâu một khi cô bắt đầu đi làm trở lại? Khi cô nhận được cuộc gọi giữa đêm khuya về một vụ giết người và họ muốn cô về? Hay khi cô phải rời đi giữa bữa tối? Hoặc cô bỏ lỡ sinh nhật anh? Anh sẽ phải chịu đựng điều đó trong bao lâu chứ?

Cô vẫn nhớ rõ ràng từng lời của chồng cũ như thể anh đang nói vào tai cô ngay lúc đó. “Cô chỉ là không đủ xinh đẹp để chịu đựng loại đê tiện này thôi, Desiree ạ.”

Mace phát hiện ra chiếc SUV của cô. Anh dừng lại và nhìn chăm chăm vào nó. Cô thấy cách cái cách mà anh di chuyển thật lôi cuốn. Anh đã đúng, dĩ nhiên rồi. Cô luôn biết anh là một dã thú săn mồi. Anh không hoàn toàn là con người. Cô đã biết điều này quá rõ rồi.

Anh đánh hơi, sau đó quay vòng, ánh mắt anh dán vào cô. Anh gầm lên một tiếng rừi xông về phía cô khi cô đang bình thản nhấm nháp tách cà phê của mình.

“Em đang làm anh phát điên lên đấy!”

“Em chẳng làm gì cả!”

“Em không nghĩ là anh biết điều đó à?” Mace ngồi gập người bên cạnh cô, đùi của anh gần như không chạm vào cô. Cô đột ngột muốn bò vào lòng anh và để anh ôm lấy mình, nhưng cô chưa bao giờ giỏi trong việc thể hiện tình cảm nơi công cộng. Chủ yếu là do cô không biết làm thế nào cả.

“Anh cứ tưởng em đã quay lại.”

“Quay lại đâu cơ?”

“Câu lạc bộ tối hôm qua ấy.”

“Một mình cùng với lũ linh cầu hả?” Có phải người đàn ông này mất trí rồi không? “Chà, em không biết là em có một dòng chữ ‘đần độn’ xăm trên trán mình cơ đấy.”

Hắn mỉm cười và ngay lập tức cô thấy mình trở nên nhạy cảm khi thấy nụ cười ấy. “Không phải là đần. Mà là một chữ cóm to lớn, xấu xa.”

“Không đời nào, mèo ạ. Chúng đã cố gắng giết em một lần. Tại sao em lại đẩy may mắn của mình đi chứ? Hơn nữa, đội cảnh sát phòng chống tệ nạn đã ập vào đó khi chúng ta đang nói chuyện rồi.”

Mace nhắm mắt lại và thở dài sườn sượt. “Em đã không làm thế.”

“Ồ, nhưng em đã làm rồi đấy.” Cô nhấp một ngụm cà phê nữa. “Chúng có thể chỉ bị đóng cửa khoảng một hoặc hai đêm thôi, nhưng điều đó vẫn làm em rất vui.”

“Em điên rồi.”

“Chẳng có bằng chứng rõ ràng cho chuyện đó đâu.”

Mace đột ngột nâng cánh tay của cô lên và kéo ra, vùi đầu vào lòng cô. Hắn đặt tay cô lên đầu mình. “Vuốt tóc anh đi, em yêu.”

Cô đặt tách cà phê xuống và bắt đầu cười. Có vẻ như cô không biết cần phải làm thế nào để thể hiện tình cảm. Mace đã ra lệnh cho cô. Thực ra, đó là một kiểu công việc dành cho cô. Nếu cô không có tâm trạng, cô cũng có thể đuổi hắn xuống cầu thang rồi.

Dez lùa tay mình vào mái tóc ẩm ướt của hắn và từ từ vuốt qua khối mượt mà ấy. Sau cái vuốt ve thứ ba, Mace bắt đầu kêu rừ rừ. Cô thực sự cần kiểm soát anh chàng này hoặc chấm dứt sự lúng túng của mình.

Mace nằm ngửa ra, bàn chân to lớn của hắn chõng lên nhau và chống lên lan can hàng hiên. Hắn mỉm cười nhìn cô bằng đôi mắt xinh đẹp. Vết thương của hắn từ đêm hôm trước đã mờ dần, nhưng những vết trầy xước trên cổ cô có lẽ phải vài tuần nữa.

Dez tiếp tục luồn tay vào tóc hắn, kinh ngạc trước việc tăng trưởng nhanh chóng của nó, trong khi tay khác của cô đặt lên ngực anh. Anh cầm lấy bàn tay rảnh rỗi của cô và giữ nó ở ngực mình.

“Hôm nay em muốn làm gì,” anh khẽ lẩm bẩm.

Làm tình với anh một cách điên rồ? “Sao cũng được.”

“Chúng mình có thể vào trong thành phố.”

“Ồ.” Thực sự, đó không phải là ý tồi đâu. “Em cũng cần phải mua sắm chút ít.”

“Em biết không, Dez. Đối với ai đó thì lấy việc ‘vấn đề đạo đức’ để chống lại ngày lễ này, thì em chắc chắn có một căn hộ hội hè đình đám đấy.”

Cô đã hy vọng hẳn sẽ không nhận ra điều đó. Cô phải biết điều đó sớm hơn. “Em không có vấn đề gì với kỳ nghỉ cả. Em có vấn đề với... với... của em.” Chính xác thì hẳn mong đợi cô có một suy nghĩ gắn kết khi anh cứ khăng khăng đưa ngón tay cô vào miệng anh?

“Tiếp đi,” anh thúc giục.

Cô cố gắng một lần nữa. “Em có vấn đề với gia đình em.” Cô nhắm mắt lại và rùng mình bởi lưỡi của anh. “Họ khiến em phát điên.”

“Giống như anh làm á?”

“Không, Mace. Không giống anh.” Không ai giống anh cả.

“Tốt.”

Cái giùi tự mãn. Cô lắc đầu một lần nữa. Người đàn ông này sẽ không bao giờ thay đổi.

“Em biết không, chúng ta có thể ở đây với nhau cả ngày.”

“Rất khôn ngoan đấy, mèo ạ.”

Với vẻ mặt của đây trầm tư, hẳn nói, “Em có vẻ rất thoải mái với việc anh là ai, Dez. Sao lại như thế?”

“Đêm qua anh đã nói rằng em sợ anh.”

“Anh lầm rồi. Em không hề sợ mèo. Em sợ đàn ông.”

“Nhảm nhí, Llewellyn.”

“Em đang sợ chuyện này sẽ đi về đâu.”

“Chuyện này không đi tới đâu cả, Mace.”

“Nó không phải là địa ngục. Em biết không em ở...”

Điện thoại của cô reo vang. “Điện thoại!”

Mace nháy lên, lời nói của anh bị cắt ngang, khi cô nhòai người ra để trả lời điện thoại. Cô không muốn có cuộc trò chuyện này. Cô vẫn chưa sẵn sàng cho cuộc đối thoại này. Và cô chắc chắn sẽ không để nó xảy ra đâu.

“MacDermot.”

“Này, chị yêu.”

Dez chớp mắt. “Sissy Mae?”

Cô nghe thấy tiếng gầm gừ của Mace và tự hỏi làm thế quái nào mà người phụ nữ này có được số điện thoại của cô nhỉ. “Chắc chắn rồi. Điều gì đã thức tỉnh cường hôm nay thế?”

Nhìn xuống Mace, cô nhìn thấy mục đích trong mắt anh. Nếu cô ở lại đây với anh, anh sẽ làm chuyện đó với cô cho đến khi cô hứa với anh bất cứ chuyện gì. Mọi điều. Cho đến khi cô thừa nhận cô thực sự cảm thấy thế nào. Cô thậm chí còn chưa sẵn sàng để tự mình thừa nhận nó mà.

Cô cần thời gian. Cô cần suy nghĩ. Cô cần anh ngừng cái việc đang làm lại.

“Cô nghĩ sao?”

“Tại sao cứng không gặp em trong thành phố để uống cà phê hay một thứ gì đó?”

“Ờm, chỉ có một điều...”

“Tất nhiên là Mace có thể tới.” Dường như tất cả mọi người đều biết về quan hệ của cô với Mace Llewellyn. “Anh ấy có thể giữ công ty Smitty.”

Cô liếc nhìn Mace. Anh cầm tay cô và trượt qua phần thân đã nhanh chóng cứng lên. Bằng một cú đẩy vừa lực, Dez đẩy anh xuống cầu thang.

“Oa!”

Hài thật. Mình luôn nghĩ rằng loài mèo hạ cánh bằng cả bốn chân cơ đấy.

Cô mỉm cười. “Ôi, Sissy Mae. Tôi rất thích.”

Mace quay sang Smitty và giơ hai chiếc đồng hồ lên. “Cậu thích cái nào hơn?” Cậu ta chỉ vào một chiếc. “Hãng Breitling?” Anh giơ lên một cái khác. “Hay cái Breitling này?”

Smitty nhìn chăm chăm. “Nó dành cho một trong những con đực giống à?”

“Không. Cho tôi.”

Smitty bật cười đồng thời dụi mắt. “Tôi nghĩ là cậu đang không hiểu được điểm chính của ngày lễ đặc biệt này. Đây là mùa cho đi.”

“Ôi. Và tôi cho chính mình mà.” Hơn nữa, anh không mua sắm ngày lễ vào phút chót. Anh đã lo lắng việc đó từ tháng trước rồi. Bằng cách đó, anh có thể tận hưởng ngày lễ mua sắm cho chính mình. Anh ra hiệu cho thợ kim hoàn. “Tôi sẽ lấy cái này. Và cái Tag Heuer tôi đã xem trước đó, tuy nhiên là dành cho nữ nhé.”

Người thợ kim hoàn chạy vụt đi trong khi Smitty lắc đầu. “Anh bạn đáng thương.”

“Sao? Cậu cũng muốn một chiếc đồng hồ à?”

“Không. Tôi không muốn đồng hồ. Tôi chỉ không tin được là cậu đang mua cho cô ấy một cái cơ đấy.”

“Tôi không hiểu tại sao nghe như cậu rất tức giận.”

“Vì em gái tôi lái xe như điên ấy. Một con sư tử thì yêu cầu tất cả các loại câu hỏi mà tôi không có câu trả lời cho nó. Và tôi đang phản ứng kích thích như một con chó vậy.”

“Ờ, thích hợp đấy.”

Mace cầm chiếc đồng hồ dành cho phái nữ vừa được trao cho hắn. Hắn kiểm tra nó thật kỹ càng.

“Tôi sẽ lấy nó. Gói nó lại. Tôi sẽ đeo luôn cái còn lại bây giờ.” Hắn quay sang Smitty. “Vậy chính xác thì chuyện gì đã xảy ra với cậu và mấy con sói cái đó ở nhà hàng thế?”

“Ờ, anh bạn. Đó chỉ là tôi chơi loanh quanh thôi. Cái đó không đủ. Tôi cần một người phụ nữ cơ.”

“Rồi lấy một đi. Chỉ cần tránh xa tôi ra thôi.”

“Đồng hồ. Cảnh báo nghiêm trọng. Cô ấy chắc sẽ phải tổ chức tiệc ở trên giường rồi.”

Mace gầm gừ và Smitty giơ nắm tay của mình lên. “Giờn thôi mà. Bình tĩnh lại nào.”

Cầm lấy chiếc đồng hồ, Mace đặt lên trên cánh tay của hắn. “Chúng ra hãy thẳng thắn nhé, Smitty. Vậy là không có sự hiểu lầm nào trên đường cả. Tôi yêu người phụ nữ đó. Cậu thậm chí còn nhìn nhận sai về cô ấy, tôi sẽ

căn cổ cậu như căn cành cây vậy. Thế đã đủ rõ ràng chưa, anh bạn miền núi?”

Smitty ngửi một cách ghê sợ, nghe giống mèo hơn là chó. “Rõ như ban ngày.”

“Vậy.” Sissy Mae nhấp một ngụm sô cô la nóng. “Mace ở trên giường tốt chứ?”

Dez sặc cà phê đen. Họ ngồi ở một chiếc bàn nhỏ phía trước quán cà phê yên tĩnh. Một ngày tháng Mười hai lạnh lẽo, nhưng Dez không có tâm trạng để ngồi ở bên trong. Cô cảm thấy bồn chồn. Cô cần không khí trong lành, năng lượng của một con phố đông đúc. Cô yêu Village. Luôn luôn là như thế. Và nếu cô sở hữu một khối tài sản lớn, cô sẽ sống ở đây.

“Ôi, em xin lỗi, chị yêu. Không có ý định làm căng giạt mình đâu.”

“Vâng, cô đã làm rồi đấy.” Dez lau cằm của mình. Cô không thể tin được là mình thích Sissy Mae Smith. Nhưng cô có. Sissy có mùi của sự ấm áp, trung thực, và một sự điên rồ nhẹ khiến Dez hoàn toàn thoải mái.

“Ôi. Được rồi. Tôi đã làm.” Sissy mỉm cười. “Xin lỗi, Dez. Anh trai tôi đã lái xe như điên vậy. Nó làm tôi thấy mạnh mẽ hơn.”

“Tại sao?”

“Anh ấy lo lắng cho hoạt động kinh doanh hợp tác cùng Mace. Anh ấy lo cho tôi và họ hàng chúng tôi. Và anh ấy cần được quan hệ.”

“Cô biết không” - Dez ngả người trên ghế của mình - “quá nhiều thông tin đối với tôi.”

“Là quá nhiều thông tin cho bất kỳ ai thôi.”

“Tuy nhiên cô cảm thấy cần phải chia sẻ.”

“Em lo lắng cho anh ấy, chị hiểu chứ? Ý em là, Mace có bên mình một cô gái nhỏ dễ thương. Em muốn điều tương tự cho anh trai.”

Dez đặt mạnh cốc cà phê xuống khiến người bạn mới giạt mình. Lẽ ra cô nên biết Mace đã có người phụ nữ khác. Một người vợ lính Hải quân đáng thương đang chờ anh ấy về nhà nghỉ lễ. “Tên cô ta là gì nhỉ?”

“Ai cơ?”

“Cô gái nhỏ dễ thương của Mace.”

Sissy nhướn mày. “Em đang nói về cưng mà, chị yêu.”

“Tôi?” Bây giờ đến lượt Dez giật mình. “Tôi không dễ thương đâu, Sissy Mae. Tôi cũng không bé nhỏ. Và Mace không có tôi.”

Cô đợi Sissy nói gì đó, nhưng mặc cho sự khó chịu của cô đang lớn dần, người phụ nữ này chỉ khoanh tay trước ngực và nhìn cô chăm chăm.

Lắm chuyện.

Smitty cắn một miếng thịt bò hun khói nóng hổi trên lúa mạch đen với mù tạt cay. Mace gần như cười nhạo sự sung sướng tuyệt đối trên mặt người đàn ông này.

“Thích chứ?”

Hắn chỉ nhận được ngón tay cái giơ lên, vì Smitty đang thích thú với bữa ăn của mình đến mức không trả lời được. Trong mười phút tiếp theo, hai gã đàn ông ăn mà không nói một lần. Tuy vậy, thỉnh thoảng, họ càu nhàu với người kia.

Khi đã ăn xong, họ ngả lưng ra sau cùng chai soda và thở dài trong sự hài lòng.

“Này, anh bạn. Cậu thực sự đã nói với cô ấy rằng cậu đang yêu cô ấy hả?”

“Cô ấy sẽ không để tôi làm điều đó đâu. Khi tôi thử, cô ấy ném tôi xuống cầu thang.”

“Và cậu không quan tâm đến điều đó à?”

“Không có nhiều biện pháp lắm.”

“Mace...” Smitty dụi mắt bằng ngón cái và ngón trỏ. “Cô ấy không phải là một người dân nổi dậy được vũ trang đầy đủ, cậu biết mà. Cậu không thể xâm nhập dưới vỏ bọc của màn đêm được.”

“Nhưng tôi có. Và tôi sẽ. Thêm lần nữa. Kể cả nhiều lần nữa tôi cũng phải làm. Cho đến khi cô ấy thừa nhận là cô ấy thích tôi.”

“Và nếu cô ấy chưa?”

“Nếu cô ấy chưa gì?”

“Thích cậu? Sau đó thì sao?”

Hắn không muốn nghĩ về chuyện đó. Hắn không thể. Hắn yêu cô nhiều đến nỗi không thể nghĩ về chuyện đó nữa. Về việc lo lắng cô không yêu hắn. Đúng vậy, hắn có thể tìm thấy một người phụ nữ khác bất cứ lúc nào, nhưng hắn vẫn luôn luôn cô đơn. Hắn thấy cô đơn vì hắn không có Dez.

Mace nhìn Smitty và nhún vai.

Dez trả lời điện thoại. “Tôi là MacDermot”

“Vinny đây.”

Dez đóng sầm điện thoại lại và cắn một miếng bánh sô cô la nữa.

“Có vấn đề gì à?” Sissy hỏi khi nghiên cứu tất cả các hoạt động trên đường phố Village náo nhiệt.

“Không có.”

Điện thoại reo lên lần nữa. Dez trả lời. “Tôi là MacDermot.”

“Đừng cúp máy.”

Dez dập máy và lại nhấp một ngụm cà phê.

“Cưng định tra tấn họ bao lâu vậy?” Dez đã cho Sissy biết việc những người bạn của cô ập vào nhà mình và chĩa súng vào Mace.

“Cho đến khi họ học tốt hơn.”

“Nghe có vẻ như họ đã cố gắng để bảo vệ cưng. Bạn bè như vậy rất khó tìm đấy, chị yêu. Cưng nên thấy biết ơn chứ.”

“Tôi biết.”

“Nhưng cưng định làm cho họ đổ mồ hôi đúng không?”

“Ừ.”

Điện thoại của cô lại reo. Cô liếc nhìn danh tính người gọi. Số trông quen thuộc nhưng đó không phải là một trong những anh chàng kia trừ khi họ lấy điện thoại của ai khác.

“Tôi là MacDermot.”

“Cô là đồ lảm chuyện chết tiệt!”

Dez cười toe toét. “Quý cô Brutale. Có vấn đề gì không?”

“Tại sao cảnh sát lại ở đây? Tại sao họ lại xé nát một phần câu lạc bộ chết tiệt của tôi hả?”

“Ô. Tôi không biết.” Dez liếm cái đĩa phủ sô cô la.

“Nhảm nhí, đồ điên! Cô đã làm điều này. Và nếu trong một giây nào đó cô nghĩ rằng tôi sẽ để cô lấy đi chỗ này...”

Cô không ngạc nhiên khi Brutale tức giận. Dez đã nghe được phản hồi từ nhân viên phụ trách điều tra. Một anh chàng cảnh sát, bạn học cũ to lớn, mê xe mô tô phân khối lớn, thường được gọi là Crushek, hay Crush nếu như bạn thích đùa với lửa. Vài người phục vụ quây rượu của Brutale và những người hầu bàn bị kéo về không chế với mục đích sắp xếp lại. Họ đóng cửa câu lạc bộ ít nhất là một đêm, nếu không phải lâu hơn, còn tùy thuộc vào sức ảnh hưởng chính trị của nhà Brutale.

“Đừng đe dọa tôi!”

“Tôi không làm thế.”

“Có lẽ cô nên hỏi chị của mình. Cô ta dường như thực sự có vấn đề với sự hiện diện của tôi ở câu lạc bộ của cô vào đêm qua đấy.”

Sự im lặng dội lại từ bên kia điện thoại làm cô lạnh xương sống. Không phải dành cho cô, mà là cho Anne Marie Brutale. Cô không ghen tị với cô gái này. Cô có cảm giác Gina không thích chị gái mình can thiệp vào cuộc sống của cô ấy.

“Tôi hiểu rồi,” Brutale nói, và cúp máy.

Dez rùng mình. Không, cô không ghen tị với Anne Marie chút nào cả. Tất nhiên, cô cũng không thực sự cảm thấy áy náy vì cô ta. Rốt cuộc thì người phụ nữ ấy đã cố giết cô. Mụ ta đã khiến cô phải nằm giường. Bây giờ, cô có thể mạnh mẽ nằm lên nó.

“Mọi thứ ổn chứ, chị yêu?”

“Với tôi? Ờ.”

Điện thoại của Sissy đổ chuông. Cô ấy trả lời, và khi Dez nhận ra đó là một cuộc gọi khá căng thẳng từ một trong những anh chị em khác của Sissy, cô đã quyết định cho cô ấy một chút riêng tư. Cầm chiếc cốc trong

tay, Dez thong thả tản bộ chậm rãi qua các quán cà phê. Một nơi dễ thương để có những phút giây tuyệt vời, không đóng cửa cho đến ba hay bốn giờ sáng. Cô đến đây thường xuyên nên khá nhiều nhân viên biết tên của cô. Cô tiếp tục đi bộ cho đến khi cô thấy mình đứng trước con hẻm bên cạnh quán cà phê. Một nơi khá rộng với một lối vào ở phía trước và một cửa phụ dẫn đến các con hẻm. Bức tường gạch lớn kéo dài qua giữa quán cà phê và tòa nhà bên cạnh đó. Cánh cửa kim loại kỳ lạ được đặt chết dí ở giữa.

Dez dừng lại và nhìn chăm chú. Sao mà cô ấy không thể chứ? Cô biết người phụ nữ kia. Anne Marie Brutale. Và cô nhận ra người đàn ông đó. Sao cô có thể quên được anh chàng mà cô từng bắt chử? Đặc biệt đó lại là anh chàng đã làm gãy một cái xương sườn của cô trong lúc trốn thoát? Cô không chắc về tên của gã đó lắm. Hình như Ailen.

Gã ấn Anne Marie vào tường, một tay giữ chặt đầu cô ta. Gã dựa vào cô ta còn cô ném lại một nụ cười hung ác kỳ cục và lắc đầu. Bàn tay còn lại của gã lướt trên cánh tay cô ta, qua xương đòn, rồi nắm lấy cổ họng cô ta một cách man rợ.

“Hãy làm đúng những gì tôi nói.”

Anne Marie rít lên, và Dez biết mình vừa nhìn thấy những chiếc răng nanh của cô ta, thậm chí là từ chỗ này.

“Dez, đi thôi.”

Dez quay đầu lại liếc nhìn Sissy Mae vừa bước xuống phố. Khi cô quay lại nhìn trong hẻm, cả Anne Marie và tội phạm cứng của cô đã biến mất. Dez nhìn quanh. Cô không hiểu. Cô không thể để vuột mất họ được.

Đôi mắt cô dán chặt vào hai cánh cửa. Một cánh dẫn quay lại quán cà phê. Cái còn lại dẫn vào bức tường gạch. Một phần trong cô rất mong muốn xem ở đó có gì. Mong muốn tìm hiểu lý do tại sao một công chúa Jersey như Brutale chịu lép vế bởi một gã thuộc tầng lớp hạ lưu như vậy. Một điều gì đó sâu bên trong nói với cô rằng đó không phải là làm tình, mà là điều gì đó đáng sợ và nguy hiểm. Và cô sẽ là một con ngốc nếu đi theo họ.

“Dez, đi thôi nào cưng.”

Dez nhìn chăm chăm vào con hẻm vài giây nữa, sau đó đi theo Sissy.

Từ ghế dự bị, Dez quan sát Sissy Mae lướt qua trên băng. Quá ấn tượng, Dez thở dài. Cô không biết nói gì về việc Sissy có thể... duyên dáng đến vậy.

Hài hước thật, sau ba mươi sáu năm, đây là lần đầu tiên Dez tới Trung tâm Rockefeller vào dịp lễ Giáng sinh. Cô ghét đám đông, các khách du lịch, và, chỉ có Chúa mới biết, cô không trượt băng được. Nhưng Sissy Mae và Smitty muốn trở nên tồi tệ hơn, cô không có dũng khí để nói với họ tự đi mà làm lấy đi.

Sissy Mae lướt đi lần nữa. Cô ấy di chuyển với sự tự tin và điêu luyện như vậy. Cô có thể thấy những người trượt băng trẻ tuổi quan sát Sissy với sự ngưỡng mộ. Cho đến khi anh trai cô ấy đâm sầm vào cô ấy từ phía sau. Dez che miệng và cố gắng không cười. Tuy nhiên, thấy Sissy nằm dài ra, úp mặt xuống lớp băng lạnh lại khiến cho việc đó càng khó khăn.

Dez quan sát người phụ nữ trẻ găm gờ, lê người, và đứng dậy sau anh trai mình. Cô chưa bao giờ thấy hai anh em nhà họ chơi thô bạo như vậy. Sissy Mae ném mình lên Smitty, hạ cánh trên lưng anh ta. Cô ấy dùng cơ thể của mình quay bên trên và xung quanh anh ta, rồi đánh anh ấy ngã lăn quay trong khi vẫn dính liền với anh ta.

“Trời đất.”

Cô bắt đầu đứng lên, lo lắng mình sẽ phải cho hai người này vào tù thì tay của Mace đặt lên vai cô và kéo cô vào lòng anh.

“Hãy để họ một mình, bé cưng. Họ phải như vậy.”

Dez nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác ngực của Mace áp ở sau lưng mình.

“Em biết không, Dez, em không bao giờ trả lời câu hỏi của anh. Hôm nay, em có nhớ anh không?”

“Không.”

“Nói dối.” Phải. Cô là một kẻ nói dối. Cô nhớ anh suốt cả buổi chiều. Cô đã có một thời gian tuyệt vời bên Sissy Mae, nhưng cô luôn suy nghĩ về

việc gặp Mace sau đó. Anh hôn cổ cô, và Dez chiến đấu chống lại sự thôi thúc muốn kéo Mace vào phòng tắm gần nhất.

“Anh có nhớ em không, Thủ lĩnh cái tôi?”

“Ồ có chứ.” Hăn siết chặt tay quanh eo cô khi nghiêng người về phía trước để gần cô hơn. “Anh nhớ âm thanh và hình ảnh của em. Cách em ấn móng tay của mình vào lưng anh.”

“Dừng lại.”

“Dừng lại? Em chắc chứ?”

“Vâng. Em chắc chắn.” Nếu anh không dừng lại, cô sẽ tới trong lúc đang ngồi trên đùi của anh, khi mà người đàn ông này không làm điều chết tiệt gì với cô cả.

Mace nhắm mắt lại. Tạ ơn Chúa, cô đã nói hăn dừng lại. Hăn cần đưa cô quay trở lại nhà cô. Hoặc khách sạn. Hoặc một con hẻm. Hăn muốn người phụ nữ này và hăn cần điều đó ngay. Quỷ tha ma bắt, hăn thậm chí còn mang theo bao cao su suốt... bạn biết đấy... để phòng hờ ấy mà.

Hăn nghe thấy tiếng thở hổn hển xung quanh mình. Mace nhìn lên đúng lúc thấy Sissy Mae đưa anh trai mình vào thế võ khóa đầu và ném phịch cậu ta xuống thành hình cánh cổng.

“Họ duy trì như thế bao lâu rồi?”

“Cả tiếng rồi.”

“Điều này không tốt chút nào. Chết tiệt. An ninh.” Dez bắt đầu đứng lên một lần nữa nhưng hăn lại kéo cô xuống.

“Anh thực sự muốn em không di chuyển lúc này.”

“Nhưng em...” Cô ngừng lại khi hăn kéo cô vào sát mình hơn. “Ô.”

“Trời ơi. ”

“Ừm, còn Sissy và Smith thì sao?”

“Họ có thể tự chăm sóc bản thân mình.”

“Thành thật mà nói, Mace à, anh không thể kiểm soát được điều đó à?”

“Dường như là không khi ở xung quanh em.” Hăn xoa gáy cô. “Chúng ta ra khỏi đây thôi, Dez.”

Cô nhìn hắn. Hắn đã thấy sự ham muốn trong mắt cô. Một sự ham muốn mạnh mẽ như hắn. Cô mở miệng định trả lời nhưng dừng lại khi điện thoại của cô đổ chuông.

“Khi thật,” cô giận dữ cúi kính trả lời điện thoại. “Tôi là MacDermot.” Cô gật đầu. “Vâng. Ok. Ok.” Cô liếc nhìn đồng hồ. “Vâng. Ok. Ok.” Rồi tắt máy.

“Em phải gặp Bukowski ở quán bar.”

“Em đang đùa, đúng không?”

“Không đâu. Anh ấy muốn nói chuyện với em về trường hợp của Petrov.”

“Anh ta không thể nói luôn qua điện thoại à?” Hắn thực sự phải thôi gầm gừ với cô khi bực mình hay ghen tuông. Nó chẳng làm được gì ngoài việc khiến cô khó chịu.

“Ừ. Anh ấy có thể. Nhưng có lẽ anh ấy cũng muốn xin lỗi và anh ấy sẽ không làm việc đó qua điện thoại.” Tuy nhiên, cô không có vẻ bực bội với giọng điệu của Mace. Thay vào đó, cô cư xử giống như mong đợi một chiếc giày khác được thả - hoặc để cho nó ném vào đầu cô. Có điều gì đó đang xảy ra và hắn không có ý kiến gì cả.

Dez xoa gáy mình. “Anh biết mà, em sẽ hiểu nếu anh muốn...”

“Muốn gì?”

“Ờ, nếu anh muốn có thứ để làm hay gì đó. Em không muốn anh phải đợi em trong khi em đi lo việc này.” Thế quái nào mà hắn lại không thể đợi cô chứ? Cô không bỏ tới một trong những trò từ thiện nhằm nhí mà chị hắn chủ trì hay bỏ đến Milan để xem môn polo như mẹ của hắn từng làm - mặc dù cô thực sự sợ những con ngựa tội nghiệp đó. Không. Dez có một vụ án giết người mà tên của cô đã gắn vào đó. Hắn vẫn kính ngạc trước thực tế là cô đã không chạy đi gào thét lấy một lần khi biết sự thật về hắn. Cô đã không đi thẳng đến chỗ cấp trên của mình, cho ông ấy biết toàn bộ câu chuyện, và ném Mace vào sở thú địa phương. Thay vào đó, cô để hắn gài gủi mình cho đến khi cả hai gần như không đứng dậy nổi.

“Dez, điều duy nhất anh muốn lúc này là em.” Cô quay lưng lại với hắn. “Ồ.”

“Em có muốn gặp lại anh ở... ở nhà của em không?” Hắn nhìn mặt. Hắn suyt nữa thì nói “nhà của chúng ta.”

“Không. Anh sẽ khiến những chú chó tội nghiệp của em sợ chết khiếp. Em không chắc chúng có thể xử lý được nữa.”

Smitty và em gái đứng trước mặt họ. “Anh có tin rằng họ yêu cầu chúng ta rời khỏi đây không?” Sissy hỏi gặng.

“Cả hai người ấy. Tháo đôi giày trượt đó ra đi.” Dez đứng lên, tay bấu chặt vào tóc của Mace. Một hành động vô thức, và điều đó khiến Mace càng yêu cô nhiều hơn. “Chúng tôi định tới quán bar của cảnh sát bây giờ.”

“Giống như trong NYPD Blue?” Sissy vỗ tay vào nhau.

Dez đảo mắt nhìn Mace khi tay cô vuốt ve tóc anh. “Nếu điều đó khiến cô thích thú, Sissy.”

Cả hai đều co rúm người khi Sissy thực sự ré lên.

Dez nắm lấy cánh cửa của quán bar McCormick, dừng lại; và nhìn Sissy, Smitty, và Mace. “Được rồi, ba người. Em phải làm việc với những người này. Không được đánh nhau. Không găm gù. Không kêu rừ rừ. Không được có bộ phận cơ thể đáng sợ nào.” Cô nhìn thẳng vào Mace. “Không chộp lấy bộ phận cơ thể nào. Không làm em ngượng. Không làm em khó chịu. Rõ chưa?”

Bộ ba nhìn cô chăm chăm. Sau một tiếng thở dài, cô mở cửa bước vào. Nhiều cảnh sát từ hai khu vực địa phương, tất cả cố gắng để có được một khoảng thời gian yên tĩnh trước khi về nhà với gia đình mình.

“Em sẽ quay lại.” Cô giật áo khoác của Mace. “Và chúc anh vui vẻ.”

“Anh không chắc là anh thích những hàm ý của em.”

Dez luồn lách qua đám đông, chào những người bạn và cả những người quen. Cô yêu quán bar này. Yêu cảm giác được bao quanh bởi những người cảnh sát khác.

Cô nhìn thấy Bukowski và Crush, sau đó tiến thẳng về phía họ.

“Tôi sẽ đưa cả Bầy ra câu lạc bộ đêm mai. Tất cả các cậu nên đến. Cậu biết đấy, nếu cậu có thể gỡ đui của Dez ra khỏi mặt cậu đủ lâu, thế đấy.”

Nhớ yêu cầu của Dez là không được đánh nhau, thay vào đó Mace chỉ Sissy Mae. “Chính ra em cậu giỏi đấy chứ?”

Smitty quay lại nhìn cô em bé bỏng của mình đang hạnh phúc khi được bao quanh bởi bốn người nhóm SWAT.

“Sissy Mae Smith!”

Mace quan sát Smitty đùng đùng bỏ đi để giải cứu bốn người nam giới.

“Có phải chúng tôi suýt bắt hai người đêm trước không?” Mace quay sang hai người phụ nữ đang nhìn hẩn chằm chằm.

“Không.” Hẩn ra hiệu với Smitty. “Các cô gần bắt được anh ta kia.”

“Đó là người mà tôi đã nhìn thấy. Patrick Doogan. Tôi đã bắt anh ta bảy năm trước. Năm cuối cùng của tôi trong bộ đồng phục đó.”

Crush nhổ một ngụm rượu tequila, các cơ bắp to lớn của anh ta cuộn cuộn với những nỗ lực ấy. Người đàn ông này giống như một ngọn núi nhỏ. Anh ta lau miệng bằng mu bàn tay. “Hôm nay, tôi đã có một cuộc trò chuyện với một trong những người cung cấp thông tin cho tôi. Một gái điếm. Ả nói hẳn ta đã khoe với ả là đã xử lý Petrov.”

“Tại sao?” Bukowski đặt câu hỏi, nhưng Dez biết tại sao. Giờ cô đã hiểu ra Doogan và Mace giống nhau. Ít nhất đều là giống khôn ngoan.

“Dường như hẳn muốn Missy Llewellyn.”

“Vậy mà hẳn giết chết phụ tá của cô ta sao? Tại sao không thử thay thế bằng hện hò trên mạng?”

Một người đàn ông ít nói, Crush không nói gì cả.

“Những gì khiến tôi bối rối,” Bukowski thừa nhận, nhìn chằm chằm cốc bia của mình, “là móng vuốt của ngón tay cái hoạt động như thế nào.”

Dez lên kế hoạch đảm bảo từ giờ cho tới khi Bukowski tới năm mờ khoảng năm mươi năm nữa cũng không bao giờ có thể hiểu được “móng vuốt ngón cái” làm việc thế nào. Cô biết anh ta sẽ không bao giờ có thể xử

lý được nó. “Tất cả những điều này hết sức thú vị đấy, các bạn ạ, nhưng tôi đã đứng ngoài vụ này rồi.”

Bukowski và Crush nhìn nhau. Rồi Crush đứng lên và lết đến quầy rượu.

“Thôi nào, Dez,” Bukowski nói. “Đó là tôi mà. Tôi tưởng cô không thêm quan tâm đến tôi sớm hơn cơ. Ý tôi là, từ khi nào mà cô lại đứng ngoài vụ này thế? Cô như một chú chó pit-bull dại vậy.”

“Lần này thì không.”

“Chuyện này có phải là vì Llewellyn không?”

Lần này, anh ta nghe không hung tợn khi đề cập đến tên của Mace. “Ồ, nó khiến cho một vài chuyện hơi khó xử. Tôi không muốn bất cứ ai nói rằng tôi đang làm điều gì thậm chí đánh hơi sai lầm từ xa. Vì vậy, tôi đứng ngoài vụ này.”

“Tại sao cô không nói với tôi qua điện thoại?”

“Bởi vì tôi nghĩ có thể anh có điều gì khác muốn nói với tôi.”

Anh ta nhún vai. “Về chuyện hôm nay...” Anh ta lại nhìn vào cốc bia của mình. “Tôi xin lỗi.”

Dez đá vào anh ta dưới gầm bàn. “Tôi hiểu.”

“Vậy chúng tôi có ngẫu không?”

“Ồ. Chỉ cần tránh xa chuyện tình của tôi thôi.”

“Ừm, cô chưa bao giờ thực sự có ai đó trước kia, vì thế tôi hơi bối rối.”

Dez cười tự mãn. “Tên khờ này.” Cô đứng dậy và nói, “Anh có tạt qua nhà tôi vào Giáng sinh không?” Một nghi thức truyền thống dành cho các đồng nghiệp. Những đứa trẻ của Bukowski thích được nhận quà và chơi với chó của cô, và nó cho cô cơ hội bắt kịp vợ của Bukowski, Mary.

“Ồ. Nó là lý do để chúng tôi có cơ tránh xa họ hàng. Hơn nữa, Mary có quà cho cô đấy.”

“Thật tốt. Tôi cũng có vài thứ cho lũ trẻ.”

“Năm nay cô thực sự có quà à?”

“Tôi luôn có quà cho lũ trẻ mà. Những đứa trẻ nhà chị tôi thì tôi luôn quên mất.”

Những người đồng nghiệp mỉm cười với nhau.

“Tôi phải đi đây, B.”

“Được rồi. Tôi sẽ cho cô biết nếu có điều gì thú vị.”

“Tốt. Và tôi sẽ nói với Mace rằng anh chúc nghỉ lễ vui vẻ.”

“Được thôi. Cô cứ làm đi.”

Cô cau mày vì lời nhạo báng của Bukowski. Hai người đúng là thù địch của nhau mà.

Dez lại lách qua đám đông lần nữa. Cô thấy Smitty bắt đầu đánh nhau với một nửa đội SWAT, Sissy đang tán tỉnh vài anh chàng ở đội phòng chống tệ nạn, và Mace đang tán gẫu với hai nữ sĩ quan đồng nghiệp của cô, mà cô không thích thế chút nào hết.

Cô lắc đầu. Hèn chi cô yêu thương mấy chú chó của mình như vậy. Vì con người chẳng bao giờ nghe lời cả.

Dez chộp Sissy bằng một tay, túm cổ áo khoác của Smitty bằng một tay khác, và kéo mạnh cả hai về phía lối ra. Khi cô đi qua, cô đá vào mắt cá chân Mace.

“Đi thôi.”

Vào lúc cô kéo được cặp anh em này ra khỏi cửa, Mace đã đứng bên cạnh cô.

“Các quy tắc của tôi không rõ ràng sao?”

Smitty và Sissy chỉ vào nhau.

“Nó bắt đầu trước.”

“Anh ấy bắt đầu trước.”

Cô thở dài hướng về Mace. “Còn anh đang làm cái quái gì thế?”

Mace mỉm cười. “Trở nên hấp dẫn.”

Dez gầm gừ khi Smitty nắm lấy tay em gái mình.

“Chúng ta đi thôi. Ngày mai nói chuyện với các cậu nhé.” Gã kéo cô em vào một chiếc taxi và theo nghĩa đen là ném người phụ nữ ấy vào trong.

Dez khoanh tay trước ngực. “Patrick Doogan.”

“Hắn làm sao?”

“Hắn theo đuổi chị gái anh à?”

“Em có thể nói thế.”

“Mace, hắn ta có vấn đề. Người đàn ông này có dây thừng dài hơn người anh em của anh đấy.”

“Ồ, rất là lớn đấy.”

Dez thở dài. “Anh tập trung vào.”

“Anh đã nói gì với em? Cứ để chuyện này tự giải quyết thôi.”

“Em không biết chuyện đó. Khi em ở cùng với Sissy, em thấy hắn ta. Hắn ta đang nói chuyện với Anne Marie Brutale. Em không biết làm thế nào mà những kẻ mưu mô xảo quyệt làm việc chung với những người của anh, nhưng điều đó có vẻ không tốt với em.”

Mace lắc đầu, “Ô. Điều đó không tốt.”

“Vậy chúng ta làm gì đây?”

“Chúng ta không làm gì cả. Anh sẽ gọi cho chị anh.” Hắn rút điện thoại di động ra. “Giờ, chỉ cần đứng đó và, em biết đó, trông dễ thương vào.”

Cô gặm gù trong sự tức giận khi Crush bước ra khỏi quán bar. Anh ta gật đầu với Mace, nhướn mày với Dez. “Cô và một con sư tử? Hay đấy, MacDermot.” Sau đó, anh ta bỏ đi.

Cô quay sang Mace. “Crush?”

Mace gật đầu. “Một con gấu.”

Cô nhìn Mace đi về phía chiếc SUV của cô, nói với chị gái mình im đi và lắng nghe.

“Đó là những con gấu à?”

Dez bước vào nhà mình, Mace ở phía sau cô. Anh đã không nói thêm về bất cứ điều gì trên xe khi trở lại Brooklyn. Cô hỏi về một loạt các thứ khác nhau, bao gồm về cả Doogan, nhưng cô chỉ nhận lại những câu trả lời gồm một hoặc hai từ.

Khi vào trong, Dez nghe thấy tiếng đóng cửa chính. Cô hướng về phía Mace hỏi liệu anh có muốn uống chút gì đó không khi bàn tay to lớn của Mace nắm lấy áo da của cô và giật mạnh cô về phía anh. Môi anh áp lên môi cô, áo khoác của cô bị kéo ra khỏi vai và giật từ sau lưng.

“Anh nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ về đây nữa,” anh gầm gừ trên cổ cô.

“Giao thông thành phố. Tai họa, đúng không?”

Anh ấn cô lùi lại cho đến khi mắt cá chân của cô chạm vào cầu thang, sau đó anh đẩy cô xuống. Dez nhìn anh cởi giày của cô. Không một hành động mượt mà hoặc kiểm chế nào từ Mace lúc này. Cô có thể thực sự cảm nhận được sự tuyệt vọng của anh và cô yêu nó. Anh muốn cô và hẳn sẽ không hạnh phúc cho đến khi anh có cô.

Mace không bao giờ có ý thô bạo với cô. Hẳn không bao giờ có ý vồ lấy và gằn gủi cô trên cầu thang nhà cô cả. Nhưng khi thật, hẳn không thể chịu được chính mình. Toàn bộ chuyến đi từ thành phố về hoàn toàn như địa ngục vậy. Hẳn tiếp tục hít mùi của cô, nghe giọng nói của cô khi cô đặt câu

hỏi. Hấn thậm chí còn không nhớ được những gì cô nói. Không phải vì giọng nói của cô gay gắt hơn mọi khi. Mà là khi bàn tay trái của cô đặt lên vô-lăng còn tay phải vuốt tóc khỏi mặt mình.

Cuối cùng thì tất cả những gì hấn có thể làm được là câu trả lời chỉ vồn vện một âm tiết cho tất cả các câu hỏi của cô, và hấn còn không biết nếu những gì hấn nói với cô thậm chí còn xa sự thật. Hấn chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì hoặc bất cứ ai như là hấn muốn cô. Hấn không biết tại sao mình luôn muốn cô hơn nữa. Hấn nghĩ rằng sẽ ngược lại cơ. Hấn đã quá là sai rồi.

Cô đã trở thành một cô gái Bronx cứng rắn, hấn biết quá rõ. Không phải là thám tử có học thức cao nhưng biết cách che giấu bản thân sau biển tên của mình. Khi cô đến, toàn bộ tâm hồn và thể xác của cô trở thành của hấn. Thêm giọng nói đó nữa thì hấn tuyệt đối đã ở trên thiên đường rồi.

Phải mất một giây để nhận ra là hấn đã gầm lên. Giống như một con sư tử đã tóm được con cái đầu đàn. Hấn rống lên và cô kẹp lấy hấn chặt chẽ. Khi hấn đổ ập lên người cô, cô vòng tay và chân mình ôm chặt cơ thể hấn và thở dài.

Sau vài phút, hấn nâng bản thân lên bằng khuỷu tay của mình. Hấn nhìn xuống khuôn mặt cô. Đôi mắt cô khép lại, một nụ cười mờ nhạt trên môi. Trông cô hoàn toàn lộng lẫy.

“Anh có nên xin lỗi không?”

Đôi mắt cô mở ra và con người màu xám xinh đẹp tập trung vào hấn. “Cái quái gì thế?”

“Vì không cố gắng đưa em vào một cái giường thực sự.”

“Anh dám à.”

Cô lùa bàn tay vào tóc hấn. Trước khi kịp nhận ra điều này, cô đã khiến hấn kêu rừ rừ. Trước đây, người phụ nữ này cũng đã từng làm hấn kêu rừ rừ chỉ bằng việc vuốt mái tóc của hấn.

Dez hôn lên má hấn.

Dez nghe thấy tin nhắn từ điện thoại di động trong khi Mace đang múc ra hai bát kem sô cô la đen cho người sành ăn mà anh đã mua lúc sáng. Sau một vài phút, cô tắt điện thoại và chộp lấy một tô và thìa.

“Mọi việc ổn chứ?”

Quần jean, áo len, giày thể thao của cô rải rác xung quanh nhà. Nhưng súng, còng tay, và huy hiệu của Dez vẫn được đặt an toàn trên đảo kim loại mà cô đang tựa vào bây giờ. Vị trí của cô cho phép cô có niềm vui tuyệt đối khi quan sát Mace khỏa thân đi vòng quanh nhà mình.

“Ôi. Ba tin nhắn từ Vinny và các chàng trai. Họ cảm thấy có lỗi.”

“Em được bạn bè bảo vệ đấy.”

“Chúng em thường coi chừng cho nhau khi đang ở Nhật Bản.”

“Em có hẹn hò với ai trong số họ không?”

Dez gần như nghẹn vì miếng kem và cô bắt đầu cười lớn. “Anh đang đùa phải không?”

Cái nhìn mà anh ném cho cô qua chiếc thìa nói cho biết rằng anh không đùa. Cô hăng giọng. “Không chắc tại sao nó lại quan trọng với anh như vậy, Mace.”

“Vì hôm nay anh mời một trong số họ vào làm việc và anh không muốn hủy bỏ nó vì một trong số họ ngủ với em.”

“Một lời mời làm việc gì cơ?”

“Smitty và anh đang bắt đầu kinh doanh.”

“Điều gì đó trong việc đảm bảo kinh doanh vì cá nhân cấp cao hoặc cả hai người định thành thợ săn tiền thưởng à?”

Mace ngạc nhiên đứng thẳng lên. “Làm sao em biết?”

“Thôi nào, Mace. Anh đã muốn cứu thế giới từ hồi em biết anh rồi. Ý em là, chuyện đó hợp lý. Anh là người giàu có và nổi tiếng, điều đó sẽ để anh giúp đỡ những người bình thường không đủ khả năng như anh. Cảnh sát không thể giúp đỡ được. Trừ khi anh thực sự có kế hoạch trở thành một thợ săn tiền thưởng.”

“Anh không thấy mình là một thợ săn tiền thưởng. Có những tội ác bị trói buộc trong thân anh sẽ làm phiền anh. Đó là lý do thực sự anh thà bắn súng vào đầu.”

“Chắc chắn sẽ rất vui khi được thấy anh chuyển sang cuộc sống của tầng lớp trung lưu.” Dez nghĩ một lát. “Anh biết không, điều này thực sự có thể có tác dụng cho cả hai anh đấy. Bằng các mối quan hệ của gia đình anh và nét quyến rũ của Smitty - hai anh có thể kiếm được nhiều tiền đấy.”

“Sự quyến rũ của cậu ta? Còn anh thì sao?”

Cô biết hẳn sẽ không thích tiếng cười cuồng loạn của cô, nhưng quý tha ma bắt, hẳn đang đùa phải không? Nét quyến rũ của người đàn ông này nằm ở sự thiếu quyến rũ đấy.

Cô đăng hăng lại. “Xin lỗi.”

“Em chẳng bao giờ trả lời câu hỏi của anh cả.”

“Về những anh chàng kia á? Không, Mace. Em không bao giờ hẹn hò với họ.” Cô không hẹn hò với ai khi còn trong quân ngũ. Cô có quá nhiều người bạn là nam. Cô biết tất cả bọn họ đang mưu toan cái gì với phụ nữ, và cô thực hiện sứ mệnh không bao giờ kết thúc của mình là thể hiện mặt xấu trong tình huống đó. Vậy nên cô làm việc chăm chỉ và giữ chân mình trong suốt bốn năm. Một cuộc sống cô đơn, nhưng cô quen với nó rồi.

“Tốt.”

“Em mừng vì em mang đến cho anh niềm vui như vậy.”

Dez liếc nhìn xung quanh. Cô đưa đồ ăn cho những chú chó và vẫn chưa thấy chúng xuất hiện. “Sig và Sauer ở chỗ quái nào rồi?”

“Dưới bàn,” Mace lẩm bẩm, tập trung vào bát kem của mình.

Cô cau mày, cúi xuống và nhìn dưới bàn bếp. Và ở đó, chúng đang co rúm mình.

Đúng là tội nghiệp.

“Với tình hình này chúng sẽ chết đói mất thôi.”

“Chúng sẽ dần quen với anh thôi.” Dez quyết định lờ lờ anh và hàm ý của nó. Thay vào đó, cô đứng lên và hỏi anh một câu hỏi mà cô thắc mắc

trong vài tiếng gần đây.

Cô lấy một miếng đầy kem khác. “Smitty cũng giống như anh, phải không?”

Mace liếc nhìn cô. “Sao em lại nói thế?”

“Rất nhiều lý do. Nhưng chủ yếu là anh ấy có điểm hạnh phúc.”

“Mọi người đều có một điểm hạnh phúc. Một số người trong chúng ta có một vài điểm.”

“Không phải là điểm hạnh phúc đó.” Cô liếc nhìn phần kem còn lại của mình. Thực sự đã no rồi, cô đưa cho Mace. Người đàn ông này là một kẻ thèm ăn chết người. “Anh ấy có một điểm ở sau gáy. Nếu anh gãi nó, chân của anh ấy sẽ rung lên.”

Mace đặt mạnh bát lên quầy. Nếu lý do không rõ ràng, cô sẽ không nhảy lên. Tuy nhiên, cô đã làm thế, nhìn hẳn như thể đã mất trí. “Có chuyện gì xảy ra giữa em và Smitty?”

À. Anh ấy đã mất trí rồi. “Dĩ nhiên là không rồi. Chỉ là cảm thấy rất thoải mái với anh ấy thôi. Giống như là những chú chó của em vậy.” Cô nắm lấy cánh tay của Mace. “Ôi chúa ơi. Anh ấy là một chú chó à?”

“Chó sói. Và nếu em muốn đi chơi với cậu ta, em có thể, em biết mà.”

“Gì...”

“Em biết gì không? Anh đang nói dối đấy. Không, em không thể.”

Dez nhìn chăm chăm vào Mace. Trời đất ơi, người đàn ông này ghen. “Trước hết, em không muốn đi chơi với Smitty. Anh ấy nói quá chậm. Em sẽ giết anh ta mất. Và thứ hai, em không thể đi chơi với ai là có ý gì? Em có thể đi chơi với bất cứ ai em muốn.”

Đây là lập luận ngu ngốc nhất mà hai người trưởng thành có thể nói, nhưng rõ ràng là, Mace không quan tâm. Và dường như là cả cô cũng thế.

Mace bước tới trước mặt cô. Anh đặt hai tay sang bên cạnh, lên hòn đảo ở sau lưng cô.

“Chúng ta hãy thẳng thắn ngay lúc này đi, cô gái. Em và anh - chúng ta là một đôi.”

“Em không đồng ý với điều đó.”

“Không quan tâm.”

Dez thốt ra một tiếng thở dài bực bội và đưa bàn tay lên vuốt mái tóc anh, nhưng Mace nắm lấy cổ tay cô.

Cô cố gắng kéo tay mình ra, nhưng hắn lại giữ chặt. “Mace, không phải như thế. Chúng ta không ở bên nhau chỉ vì anh nói chúng ta có thể.”

“Ừ, nhưng nếu chúng ta cùng rơi vào...”

Không biết cô lấy sức mạnh ở đâu ra, Dez giật lấy cánh tay và tát vào miệng Mace. Thật khó khăn.

“Em. Dám. Không”

Đôi mắt vàng nhìn chăm chăm vào cô. Rất ít người biết làm thế nào để đọc được mắt Mace. Phần lớn họ chỉ đơn giản là hơi bối rối. Nhưng cô luôn biết cảm giác của Mace từ việc nhìn vào mắt hắn. Ngay như bây giờ, cô biết cô đã làm tổn thương hắn.

“Ôi, Mace, đừng tổn thương như vậy. Làm ơn. Chúng ta chỉ là không... chúng ta chỉ không thể... không.”

Mace thở dài, nắm lấy tay cô đưa lên miệng và hôn những ngón tay của cô. Hắn cầm cả cánh tay cô và thả chúng xuống bên cạnh khi kéo cô lại gần. Hắn cúi xuống cho đến khi trán mình chạm vào trán cô.

“Anh hiểu.”

“Anh hiểu à? Thật không?”

“Ừ. Thật.”

Sau đó, cô nghe thấy tiếng bấm kim loại khi Mace bước qua cô. Cô giật tay lại và nhận ra kẻ đáng ghét này đã khoá cô vào một trong những cột chống kim loại dày gắn liền với bàn ăn trong bếp.

“Anh hiểu rằng anh cần phải thuyết phục em chuyện chúng ta sinh ra là để dành cho nhau.”

“Mace Llewellyn. Để em đi! Ngay!” Hai chú chó của cô lao ra từ dưới bàn và chạy lên cầu thang.

“Lũ hèn nhát!” cô hét lên sau lưng chúng.

Mace quan sát Dez cố nghĩ cách thoát khỏi còng tay của mình. Người phụ nữ này chỉ đơn giản là tiếp tục làm hấn rối lên. Một giây trước có vẻ như cô không thể sống thiếu sự đụng chạm của hấn, hấn mong cô ném hấn ra cửa trước ngay khi cô tới.

Tất cả con người đều quá kì quặc và khó hiểu.

“Khi tôi thoát ra khỏi đây tôi sẽ đá cái móng nước ngoài của anh và tất cả trứng trong cái nhà bếp khốn kiếp này!” Tốt rồi, cô gái Bronx chắc chắn đã quay trở lại với một sự báo thù.

Mace đưa tay ra và nhẹ nhàng vuốt ve cô bằng đầu ngón tay. Đầu gối của người phụ nữ này cong lên. Hấn nắm thắt lưng cô, lo lắng cô có thể vấp sà nhà.

Cô gầm lên với hấn. “Mở nó ra cho em, Mace. Và đừng nhìn chăm chăm vào em nữa!”

“Quá khó hiểu,” hấn lăm bằm với chính mình hơn là với cô.

Đôi bàn tay hư hỏng.

“Khốn kiếp, Mace!”

Sau một hồi, hấn thả cô ra còn cô đổ sụp lên người hấn. Hấn lấy chìa khóa còng tay nằm bên cạnh bảng tên của cô. Hấn mở khóa và ôm lấy cơ thể suy sụp đang dán trên người hấn. Cánh tay của Dez vòng quanh cổ hấn và hấn dễ dàng ôm cô lên.

Ngay sau đó, hấn quay đi và bước lên cầu thang.

“Em dám ngủ trên người anh à, Dez,” anh thì thầm vào tai cô. “Chúng ta còn chưa xong mà.”

Dez rùng mình để phòng lời hứa mang tính tuyên bố khi Mace đưa cô lên cầu thang vào phòng ngủ. Và nếu cô không bị tình cảm lẫn át vào lúc này, cô sẽ đá móng mình. Hấn đã khiến cô rơi vào đây. Cô cũng vậy. Cô đã rơi rất mạnh và nhanh. Và khi mảy rơi mạnh và nhanh như thế, cô thấy tuyệt vọng với chính mình, mảy thường phá vỡ một cái gì đó.

Không thể là hơn 11 giờ sáng khi hắn nghe thấy nó. Những âm thanh khủng khiếp nhất. Loại âm thanh đưa nam giới tới sự giết chóc, tới việc tiêu diệt tất cả những gì họ yêu, tới việc phá hủy mọi thứ.

Hắn gầm gừ, đứng lên, đi đến bên cửa sổ, và mở tung cửa. Những người hát nhạc Giáng sinh ở phía trước ngôi nhà ngược lên nhìn hắn. Nhìn họ hoàn toàn vui mắt trong mũ ông già Nô-en và áo len xanh đỏ, ca một cách vui vẻ về Rudolph và cái mũi đỏ chết tiệt của nó.

Mace lườm đám người đó và gầm lên. Một tiếng gầm uy nghiêm của con sư tử bảo vệ Đền của mình. Âm thanh này có thể đi xa tới 8 cây số và là dấu hiệu cho bất cứ tên biến hình nào khác biết lãnh thổ này đang thuộc về hắn.

Những người hát ngừng lại, gào thét và bỏ chạy. Hắn đóng sầm nó và quay trở lại. Dez đang quỳ trên giường, nhìn hắn bằng đôi mắt xinh đẹp hoàn toàn tỉnh táo.

“Anh bị sao vậy?”

“Họ đánh thức anh. Anh ghét điều đó.”

“Mace, em sống ở đây. Mà họ tới từ nhà thờ phải không?”

“Anh nghĩ là anh thấy linh mục.”

Dez vùi đầu vào bàn tay mình. Cô tự hỏi liệu địa ngục quá nóng hay chỉ là hơi ẩm.

“Đừng lo, Dez. Họ sẽ tự thuyết phục bản thân là nó chưa từng xảy ra.”

Đầu cô ngẩng lên ngay tức khắc. “Nhìn này, Mace. Em biết anh là một người kì cục, nhưng theo anh thì anh có thể ít kì cục hơn được không?”

Mace bình tĩnh đi về phía cô. Cơ thể Dez phản ứng ngay lập tức khi nhìn thấy hắn.

“Em thích anh kì cục mà.”

Cô nhìn hắn di chuyển về phía mình với vẻ thanh nhã của động vật mà hắn có, và Dez cảm thấy sợ hãi. Không chỉ là với những gì mà hắn có thể làm, mà còn vì những gì hắn đã làm với cô. Hắn khiến cô cảm thấy thế nào.

Anh đứng ở chân giường. “Tới đây nào, Dez.”

Cô lắc đầu. “Không.”

“Em sợ anh à?”

Cô lắc đầu lần nữa. “Không.” Đôi mắt cô di chuyển trên cơ thể hắn cho đến khi mắt họ dán chặt vào nhau. “Em chỉ nghĩ anh nên làm việc đó thôi.”

Cô xoay người bằng đầu gối và lao mình ra khỏi giường. Tuy nhiên, cô không bao giờ chạm được tới sàn nhà. Mace nắm lấy mắt cá chân cô và rõ ràng không có ý định để cô đi.

“Mace Llewellyn, để em đi!” Cô cố gắng kéo chân mình đi, nhưng Mace không cho. Hắn kéo cô lại lúc hắn quỳ lên một đầu của tấm nệm.

“Mace, để em đi!”

“Không..”

Hắn kéo cô vào lòng, nâng người cô lên.

Dez ré lên. Mace cũng không biết giọng cô có thể cao thế. Cô buông một tràng nguyên rủa, một số hắn còn chưa nghe thấy bao giờ. Cô lùi lại, và đâm vào đùi hắn.

“Anh vừa cắn em à,” cô hỏi.

Mace lau sạch vết máu. “Ừm”

“Anh làm rách da em hả?”

“Ừ.”

Cô rên rỉ khi lưỡi hấn lướt qua vết thương của cô, hai tay cô nắm chặt tấm chăn. “Tại sao?”

Hấn nhún vai. Người phụ nữ này luôn hỏi những câu lạ lùng nhất. “Vì em là của anh.”

“Anh là đồ khó chịu, đồ mèò khốn kiếp!” Dez cố gắng trườn ra ngoài lần nữa, nhưng Mace không cho phép cô di chuyển khỏi hấn một phân nào. Thay vào đó, hấn nâng một chân lên vắt qua vai, và quấn chân còn lại quanh eo hấn.

“Và Dez này.” Cô ngược nhìn lên hấn đầy bối rối và ham muốn. “Hãy yêu thương những móng chân này.”

Hấn không nghe thấy cô rời giường cho đến khi cô chạm vào sàn nhà. Mace mở mắt ra và thấy một con chó của cô đang nhìn mình chăm chăm. Lưỡi nó thè ra ngoài cùng với hơi thở hôi nhất không biết là cho người hay thú nữa. Dường như là những con chó đã ít sợ hấn hơn. Khi buổi chiều dần trôi qua, chúng cứ đến gần rồi lại gần hấn hơn nữa. Để kiểm tra xem chúng có thể tiến xa bao nhiêu trước khi hấn thử ăn một con như là món khai vị. Bây giờ, một con đã đặt bàn chân trước lên giường và đưa cái mũi hôi hám ẩm ướt ấy gần như chạm vào hấn. Hấn thực sự không thích mối quan hệ đặc biệt này tiến triển như thế. Hấn hy vọng chúng nên chạy đi ngay bây giờ.

Hấn nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động và nhận ra lý do Dez rời khỏi chiếc giường ấm áp của họ. Hấn có thể nghe thấy tiếng cô nhấc máy. “Tôi là MacDermot. Ô vâng. Xin chào. Giữ máy nhé, cưng.”

Cô bò trở lại giường đến bên cạnh hấn, cơ thể cô cọ xát với hấn khi cô đưa điện thoại cho hấn. Còn cảm giác nào tuyệt hơn thế này chứ? “Điện thoại của anh. Cứ nghĩ nó là của em.”

“Không phải Missy nữa, đúng không?”

Dez cười khúc khích. “Không.”

Hấn cầm lấy điện thoại. “Cậu đã rời giường chưa?”

“Thôi đi.” Cô quay đi và đưa cánh tay ôm một trong những chú chó ngốc nghếch của mình. Con đó đang thực sự nằm trên giường. Và người phụ nữ của hắn đánh nhẹ nó. Cô không nên đánh nhẹ con chó đó. Cô nên đánh nhẹ hắn.

“Sao?” Hắn hét vào điện thoại.

“Này, anh bạn.”

“Này, Smitty. Thế nào rồi?”

“Ồn. Chúng ta vẫn gặp nhau đêm nay chứ?”

“Chờ chút.” Mace đẩy vai Dez.

“Gì vậy?” Cô không quay lại mà vẫn tiếp tục vuốt cổ con chó ngốc nghếch đó.

“Smitty muốn biết liệu em có muốn đi chơi với họ đêm nay không.”

“Họ?”

“Ừ. Cậu ta, Sissy Mae, và Bầy của họ.”

“Chắc chắn rồi.”

Hắn nhìn cô vuốt xe cái bụng của con chó. Thành thật mà nói thì tiếp theo là gì đây? Quên đi. Hắn thậm chí còn không muốn nghĩ tới đó.

“Được rồi. Chúng tôi có tham gia,” hắn nói vào điện thoại.

“Tuyệt. Gặp nhau ở khách sạn nhé. Chúng ta sẽ đi từ đó.”

“Khi nào?”

“Tám giờ. Chúng ta sẽ ăn tối trước.”

“Cậu được đấy.”

Mace tắt điện thoại và liếc nhìn Dez. Cô chắc hẳn là có mùi bạc hà mèò ở tĩnh mạch. Hắn định bật sang bên cạnh và vòng tay ôm choàng lấy cô, nhưng khi hắn cố gắng di chuyển chân mình thì đồng thịt thô của con chó nặng gần-bảy-chục-kilogram ngồi lên chân hắn. Thậm chí, hắn còn không nhận ra đồ khốn to lớn này đã leo lên giường.

“Cô gái, có một con chó trên chân của anh.”

“Đó là giường của nó mà.”

“Đây có phải là cuộc sống của chúng ta kể từ bây giờ không? Anh sẽ phải chịu đựng những con chó chết tiệt này ở trên giường cùng chúng ta?”

Dez xoay lại. Cô có vẻ hoảng sợ. “Cuộc sống của chúng ta?”

“Ừ. Cuộc sống của chúng ta. Anh nghĩ anh đã nói rõ với em vào đêm qua rồi mà.”

“Anh luôn thế này à?”

“Ừ.”

“Vì nó làm em phát khùng.”

“Tệ thật đấy.”

Cô lùa tay vào mái tóc. “Anh biết không, em luôn ghét mèo. Chính vì thế em thích chó.”

“À ừ. Em chắc chắn muốn thứ gì đó quanh nhà mình mà tự đi liếm móng nó, đuổi theo cái đuôi của nó, và nghe theo mỗi mệnh lệnh của em cho đến khi có một chiếc xe ngang qua.”

Cô nâng mình dậy bằng khuỷu tay, cơn giận khiến mùi hương của cô càng thêm quyến rũ. “Những chú chó trung thành. Chúng có trực giác. Chúng kéo mọi người ra khỏi đám cháy của tòa nhà. Còn với mèo, anh chỉ hy vọng chúng không giết anh trong mỗi giấc ngủ thôi.”

Mace phải là người đàn ông tàn nhẫn nhất mà cô từng biết. Anh luôn muốn cô và dường như không có ý định từ bỏ cho đến khi anh nhận được những gì anh muốn. Chính xác thì cô nên làm gì với một tên biến hình nặng hơn một trăm kilogram này nữa đây?

Sauer kêu ăng ẳng khi Mace tùy tiện đá vào cái móng nhiều lông của nó ở trên giường. Sau đó, Mace đè lên cô, hôn cô, giật lấy từng hơi thở từ phổi của cô. Khốn kiếp, nhưng cô yêu cảm giác cơ thể người đàn ông này áp lên người mình. Da thịt cùng cơ bắp rắn chắc.

Giờ thì xem đi. Chính xác thì cô phải hoảng sợ thế nào về “mối quan hệ” của họ khi mà cái lưỡi quỷ quái của anh cứ nhẹ nhàng vuốt ve bên trong miệng cô?

Kẻ tàn nhẫn gian xảo. Anh đang cố gắng khiến cô chệch đường. Làm cô rối lên. Kẻ tàn nhẫn này muốn cô yêu anh. Khốn kiếp. Sao cô không thể có được một tâm trí đẹp đẽ, bình thường như mẹ cô muốn, giống như những người phụ nữ khác ở New York chứ?

Mace lật úp cô lại. Cô vùi mặt vào gối và kẹp chặt thành giường đã hỏng đến độ không thể phục hồi lại được trong lòng bàn tay mình.

Ờ thì anh có thể quên bất cứ điều gì về tình yêu của cô dành cho anh. Cô hoàn toàn ổn với ham muốn tuyệt vọng cầm tù cô. Đó là điều hết sức bình thường. Nhưng yêu ư? Không đời nào. Điều đó không xảy ra. Và thực tế, cô siết thành giường gỗ đã hỏng một thật chặt khiến trong tay cô có những mảnh vụn? Điều đó chẳng có nghĩa lý gì cả. Hoặc thực tế là cô thở hổn hển như một người chạy đường dài trên dặm cuối cùng của mình - nó cũng không phải một thứ chết tiệt. Ít nhất là không đối với cô.

Và khi cô đến và gào thét tên của anh vào gối? Không. Điều đó cũng không có ý nghĩa nhắm nhí nào hết.

Trời ơi, quý tha ma bắt.

Mace kéo chiếc áo len dày, màu đen có đường viền xoắn ra khỏi đầu và cơ thể mình. Hắn giữ nước và đeo đồng hồ mới.

Cánh tay Dez vòng qua thắt lưng, ôm hắn từ phía sau. Cô ép cơ thể được bọc trong chiếc áo thun vào hắn và hôn lưng hắn.

Hắn nắm lấy tay cô. “Ngón tay của em thế nào rồi?” Hắn phải bỏ ra bốn mươi lăm phút để lấy các mảnh vụn ra, và cô đã rên rỉ suốt thời gian ấy. Hắn đề nghị cắt hoàn toàn ngón tay của cô ra thay vì dùng nhíp, nhưng cô phản đối ý tưởng đó.

“Ổn rồi. Bữa tiệc hôm nay thế nào?”

“Quá nhỏ.”

“Ờ, đừng đổ lỗi di truyền của mình cho người khác.”

“Em vẫn phải tham gia cùng anh.”

“Em không thể. Em còn phải cho các cậu bé ăn nữa.”

Mace liếc qua. Chúng nhìn hắn chăm chăm. Lưỡi chúng thè ra. Khi Dez không để ý đến hắn, hắn liền nhe nanh. Một trong số hai con chó bắt đầu rên rỉ.

“Dù anh đang làm bất cứ điều gì - dừng lại ngay.” Cô cắt ngang hành động của hắn. “Này, giúp em.”

Hắn quay lại và thấy cô lôi hai dây xích ra khỏi tủ quần áo. “Đưa chúng đi dạo cho em, anh yêu.” Cô đưa hắn dây xích và bước ra khỏi phòng.

Mace nhìn chăm chăm vào tay mình. Người phụ nữ này mất trí rồi hả? Hay thế giới này phát điên rồi? Không đời nào hắn đi dạo cùng cái lũ... lũ...

Mace liếc qua mấy con thú ngu ngốc đang chờ đợi hắn. “Chó.”

“Anh sẽ cần những thứ này nữa.” Cô quay trở lại, và dúi vài túi nhựa của cửa hàng tạp hóa vào tay hắn. “Cảm ơn anh yêu.” Sau đó, cô bỏ đi.

Mace nhìn chăm chăm vào cái túi trong tay mình.

Ôi, không thể nào!

Không. Không. Không! Cô đòi hỏi quá nhiều rồi. Yêu cầu quá nhiều. Cô muốn hắn đi dạo cùng những con chó này và dọn phân của chúng. Hắn. Mason Rothschild Llewellyn. Người đàn ông nổi dõng của Đoàn sư tử Llewellyn. Cựu SEAL Hải quân. Và là một con sư tử.

Missy đã đúng. Hắn cần một Đoàn sư tử đẹp để chăm sóc mình. Một loạt các con cái chắc chắn sẽ cho hắn ăn, gặm gùi hắn, và mua vui cho hắn để hắn được hạnh phúc. Những thứ mà hắn không cần là một cảnh sát ba-mười-sáu-tuổi cùng hai con chó mà cô khăng khăng gọi chúng là “những cậu bé.”

Hắn theo Dez vào phòng tắm. Cô đứng ở bồn rửa mặt, đánh răng bằng bàn chải điện khi chiếc radio đột ngột phát “Oi to the World!” của No Doubt, để tỏ lòng trân trọng với ngày lễ Giáng sinh. Đó là lúc Dez bắt đầu lắc mông và đung đưa đầu mình từ bên này sang bên kia. Chiếc áo thun cô mặc chỉ che được đến hết mông.

Mace nhắm mắt lại. Tiếp tục nghĩ về những con cái dễ dãi của Đoàn. Tiếp tục nghĩ về việc được xoa bóp chân và trở thành người đầu tiên được ăn.

Hắn mở mắt ra và thấy Dez cúi xuống nhổ kem đánh răng. Cô không mặc quần lót. Dĩ nhiên là cô không mặc bất cứ thứ gì từ đêm trước rồi.

Mace thực sự khó thở, quay đi và trở lại phòng ngủ. Hắn nhìn vào hai con chó vẫn đang đợi hắn.

“Nào, đi thôi. Chúng ta hãy thực hiện cơn ác mộng này cho xong đi.”

Dez bước ra khỏi phòng tắm ngay sau khi cô nghe thấy tiếng đóng cửa chính. Cô kiểm tra cả hai tầng, tất cả các phòng.

Trời đất. Anh ấy thực sự đưa chó của mình đi dạo. Cô chỉ định đùa thôi mà. Cô không bao giờ nghĩ trong vòng một triệu năm Mace thực sự sẽ đưa chó của cô đi dạo. Cô nghĩ anh theo cô vào phòng tắm, ném những cái túi đó vào người cô, rồi sau đó “cùng cô” trên bồn tắm cơ.

Dez đứng giữa hành lang. Hoặc Mace thực sự yêu cô hoặc cô vừa trải qua một trong những dấu hiệu của lời sấm truyền mà các bà xơ luôn nói.

“Mình đang đắm đầu vào chuyện gì đây?” cô không hỏi một ai cụ thể. Điều đáng tiếc là... cô thật sự mong có câu trả lời.

Mace nằm sấp trên giường, để hai cánh tay buông thõng hai bên. Một cái mồm ẩm ướt ngửi tay hần. Hần gầm một tiếng ngắn và cái mồm tụt xuống giường cách xa hần cùng răng nanh của hần.

Từ khi nào mà mối quan hệ này đã chuyển sang một bước ngoặt kỳ lạ vậy? Hần luôn kiểm soát mọi mối quan hệ, và những người phụ nữ mà hần có liên quan chẳng bao giờ làm phiền hần. Nhưng, ngoại trừ phòng ngủ, Dez không bao giờ cho hần thêm một phân chết tiệt nào. Dez luôn biết hần đang mưu toan cái gì và đòi hỏi nó mỗi lần như thế.

Hần cũng không hoàn toàn chắc chắn về những con chó. Khó chịu với những con vật đáng ghét này. Dù vậy, Dez đã làm được. Yêu nhau yêu cả đường đi. Hần thực sự đã dọn phân cho những con chó của cô.

Hần đẩy bờm tóc vàng nâu đang che mắt. Trong vòng hai mươi bốn giờ, tóc của hần đã trở lại đúng tiêu chuẩn. Hần đã mất toàn bộ thời kỳ dậy thì để phát triển vòng đầu tiên, nhưng một khi ở đó rồi chúng lại không thích đi.

Mace thở dài và nhìn đồng hồ để cạnh giường Dez. Cô lại ở chỗ quái nào rồi? Tắm cũng không lâu như vậy.

Hần ghét chờ đợi. Đó là bản tính sư tử trong người hần. Hần không chờ để được ăn. Hần không chờ để được ra ngoài. Hần không chờ vì bất cứ điều gì cả nếu hần chẳng cần phải làm thế. Đúng, hần có thể bỏ đi mà không có

cô. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Không phải với hắn khi mà đây là khoảng thời gian đẹp nhất mà hắn có được cùng với người phụ nữ này. Cô đúng là đồ cáu kỉnh, hắn thích cô nhiều như hắn yêu cô. Vì vậy, ít ra cũng có một lần và không có bất cứ mệnh lệnh trực tiếp nào từ cấp trên, Mace sẽ chờ. Hắn sẽ đợi Dez. Chúa ơi, cuộc đời hắn sẽ đi về đâu đây?

Một cái lưỡi liếm qua ngón tay hắn đang để trên thảm. Tuyệt thật. Những con chó nghịch ngợm này. Chúng bắt đầu thích hắn. Trong số các kiểu diễn hình thì chúng đã tìm lấy một cách để làm chuyện này. Thậm chí nếu chúng bắt hắn phải thích cả hai.

Hắn gầm lên và những con chó lại kêu ăng ăng. Hắn gầm như mím cười. Một cách miễn cưỡng.

“Anh lại làm gì với những chú chó của em hả?”

Mace ngược lên, định nói với cô rằng hắn vừa cân nhắc phần nào của những con chó sẽ có vị ngon với nước sốt thịt nướng, nhưng dường như hắn đã ngừng thở hoàn toàn.

Hắn gầm như chẳng còn để ý đến quần jean cô đang mặc hoặc giày ống da màu đen. Không, chính là áo ngực không dây màu đen đó đã thu hút toàn bộ sự chú ý của hắn. Rõ ràng là được thiết kế cho riêng cô, vì không đời nào có một thứ đồ may sẵn từ cửa hàng khiến cho bộ ngực ấy trở nên lộ lầy như áo ôm không dây cô đang mặc bây giờ. Ôm chặt và kiểu dáng phù hợp. Ngực cô phù hợp với một áo da đen cùng tay áo dài ôm gọn cánh tay mạnh mẽ và hất qua vai. Bộ ngực ấy thực sự thách thức sự hấp dẫn trong bộ trang phục này. Làn da nâu sáng của cô trông như lớp vải sa tanh mềm mại. Vì lý do nào đó mà hắn phát hiện trang phục của cô càng thêm nóng bỏng y như lúc cô duỗi người trước mặt hắn mà không che đậy, chính lúc này cô còn không để lộ bất cứ thứ gì. Hắn muốn cọ vào người cô cho đến khi hắn kêu rừ rừ còn cô thì tới dần.

Cô thậm chí còn trang điểm một chút cho dịp này và chải mái tóc đến mức nó phát sáng lấp lánh. Không ai có quyền được xinh đẹp như vậy, ít nhất đó là tất cả những gì người phụ nữ này đang nắm giữ trái tim hắn

giống như cô tiếp tục nắm giữ nhiều khẩu súng của mình vậy. Mà mấu chốt là cô có thể khiến toàn bộ cuộc đời còn lại của hắn nở hoa.

“Chúa ơi, anh không nói một lời nào kìa. Bộ trang phục này tệ thế sao?”
Hắn vẫn không đáp lại cô. Không phải vì hắn đang mơ mộng về cô, áo ôm không dây, và cái còng tay chết tiệt đó. Hắn tự hỏi liệu mình có thể làm cô gào thét tên hắn bao nhiêu lần được nhỉ.

“Được rồi. Em đi thay đây.” Cô quay lưng bước đi.

“Em dám không.” Cô dừng lại, rõ ràng bị bất ngờ bởi lời ra lệnh của hắn. Và đó là mệnh lệnh. “Ngồi xuống đây.”

Cô cười tự mãn. “Sao cơ? Anh nghĩ anh sẽ ra lệnh cho em khi chúng ta không là...”

“Ngay lập tức.”

Đúng là kẻ đáng ghét nhỏ mọn. Tuy nhiên, cô vẫn làm theo những gì hắn nói. Dĩ nhiên rồi, có vẻ cô chỉ hoạt động theo một vài cách khi cô biết một số loại quan hệ có liên quan. Nếu không, cô đã khiến người đàn ông này làm thế.

Hắn thơ thẩn trên giường như một con sư tử tắm nắng trên một hòn đá ở Serengeti. Với tay qua, cô đứng trước mặt hắn.

“Sao nào?”

Hắn nhìn cô bằng đôi mắt vàng. “Anh thích đỉnh kia.” Ít nhất thì cô đoán được rõ những gì hắn muốn khi gầm gừ hơn là nói chuyện.

Dez tự ý thức lướt tay xuống phía trước. Áo ngực không dây là một thứ mua vui đáng khiển trách. Một thứ đắt tiền cô xem như một khoản đầu tư. Cô đã không mua đồ của hãng S M. Tuy nhiên, cô thật sự thích tủ quần áo của họ. Rất ít người biết điều đó. Không hiểu vì sao, dù thế nào, cô không ngại khoe bản thân mình với Mace. Mặc dù cô chẳng bao giờ nghĩ mình có thể hiểu được cách diễn đạt trong mắt hắn. Nó đi quá xa so với việc mong muốn một thứ gì đó hoàn toàn khác, và Dez không biết liệu mình có thể xử lý được không.

Cô đang hăng. “Em chỉ mặc nó một lần thôi. Quán bar cảnh sát xuống chặn ở khu vực đó có vẻ không phải là nơi phù hợp cho thứ này.”

Mắt hần nheo lại. “Chàng trai nào đó đã mua nó cho em à?”

“Anh quan tâm làm gì?”

Hần từ từ kéo người cho đến khi quỳ trên giường trước mặt cô. “Trả lời câu hỏi của anh.”

“Không.”

Hần theo dõi cô một cách cẩn thận, sau đó nhìn đầy đẽo cáng. “Em tự mua nó, đúng không?”

“Chúng ta có đi hay không?” Cô bắt đầu đi lại, bối rối khi hần nhận ra điều đó một cách nhanh chóng, nhưng hần nắm lấy tay cô và kéo nó chống lên mình.

“Em đã làm thế. Chẳng phải thế sao?” Hần chà môi mình lên môi cô. “Cô cún nhỏ đỏng đảnh của anh.”

“Em ghét anh.”

Hai tay cô lùa vào mái tóc anh. “Lạy Chúa, em làm đó.” Cô thở ra đầy tuyệt vọng khi anh cúi mình ra phía sau cô. Cô muốn ghét người đàn ông này, nhưng anh ấy tiếp tục làm đau. Chưa có ai từng làm cô khó chịu như thế trước đây.

“Em cứ tưởng... chúng ta... đi...”

Anh kẹp cô chặt hơn. “Kệ họ đi.”

“Không. Chúng ta sẽ ra ngoài.” Cô buông Mace ra. Bị bất ngờ và không thỏa mãn lắm, hần định tóm lấy cô.

Cô nhảy lùi lại ra phía cửa. “Chúng ta sẽ ra ngoài.”

“Anh không muốn. Ra đây đi.”

Ồ, cô thích thế. Lần này, cô nắm được quyền kiểm soát - mà không cần còng tay. Đây đúng là cảm giác tốt.

Cô lắc đầu. “Em sẽ ra ngoài bây giờ. Mặc chiếc áo này. Anh có thể ở lại đây với mấy con chó hoặc anh có thể đi cùng em. Cuộc gọi của anh kìa, mèo.” Sau đó, cô vụt ra hành lang và xuống cầu thang.

Mace khoanh tay trước ngực và lặng lẽ sôi sục. Đây là một ý kiến quá tệ. Hẳn biết ngay khi vừa đến khách sạn của Bầy chó sói.

Cả nhóm đã ra bên ngoài chờ họ, và ngay khi Dez bước ra khỏi taxi, từng con mắt sói đực chuyển sang phía cô - và bộ ngực ấy. Nói chung, đó không phải là một buổi tối tệ thực sự. Bữa tối vui vẻ, một vài người uống nhiều khi họ không phải lái xe, một đôi vào câu lạc bộ và khiêu vũ với Dez, và một vài vụ ẩu đả vui mắt khi gần tới đêm Giáng sinh. Nhưng những con sói đực rõ ràng chú ý vào Dez, và như mọi khi cô vẫn không biết gì.

Hiện giờ, họ đang ngồi trong một quán cà phê ưa thích của Dez nói chuyện và uống cà phê, nơi đây cách chỗ Dez gục vào lòng hăn cách đây vài đêm chỉ vài dãy nhà. Mace sẽ không khó chịu như vậy nếu Dez ngồi gần hăn, nhưng cô ngồi gần Sissy Mae, và những con sói đực đột nhiên tìm ra lý do để ngồi gần bọn họ. Hăn liếc nhìn Smitty, có vẻ như đang vui vì lần này mấy con sói đang lừa em gái cậu ta đi.

Bạn hăn quay sang hăn, và cả hai người đều hiểu là trong vài phút nữa Mace sẽ bắt đầu đá mộng vài con chó.

Dez lấy tay bịt tai. “Chúng ta không nói chuyện này.”

“Nhưng chị biết em nói đúng mà,” Sissy thì thầm.

“Cô không đúng. Cô rất, rất sai, và tôi không muốn nói về điều này nữa.”

“Không, em không nhé. Em nghĩ trông chị rất đáng yêu trong màu trắng.”

“Cô biết rõ tôi là người duy nhất có thể bắn cô và giả như là giết người vì lý do chính đáng chứ?”

Sissy Mae lắc đầu. “Nhưng chị quý em.”

Chỉ thế thôi. Dez đứng lên. “Tôi muốn vào nhà vệ sinh.”

“Ok. Chúng ta sẽ nói về kiểu Trung Quốc và những bó hoa xinh đẹp khi chị quay lại.”

Y như con chó và khúc xương vậy.

Cô đi ra phía sau quán cà phê cho đến khi tới phòng vệ sinh. Cô đi vào trong và muốn giải quyết cho nhanh. Cô muốn quay lại với Mace. Cô thấy được giải trí hoàn toàn khi nhìn anh ghen.

Cô rửa tay, lau khô, và quay trở lại chỗ Mace và Bầy, nhưng cô ngừng lại khi một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy áo khoác da của cô và kéo mạnh.

Dez quay lại thấy một đứa nhỏ đứng phía sau mình. Nước mắt cô nhóc rơi xuống sàn nhà và chỉ vào cửa sau. “Làm ơn,” cô bé thì thầm, cúi đầu xuống. “Cháu nghĩ là anh trai cháu bị thương và cháu không thể tìm thấy cha mẹ mình.”

Dez cúi xuống bên cạnh cô bé. “Không sao đâu, cháu yêu. Để cô xem. Và sau đó, chúng ta sẽ đi tìm bố mẹ cháu nhé, được không?”

Đứa trẻ dẫn Dez ra ngoài và cô ngạc nhiên trước sự vô trách nhiệm của một số phụ huynh. Lúc đó đã là hơn hai giờ sáng rồi. Những đứa trẻ lẽ ra phải ở trên giường, không phải là đang rong chơi tại quán cà phê trong khi bố mẹ chúng không biết đang làm gì.

Dez theo sau đứa trẻ ấy đến chỗ một đứa trẻ khác đang nằm úp mặt bên trong hẻm. Dez rút điện thoại khỏi hông mình và bật nó khi cô chạm vào khuôn mặt đứa trẻ. Cô vừa bấm 911 và chuẩn bị ấn vào nút gọi thì đôi mắt của đứa trẻ chợt mở và mỉm cười. Dez chớp mắt.

Chúa ơi, đó là những chiếc nanh phải không?

Sau đó, Dez thấy mặt đất ập vào mặt mình.

Điện thoại của Mace rung lên đập vào bên hông hấn. Hấn lôi nó ra khỏi bao súng và nhìn lướt qua danh tính người gọi. Hấn trợn mắt khi bật điện thoại. “Alô?”

“Mace?”

Chị của hấn nghe có vẻ hoảng sợ. Chị ta chưa bao giờ hoảng sợ thế. Chị ta không cho phép những cảm xúc cụ thể ấy bộc lộ ra. “Chuyện gì vậy, Miss?”

“Um... Chị xin lỗi vì hỏi em điều này, nhưng chị vừa nói chuyện với Shaw và bọn chị bị cắt ngang.”

“O...K.”

“Chính xác là bọn chị bị cắt đứt, Mace. Chị sợ là có chuyện gì đó xảy ra với cậu ta.”

Mace bắt gặp ánh mắt của Smitty. “Chị có biết cậu ta ở đâu không?”

“Đó là điều chị thực sự lo lắng. Cậu ấy nói với chị là đang ở Chapel. Mace, đó là lãnh thổ của bọn linh cẩu.”

“Vâng, em biết. Nhưng chị không nói với anh ta những gì em nói với chị về Doogan chứ?”

“Chị chưa có cơ hội. Cậu ta không tới nhà đêm qua. Cậu ấy ghét tất cả các sự kiện xã hội.”

Mace tỏ ra hết sức đàn ông. “Em sẽ tới đó và xem liệu có thể tìm được cậu ta không.”

Chị hần thở dài. “Cảm ơn em.”

Mace tắt điện thoại. “Muốn đi tìm Shaw không?”

Smitty cười toe toét. “Này, đó là công việc đầu tiên của chúng tôi đấy.”

Thậm chí, khi là con người, đuôi của Smitty dường như vẫn luôn ngoe nguẩy.

Mace nhìn quanh quất, chợt nhận ra Dez chưa quay về từ phòng vệ sinh. “Sissy, Dez đâu rồi?”

Sissy chau mày. “Cô ấy vẫn chưa trở lại từ phòng vệ sinh nữa.”

“Cô ấy đi bao lâu rồi?”

Sissy nghĩ giây lát. “Một lúc.”

Đó không phải là câu trả lời mà hần muốn.

Trong tất cả những kinh nghiệm của Dez, bị ném xuống cầu thang bởi một đứa trẻ nhỏ là chưa bao giờ có.

Cô chạm đất và cơn đau bắn xuyên qua cánh tay trái.

Cô cố dậy, nhưng đứa nhỏ tàn nhẫn cười khúc khích đá cô quay trở lại mặt đất. Chúng quấn vào cổ cô một sợi dây thừng thô và nặng rồi bắt đầu kéo cô qua một sàn bê tông.

Dez cố gắng thở, tuyệt vọng kéo sợi dây thừng, cố nới lỏng nó trước khi nó thắt hay bẻ gãy cổ cô. Nhưng cô không thể luồn ngón tay của mình xuống phía dưới dây. Khi cô bắt đầu thấy mọi thứ tối đen, chúng ngừng lại. Dez lắc đầu để đưa mình ra khỏi bất cứ vực sâu nào mà cô sắp rơi vào. Rồi cô kéo mình về phía đầu gối. Cô đặt bàn tay lên nút thắt trên cổ thì có bàn tay khác nắm lấy sợi dây và kéo mạnh. Cô chộp lấy bàn tay đang giữ dây thừng và nhìn lên khuôn mặt bị tàn phá dữ dội của Anne Marie Brutale.

Mụ đàn bà đó giễu cợt cô. “Tao sẽ có nhiều niềm vui với mày đấy, con người ạ.”

Mace nhắc điện thoại của Dez lên. Cuộc gọi cuối cùng của cô vẫn đang nhấp nháy, chờ cô ấn GỬI. 911. “Cậu nghĩ thấy chúng không?” hăn hỏi Smitty.

Sissy Mae đứng bên cạnh anh trai mình. “Chúng có mùi khá non.” Mace nhắm mắt lại. Không tốt. Bất cứ điều gì nhưng không phải điều đó. Bất cứ điều gì nhưng không phải lũ linh cầu con. Hăn có thể thấy chúng bây giờ. Chúng dụ Dez ra ngoài này bằng cách giả vờ là những đứa trẻ tội nghiệp. Là một cảnh sát, không có lý do gì mà Dez có thể bỏ qua chúng cả.

Smitty nhìn xung quanh cho đến khi bị hút vào mùi hương. Cậu ấy đi theo nó đến một cánh cửa kim loại mở khóa. Cậu ta bước tới và mở toang cánh cửa. Mùi hương của linh cầu xộc vào Mace và khiến hăn muốn nôn. Không mùi gì tệ hơn dấu hiệu của chúng. Hăn liếc xuống. Các bậc thang dường như vô tận. Nhưng hăn có thể cảm nhận được Dez. Đây là nơi mà chúng đang giữ cô. Hăn phải đuổi theo cô, bất kể phải trả giá như thế nào.

“Tôi không cần biết nhưng ít nhất phải có một bộ tộc linh cầu dưới này. Có lẽ là hai. Tôi không thể để các cậu đi với tôi. Nhưng...”

Mace quay lại và thấy toàn bộ Bầy sói đã biến hình. Quần áo của họ vương vãi khắp nơi trên con hẻm. Họ chỉ đang chờ hăn thôi. Hăn sẽ mỉm cười nếu hăn không gây kinh hoàng cho Dez.

Hăn không phí thêm một giây nào nữa. Hăn biến hình, cởi bỏ quần áo của mình, và nhảy xuống cầu thang - Bầy sói theo sau hăn.

“Tao rất vui khi nghe tin mà y và con mèo của mà y đang đi dạo quanh Village như kiểu nó là của chúng mà y. Tao cử hai đứa cháu họ tới thể nhật đồ con người ngu ngốc của mà y về đây.”

Dez ép mình vào tư thế ngồi, dựa lưng vào tường. Cô đang ở một hành lang dài, nhưng cô không biết đây là đâu. Một phỏng đoán mạnh mẽ nói rằng cô đang ở phía dưới câu lạc bộ Chapel. Nếu cô không phải giành giật sự sống cho mình, cô đã lấy làm ngạc nhiên về việc sử dụng đường hầm dưới lòng đất của bọn linh cầu.

Dez ngược lên và nhìn thấy hệ thống ống nước vững chắc và trong tầm với. Thêm vào đó, có cửa dọc theo hành lang, bao gồm cả tủ quần áo của một người gác cổng.

Anne Marie giơ súng của Dez lên trong khi vẫn giữ nó. “Vũ khí đẹp đấy, Thám tử. Mà y đã bao giờ dùng nó để bắn chưa?” Dez không trả lời. “Nhưng sẽ thấy niềm vui ở đó, đúng không? Tao muốn cảm nhận được đồng thịt tươi của mà y dưới bàn tay tao. Hương vị máu của mà y trên lưỡi của tao. Chúng ta sẽ có một bữa tiệc như vậy, tao và mà y.”

Dez nói lỏng sợi dây trên cổ mình bằng một tay trong khi thu thập các phần còn lại bằng tay khác. “Xin lỗi về khuôn mặt của cô. Gina đã tìm hiểu về những gì cô và Doogan đã làm với Petrov phải không? Hay nguyên nhân là ở tôi?”

“Mày có chị em không, Thám tử?” Dez gật đầu. “Vậy mà y đã hiểu. Ít ra là một chút. Tao đang cố gắng bảo vệ gia đình tao. Đầu tiên nó để cho tên ngốc Petrov ấy vào, sau đó nó để mà y vào câu lạc bộ của chúng tao, nòng nặc mùi sư tử, và nó nghĩ tao sẽ bỏ qua à? Bởi vì tao muốn khám phá ra ai đã đánh mạnh vào tên bạn trai mèo chết tiệt của nó?” Anne Marie đứng trước mặt cô. Dez đẩy mình đứng lên và nhìn chăm chăm vào con chó cái điên trước mặt.

“Nhưng tao sẽ đối phó với nó sau. Bởi vì trước tiên...” Anne Marie thì thầm, “trước tiên tao sẽ làm tổn thương mà y trước.”

Dez biết cô chỉ có một cơ hội, vì vậy cô phải làm tốt nhất có thể. Cô đập đầu vào ả ta. Anne Marie loạng choạng lùi lại, bị bất ngờ bởi cuộc đột kích

của Dez. Dez kéo thòng lọng ra khỏi đầu trong khi cô tiến về phía Anne Marie. Khi đủ gần, cô tung một cú đấm. Một quyền ngang quai hàm. Anne Marie loạng choạng vài bước nữa, sau đó Dez nắm lấy khuôn mặt thô bạo của ả ta, chộp lấy chỗ bị thương. ả ta ôm chặt má và tru lên, gào thét với những ả khác quanh đó, rồi đâm sầm mặt vào tường.

Không khí xung quanh họ thay đổi - mùi hương của Anne Marie trở nên nồng hơn, cơ thể ả ta bắt đầu biến đổi. Dez thắt dây quanh cổ họng của Anne Marie và siết chặt nó ngay lúc cơ thể ả dần dần thay đổi. Dez đánh ả ta ngã lăn quay, một chân chống lên bề mặt bằng phẳng phía sau lưng cô để giữ cô ở nguyên vị trí. Cô nhắc chân kia lên và đập nó xuống thật mạnh vào bàn tay Anne Marie, đập vỡ tất cả các móng tay dài của ả. Cô làm tương tự với bàn tay còn lại của ả.

Anne Marie tru lên đầy tức giận, hoàn thành việc biến đổi để có thể xé nát Dez. Nhưng khi là linh cẩu, cơ thể ả ta không lớn hơn hai chú chó của Dez là mấy. Dez chưa bao giờ làm thế này với một trong những chú chó của mình như những gì cô đang làm hiện giờ, nhưng đây là thời điểm để cô thử nó.

Đúng. Đây là thời điểm để đưa Anne Marie Brutale lên Cuộc dạo chơi Thiên nhiên.

Mace dừng lại dưới chân cầu thang, Bầy sói ở xung quanh hẩn. Thế quái nào mà hẩn lại ngửi thấy mùi sư tử nhỉ? Hẩn nhìn lướt qua Smitty và nhận ra cậu ấy cũng ngửi thấy nó. Sau vài khoảnh khắc, hẩn nhận ra hẩn ngửi thấy Shaw, Doogan và anh em của hẩn. Giống như hẩn có thời gian để đối phó với vài vấn đề nhỏ đây. Chuyện này bắt đầu trở nên phức tạp rồi.

Hẩn liếc xuống hành lang tối dài và nhận ra họ đang ở một trong những đường hầm linh cẩu khét tiếng. Hẩn biết nếu hẩn chạy theo đường hầm này, nó sẽ đưa hẩn trở lại câu lạc bộ Chapel. Gầm gừ, hẩn chạy nước rút vào bóng tối, Smitty và Bầy sói của cậu ta vẫn theo sau.

Rất may là cổ tay trái của cô không bị gãy. Nó bị đau y như ả đáng ghét này, nhưng nếu nó bị gãy, cô đã không thể đánh đu với Brutale như một trong những con chó của cô.

Ngay sau khi Anne Marie biến đổi xong, Dez kẹp chặt dây thừng và xoay Brutale vào một bức tường. Cơ thể linh cẩu của ả ta bật ra, nhưng Dez đã sử dụng lực của mình để ấn ả ta vào bức tường đối diện. Lần này cô làm con thú choáng váng. Nghe rõ tiếng “woosh” thoát ra từ phổi của Anne Marie.

Dùng vài giây quý giá mà cô có hiện giờ, Dez ném đầu dây lên một trong những đường ống nước trên đầu mình, đúng vào tủ quần áo của người gác cổng. Cô chộp lấy cuối dây và giật mạnh xuống.

Cô kéo cho đến khi Brutale treo ở trên đó. Bốn chân lơ lửng khỏi mặt đất. Hải lòng vì Anne Marie sẽ không đi đâu hết, Dez thử tủ quần áo của người gác cổng. Đã bị khóa. Vậy nên cô đá nó từ bên trong. Cánh cửa, không thực sự chắc chắn, bị cong đi và bật mở. Cô đi vào và ngay lập tức nhìn thấy những gì cô cần. Một cái kệ lớn và nặng được kê ở một bên căn phòng. Dez cúi xuống và buộc đầu dây thừng quanh một chân giá. Cô đảm bảo nó chặt, và đáy kệ ngăn cản dây thừng đẩy trượt lên. Với sợi dây căng như thế này, Brutale sẽ bị treo cho đến khi ai đó đến thả ả ra.

Dez chộp lấy súng và lao xuống hành lang, buộc mình phải nhớ rằng Brutale cũng sẽ không bao giờ để cho cô sống cả.

Mace dừng lại bên cạnh cơ thể của một con linh cẩu bị treo. Hấn đứng lên bằng chân sau và hít ả ta. Hấn thấy mùi của Dez yếu ớt và biết cô đã làm điều này.

Hấn theo sau Smitty và Bầy của cậu ấy, nhưng ngừng lại ngay khi nhìn thấy những gì mà họ đang tìm kiếm.

Hành lang tách ra thành bốn hướng. Và họ ngửi thấy mùi của Dez ở tất cả.

Sissy Mae cử vài con cái trong Bầy xuống một đường hầm. Smitty cử vài con cái khác, gồm cả em gái hấn, và vài con đực xuống đường hầm khác.

Mace tiến một bước về phía đường hầm cuối cùng nhưng dừng lại khi hấn nhận ra có người đang quan sát hấn. Hấn thấy một cô gái nhỏ xinh đẹp, không hơn tám tuổi, nhìn chăm chăm vào hấn. Cô bé ngược lên nhìn con linh cẩu bị treo trên ống cống, sau đó quay lại về phía Mace, nở một nụ

cười chỉ có ở những con linh cầu non, và đột ngột quay ra gào thét, “Giiinnnnaaa!”

Khi thật! Mace và Smitty liếc nhau trao đổi, sau đó tính xuống đường hầm thứ tư.

Một con linh cầu đơn độc có thể gây ra thiệt hại vừa phải. Nhưng một tộc khoảng bốn mươi hay thậm chí là tám mươi thì sao? Hẳn phải đến chỗ Dez trước khi cô rơi vào giữa bọn chúng hoặc chúng thấy cô. Nếu không thì tất cả bọn họ đều chết.

Cô rẽ vào khúc quanh và phải đối mặt với một hành lang dài. Đúng là một mê cung điên rồ. Một mê cung đủ ánh sáng, và dễ nhầm lẫn. Mỗi một khúc quanh lại đưa cô đến với một hành lang dài. Chọn cái nào cũng dẫn cô đến một khúc quanh khác với một tập hợp các hành lang và cứ thế tiếp tục.

Chúa ơi, cô đang đâm đầu vào chuyện gì đây?

Cô dừng lại và hít một hơi. Ôi. Cô đã lạc rồi. Cô có thể thoát ra được bằng điện thoại của mình, nhưng cô đã đánh rơi nó trong con hẻm phía sau quán cà phê.

Cô hít một hơi nữa. Cô sẽ không hoảng sợ. Cô sẽ ra khỏi đây. Lần thứ một nghìn cô lắc tay trái của mình. Cổ tay của cô đã dịu xuống thành một nỗi đau mù mờ.

Dez di chuyển xuống hành lang khác. Cô ngạc nhiên trước sự yên lặng này. Nếu cô không biết có một câu lạc bộ ở phía trên cô... quỷ tha ma bắt, cô thậm chí không thể thấy tiếng ồn ào từ loa. Dường như tất cả các bức tường được cách âm.

Dĩ nhiên là, điều đó chẳng khiến cô thấy khá hơn chút nào. Bởi vì không ai có thể nghe thấy tiếng la hét của cô.

Cô đi đến khúc quanh khác và dừng lại. Xuống một hành lang dài, cô nghe thấy tiếng những người đàn ông đang tranh luận.

Cô di chuyển về phía âm thanh đồng thời kéo khẩu Glock ra khỏi bao da. Cô không biết cô sẽ tìm thấy ai, nhưng Dez chuẩn bị cho bản thân mình phải trở nên ngọt ngào như đường hoặc đe dọa sẽ thổi bay đầu họ. Bất cứ thứ gì có thể cho cô biến khỏi đây.

Cô đi theo giọng nói đó. Cơ thể cô căng thẳng, hai tay cô siết chặt khẩu súng đang từ từ thoát ra khỏi cơ thể cô. Cô dựa lưng vào tường khi tranh cãi trở thành bạo lực. Có ai đó chuẩn bị tổng phân ra khỏi mình.

“Làm đi! Làm đi!” một giọng nói trầm thấp gầm gừ.

Cô rẽ vào khúc quanh và nâng vũ khí lên. Dez nhanh chóng hiểu ra hoàn cảnh. Một người đàn ông cúi xuống, đôi bốt lớn đập lên vai anh ta và giữ anh ta ở yên đó. Chiếc bốt đó thuộc về Patrick Doogan. Cô nhận ra gã ngay lập tức. Một trong những người anh em ngốc nghếch của gã giữ một khẩu 45 nhắm vào phía sau gáy của nạn nhân. Người anh em thứ ba cúi bên cạnh anh ta, bàn tay thô thiển đang nắm tóc của nạn nhân, kéo anh ta ngẩng lên và nhổ vào khuôn mặt đẹp đẽ ấy.

Chết tiệt, khẩu súng săn của cô thậm chí cũng không giúp được gì vào lúc này. Cô cần khẩu M-16 của mình. Nhưng cô cũng không có nó.

Là một cảnh sát, cô cần phải hét lên “Giơ tay lên! Đặt hai tay ra sau gáy và tránh xa anh chàng đẹp đẽ đó mau!”

Khốn kiếp. Cô nhớ là Mace và Brutale đã di chuyển nhanh thế nào. Cô không có cơ hội với một trong ba người này.

Vì vậy, không hề báo trước, Dez bắn gã cầm súng. Viên đạn trúng vào vai gã, đánh hấn lùi về phía sau, khẩu súng bật ra khỏi tay gã. Hai gã còn lại bị giật mình và nhảy ra khỏi mục tiêu. Chúng đều được vũ trang, nhưng dù vậy vũ khí cũng không bị lộ ra, chủ yếu là chúng nhét vào phía trong trang phục.

“Tĩnh đi nào!”

Nạn nhân nhìn cô, và ngay lập tức cô nhận ra đó là Brendon Shaw.

“Đi thôi!”

Cô không thể tới được gần hơn, nhưng cô không chắc liệu việc cô yêu cầu có được hay không. Bị đánh đập nghiêm trọng, anh ấy chắc hẳn là đã chống trả. Nhưng dù có xoay sở đủ mọi cách để đứng lên anh ấy vẫn vấp ngã vào cô.

“Tiếp tục nào.”

Anh ấy nghe theo cô. Dez lùi lại, đôi mắt cô dán chặt vào mắt Patrick Doogan.

“Tao sẽ tìm ra mày, con chó cái. Tao sẽ tìm được mày, làm nhục mày rồi giết mày.”

Dez không buồn trả lời gã. Tại sao ư? Cô biết gã có ý đó. Thay vào đó, cô liên tục lùi lại, cho đến khi tới khúc quanh. Cô nắm lấy áo khoác Shaw và kéo anh đi, nhưng anh ấy vẫn không chịu đi.

Cô quay lại và lập tức ngừng thở. Tất cả bọn họ đều nhìn cô bằng đôi mắt nâu lạnh lẽo.

Một con linh cầu bất thành linh xuất hiện từ phía sau. Những con khác tách ra nhường đường cho cô ta qua. Cô ấy tiến về phía Dez và đứng trước mặt cô. Thi thể một con linh cầu đã chết ở trong miệng cô ta, dây thừng vẫn quấn quanh cổ họng ả.

Cô biết đây là Gina. Đặc biệt là khi cô ấy nhổ xác chết dưới chân Dez.

“Nói với tôi là cô đã không làm điều đó đi,” Shaw thì thầm, rất có thể vì anh ấy đã mất quá nhiều máu.

“Tôi thực sự mong là tôi có thể.”

“Chết tiệt.” Anh ta cố đẩy cô ra phía sau mình. Những cử chỉ anh hùng không ngờ đến từ kẻ mà cô đã gọi là “kẻ giàu có đáng ghét” trong đầu mình từ khi anh ta có cuộc đàm thoại với bộ ngực của cô vào buổi tối hôm trước.

Cô đánh giá cao nỗ lực bảo vệ cô của anh ấy, nhưng chúng đã vượt ra ngoài điều đó rồi. Thực ra, cụm từ “hoàn toàn chết tiệt” cứ quanh quẩn trong đầu cô.

Dez chộp lấy áo khoác của Shaw và lùi lại một bước, nhưng anh em của Doogan đang tới gần phía sau cô. Cô nhanh chóng nhận ra sự tuyệt vọng đã nhanh chóng áp đảo cô khi cô bị mắc kẹt giữa hai nhóm này. Cả hai đều muốn nhìn thấy cô chết.

Dĩ nhiên... họ là kẻ thù số một. Và không chỉ vì họ là sư tử và linh cầu. Mà còn vì lý do chung khác nữa.

Dez bước lên phía trước Shaw. “Gina.” Con linh cầu đầu đàn nhìn cô cẩn thận, chờ đợi cô bỏ chạy. Chờ đợi để được sẵn theo cô. “Cô muốn biết kẻ nào đã giết người đàn ông của cô không.” Dez lùi bước và chỉ vào ba người đàn ông ở phía sau mình. “Chính là họ.”

Gina Brutale dán mắt vào Patrick Doogan. Hắn không thể che giấu sự thật. Không phải bất cứ ai trong số chúng. Nanh của hắn mở rộng khi hắn và các anh em của hắn lùi lại. Gina nhìn hắn trong giây lát, từ từ nhận thức được rằng bọn chúng đông khủng khiếp. Cô ta mở miệng và tuôn ra âm thanh làm đông máu của Dez và khiến cô muốn khóc. Nó nghe gần như là tiếng cười vậy, nhưng chắc chắn không phải.

Doogan và các anh em của gã bỏ chạy khi lũ linh cầu xông vào chúng.

Hai nhóm biến mất ở khúc quanh, sau đó cô nắm lấy áo khoác của Shaw và buộc người đàn ông bắt đầu chạy theo hướng ngược lại. Shaw đã mất khá nhiều máu, nhưng cô không quan tâm điều đó. Anh ấy sẽ mất nhiều hơn nếu những con sư tử đã bỏ đi hoặc đâm máu vượt qua lũ linh cầu và tìm kiếm họ lâu hơn.

Dez có thể đã nghe thấy cuộc đụng độ dữ dội ở phía sau mình. Theo ước tính của cô thì ba con sư tử đực đấu khoảng ba mươi hoặc bốn mươi con linh cầu. Ồ, chúc may mắn.

Tất nhiên, có một vấn đề nhỏ về đường ra. Cô vẫn không biết phải làm gì để ra khỏi đây.

Thật là tuyệt, Dez. Cô liếc nhìn Shaw. Anh ấy trông không ổn lắm.

“Anh có thể đưa chúng ta ra khỏi đây không?” Khi anh ấy dừng lại và quỳ xuống, cô đoán chắc điều đó có nghĩa là không rồi.

“Anh Shaw, tôi cần anh đứng dậy. Ngay bây giờ.”

Anh ta lắc đầu. “Tôi không thể.”

“Tôi không thể công anh được, Shaw.”

“Cứ để mặc tôi. Đi đi.”

Hiện giờ, anh ta vẫn cố gắng trở thành anh hùng nữa. Cứ như là cô có thời gian cho điều đó vậy. “Tôi không thể bỏ anh lại đây, Shaw.” Chúa ơi,

cô thực sự đã quay trở lại trạng thái chiến đấu. Vâng, ít nhất là cô đã không ngã xuống.

Cô nghe thấy âm thanh tranh giành nhau trên sàn bê tông. Nhớ lại sự lười biếng khi cô cắt móng chân cho con chó của mình, cô biết âm thanh đó. Cô cúi xuống, tay cầm súng giữ vững trên đầu gối. Cô giật mạnh ngón tay bóp cò kịp thời và hơi thở trở nên run rẩy.

Không phải là linh cầu. Là một con sói.

“Sissy Mae?” Con sói kêu ăng ăng đáp lại. “Tôi bị lạc còn anh ấy sắp hết hơi rồi.”

Họ nghe thấy tiếng thét lớn, tiếng gầm rống, và tiếng tru đáng ngại như tiếng cười cuồng loạn.

Sissy Mae quay đầu lại và tru lên. Cô ấy gọi cho Bầy của mình. Dez chộp lấy cánh tay của Shaw. “Dậy nào, Shaw. Chúng ta cần đi tiếp.”

Anh ấy cố gắng hết sức, kéo cơ thể của mình lên, dùng bức tường làm chỗ dựa. Một lần nữa đứng trên đôi chân run rẩy của mình, Dez kéo Shaw qua Sissy Mae. Cô ấy rẽ vào khúc quanh có sáu con sói được cô giao nhiệm vụ trước đó. Cả hai dừng lại và biến hình thành con đực.

Những người đàn ông khóa thân. Cô lắc đầu. Không, không có thời gian cho tất cả những thứ cường tráng này. Thành thật mà nói, chuyện quái gì đang xảy ra với cô thế?

“Anh ấy không làm được. Giữ anh ta đi.” Họ chộp lấy Shaw và kéo anh ta đi. “Sissy Mae, đi nào!”

Sissy theo sau mấy người đàn ông. Trong một vài phút, cô nghe thấy tiếng móng chó gõ vào nền bê tông khi họ đuổi kịp cô.

Sau vài lượt, họ đã tìm thấy lối ra mà Dez từng đi qua. Những con sói kéo Shaw lên cầu thang. Cô nghe thấy nhiều tiếng chạy hơn. Là động vật, không phải con người, đang di chuyển về phía họ.

Cô chìa súng. “Sissy, đi mau!” Sissy chạy nhanh lên lầu khi nhiều con sói hơn đến từ hành lang khác. Tất cả bọn họ đều di chuyển qua cô và lên cầu thang. Đó là lúc cô thấy chúng. Lũ linh cầu đã trở lại. Không phải tất

cả, nhưng cũng khá nhiều. Bao gồm cả những con đấm máu. Cô đếm nhanh. Không. Cô không đủ đạn cho tất cả bọn chúng.

Rồi đột nhiên, một con sư tử và một con sói trượt ra trước mặt cô. Mace gầm lên một tiếng làm tất cả những con linh cầu tắt hẳn những âm thanh ăng ăng kỳ cục, chạy như bay qua lại, dường như tìm kiếm đường đến chỗ cô. Mở một đường mà chúng có thể chạy.

Smitty gầm gừ, răng nanh của anh ấy lóe lên khi đớp về phía những con linh cầu trước mặt mình.

Mace lùi lại một bước, đẩy cô về phía cầu thang bằng cơ thể mình. Nhưng trước khi Dez có thể chạy bán sống bán chết ra khỏi đó thì lũ linh cầu đã đến từ hành lang khác. Lý do duy nhất chúng dừng lại là bởi vì cô chĩa súng vào chúng.

Đây không phải là điều tốt. Tại một vài nơi, lũ linh cầu sẽ xông ai đó trong số họ, và rất có thể là thế.

Dez tuyệt vọng tìm kiếm một lối thoát khỏi nơi này và sẽ tha mạng cho tất cả bọn chúng, khi cô nhận ra Gina cùng lũ linh cầu tiến lại từ từ ở phía khúc quanh với cơ thể của chị gái vẫn ở trong miệng cô ta. Một con linh cầu đứng cạnh cô ta tuôn ra tiếng gọi lớn, và những con linh cầu khác đang thách thức Mace cùng Smitty quay lại và tính đi đường khác. Những người đang đối mặt với cô, đơn giản chỉ là đang bỏ chạy.

Cứ như vậy nó đã chấm dứt.

Gina nhìn Dez, gửi một thông điệp rõ ràng. Cô ta sẽ để cho Dez đi vì cô đã giúp cô ta. Cô đã đưa ra thứ duy nhất giữa Gina và sự kiểm soát tuyệt đối của gia đình Brutale và cho cô ta biết những kẻ đã giết người yêu của mình.

Gina quay đi và chạy xuống hành lang, thi thể chị gái cô ta y như một chiếc cúp vậy.

Được rồi. Cô quay người và định đi lên cầu thang. Khi cô thoát ra, đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cô từ phía sau và đẩy cô vào con hẻm.

Cà phê rang, bánh nướng xốp, nước thải cống, và một cơn mưa ánh sáng là tất cả mùi vị đang tấn công cô. Cô muốn hít thật sâu và tận hưởng không

khí lạnh này, nhưng bàn tay giữ lấy cô một cách đột ngột bắt đầu nghiền nát cô. Nếu cô không nhận ra cơ thể gắn liền với cánh tay ấy, cô có thể đã hoảng sợ rồi.

Nhưng cô không thờ nổi.

“Tôi nghĩ là cậu đang giết cô ấy đấy, Mace.”

“Được rồi.” Hăn kéo cô lại gần và vùi mặt vào tóc cô.

Dez tuyệt vọng vẫy Smitty. Khác với “con người” em gái anh ấy, Smitty vẫn khóa thân. “Giúp tôi,” cô thúc giục.

“Nào, cứng, cứng mong đợi gì? Cứng làm chúng tôi lo lắng đến phát ốm.”

“Điều đó chẳng giúp gì cả,” cô kêu the thé.

Cửa đóng sầm lại và cuối cùng Dez cũng cảm thấy an toàn.

Sissy Mae lắc đầu khi đưa quần áo cho anh trai mình. “Tôi nghĩ họ có vài con sư tử khác. Tôi đã nghe thấy chúng.” Khi mặc quần áo xong, Smitty tặng cho Sissy một cái ôm đầy tình anh em.

“Đó không phải vấn đề của chúng ta. Mà em làm tốt lắm, em gái.”

Cô gái trông rất hạnh phúc với lời khen của anh trai mình. Hay chỉ là nhìn thấy cô ấy sáng lên vì Dez không thể nào mà thờ nổi!

“Vẫn đang chết!”

Mace cuối cùng cũng thả cô ra, và để cô lấy một ngụm không khí lớn. Hăn xoay cô lại đối diện với mình. “Chỉ vậy thôi! Không được giúp đỡ những đứa trẻ lạ mặt mà em không biết.”

Dez buông anh ra, hơi thở của cô hỗn hển, hoocmon adrenalin cuối cùng đã rời khỏi cơ thể cô rồi. “Anh điên à? Em là cảnh sát. Nếu những đứa trẻ cần em, em sẽ giúp chúng. Thế nên bỏ những ý nghĩ chết tiệt ra khỏi đầu anh đi.”

Mace hít một hơi thật sâu khi đôi mắt vàng của anh nhìn chăm chăm vào cô. Một lát sau, “Được. Nhưng lần sau đảm bảo là chúng không có nanh đấy.”

Dez cười toe toét. “Đó là điều em có thể làm được.”

Dez mở mắt ra. Rồi lại nhắm mắt lại. Cô sẽ không bao giờ uống bất cứ thứ gì có dính dáng tới “ánh sáng của Chú Willy” nữa. Đầu cô rung lên. Cô không biết mình đang ở đâu... hay cánh tay của ai hiện đang bao quanh cô nữa.

Cơ thể đằng sau cô nhích lại gần hơn và kêu rừ rừ. Trong khoảnh khắc đó, đầu óc cô trở nên rõ ràng, và cô biết là Mace ôm mình. Cô mỉm cười. Đúng là một đêm. Trong tất cả những năm làm Hải quân và cảnh sát, cô chưa bao giờ trải qua bất kỳ điều gì giống như thế trước đó. Và thực tế là cô còn sống sót... ừm, cô thấy khá ấn tượng với bản thân mình. Nhưng đêm ấy không chấm dứt ở đó.

Khi rời khỏi câu lạc bộ, họ đưa Shaw đến bệnh viện trung tâm trị chấn. Hình như là thuộc quyền sở hữu và điều hành bởi những người biển hình, đó là nơi duy nhất thực sự có thể chăm sóc cho người đàn ông bị thương nặng ấy... hoặc... bất cứ điều gì khác. Bầy sói và Mace sẵn sàng để Shaw ở phòng cấp cứu và thực hiện xong nghĩa vụ với anh ta, nhưng Dez không thể làm thế, và vì một lý do không rõ Sissy không cho phép điều đó.

“Chúng ta không thể bỏ anh ấy được,” Dez tranh luận. Không phải vì sự anh hùng của anh ta trong hầm Chapel. Tất nhiên, tình cảm đột ngột của cô đã tạo ra tiếng hít vào đầy khó chịu từ Mace và cái nhìn vô hồn từ Bầy sói. Nhưng cuối cùng, họ đã thấy một mặt khác của cô. Vì vậy, họ ngồi quanh

phòng chờ, trò chuyện, ăn uống, và... ừm... chờ đợi. Cô thậm chí còn chụp x-quang cổ tay và băng nó lại. Chỉ bị bong gân thôi. Không bị thiệt hại lớn.

Dez thấy thích Bầy sói của Smitty và Sissy Mae ngày càng nhiều khi cô tìm hiểu họ. Họ ngọt ngào và quyến rũ như những người miền Nam mà cô biết. Và có vẻ họ cũng chịu đựng Mace đủ rồi. Ngay sau đó hấn gầm lên với Smitty khi hấn thấy Dez đang gãi điểm hạnh phúc của anh ta.

Cuối cùng, em họ của Mace, Elise, đã tới phòng chờ. Hóa ra cô ta là người phụ nữ duy nhất của Đoàn sư tử Llewellyn ở đó vào cái đêm mưa gió, lạnh lẽo ấy. Sissy Mae và Smitty dường như chết lặng bởi sự thiếu quan tâm từ những người phụ nữ khác, nhưng Mace chẳng ngạc nhiên chút nào. Cuối cùng, bác sĩ bảo với họ là Shaw sẽ sống sót. Elise biến mất sau đó, và phần còn lại của họ là quay trở về khách sạn giàu có của Bầy sói.

Đã đến lúc dành cho nhậu nhẹt. Cô thực sự không nên uống. Dez biết rõ. Do đó, hình xăm trên mông cô đã bị cô xóa đi cách đây vài năm rồi. Dĩ nhiên, bây giờ khu vực đó có một vết cắn của một con sư tử to lớn.

Ít nhất là trong thời gian này, Mace đã chắc chắn cô không làm bất cứ điều gì quá đau đớn ngu ngốc. Hấn chỉ đơn giản là không cho bất cứ ai ở gần cô.

Giờ đã là sáng hôm sau. Cô vẫn còn mặc áo ôm không dây. Cơ thể của cô vẫn còn đau vì vụ lộn xộn đêm hôm trước. Cổ tay cô điên cuồng gào thét với cô “cắt bỏ tôi đi”. Nhưng cô đã có Mace. Cô thực sự không thể yêu cầu một món quà Giáng sinh nào tốt hơn thế. Quỷ tha ma bắt, ai có thể chứ?

Cô thở dài và rúc sát vào hấn hơn. Một bàn tay của hấn nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô khi hấn vẫn đang ngáy. Khi cô vừa nghĩ rằng thật là ngọt ngào vì anh chạm vào cô ngay cả trong giấc ngủ của mình, thì bàn tay anh từ từ di chuyển thấp hơn. Dez nhướn mày. Con mèo gian xảo này.

Cô dùng cả hai tay chộp lấy bàn tay anh để ngăn chặn nó. Và bàn tay kia cũng bắt đầu chuyển động. Tiếng cười khúc khích không thể kiểm soát được. Chúa ơi, cô không còn trẻ để mà cười khúc khích nữa.

Họ cố gắng yên lặng bởi vì họ ở trên sàn nhà cùng với Bầy sói của Smitty trong buồng chính của anh ta - với một số loại đồ uống, một ít đã

khiến cho cô quay trở lại giường của mình. Sau đó, Mace đẩy cô ra sau. Anh ghì tay cô trên đầu và ngả vào người cô.

“Đừng, Mace Llewellyn,” cô thì thầm dữ dội.

“Đừng gì cơ, em yêu?”

“Xuống khỏi em mau, Mace.”

“Không đời nào. Anh tìm được nơi anh thích rồi.”

“Em sẽ hét lên đấy.”

“Họ sẽ chỉ nghĩ là em đang thoải mái thư giãn thôi.”

Dez gầm gừ. “Em sẽ hét to lên đấy.”

Đó là khi họ biết những con sói đã hoàn toàn tỉnh táo.

Tất cả bọn họ đều cười phá lên.

“Chúa ơi, Mace. Cậu sẽ để cô ấy đi chứ?”

Sissy Mae kéo rèm khách sạn. Ánh sáng chiều tràn ngập căn phòng, và mọi tất cả mọi người đều rên rỉ trừ Mace. Hấn vẫn tập trung vào Dez, mắt nheo lại. Cô đã có được hấn và cả hai người biết điều đó.

Sissy Mae tặc tặc lưỡi với hấn. “Thành thật mà nói, mấy con mèo nhà anh không tốt đẹp gì cả. Hành hạ một cô gái như thế.”

“Em đang đùa, đúng không, Thiếu nữ?”

“Sao anh lại thô lỗ thế, kẻ đáng...”

“Nào, Sissy Mae,” anh trai cô ấy đã cảnh báo khi kéo cơ thể to lớn, dài ngoẵng của mình lên một trong những chiếc ghế da. “Đừng chú tâm vào những giận dữ của Mace thế. Em biết cậu ấy chưa bao giờ yêu đương trước đó mà.” Smitty nhìn thẳng vào bạn mình đầy thách thức bằng đôi mắt màu nâu sẫm. “Giờ cậu có rồi nhỉ, anh bạn?”

Hấn sẽ giết cậu ta. Giáng cậu ta xuống và xé toạc cậu ta từ ruột đến họng. Phải. Hấn yêu Dez, nhưng dù vậy hấn không muốn nói với Dez điều đó. Không được khi thể xác cô lưỡng lự mỗi khi hấn tới gần.

Khi thật, bạn gọi em gái của một người đàn ông là Thiếu nữ quý cô và họ phải đề phòng hết sức.

Hắn nhìn Dez. Vâng. Đúng là thế. Trong đôi mắt xám xinh đẹp kia. Sự hoảng sợ. Lần duy nhất mà người phụ nữ này hoảng sợ. Bất cứ khi nào nó liên quan đến hắn và cảm xúc của hắn dành cho cô.

Sissy Mae đẩy hắn ra khỏi Dez. Anh lăn ra khỏi cô, hai chân duỗi ra, phần thân trên của hắn nâng lên bằng khuỷu tay. Sissy giúp Dez đứng lên.

“Nào, em yêu. Chúng ta gọi bữa sáng đi.”

“Ý em không phải là bữa trưa hả, em gái?” Smitty vừa hỏi vừa vươn vai và ngáp.

Mace chờ cho những người phụ nữ quay trở về phòng của Sissy, sau đó hắn trừng mắt nhìn bạn mình. “Vâng, cảm ơn cậu rất nhiều!”

“Đừng làm âm lên với tôi, cậu bé. Cậu gọi em gái tôi là Thiếu nữ. Chỉ có tôi mới có thể giải thoát được điều đó. Hơn nữa... cậu yêu cô ấy mà. Cậu tự thể hiện nó ra đấy chứ.”

Mace rơi trở lại sàn nhà. “Tôi biết,” hắn than vãn.

“Chúa ơi, Mace. Mẹ chúng tôi đã đúng. Cậu giống sói hơn là mèo đấy. Gắn bản thân mình vào một người và thế thôi.”

“Mèo tự gắn mình vào một người.” Hắn ngẩng đầu lên để trừng mắt với Smitty. “Chỉ là chúng tôi không để họ biết thôi.”

Smitty cười khúc khích. “Nghĩ là tôi thổi phồng lên, phải không?”

“Trời ơi, Sissy Mae. Tôi sẽ làm cái quái gì đây?”

“Người dân New York các chị chắc chắn là chửi rủa rất nhiều.”

“Tôi vốn không thể, nhưng Mace cứ lôi cô gái Bronx tức giận trong tôi ra.”

“Chị biết chị định làm gì đúng không, Dez? Chị sẽ yêu anh ấy và nghĩ về anh ấy cả ngày.” Sissy Mae nhẹ nhàng tháo băng trên cổ tay bị bong gân của Dez.

“Đây được coi là phun ra... đúng không?”

“Ờ, nếu chị là một cái móc của một trong những cơ sở thì đó là điều có thể. Nhưng chị là Desiree MaceDermot tuyệt vời. Là tình yêu đích thực của Mace. Nếu chị hỏi em...”

“Và tôi không.”

“Nhưng nếu chị làm thế, em sẽ nói rằng anh chàng đó đã chờ đợi chị cả đời rồi.”

“Hình như cô là kiểu người lãng mạn, đúng không?”

Sissy Mae mỉm cười. “Em không lãng mạn chút nào, cưng à. Em là một người thực tế. Và là một người tốt. Em biết những gì em thấy khi nó ở ngay trước mắt em. Và toàn bộ cơ thể chị rung động khi ở xung quanh người đàn ông đó.”

Mace không biết có chuyện gì giữa Sissy Mae và Dez nhưng đột ngột Dez không nhìn hấn. Họ ăn cả nửa buổi và Dez nói chuyện với Sissy Mae suốt thời gian này. Họ xem Câu chuyện Giáng sinh, và Dez tựa vào hấn nhưng vẫn không nhìn hấn.

Cuối cùng thì hấn không thể chịu đựng được nữa. Hấn trượt tay xuống quần của cô.

Dez phát ra một âm thanh nhỏ và bắt đầu dụi mắt bằng khớp ngón tay.

“Mọi chuyện ổn chứ, cưng?” Sissy hỏi bằng tất cả sự tinh tế của... ờ, của một con chó sói. “Có cần thứ gì không?”

“Không. Tôi ổn.” Ngoại trừ việc giọng nói của Dez đã lên quăng tám. Âm thanh kỳ lạ cùng với tiếng loạt xoạt khó chịu mà cô thường thoát ra.

Khi Sissy quay trở lại xem TV, Dez đập khuỷu tay vào lòng Mace, nhưng hấn không làm gì hơn ngoài càu nhàu.

Cô dựa vào tai hấn. “Bỏ tay anh ra khỏi em.” Mace lắc đầu và nhẹ nhàng chà xát cô bằng móng vuốt chưa cắt của mình. Cô huých khuỷu tay vào lòng hấn lần nữa. “Cắt đi.”

“Để anh.”

Cặp đôi cúi xuống khi những con sói bắt đầu ném giấy về phía họ.

Sissy cười với bạn mình. “Hai người tốt hơn là đi thôi. Trước khi nó trở thành trận chiến của mèo.”

Tốt. Đó chính xác là những gì Mace muốn. Hấn rút tay ra khỏi Dez và kéo mạnh người phụ nữ này đứng lên. Hấn chỉ đủ thời gian để chộp lấy áo

khoác của cô trước khi lôi cô ra khỏi phòng khách sạn và đi về phía thang máy. Sissy Mae gào to cái gì đó về việc mua sắm sau Giáng sinh, điều cuối cùng hẳn nghe được trước khi cửa đóng.

Dez quan sát Mace lôi cơ thể to lớn, không bị hư hại gì của mình ra khỏi xe taxi. Hơi thở của cô đóng băng, ngực của cô siết chặt, và nhìn thấy những điều mà các xơ sẽ không bao giờ chấp nhận chạy qua đầu. Cô quay đi và bắt đầu bước vào nhà trong khi Mace trả tiền xe taxi. Có lẽ ít ra cũng có một lần cô có một kỳ nghỉ tuyệt vời. Ít nhất cô sẽ thực sự có được một vài lần quan hệ trong ngày lễ để thay đổi một chút. Cách Mace nhìn cô chăm chăm trong taxi - cô càng quả quyết cô sẽ có một ngày lễ tình dục. Có lẽ họ sẽ có thêm niềm vui trên cầu thang của cô.

Dez đi bộ lên hàng hiên và mở khóa. Cô đi tới mở cửa trước khi Mace tới gần phía sau cô. Hẳn hôn cổ cô, cánh tay vòng quanh eo cô ôm thật chặt, kéo cô vào gần cơ thể ấm áp của hẳn.

Khi hẳn kêu rừ rừ trong tai cô, cô tưởng mình có thể bất tỉnh luôn được.

“Chúng ta phải gặp gia đình em vào lúc 5 giờ.”

“Giờ đã là bốn rưỡi rồi. Cha mẹ em sống ở Queens. Chúng ta sẽ gọi cho họ và nói với họ rằng em có công việc hoặc gì đó.”

Hẳn đặt tay lên tóc cô và kéo đầu cô lại. “Kế hoạch tốt đấy. Vì tất cả những gì anh muốn ngay bây giờ là đưa em lên lầu và khiến em mệt lử đến mù luôn.”

Dez cười, nhưng ngừng lại khi hẳn không nói tiếp. “Ừ... Em thực sự cần thị lực của mình.”

“Đừng lo. Đó chỉ là tạm thời thôi.”

Hẳn hôn cô, và Dez nhận ra rằng Sissy Mae một lần nữa lại đúng. Toàn bộ cơ thể cô rung lên bởi sự đụng chạm của hẳn. Nhất là khi hẳn mở khóa kéo áo khoác của cô và bàn tay to lớn trượt trên làn da của cô.

Cô không biết phải xử lý thế nào trước khi cô đi đến hiên nhà. Vậy là lạc lối trong Mace, thậm chí cô cũng không nghe thấy tiếng cửa trước nhà mình mở ra.

“Chúng ta tự hỏi khi nào thì các con sẽ đến đây.”

Dez bật dậy khi nghe thấy giọng nói của cha cô, đầu cô đập vào đầu Mace.

“Ôi!”

“Cha!”

Dez nhìn cha mình. Không. Ông không hài lòng rồi. Cô đã cố gắng lôi mình ra khỏi Mace, nhưng hăn lại nắm cô chặt hơn. Áo khoác của cô che tay của hăn, nhưng cha cô không phải đồ ngốc. Ông biết Mace đang táy máy đặt tay lên ngực cô và hăn sẽ không để cho cô đi.

“Vui vẻ với con gái tôi ở đó chứ, cậu bé?”

“Thật ra mà nói...”

Trước khi hăn có thể hoàn thành câu nói đó, Dez đã huých khuỷu tay của mình vào bụng hăn.

Có lẽ cô làm cho khuỷu tay mình đau hơn bụng của hăn, nhưng nó làm hăn bất ngờ, cho cô có cơ hội thoát ra khỏi sự kìm kẹp đáng ghét của hăn trên ngực mình.

Dez tặng cha mình một cái ôm ấm áp.

Ông cũng ôm lại cô. “Chúc mừng Giáng sinh, niềm vui của cha.”

“Cha cũng vậy.” Cô lùi lại. “Sao cha lại ở đây?” Trong một giây cô không thể tin được rằng cha cô bỏ lỡ bữa tiệc Giáng sinh với con cháu mình. Thậm chí cả với cô.

“Khi mẹ con không thể theo dấu hai đứa, bà ấy đã nghĩ con có thể cố nói dối theo cách nào đó.” Dez co rúm người. Chết tiệt. Cô không thể qua mặt mẹ cô bất cứ điều gì. Người đàn bà ấy luôn luôn biết cô con gái mình đang mưu toan cái gì. Luôn luôn là thế. “Vì thế bà ấy quyết định chuyển tất cả tới đây.”

Dez chớp mắt. “Chuyển cái gì tới ạ?”

Ông bước lùi lại và một trong những cháu gái của cô chạy lên. “Dì Dez, Dì Dez!”

Dez nuốt sự hoảng sợ đang dâng lên trong cổ họng mình. Ôi, tệ thật. “Chào Lucy. Cô gái của dì thế nào?”

Cô bé sáu tuổi mặc bộ đồ Giáng sinh đẹp nhất. Váy của cô bé có lẽ mắc hơn cả bộ Desert Eagle mà Dez đã mua từ vài năm gần đây. “Tốt ạ. Những gì mẹ nói có đúng không ạ?”

“Gì cơ, cháu yêu?”

“Dì có vấn đề với nam giới?”

Dez gặm gù. “Tốt nhất là cháu có thể bảo mẹ mình đi...”

“Ok, để sau đi!” Mace lấy tay che mặt cô trong khi cha cô kéo cô bé trở lại trong nhà.

Khi cha cô kéo cô bé đến một khoảng cách an toàn, Dez kéo tay Mace ra.

“Em đi đây.” Dez cố đẩy hẳn ra nhưng hẳn chặn lối đi bằng cơ thể đẹp đẽ mà cô sẵn sàng chào đón theo cách riêng của mình. Gia đình chết tiệt!

“Em không thể bỏ đi được. Gia đình em ở đây là vì em.”

“Đó là lý do em rời đi đấy.”

Mace lần theo đường nét trên cằm cô bằng một ngón tay lớn và dài. “Ở lại. Vì anh.”

“Em thà nhai thủy tinh còn hơn.”

“Nhưng khi họ rời đi đêm nay, anh có kế hoạch cho em và cơ thể nhỏ nhắn nóng bỏng của em.”

Dez cắn bên trong miệng. Đồ khi. Hẳn đang sử dụng tình dục để dụ dỗ cô ở lại địa ngục này. Và khốn kiếp nếu như nó không hoạt động. “Thế à? Như là gì nào?”

Hẳn ghé xuống tai cô và kêu rừ rừ. Khốn kiếp nhưng cô lại yêu mỗi khi hẳn kêu rừ rừ thế.

“Xin chào, em trai.”

Toàn bộ cơ thể của Mace siết chặt. Dez nhìn qua vai mình vào mắt Missy Llewellyn.

Thật bất ngờ, cô không còn quan tâm đến việc rời đi sớm nữa.

“Chị đang làm cái quái gì ở đây thế?”

“Không giống Giáng sinh lắm nhỉ, em trai.”

“Đừng gọi em như thế nữa.”

Mace không thể tin được. Sao chị ta lại ở đây? Mà vấn đề là, tại sao cả bốn người chị của hắn đều ở đây? Chính xác thì địa ngục đến Trái đất khi nào vậy?

Dez quay lưng lại với hắn và nhìn đến Missy. “Nào, nào. Missy Llewellyn. Ở nhà của tôi. Tôi cảm thấy thật may mắn.”

“Thì cô cũng nên thế,” Missy hất cằm đầy ngạo mạn.

“Làm thế quái nào mà chị biết đường tới đây,” Mace bắt bẻ.

“À đúng rồi. Bà MacDermot liên lạc với thư ký của chị và nói em sẽ có bữa tiệc Giáng sinh ở nhà bà ấy. Bà ấy cảm thấy Giáng sinh thực sự là thời gian dành cho gia đình, chúng ta nên tham gia cùng tất cả các em. Và làm sao chị có thể từ chối lời đề nghị đó chứ?” Cô ta quan sát em trai mình kỹ càng. “Rất vui được gặp em tương đối không bị tổn hại sau lễ hội đêm qua.”

Đúng vậy. Hắn có thể giết chị ta, nhưng mà có thể làm mất vui – món quà cho buổi tối.

Sau đó, Missy quay sang dùng ánh mắt vàng nhìn Dez. “Trang phục đẹp đấy, Thám tử. Bí mật tới câu lạc bộ linh vật à?”

Dez gầm gừ. “Sao cô không thôi...” Mace lấy bàn tay che khuôn mặt Dez lại. Trời đất, khi cô ấy tới Bronx, cô thực sự trở thành Bronx.

Rachel xuất hiện phía sau Missy. “Có chuyện gì vậy, Missy? E rằng bộ ngực nhỏ bé của cô không thể giữ ở trên áo đó được đâu?”

Dez nhìn lướt qua Mace. Hắn có thể đọc được cô dễ dàng bây giờ, và việc chị cô đột ngột nhảy vào để bảo vệ cô khỏi Missy - điều này có thể là một cú sốc lớn dành cho thám tử cứng rắn của hắn.

Missy quay lại trừng mắt với Rachel. “Ồ, tôi thấy cô có thể đưa cô gái Bronx ra nhưng không thể lấy chất Bronx ra khỏi cô ta đâu.”

Bất ngờ là Lonnie đứng lên cạnh chị mình. “Chà. Hãy nhìn vào đường nét trên mặt cô kia, Missy. Tựa như sự cay đắng của cô chỉ cần đào vào và

ở trong đó luôn ấy.”

Allie, chị thứ hai của Mace, đứng bên cạnh Missy. “Ừm, tôi nghe nói cô sẽ trở thành công tố viên hả, Lonnie. Có phải rất khó khăn khi kết án tất cả những tên bạn trai cũ của cô trước đây không.”

Rachel và Lonnie nhìn nhau trong khi hai người chị cùng cha khác mẹ còn lại của Mace đi đến đứng bên cạnh Missy và Allie.

Không. Chuyện này thực sự không ổn rồi.

Dez kéo mình ra khỏi Mace. “Em sẽ đi thay bộ quần áo này trước khi họ đổ máu.”

Cô bước lên cầu thang. Người lớn nhà MacDermot quay trở lại phòng, một đứa bé mới tập đi trong vòng tay của ông. Cựu Hải quân kiên định và vẫn cắt kiểu tóc thể thao gọn gàng. Hình xăm Hải quân trên cả hai cánh tay của ông. Niềm tự hào cho bố mẹ ông, được viết rõ trên khuôn mặt người đàn ông ấy. Tuy nhiên, ở thời điểm này, hai nhóm chị gái đã lao vào một cuộc đối đầu khá xấu xí khiến Mace cảm thấy như trở lại lúc mười bốn tuổi lần nữa.

“Đúng là những người phụ nữ cứng rắn.”

Mace gật đầu. “Xin lỗi ngài vì chị em của tôi.”

“Chẳng có lý do gì để xin lỗi cả. Dez không thể kiểm soát Lonnie và Rachel và nhận ra không thể cố.”

“Là vì cô ấy tuyệt vời.”

Đôi mắt màu xám với những đốm xanh đậm quay sang nhìn chăm chăm vào Mace. “Cậu có thực sự quan tâm đến con gái tôi không, Llewellyn?”

Gần như không nhận ra rằng mình đã làm điều đó, tay của Mace để ra sau lưng. Hai chân hấn chống lên vững chắc. Ở xung quanh người đàn ông này khiến hấn cảm giác giống như cần phải báo cáo với cấp trên trước khi màn đêm kết thúc. “Vâng, thưa ngài. Nhiều hơn bất cứ điều gì tôi từng quan tâm.”

“Tốt. Bởi vì nó rất đặc biệt. Dĩ nhiên, tất cả con gái của tôi đều thế. Nhưng Dez... Dez là...”

“Tôi hiểu, thưa ngài.” Mace nhìn vào đôi mắt ông, đó chính xác là đôi mắt của con gái ông ấy. “Tôi thực sự hiểu. Tôi đã luôn biết điều đó.”

Ngài MacDermot dường như thả lỏng hơn một chút khi gạt đầu. “Tốt.” Ông ấy hít một hơi thật sâu, giống như đã chuẩn bị trước cho mình một cuộc chiến. “Ô, và cậu có thể để Dez biết là tôi đã khóa chốt an toàn tất cả các khẩu súng của nó và để ở tủ quần áo trên lầu nhé.”

Mace nhăn mặt. Họ đã quên tất cả các loại vũ khí, cô giấu chúng xung quanh nhà và với những đứa trẻ xung quanh... “Chúng cháu quên mất.”

“Đừng lo. Tôi biết từng cái và mọi nơi mà con gái tôi giấu súng của nó. Quý tha ma bắt, tôi đã tặng nó hầu hết số đó.”

Người đàn ông nở một nụ cười lớn, ôm chặt cậu bé trong vòng tay mình và bước về phía nhà bếp.

Cuộc chiến vẫn tiếp tục bùng nổ. Điều này có thể dễ dàng trở nên xấu xí. Nhưng Mace có những thứ khác trong ý nghĩ của hắn. Hơn nữa, hắn thấy mẹ Dez hành động. Nếu mọi chuyện chuyển biến xấu đi, hắn không nghi ngờ việc người phụ nữ nhỏ bé này có thể và sẽ đá vài cái.

Trong lúc này, Mace đã leo lên cầu thang sau người phụ nữ của hắn.

Dez lấy chiếc quần thể thao và áo Hải quân ra khỏi tủ quần áo để lên trên nhà vệ sinh khép kín và nhìn mình trong gương. Cô đã bắn một người đàn ông mà không cảnh báo. Đối mặt với lũ linh cầu và sư tử. Mà gia đình của cô ở dưới tầng? Điều đó đang làm cô nổi mẩn lên.

Tuy nhiên, chuyện kỳ lạ chưa chấm dứt. Không chỉ có toàn bộ gia đình cô ở dưới tầng một, mà cô còn có Missy Llewellyn và mấy người chị em đàn độn của cô ta nữa.

Chúa ơi, cô thực sự quan tâm việc Mace có chịu đựng được những con chó cái đó không?

Gì vậy? Mà đang đùa à? Dĩ nhiên là mà làm được, đồ dân!

Dez cười với mình trong gương. Trời ơi, cô có thể đáng thương hơn nữa được không? Mắt cô chuyển dần sang bên phải và đó là lúc cô thấy Mace đứng đằng sau mình. Cô nhảy lên. “Anh đừng làm thế nữa được không.”

“Anh chẳng làm gì cả.”

Cô thở dài. Đúng, hẳn chẳng làm gì cả. Và thật khó để nói hẳn nên dậm chân trong nhà cô vì bước chân mè� đáng sợ của hẳn khiến cô phát hoảng.

Cô nhận thấy hẳn đang nghiên cứu phòng tắm của cô một cách kỹ lưỡng, và lần đầu tiên trong cuộc sống của Desiree MacDermot, cô hỏi người yêu một chuyện mà cô thề là cô chưa từng làm bao giờ. “Anh đang nghĩ gì thế?”

Dĩ nhiên là, câu hỏi của Dez sặc mùi lo lắng.

Mace nhún vai khi hẳn kiểm tra phòng tắm của cô. “Anh đang tự hỏi liệu phòng tắm này có thể mở rộng hoặc chúng ta nên tìm một nhà khác không.”

Cô túm lấy áo len của hẳn và kéo hẳn ra ngoài vì thế hẳn nhìn vào mắt cô. “Mace Llewellyn, chúng ta không...”

Hẳn hôn cô trước khi cô có thể tuôn nốt nửa câu còn lại ra khỏi miệng mình và dùng chân đóng sầm cửa phòng vệ sinh. Cô không thể nhớ mình định nói cái quái gì. Thay vào đó, cô để cho hẳn đẩy lưng mình về phía bức tường, miệng của hẳn áp lên miệng cô, tiếp tục làm Dez hoàn toàn mất thăng bằng.

Áo khoác của cô trượt ra khỏi vai và rơi trên sàn nhà. Mace thả miệng cô ra để hẳn có thể hôn cổ cô. Trong một phút, cô không nhận ra hẳn đang cởi áo ôm không dây của mình.

“Mace. Anh đang làm gì vậy?” Giây phút người đàn ông ấy chạm vào cô, cô đã hỏi điều ngu ngốc nhất.

“Cởi quần áo của em để anh có thể làm tình với em.”

Tất nhiên là, Mace luôn luôn có câu trả lời dễ hiểu nhất. Câu trả lời thực hay. Giá mà gia đình cô không ở dưới lầu. Và cả chị em của anh nữa!

“Chúng ta không thể.”

“Có. Chúng ta có thể. Chỉ là thư giãn thôi. Chúng ta chỉ cần yên lặng một chút. Vậy nên không hét to.”

“Chính xác là anh không thể nào yên tĩnh được với tiếng gào rống điên khùng ấy.”

“Em yêu tiếng gầm rống ấy của anh mà.” Chết tiệt! Hắn đang kêu rừ rừ. Ngay bên tai cô.

Cô vẫn không biết mình đã làm gì với hắn. Sức mạnh của cô đã kiềm hắn lại. Nhưng mọi thứ về cô đã đưa đến các giác quan của hắn. Mùi của cô. Cái chạm của cô. Cái cách mà làn da cô áp vào hắn. Giọng nói chết tiệt đó.

Cô sẵn sàng kéo áo len của hắn ra và ném nó vào phòng tắm trống. Và bây giờ bàn tay cô lang thang trên vai hắn và luồn vào mái tóc hắn. Hành động mạnh mẽ của cô trên da thịt hắn đã đánh thức con mèo trong người hắn.

Mace ngừng di chuyển. Hắn để bản thân mình cảm nhận được cơ thể cô đang áp vào hắn.

Chết tiệt. Mọi người có thể đang đợi.

Dez kéo mình ra khỏi nụ hôn của họ. “Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Hắn lắc đầu khi hắn tựa vào cô. “Không có gì cả, em yêu.”

Cô giữ cằm của hắn bằng một tay, tay khác vò rối tóc hắn. “Nhảm nhí. Nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra vậy.”

Hắn hôn lên trán, má rồi miệng cô. Sau đó, hắn để trán mình chống lại trán cô. “Anh đã chờ đợi cả cuộc đời này vì em rồi, Desiree MacDermot.”

Dez rất biết ơn Mace đã đẩy cô vào tường như thế này. Nếu không, cô đã có thể tung cửa bỏ chạy. Dù sao, đó cũng là cơn hoảng loạn thuần khiết. Cô biết một khi cơn hoảng sợ qua đi, cô sẽ tự đá vào mông mình vì đã chạy trốn. Cô muốn Mace. Không phải chỉ ở trên giường hay trong cô, mà còn cả cuộc sống của cô nữa.

Chúa ơi, cô yêu một con mèo.

Hắn chờ cô. Hắn sẽ không yêu cầu cô phải nói ra cô cảm thấy thế nào, nhưng Dez biết hắn cần nghe điều gì đó.

Ờ, cô sẽ không cho hắn một đồng cỏ hay bất cứ thứ gì khác. Ngắn gọn. Đơn giản. Và vừa đủ để làm hắn hạnh phúc cho đến khi cô sắp xếp tình

cảm của mình ổn thoả và quyết định cô muốn tiếp tục thế nào.

“Anh là tất cả đối với em và em không bao giờ để anh đi đâu.”

Cô nhắm mắt lại. Cô đang làm cái quái gì thế?

Mày là đồ đàn!

Mace đẩy ngón tay qua tóc cô. “Mở mắt ra đi, Dez.”

“Không.”

“Kẻ yếu đuối.”

“Đúng vậy.” Cái ôm của hắn trở nên chặt hơn và có cảm giác tốt một cách điên rồ. “Nhìn anh này, cô bé kia.”

Thở dài, Dez mở mắt ra. Hắn mỉm cười với cô. Nụ cười ngọt ngào nhất, ấm áp nhất cô từng thấy. “Đó không chính xác là câu Em yêu anh... nhưng anh nghĩ nó tạm chấp nhận được.”

Sau khoảng yên lặng dài, họ lại dính vào nhau. Níu giữ nhau như thế đó là tất cả những gì giữ họ đứng thẳng được.

Dez cuối cùng cũng thả lỏng răng của cô khỏi vai hắn. Cô nhăn mặt vì dấu răng rõ ràng cô để lại phía sau. “Chúa ơi, Mace. Em xin lỗi.”

Hắn ngẩng lên và nhìn lướt qua vết thương. Sau đó, hắn cười toe toét. “Chúng ta chỉ cần gọi nó là món quà Giáng sinh của em dành cho anh thôi.”

Cô chau mày. Anh ấy nói cái quái gì thế?

Sự biến mất của họ thậm chí chẳng ai thèm quan tâm vì đội của các chị gái vẫn đang tiếp tục. Dù vậy, giờ thì họ đã chuyển sang chủ đề chính trị rồi.

Mace xuống nhà trước, quần áo sạch sẽ, tóc ướt vì tắm nhanh. Và miếng băng dán sạch đẹp che đi vết cắn tình yêu. Dez đã đánh dấu hắn và hắn cũng không biết điều đó.

Hắn nghĩ thật nhanh biện pháp cố ngăn mấy người chị chiến tranh, nhưng sau đó... đợi đã. Mùi hương đáng yêu khốn kiếp này? Là gà tây phải không? Miếng hắn tràn ngập nước miếng khi đi qua chỗ mấy người phụ nữ cãi vã và tiến về phòng ăn.

Hắn thấy mẹ Dez đặt bánh mì tự làm lên bàn. Bà ấy mỉm cười nồng nhiệt với Mace như thể đã biết hắn lâu lắm rồi.

“Đừng lo. Có đủ để cho con ăn. Bác đã làm thêm một con gà tây rồi.”

Mace bật cười. “Nguyên một con gà tây? Chỉ dành cho cháu ạ?”

“Cháu là một cậu bé đang lớn mà. Cháu cần phải ăn. Con gái bác sẽ học thôi.” Sau đó, bà đẩy hắn vào ghế.

Hay lắm. Hắn đã có mẹ cô cùng phe và hắn sẽ nhanh chóng chiến thắng bố cô. Giờ hắn nhất định phải thuyết phục Dez. Và hắn sẽ làm được. Tất cả những gì hắn phải làm là tiếng kêu rừ rừ nho nhỏ. Trên thực tế cô chỉ cần nghe nó thôi.

“Và một người tên là Smitty đã gọi cho cháu. Ta đã mời cậu ấy tới nhà dùng bữa tráng miệng.”

Mace gãi đầu để ngăn mình không bật cười. “Ồ... bác mời cậu ấy dùng món tráng miệng - ở đây ạ?”

“Ừ. Cậu ấy và gia đình cậu ấy. Không sao chứ?”

“Bác MacDermot... thật tuyệt vời.”

“Ồ, tốt lắm.”

Mẹ của Dez nhận nhiệm trở lại nhà bếp khi Dez bước vào và ngồi xuống kế bên hắn.

“Em không thể tưởng tượng nổi mấy bà ấy vẫn còn đang đánh nhau.”

“Các chị của anh lẽ ra không nên gây sự với em trước mặt Rachel và Lonnie.”

“Anh đang nói gì đấy?”

“Em biết nó là thế nào mà. Chỉ một điều thôi nếu họ chế giễu em. Chuyện đó khác nếu như có vài người lạ.”

Dez nhún vai, mái tóc ướt và tính e thẹn đột ngột làm hắn nhớ đến cô của trước đây. “Em đoán thế.”

Mẹ của Dez quay trở lại phòng. Bà mỉm cười dịu dàng, sau đó nói vọng lên phía cửa. “Ăn tối thôi nào!”

Mace chớp mắt. Người phụ nữ nhỏ bé này, bà ấy chắc chắn có một bộ phôi tốt.

Bố của Dez đi vào, bốn đứa trẻ đi cùng ông ấy. Hänn giúp họ ngồi vào chỗ của mình khi các chị của Dez và cả của hänn xông vào. Vẫn tranh cãi.

“Sao cô có thể tin được trong vòng hai giây nó sẽ làm thâm hụt chứ?”

“Tôi không thể nào tưởng tượng nổi công tố viên liên bang lại giàu lòng thương cảm thế.”

“Tôi không phải người theo chủ nghĩa tự do. Tôi chỉ không phải là đảng viên đảng Đức quốc xã thôi.”

Mace nghiêng người về phía Dez. “Chuyện này sẽ kéo dài bao lâu?” hänn thì thầm vào tai cô, thường thức sự rùng mình khắp toàn thân cô.

Họ quan sát những người phụ nữ và các thành viên khác trong gia đình. Những người phụ nữ đang chiến đấu lời chồng của Lonnie và Rachel đi. Thay vào đó, những người đàn ông đang giúp con mình ngồi yên. Thậm chí giúp cả đám nhóc của Missy và Allie nữa. Các chị của hänn không quan tâm tất cả mọi người khác ở trong phòng trừ Lonnie và Rachel.

“Ít nhất là cho đến khi có sự giúp đỡ thứ hai. Nhưng em không nghĩ nó sẽ kéo dài cho đến lúc ăn bánh.” Mắt cô mở to. “Ôi trời. Em quên mua bánh rồi.”

Mẹ cô đi tới cùng nhiều món phụ khác. “Đừng lo lắng. Mẹ đã mua rồi. Mẹ biết con sẽ quên mà.”

Dez trừng mắt nhìn mẹ. Hänn hiểu vẻ mặt đó. Bất cứ lúc nào cô cũng có thể nói một chuyện làm mẹ cô buồn và phá hỏng tiệc Giáng sinh của hänn. Nên để ngăn chặn điều này, hänn trượt tay mình giữa đùi cô dưới bàn.

Cô ré lên khiến tất cả mọi người quay sang nhìn. Sau đó, để chữa ngượng, cô ho khan. “Xin lỗi. Con bị cảm lạnh chút.”

“Mẹ luôn nói với con rồi, con mặc không đủ ấm,” mẹ cô khiển trách khi Dez gắng hết sức gỡ bàn tay của hänn ra khỏi đùi mình. Nhưng hänn không làm thế. Ít nhất là không cho đến khi món gà tây tới. Để chắc ăn hơn, hänn trượt ngón tay mình áp vào quần thể thao của cô. Cơn ho ngày càng tệ hơn.

“Lạy Chúa,” Missy cúi kính. “Ai đó mang cho cô gái cốc nước đi trước khi cô ấy bị vỡ mạch máu?”

Chà. Đúng là trong phạm vi hiểu biết của con người, sáu người phụ nữ này có thể tranh luận suốt hai tiếng đồng hồ. Dez chẳng có ý kiến gì cả. Cô không tranh luận dài như mọi người. Nếu cô đã khó chịu, cô thường đánh họ hoặc bắt họ. Nhưng các chị của cô và của Mace vẫn còn tiếp tục. Họ chuyển qua các chủ đề khác, nhưng bạn cứ thử nghĩ xem họ đang tranh cãi về những thứ họ có thể thực sự kiểm soát được.

Smitty và Bầy sói của anh ấy xuất hiện đúng lúc ăn bánh và cuộc tranh luận gay gắt hơn. Hình như mẹ cô đã mời họ. Vào thời điểm đó, mọi thứ thực sự thú vị khi Sissy Mae và các cô gái của cô ấy tham gia cùng. Tuy nhiên, những cô gái không phải là trung tâm của sự chú ý đã làm cho chiếc bánh nướng hồ đào rớt xuống thực dễ dàng.

Khi cô nghĩ buổi tối không thể nào thú vị hơn được nữa thì, Sal, Jim, và Vinny xuất hiện. Cô quên mất là cô đã mời họ tới nhà sớm để được nhận quà của họ, nhưng họ cũng đủ thông minh để tạ lỗi và có vẻ hơi xấu hổ. Cuối cùng là Bukowski, vợ của anh cùng các con của họ xuất hiện. Dường như vẫn cảm thấy tội lỗi về việc phá hỏng bữa tiệc của cô và Mace ngày hôm trước, anh ta mang rượu cho cả hai. Cô hết sức tự hào vì Mace không bình luận gì về chất lượng rượu nho cả. Mặc dù cô biết hẳn có ý kiến qua đôi mắt vàng của hắn.

Đột nhiên, nhà Dez được lấp đầy bởi một nhóm người và Mace. Cách đây một tuần, Dez từng có ý định làm việc cả ngày và làm cho mình một con gà tây đông lạnh vào bữa tối. Cô mỉm cười. Cô chưa bao giờ thừa nhận điều đó, nhưng thế này đúng là tốt hơn.

Từ nhà bếp, cô quan sát mấy bà chị điên loạn trong khi Mace rửa chén nên mẹ cô chẳng cần phải làm gì cả. Khi các chị cô và chị Mace đấu nhau, thì ai là người ở giữa nào? Sissy Mae. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Dez thích cô ấy. Cô ấy là kẻ xúi giục đằng sau.

“Chà, Missy. Cô để cho cô ấy nói chuyện với cô như thế à?” Sissy thúc giục. “Ý tôi là trừ phi cô sợ cô ấy này nọ...”

“Tôi chẳng sợ bất kỳ ai cả.”

Dez tự hỏi cô nên đợi bao lâu trước khi cô bước vào lúc tay Mace trượt qua cô trong nước. Hăn tiếp tục làm thế. Bất cứ khi nào mẹ cô quay lưng lại, Mace tìm cách chạm vào cô hoặc hôn cô ngay lập tức. Một cái gì đó rất dễ thương và vô tội về hành động của mình. Đặc biệt là chỉ mới hôm qua thôi người này đã làm tình một cách điên rồ trên bàn ăn của cô.

“Được rồi hai đứa,” mẹ cô vui vẻ trừng trị. “Tách nhau ra.”

Mace buông Dez ra. Hăn rất đáng yêu khi ở gần mẹ cô. Luôn đối xử với cô tôn trọng hết mức có thể.

“Xin lỗi, bác MacDermot.”

“Cậu bé ngốc nghếch. Ta không có ý đó. Ý ta là bỏ mấy cái đĩa ra. Cuộc tranh cãi của mấy đứa kia có thể kết thúc được rồi. Hai đứa ra ngoài hít thở không khí đi.” Mẹ Dez nháy mắt với cô. “Trong này đang quá nóng đây.”

“Mẹ!”

Mace không đợi thêm lời mời nào khác. Hăn lau khô tay và kéo cô qua đám anh chị em đang bị kích động của họ ra chỗ hiên nhà. Hăn quay vào trong, lấy áo khoác da của cô và một túi nhựa. Hăn giúp cô mặc áo khoác, ngồi xuống một chiếc ghế và kéo cô vào lòng.

Cô nhìn ba người bạn của mình nói chuyện với Smitty trên đường lái xe vào nhà. Cô có cảm giác họ sẽ hợp lực với Mace và Smitty. Không phải là cô thấy phiền. Cô không nghĩ tới bất kỳ ai cô tin tưởng hơn. Đặc biệt là nếu họ cần phải bảo vệ Mace.

“Anh có quà Giáng sinh cho em.”

Dez quay đầu lại. “Mace, anh không...”

“Đây.” Hăn ngắt lời cô và trao cho cô gói quà. “Anh đã có một thứ cho em, nhưng anh đã tặng nó cho Sissy Mae. Anh nghĩ em sẽ thích thứ này hơn.”

“Cảm ơn anh.” Cô hôn hăn rồi mở gói quà. Mắt cô lập tức ngấn lệ. Người đàn ông này nghe lời cô thật. Anh nghe thấy cô.

“The Cops 3-Pack,” cô thì thầm kinh ngạc.

“Nếu anh có nhiều thời gian hơn, anh sẽ kiểm tra xem liệu họ có bất kỳ DVD nào khác không, nhưng đây là ba cái anh tìm thấy. Em không có chúng, phải không?”

“Không,” cô nói dối. Cô muốn đốt bản sao của mình ngay ngày mai. Những điều này quả là ý nghĩa. “Em không tặng anh bất cứ thứ gì cả.”

Missy đột nhiên bước ra cửa trước và bước xuống khi từ gà bay vào cô ta từ trong ngôi nhà.

Missy quay vòng và bước trở lại cầu thang. “VẬY ĐÓ, Yeller Già Nua! Bây giờ là chuyện giữa tôi và cô!”

Smitty chạy vào nhà theo cô. Vinny, Sal, và Jim theo sau, hy vọng có thể xem trận chiến nhỏ giữa các cô gái. Bản tính biến thái Mace toét miệng cười với cô. “Giáng sinh vui vẻ cho anh.”

Dez bật cười khi Mace tháo đồng hồ Guess cũ đưa cô. “Đây. Đeo cả cái này nữa. Em biết đó, như là, mỗi ngày chẳng hạn. Vì vậy, em sẽ nghĩ về anh khi em đang thi hành công vụ.”

Làm như cô không bao giờ nghĩ về hăn. Cô nhìn hăn đeo chiếc đồng hồ bằng thép không gỉ đẹp đẽ vào cổ tay mình. To và nặng, chắc chắn là thiết kế dành cho đàn ông. Nhưng cô thích dùng đồng hồ nam giới to.

Cuối cùng, khi trông có vẻ ổn, cô căng mắt nhìn nó, rồi nhìn Mace. “Mace. Đây là Breitling.” Mặt sau của nó bằng thép không gỉ. Khá giống titan. Cô đã nhìn nhiều đồ giả rồi nên có thể nhận ra đồ thật.

Cô lại quên mất rằng người đàn ông này giàu có.

“Đừng lo về nó. Anh đã có một cái khác rồi.” Rõ ràng là, cực kỳ giàu.

“Nhưng tại sao anh muốn em đeo nó?”

“Vì anh muốn tất cả mọi người ở khu em sống đều biết rằng em thuộc về anh.”

Dez lắc đầu. “Em ngạc nhiên khi anh không muốn có một hình xăm ‘Tài sản của Mace’ trên cái trán chết tiệt của em.”

Hăn quay mặt đi chỗ khác không nhìn cô, đàng hăng, và giữ cô ngồi vững hơn trên đùi mình. “Ừ...tại sao anh lại không muốn thế nhỉ?”

Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì ngoài “Cảm ơn anh” hay “Anh đã nghĩ về việc làm điều đó, đúng không,” Mace kéo cô đến gần ngực mình và giữ chặt cô. Cô thả lỏng trong lòng hân và cho phép mình làm vậy. Một loại cảm giác mới mẻ đối với cô. Cô thường làm điều gì đó. Đá mông ai đó. Nói về tên của ai đó. Nhưng vào đêm Giáng sinh lạnh lẽo này, cô chỉ muốn ngồi với... gì nhỉ? Bạn trai? Người yêu? Con mèo nhà? Ờ, sao cũng được... cô chỉ muốn ngồi cùng Mace của cô và tận hưởng cuộc sống.

“Em lạnh à?”

Cô xích lại gần anh hơn. “Không chút nào. Còn anh?”

“Không hề vì cơ thể nhỏ nhắn nóng bỏng của em đang ở kế bên anh.”

Cô chưa từng nghe bất cứ ai sử dụng từ nóng với nhỏ bé này khi nói về cơ thể cô cả. Nhưng, quỷ tha ma bắt, cô sẽ chấp nhận dù cho nó là gì. Một phép màu đêm Giáng sinh!

Cô nghe thấy tiếng cửa trước mở ra và móng của những chú chó bò qua hàng hiên gỗ. Cô chau mày. Cô thực sự cần cắt móng của chúng. Bạn không thể nghe thấy âm thanh những chú chó của mình đi xa trăm dặm vì móng chân của chúng được.

Cô liếc ra sau và xem cha cô buộc chúng lên. “Cha đang làm gì vậy ạ?”

“Dắt mấy con thú này đi dạo.” Cha cô thích chúng, nhưng ông chưa từng đưa ra lời đề nghị dẫn chúng đi dạo trước đây.

“Có phải là quá nhiều với cha ở đó không?”

Ông nhún vai. “ Những thứ như thế.” Ông gắn vài túi nhựa vào một trong những dây xích. “Ta sẽ không đi lâu đâu. Ngay khi mẹ con dọn dẹp xong thôi, ta sẽ để chúng ra khỏi đây.” Ông mỉm cười với Dez. Sau đó nhìn chăm chăm vào Mace. “Chăm sóc con bé tốt vào đây, cậu bé. Ta thực sự ghét việc phải giết cậu.”

“Cha!”

“Đã hiểu rồi, thưa ngài.”

“Tốt.”

Người đàn ông lớn tuổi đi xuống hàng hiên nhà Dez, những con chó khổng lồ của cô bình tĩnh đi cạnh ông ấy. Theo bản năng, chúng biết không được vồ vĩa với người đàn ông bảy mươi tuổi này.

“Em không tin hai người.”

Mace duỗi dài như một con mèo lớn, Dez vẫn nằm trong lòng hăn. “Đây là vấn đề của đàn ông. Vì vậy, anh không muốn cái đầu nhỏ xinh xắn của em phải lo lắng về nó.”

Dez gầm gừ. “Em sẽ không tranh luận với anh về điều này bây giờ. Nhưng ngày mai, em sẽ đá mông anh.”

Mace vui vẻ lướt tay trên thân thể Dez. Ngay cả khi có tất cả quần áo trên người, cô vẫn phản ứng ngay lập tức với sự đụng chạm của hăn. Trời ơi, hăn thích điều đó.

“Vậy, ngày mai anh vẫn được ở đây, phải không?”

“Em đoán thế. Những con chó có vẻ thích anh đấy.”

“Ô. Anh bắt đầu nhận thấy điều đó rồi.”

“À, anh mong đợi gì khi anh khăng khăng đòi cho chúng ăn dưới bàn?”

Mace cúi xuống một chút. “Em biết mà, phải không?”

“Đó là phẩm chất của cảnh sát. Em được trả tiền để phát hiện ra các cách cư xử.”

“Vậy... những con chó của em muốn anh ở đây trong bao lâu?”

“Em không biết. Đừng lo lắng về chuyện đó. Chúng ta sẽ tìm hiểu điều đó trong năm mới này.”

Hăn có thể làm điều đó. “Nghe có vẻ tốt đấy. Năm mới là thế.”

Dez chộp lấy một bàn tay hăn và chà ngón tay của cô qua đó. Sau vài phút, đôi mắt màu xám nheo lại dán vào hăn.

“Ok. Chính xác thì chúng ta đang nói về năm mới nào?”

Mace cười toe toét và nhún vai. “Anh cũng không biết anh nói cái nào. Nhưng bất cứ năm mới nào trong vòng ba mươi hay bốn mươi năm nữa thì tốt.”

“Đồ mèo thủ đoạn.” Dez quay lại và vòng tay quanh eo hắn, mặt vùi vào cổ hắn. Cô trở nên yên lặng, hơi thở phả vào cổ hắn. Cô đang suy nghĩ. Hắn có thể cảm nhận được.

“Sao vậy, Desiree?”

“Chỉ là đang suy nghĩ về những gì sẽ xảy ra khi em đi làm trở lại.”

“Anh tự hỏi từ khi nào em bắt đầu lo lắng về điều đó.”

“Em luôn như vậy hàng giờ rồi.”

“Anh biết.”

“Em luôn có cuộc gọi. Em phải xử lý hầu hết các vụ án lớn.”

“Anh biết.”

Cô vươn người ra khỏi hắn chỉ để nhìn vào mặt hắn. “Ok. Vậy anh biết rồi. Câu hỏi là... anh có chuẩn bị để đối phó không?”

“Có nhớ những gì em nói với anh vào đêm đầu tiên chúng ta bên nhau không?”

“Chứng minh đi?”

Mace cười khúc khích. “Không. Khi anh ấn em vào cửa.”

“Ồ.” Cô gật đầu. “À. Em đã nói ‘Nếu anh để em đi bây giờ, em sẽ thôi bay não anh’.”

Hắn lướt tay trên đùi cô. “Ừ, đó là thỏa thuận cuối cùng, em yêu ạ. Anh không hề có ý định để em đi. Vậy nên em có thể ngừng lo lắng về nó được rồi. Hơn nữa, Smitty và nhóm kia cũng sẽ được nhận vào, bọn anh cần một cảnh sát ở bên trong.”

Cô nhắm mắt, để mặc hắn chà ngón tay của hắn vào cô. “Vậy nên, anh chỉ sử dụng em... như một con điếm hả?”

“Ờ. Thường xuyên hết mức có thể.”

“Ok. Em chỉ kiểm tra thế thôi.” Hắn điều chỉnh ngón tay của mình vì cô gần như ra khỏi lòng hắn. Hắn kéo cô áp vào hắn thật chặt, đầu cô rúc vào cổ hắn, tay kia của hắn chơi đùa giữa hai đùi cô.

Thật là một Giáng sinh điên rồ tuyệt vời.

“Trời ơi, Mace,” cô thì thầm vào cổ họng của hắn. “Anh tốt hơn... anh tốt hơn là dừng lại đi.”

“Không đời nào. Anh muốn cho em hương vị chuyện gì xảy ra với em tối nay... cả đêm nay.” Và trong bốn mươi năm tới nữa.

Khi cơ thể của cô siết chặt lấy hắn, Mace nhận ra sự chia tách của họ trong nhiều năm qua là cần thiết. Họ cần phải xa nhau và làm việc của riêng mình, trở thành con người họ bây giờ. Họ cần thế để lúc họ đến đây, họ biết đó là nơi họ được chấp nhận. Nơi mà họ luôn được chấp nhận.

Dez kẹp chặt hắn, miệng cô cắn lên cổ hắn. “Trời ơi, Mace,” cô thì thầm đầy nóng bỏng vào cổ hắn. “Trời ơi... chết tiệt. Khốn kiếp! Chết tiệt! Chết tiệt!” Mace phải cắn lưỡi mình để ngăn tiếng cười. Người đàn ông này, hắn rất thích nghe cô nói như thế. Thậm chí, khi cô thì thầm điều đó.

Chà. Hắn thuộc về nơi này. Trong suốt phần đời còn lại của mình. Phải mất một thời gian dài để được ở đây. Và hắn không có ý định đi bất cứ đâu nữa. Người phụ nữ này là của hắn. Mãi mãi.

Thậm chí nếu điều đó có nghĩa là hắn phải chịu đựng những con chó chết tiệt kia.

PHẦN II

Cái Đuôi Của Shaw

Anh Shaw, tôi cần anh đứng dậy. Ngay bây giờ.”

Brendon Shaw, chống vào đầu gối mình và có lẽ sẽ chết, co rúm lại trước giọng nói đó. Rất tồi tệ. Tuy thế, nó mang đến anh thứ gì đó để tập trung. Cái gì đó để lôi anh ra khỏi cơn choáng ngất. Anh không thể cho phép mình làm trì hoãn người phụ nữ này. Anh biết cô ấy... từ một nơi nào đó. Nhận ra mùi hương của cô từ đâu đó. Thậm chí biết cả giọng nói khủng khiếp đó.

Quan trọng hơn, cô ấy hoàn toàn là con người. Mặc dù những tên khốn ấy đã làm thế này với anh và giờ đây chuẩn bị xâu xé bởi một Thị tộc của linh cầu, những con linh cầu cũng sẽ trở lại vì họ ngay thôi. Vì cô ấy. Chúng không phải là một loài to lớn với lòng trung thành và sự tử tế. Chúng luôn đánh kẻ yếu. Cô ấy yếu bởi vì cô ấy là con người. Anh yếu bởi vì anh bị chảy máu cho đến chết trên sàn tầng hầm của chúng. Vì vậy, anh phải đưa cô ấy ra khỏi đây. Ngay bây giờ.

Tuy nhiên, anh không phải là người có phép thuật. Anh có ít nhất ba chiếc xương sườn bị gãy, xương đòn bị gãy, xương bánh chè bị vỡ, và xuất huyết nội. Nếu anh có thể an toàn ở nơi nào đó để cơ thể mình được chữa trị, anh có thể sống sót. Thực tế, anh sẽ lành lại trong một vài ngày - nếu anh sống được qua đêm nay. Tuy nhiên, anh không nghĩ điều đó sẽ xảy ra. Hoặc là anh chảy máu đến chết để cố gắng ra khỏi đường hầm hoặc các con linh cầu sẽ kết liễu anh. Dù là cách nào, anh sẽ không cho phép người phụ nữ này xuống với anh. Vì vậy người phụ nữ này – cô ta là cái quái gì? – phải đi thôi.

Shaw lắc đầu. “Tôi không thể.”

“Tôi không thể công anh được, Shaw.”

Cô ta đúng là đồ dai dẳng, phải không?

Anh cố gắng lần nữa. “Cứ để mặc tôi. Đi đi.” Anh có thể cầm chân lũ linh cầu một chút. Anh không thể chiến đấu lâu được, nhưng chúng sẽ bận rộn với việc hành hạ anh và xé các chi của anh ấy ra, lúc đó, cô ấy sẽ có đủ thời gian để thoát ra - nếu cô ấy chỉ cần rời đi.

Cô ấy thở dài đầy phiền toái. “Tôi không thể bỏ anh lại đây, Shaw.”

À. Giờ anh nhớ ra rồi. Cảnh sát. Viên cảnh sát với bộ ngực lớn và mùi hương của Mace Llewellyn khắp người.

Hèn chi cô ấy không bỏ anh. Cô ấy đang làm nhiệm vụ công dân của mình - hoặc bất cứ thứ gì khác. Tuy nhiên, nếu cô ấy không dịch chuyển cái móng xinh đẹp của mình...

Mùi hương của những con sói xộc vào anh nhanh và mạnh. Tuyệt thật. Giờ anh phải đối phó với những con sói và cả linh cầu nữa, sau khi nhận được một cú đá của lũ sư tử hạ lưu. Trời ơi, đúng là một đêm Giáng sinh kinh khủng.

Nhưng người phụ nữ này dường như cảm nhận được cái nhìn của con sói cái to lớn khá tốt, cô nghiêng cái đầu xinh đẹp của mình sang một bên và hỏi, “Sissy Mae?” Con sói kêu ăng ẳng đáp lại. “Tôi bị lạc còn anh ấy sắp hết hơi rồi.”

Có lẽ đó là cách nói giảm quan trọng nhất đêm nay. Anh bắt đầu ho ra máu lần hai, lúc nào cũng vui như vậy.

Tiếng thét, tiếng gầm rống, và lũ linh cầu cười lớn và tru lên - như tiếng móng tay cào trên bảng đen - nhắc nhở anh rằng họ sắp hết thời gian. Người phụ nữ của Mace đã chơi một cách thông minh và chỉ ra cho kẻ cầm đầu của Thị tộc linh cầu biết ai đã giết tên người yêu sư tử của ả. Điều đó đã thu hút sự tập trung của lũ linh cầu vào ba thằng khốn vãi giây trước định bắn anh từ phía sau gáy như một số con người chết tiệt. Anh sẽ tìm hiểu toàn bộ một lượt về điều khá buồn cười này nếu anh không chết.

Con sói cái quay đầu lại và hú lên, gọi Bầy của cô ta.

Hoặc là những con chó xuất hiện một cách nhanh chóng hoặc anh bất tỉnh trong một thời gian ngắn vì đột nhiên anh đứng trên hai chân mình, nhờ bức tường hầm làm đòn bẩy, và rất đông những con chó vây quanh anh. Hai con đực biến hình thành con người và chộp lấy cánh tay anh. Bình thường, anh không cho phép chó chạm vào mình, nhưng theo luật, người ăn xin thì không được kén chọn.

Hơn nữa, anh đang tuột dốc nhanh chóng. Mọi thứ bắt đầu tối đi ngay khi họ vừa mới đưa anh lên cầu thang. Sau đó, anh ngửi thấy mùi rác, cà phê, mùi ẩm ướt của đường phố New York, và... và vài thứ khác nữa. Thứ gì đó tuyệt vời, mạnh mẽ và ngon lành đủ làm anh thèm chảy nước miếng. Một loại phép lạ với anh, bạn biết đấy, chảy máu tới chết. Nhưng, trời ơi, hãy nói cho anh một lý do để sống.

Anh xoay sở đủ mọi cách để mở mắt ra, và đó là lúc anh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp nhất anh từng thấy. Đôi mắt màu nâu hạt dẻ nhiều màu vàng hơn là màu nâu, một chiếc mũi cún con mà anh có cảm tưởng đã bị vỡ một hay hai lần. Thêm một ít tàn nhang trên sống mũi và một chút ít trên má cô. Đôi môi đầy đặn và hứa hẹn với đủ loại kỹ năng tuyệt vời, và khi cô mỉm cười với anh, anh biết mình có thể rơi vào lưới tình rồi.

Sau đó cô nói, “Đừng lo lắng gì cả, cưng. Chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho anh.” Trong khi những người còn lại của Bầy sói hoàn toàn lơ họ đi, nụ cười của cô trở nên xấu xa và ngang nhiên gợi tình, anh tưởng anh có thể đến ngay đó. Đôi mắt xinh đẹp quét anh từ đầu đến chân. “Tôi không thể để lãng phí thân hình này được, phải không? Nó sẽ bất công với phụ nữ.” Tay cô vươn lên phía trước và quét ngang qua trán anh. Những ngón tay nhẹ nhàng và mát mẻ đến vậy. Mềm mại và vuốt ve. Chưa có thứ gì mang đến cảm giác tuyệt vời như thế trước đây. “Nhắm mắt lại, cưng à. Ngủ đi. Khi anh thức dậy, tôi hứa anh sẽ được an toàn và vẫn thở.”

Không thể chống chọi được nữa, Brendon Shaw nhắm mắt lại và để cho bóng tối tuyệt vời ập đến. Anh thực sự không biết liệu mình có bao giờ thức dậy được nữa không, như cô ấy nói. Nhưng anh biết một điều... anh chắc chắn đã yêu rồi.

Mùi hương đánh thức anh trước tiên. Lỗ mũi anh chun lại và môi nhếch lên lộ răng nanh. Cơ thể anh cảm tưởng như bốc hỏa.

Sốt. Đau dữ dội, cơn sốt của những người biến hình gần như xé toạc họ từ trong ra ngoài. Tuy nhiên, khi nó hoàn thành việc di chuyển qua toàn bộ cơ thể, thì khả năng sống sót sẽ tăng lên tám mươi phần trăm.

Brendon biết cơn sốt tồi tệ thực sự biến anh thành quả bóng. Cơ thể anh rung lắc và hay bàn tay nắm chặt rồi rơi lỏng ra thành nắm đấm. Đây sẽ là một chặng đường dài và kỳ lạ để trở lại bình thường, nhưng các lựa chọn khác của anh ít dễ chịu hơn nhiều.

Và mùi hương chết tiệt kia chỉ làm cho mọi việc trở nên tồi tệ. Nó khơi gợi cơn sợ hãi giấu trong lòng anh. Ngày càng lớn và anh không thể giữ nó lại.

Nhiều hơn nữa và anh có thể di chuyển khắp ga trải giường của mình.

Nuốt chặt tiếng gầm gừ, anh buộc phải mở mắt. Anh nhận ra mọi thứ xung quanh bằng đôi mắt, đôi mắt của một con sư tử. Bàn tay chết tiệt của anh sắp thành móng vuốt. Anh có thể cảm nhận được đầu của nó làm rách lòng bàn tay khi nắm chặt chúng lại.

Dù vậy, anh không quan tâm. Anh không quan tâm tới toàn bộ cơ thể đau nhức của mình. Anh không quan tâm cơn sốt đang chạy trong anh như một

vụ cháy rừng California. Không. Tất cả những thứ anh quan tâm là gì? Là người sở hữu mùi hương ấy.

Quét qua phòng bệnh, anh nhận ra hiện giờ mình đã được an toàn, anh thấy cô bên cạnh cửa sổ. Cô ngồi trên một chiếc ghế, quay đi nên anh có thể nhìn được khuôn mặt nghiêng của cô. Đôi chân cô rất dài, duỗi trước mặt và bàn chân đi đôi boots cực kỳ lớn đặt trên chiếc ghế đối diện với cô. Một cuốn sách bìa cứng đặt trên đùi, nhưng dường như nó không giữ được sự quan tâm của cô bởi vì cô có vẻ đang giải trí bằng cách tung các loại hạt vào không khí và cố gắng bắt chúng bằng miệng. Cô không giỏi trong chuyện đó lắm, và anh bất ngờ khi phát hiện ra điều đó. Những con chó thường có thể bắt bất cứ thứ gì trong miệng chúng.

Và anh chợt nhận ra. Cô ấy là Chó sói.

“Khi thật.”

Từ lẩm bẩm đó làm cô giật mình và quay sang nhìn anh, cái hạt mà cô chỉ vừa mới tung vào không khí vài giây trước đập vào má cô. Cô chớp mắt, nhìn anh chăm chăm.

Anh nhìn lại.

“Anh đang làm gì vậy cưng?” cô ấy khẽ hỏi. “Bác sĩ đã nói ông ấy cho anh thuốc ngủ đủ để đánh gục con voi trong vòng một tuần.”

Trời ơi. Giọng nói đó. Giọng nói miền Nam. Tuy thế, giọng nói với đôi mắt ấy...tất cả những gì anh có thể nghĩ đến là khi cô thì thầm thì sẽ như thế nào với cái ngữ điệu chết tiệt ấy.

Cô ấy thả một chiếc bút đánh dấu màu vàng to và một cây bút bi màu xanh vào giữa quyển sách và đóng nó lại. Anh nhận ra cô cầm một quyển sách giáo khoa. Anh nhìn vào khuôn mặt cô, cầu nguyện rằng cô không phải mới hai-mươi-tuổi. Anh thích phụ nữ của mình già hơn một chút. Nhiều kinh nghiệm hơn một chút.

Không. Đây không phải là một đứa trẻ ngây thơ, buồn chán, để anh quyết định tất cả mọi việc. Anh thực sự biết điều đó khi cô đứng đưa đôi chân dài ra khỏi ghế và đứng lên. Giống như hầu hết các con sói cái, cô ấy có vóc người cao và mạnh mẽ. Ít nhất là gần một mét tám với cánh tay và

đôi vai khỏe mạnh. Không có một chút mỏng manh dành cho người phụ nữ này. Cơ thể cô chắc chắn có thể chịu được ấu dả và hỗn loạn ở trên giường và khiến người đàn ông tuyệt vọng nhiều hơn.

Cô ấy giống như một thứ mà ông nội anh gọi là một “ngụm nước cao.” Đôi chân dài được bọc trong quần jean và áo thun được giặt quá nhiều lần khiến nó không giữ được độ bền chắc mà chỉ cần một cái xé là có thể hoàn toàn bỏ nó ra khỏi người cô.

Cô đi thong thả về phía anh - và chuyện chỉ có thể, đi chậm chậm - cho đến khi cô đến giường. Cơ thể của cô gần anh, cô dùng mu bàn tay chạm lên trán anh.

“Lạy Chúa.” Với một cái chau mày lo lắng, cô đặt một tay lên gáy anh và tay khác lên má anh. Bàn tay mát lạnh và mềm mại. “Ôi, tội nghiệp. Anh đang bốc hỏa kìa.”

Cô không có ý kiến gì.

“Tốt hơn là tôi nên đi gọi bác sĩ.” Cô bước ra khỏi giường, nhưng anh chộp lấy cánh tay cô.

“Có chuyện gì vậy, cưng? Lo lắng tôi sẽ không trở lại à?” Cô mỉm cười và nó gần như xé ruột anh ra. Anh chưa từng thấy thứ gì đẹp hơn thế. “Nào, anh không được để nó làm phiền anh chứ. Tôi sẽ ở ngay bên ngoài nói chuyện với bác sĩ thôi.” Bàn tay cô vuốt ve má anh. Anh nhanh chóng nhắm mắt lại, rúc vào bàn tay cô và kêu rừ rừ.

“Hhhmm. Cơ sốt đó phải tệ lắm vì anh tạo ra âm thanh mà tôi chưa nghe thấy bao giờ. Âm thanh duy nhất mà tôi thường nghe thấy từ loài mèo các anh là gầm và rít. Tốt hơn là tôi nên đi gọi bác sĩ.” Một lần nữa cô cố gắng bước đi, và Brendon không cho.

Bằng một cái giật mạnh, anh kéo cô vào lòng mình. “Này, này, cưng! Chờ một chút.”

Brendon kéo cô vòng qua để cô cười lên eo mình.

“Nghe này, anh bạn, tôi không muốn làm đau anh...”

Anh gầm lên, một kiểu đồng tình để cô làm đau anh. Dĩ nhiên là với một lý do.

“... nhưng tôi sẽ nếu anh không bỏ những cái móng vuốt mèo to lớn đó ra khỏi móng tôi.”

Lờ cô đi, Brendon vùi mặt mình vào giữa ngực cô và thở sâu. Chà, cô có mùi thật tuyệt.

“Anh cần phải dừng lại. Tôi biết anh đang bị bệnh và đó là tất cả nhưng...”

Anh càng vùi mặt vào sâu hơn. “Dừng lại!”

“Ở lại với anh,” anh rên rỉ, giọng anh nghe giống một con thú hơn là con người.

“Tôi sẽ ở với anh, và nếu anh để tôi đi...”

“Làm tình đi.”

“Ok. Thế hả.”

Bàn tay mạnh mẽ đập vào vai anh và cô đẩy anh ra xa nhất có thể. Cô vẫn ở yên trên thắt lưng, nhưng bộ ngực đột nhiên vượt khỏi tầm tay anh. Anh không thích điều đó chút nào.

“Anh cần phải kiểm soát bản thân, anh bạn. Ngay bây giờ.”

“Hôn anh đi.”

“Không.”

“Hôn anh đi và anh sẽ để em đi.” Dù sao thì, một lát thôi.

Mặc dù tay cô đã mạnh mẽ chống lên vai anh, cô không trả lời ngay lập tức “không”, như anh mong đợi.

“Anh hứa,” anh vẫn kiên trì. “Chỉ cần hôn anh thôi.”

Cô đẩy anh ra một lần nữa, kiểm tra sức lực của anh. Anh giữ chặt hơn, không sẵn sàng thả cô. Nếu cô nghĩ rằng sốt sẽ làm cho anh yếu đuối, thì cô đã quá lầm rồi. Thay vào đó, cô chỉ khiến anh thêm nguy hiểm và mạnh mẽ thôi.

“Chết tiệt.” Cô tuôn ra một hơi thở đầy bực tức. “Được rồi. Tốt thôi. Nhưng làm nó nhanh đấy.”

Miễn cưỡng thả cô ra, Brendon trượt bàn tay lên cho đến khi chúng giữ chặt lưng cô. Anh kéo cô về phía trước và anh cúi xuống, đôi mắt xinh đẹp ấy quan sát anh, thận trọng và có chút tò mò.

Brendon chà môi mình vào môi cô. Nhỏ nhắn, hoàn toàn không có động thái đe dọa. Cô không làm bất cứ điều gì trước. Chỉ nhìn chăm chăm vào anh. Bởi vì cô không cố gắng cản đứt cổ họng của anh, anh được hưởng thêm lần khác, lần này nấn ná một chút.

Tuy thế, cô không có bất cứ động thái nào dù anh làm gì đi nữa.

Kéo cô lại gần cơ thể mình, Brendon ngậm chặt môi cô. Bàn tay cô vẫn ở trên vai anh, căng thẳng như phần còn lại của cô, sẵn sàng đẩy anh ra bất kỳ lúc nào. Anh hôn môi dưới của cô, đầu lưỡi dò tìm đường phân cách. Bàn tay cô ấy siết chặt vào vai anh nhưng thay vì đẩy anh ra, cô giữ anh chặt hơn và hôn anh.

Và trời ơi... đúng là một nụ hôn!

Rhonda Lee Reed, mày là một con điếm!

Phải. Cô có thể nghe thấy giọng mẹ mình rõ như ban ngày trong đầu cô. Nói với cô điều tương tự mà bà đã từng nói khi bà thấy Ronnie ở ghế sau xe Pinto của Johnny Patterson với đôi giày cao bồi màu đỏ ưa thích đang dán vào trần xe.

Và ở đây cô lại như thế. Dấn thân vào loạt sai lầm với anh chàng này. Trên thực tế, họ còn không cùng loài. Lại bệnh tật nữa. Người đàn ông đang trải qua một cơn sốt khủng khiếp.

Anh ấy nên nghỉ ngơi. Anh nên nhấp chút nước để hạ sốt và rên rỉ trong đau đớn. Anh không nên có một cái lưỡi của người lạ dưới cổ họng của mình.

Vì vậy cô cần phải ngăn chặn điều này. Ngay bây giờ.

Nhưng chết tiệt nếu người đàn ông này không phải là một kẻ hôn tuyệt vời thế.

Ronnie lẽ ra nên biết ngay khi nhìn vào khuôn mặt tuyệt đẹp trong đêm trước khi cô gặp rắc rối. Thậm chí còn đấm máu và bị thương vì bị đánh,

hoàn toàn không có gì có thể lấy đi vẻ đẹp nguyên sơ của anh. Xương gò má sắc nét và một cái mũi giống họng súng hầu như chẳng để làm gì ngoài việc cải thiện cho đôi môi sai trái đầy đặn của người đàn ông này. Đôi môi Ronnie không gặp vấn đề khi hình dung ra cơ thể cô.

Dù vậy, đó là khi anh mở mắt ra và nhìn cô, cô cảm thấy hoocmon nữ tính trong cơ thể mình đột nhiên dạt dào sự sống. Đôi mắt vàng thẫm đáng kinh ngạc được bao quanh bởi hàng mi đen hoàn toàn hút cô vào. Thêm vào đó, một cơ thể cơ bắp cao gần hai mét, nặng hơn một trăm ba mươi kilogam và Rhonda Lee Reed đang ở một thiên đường.

Vì vậy, không có gì ngạc nhiên khi cô mất kiểm soát hoàn toàn trong tình huống này.

Một giây chăm chú vào trang 101 của cuốn sách giáo khoa Kỹ thuật nhằm chán khó nhằn, cô tự hỏi liệu kế hoạch tiếp tục quay trở lại đại học có phải là một trong những ý kiến tốt hơn mà cô có được gần đây, và tiếp theo - trong lòng của một con mèo khốn kiếp với cái lưỡi của anh ta ở trong miệng của mình.

Tuy nhiên, vào cuối ngày, cô đổ lỗi cho Sissy Mae vì việc này. Người bạn tốt nhất của cô từ khi cô lên ba, người phụ nữ xấu xa đã đưa Ronnie vào nhiều rắc rối hơn dường như có thể cho cả hai trở thành những con sói giông từ vùng Tennessee. Nhiều ngôi sao nhạc rock có quá khứ sạch hơn so với cô và Sissy. Không phải là họ chơi ma túy hay bất cứ thứ gì gay go như thế. Quý quái, ai mà cần thuốc khi mà Sissy không ngại chuốc say cô bằng rượu tequila, quấn một sợi dây Buggie quanh eo cô, và đẩy cô ra phía sau một tòa nhà với câu nói “Hãy tin tưởng tôi” nổi tiếng của Sissy thét sau cô chứ? Rồi là cuộc cãi cọ qua loa với cảnh sát Mexico, và thành phố nhỏ đó của Đức yêu cầu họ không bao giờ trở lại...

Ô, và những cảnh sát ở Vegas - vâng, họ cũng sẽ không được quay trở lại Nevada sớm đâu.

Thành thật mà nói, Sissy Mae có thể bắt đầu cuộc chiến bằng dao trong tu viện được rồi.

Tuy nhiên, Sissy không phải là người ấu dâm với con mèo nhà quá khổ ấy. Cô ấy và số còn lại của Bầy sói Smith đã bỏ ra ngoài tận hưởng ngày lễ Giáng sinh trong khi để Ronnie ở lại chăm sóc anh. Mà, trong kế hoạch lớn của những thứ này, có một thứ gì đó mà Đàn của anh ta chắc chắn nên làm. Những người phụ nữ chết tiệt ấy ở đâu? Một người đã xuất hiện, có vẻ cực kỳ “khó chịu”, và khi bác sĩ nói với họ Shaw sẽ sống, cô ta đã ra khỏi đây ngay. Cũng không thềm vào kiểm tra anh ấy. Và đó là lúc cô khờ Sissy Mae đâm Ronnie.

“Chúng ta không thể để anh ta một mình,” cô ấy nói. “Không ai muốn thức dậy trong bệnh viện một mình cả.”

“Thì?” Anh trai của Sissy, Bobby Ray, đã yêu cầu. “Chúng ta phải làm gì với chuyện này?”

Ronnie biết là thế nào chuyện này cũng sẽ diễn ra và nhanh chóng cúi xuống đằng sau Mace Llewellyn để trốn. Như Shaw, Mace là một công tử bột to lớn. Vì vậy, có lẽ nếu Sissy Mae không nhìn thấy cô...

“Ronnie Lee sẽ ở lại, đúng không Ronnie?”

Nếu Ronnie nghĩ cô có thể thoát được tội đó, cô sẽ nhổ nước miếng mà cô vừa nuốt vội, ngay vào khuôn mặt của Sissy. Bởi giờ Sissy đã chọn cô làm người cụ thể, không phải con sói cái nào khác sẽ ở lại. Vậy là hoặc tất cả bọn họ đều rời khỏi đây và Shaw sẽ thức dậy một mình trong bệnh viện lạ lẫm hoặc Ronnie sẽ phải ở lại.

Với toàn bộ Bầy sói bảo vệ cô ấy, thêm ba người anh trai, mẹ cô, và dĩ nhiên là Cha nữa, Ronnie chưa bao giờ phải thức dậy trong bệnh viện một mình. Với ý nghĩ bất cứ ai sẽ phải chịu đựng chuyện đó, thậm chí cả mèo, khiến cô cảm thấy mình cần phải làm điều gì đó.

Một cách miễn cưỡng, qua hai hàm răng nghiến chặt, cô đồng ý. “Được thôi. Tôi sẽ ở lại.”

Giờ đây, cô đang được ôm ấp như một cô gái mười bảy tuổi bị kích thích bởi một người đàn ông mà thậm chí cô còn không biết. Ok, và sự thật thì, đây không phải là lần đầu tiên cô làm chuyện này. Cô biết thế. Quý quái, đã có một số buổi hòa nhạc số 38 Đặc biệt và ban nhạc Charlie Daniels nơi

cô và Sissy Mae đã để lại dấu ấn không thể xóa nhòa. Nhưng cô tự hứa với mình vào ba tuần trước, khi cô ba mươi tuổi, những ngày bão táp đó đã kết thúc rồi. Thay vào đó, cô sẽ đi và chấp nhận địa vị của mình. Hãy thử ở một nơi lâu hơn năm phút, nghĩa là du lịch ba lô khắp Châu Âu, Châu Á, và Châu Phi với một ai đó điên rồ như Sissy Mae. Và không lãng phí thời gian với những kẻ biến hình mà cô gần như không quen biết.

Điều này thậm chí còn làm tồi tệ hơn? Tên khốn tội nghiệp này thậm chí không ở đúng tâm trạng của anh ta. Cô phải đẩy anh ta ra khỏi cô và ấn cơ thể to lớn - tuyệt diệu của anh trở lại giường bệnh để anh có thể vượt qua cơn sốt trong yên bình. Cô chắc chắn không nên siết chặt đùi mình quanh eo anh và kéo anh đến gần hơn.

Chỉ có gái điếm mới làm thế thôi, Ronnie Lee.

Giọng nói của mẹ cô vang lên một lần nữa. Gần đây, cô đã không thể gạt được giọng nói chết tiệt của người phụ nữ ấy ra khỏi đầu mình. Nó bắt đầu làm cô phát điên!

Đập bàn tay chống lên đôi vai rộng lớn của anh ấy, Ronnie đẩy anh ra. “Dừng. Dừng lại. Chúng ta cần dừng lại.”

“Tại sao?” Anh thì thầm, nghiêng người về phía cổ cô và hôn.

“Nguyên nhân này là... um...” Ronnie đã có một thời gian khó khăn để tập trung với cái xoáy lười của anh áp vào một điểm ngay dưới tai cô, nhưng cô phải cố gắng. “Đó là... um... một cái gì đó.”

Răng của anh ấy giữ chặt miếng thịt ẩm ướt của cô và cắn xuống. Không quá mạnh nhưng hết sức. Nanh của cô lộ ra khi cơ thể cô lắc mạnh.

“Chúng ta phải dừng lại. Ngay bây giờ!” Chưa bao giờ cô bị mất kiểm soát như thế trước đó. Răng nanh của cô không chỉ “nhe ra.” Ronnie Lee luôn kiểm soát được nó khi đối diện với những con đực. Luôn luôn là thế. Đó là những gì khiến cô dễ dàng bỏ đi vào sáng hôm sau. Và cô luôn bỏ đi vào sáng hôm sau.

“Dừng bắt anh ngừng lại,” anh năn nỉ, bàn tay không lồ cố gắng kéo cô trở lại tựa vào anh. “Làm ơn.”

Phải. Nhất định là do cơn sốt, vì sư tử không cầu xin bất cứ điều gì. Chúng chắc chắn không nói làm ơn hay cầu xin. Bản chất của chúng không phải như vậy.

Anh nắm chặt eo cô và kéo mạnh cô vào lòng mình. Cô có thể cảm nhận được sức nóng mạnh mẽ từ cơ thể của anh cọ vào bên trong đùi cô. Nhiều hơn thế và cô bị chìm đắm. Nhiều hơn thế và nó không phải vấn đề nếu mẹ của cô không bao giờ để cô quay lại gia đình.

Ronnie đẩy anh ra trong khi buộc mình lùi theo hướng ngược lại. Cái nắm của anh rơi lỏng ra và cô trèo qua anh và ra khỏi giường.

“Đừng,” anh yêu cầu. “Đừng bỏ anh.”

Cố gắng lấy lại hơi thở của mình, Ronnie lắc đầu. “Tôi sẽ không bỏ anh, anh bạn. Tôi cũng không quan hệ tình dục với anh.”

Anh gầm gừ, ngăn chiếc nanh khổng lồ. “Sao lại không?”

Ronnie quay lại với công việc của mình và chộp lấy sách giáo khoa buồn chán, cố đọc trong vô vọng. “Vì tôi có cảm giác.”

“Cảm giác bị hút.” Đôi mắt sư tử nhìn cô chăm chăm từ dưới cái bờm tuyệt đẹp của mái tóc màu vàng nâu chạm tới vai. Cơ thể to lớn của Shaw chồm về phía trước, và Ronnie cho anh khoảng mười giây trước khi anh ấy nhảy ra khỏi giường về phía cô. “Tới đây,” anh gầm gừ.

Cô làm theo, cuốn sách vẫn còn trên tay cô. “Sao?” cô hỏi lại lần nữa khi đứng gần anh.

Đôi mắt màu vàng đó quét cô từ đầu đến chân và trở lại, loại bỏ mọi ngửa ngáy hấp dẫn trong tiềm thức của họ. “Ở lại với anh. Trên giường này. Bây giờ.”

Cô gật đầu. “Được rồi, anh bạn. Được rồi.” Cô bước lại gần, vuốt má anh bằng bàn tay mình, và anh nhắm mắt lại trong tiếng thở dài.

Răng nanh của cô lộ ra, Ronnie chộp lấy quyển sách bằng cả hai tay và vung lên. Nó đâm sâu vào hàm của Shaw, hạ gục người đàn ông này về một bên và hoàn toàn bất tỉnh.

Ném cuốn sách ngang phòng, Ronnie lắc đầu và thở dài. “Đồ mèo chết tiệt.”

“Có phải anh cho thế là kích thích không?”

Bác sĩ, một con báo dễ thương, liếc nhìn những cô y tá, đang quay đi để họ không phải cười vào mặt ông ấy.

“Cô ừm...”

“Ronnie. Chỉ cần gọi tôi là Ronnie. Và trả lời câu hỏi của tôi đi, bác sĩ. Ý tôi là, tôi có thể bị cuốn trong mùi bạc hà mèo theo cách mà anh ấy hành động.”

Hăng giọng, vị bác sĩ cầm cánh tay cô và đưa cô ra khỏi chỗ mấy cô y tá. Tất cả họ đều là người biến hình, Ronnie không lo lắng về việc họ có thể nghe lỏm. Và với một đội ngũ nhân viên hiểu biết như vậy làm việc trong kỳ nghỉ, Ronnie không quan tâm cô nói to bao nhiêu.

“Ronnie, cô đã từng chăm sóc ai bị sốt trước đây chưa?”

“Dĩ nhiên là có. Bố tôi. Các anh tôi. Nhưng họ chưa bao giờ... anh biết đấy.”

Vị bác sĩ nhanh chóng lắc đầu. “Không. Không. Dĩ nhiên là không rồi. Họ là gia đình. Nhưng cha cô hành động như thế nào bên mẹ cô khi ông ấy bị sốt?”

Ronnie nhớ về chuyện đó. Hồi cô mười sáu tuổi thì bố của cô có một cơn sốt sau trận chiến xấu xí với lũ lợn rừng và cô đã không nhớ về chuyện đó nhiều sau khi ông bình phục. Nhưng cô nhớ mẹ cô đã ném cô ra khỏi phòng như thế nào. Rất nhiều lần.

“Ôi.”

Mỉm cười, vị bác sĩ gật đầu. “Đúng rồi. ‘Ôi.’ Anh ta hẳn là phải thích cô, Ronnie. Nếu không, có lẽ anh ta sẽ không bận tâm đâu. Đặc biệt là lũ sư tử.” Ông ấy đảo đôi mắt màu vàng sáng đó, thậm chí có thể khiến Ronnie hoảng sợ khi ở trong bóng tối. “Cô biết chúng thế nào mà.”

Ông ấy vỗ nhẹ vào vai cô với một cử chỉ có vẻ thân thiện. “Nếu điều đó khiến cô thấy tốt hơn, tôi sẽ cử một trong những y tá nam để ý anh ta. Anh

ấy là một con gấu. Không lồ. Có thể dễ dàng xử lý cậu ta. Và cô có thể đi gặp Bầy sói của cô.”

Cô gần như đồng ý ngay lập tức nhưng sau đó nhớ ra cách anh ta ra lệnh cho cô không được bỏ anh ta. Có một sự tuyệt vọng trong yêu cầu của anh ta làm cô cau mày khi nhận ra không một con sư tử nào trong Đàn Llewellyn ở quanh đó để chăm sóc anh ta.

“Tôi không thể bỏ đi được.” Mặc dù cô thực sự nên làm thế. “Tôi đã hứa với anh ta là tôi sẽ không.” Lờ đi cái nhướn mày của vị bác sĩ, Ronnie quay về phía phòng riêng của Shaw.

“Sử dụng nút gọi nếu anh ta thực sự ngoài tầm kiểm soát nhé, Ronnie.”

Cô vẫy tay đồng ý và tiếp tục bước đi, rẽ vào một khúc quanh và hướng xuống hành lang khác. Trong viện này, có một số lượng lớn người biến hình.

Sau khi đẩy cửa phòng Shaw, Ronnie đóng băng. Shaw đã biến mất, đương nhiên là có liên quan đến cô. Nhưng hai thi thể nằm trên sàn nhà có liên quan đến cô nhiều hơn.

Ronnie di chuyển gần hơn, nhăn mũi lại khi cô ngửi ra họ là con người. Cả hai trông như ba mươi tuổi, một người có mái tóc màu nâu sẫm và một bộ ria mép lớn. Người còn lại tóc vàng với một vết sẹo đáng sợ ở cổ họng, như bị ai đó cứa vào. Cô cũng ngửi thấy mùi dầu súng từ vũ khí và nhân mặt vì bộ quần áo cực kỳ dính của họ.

Và chính xác thì họ đã làm gì với con sư tử của cô thế?

Ronnie cúi xuống bên cạnh những người đàn ông và tìm thấy khẩu súng của họ, khẩu Glock.45s, tháo dỡ chuyên nghiệp. Các mẫu được ném dưới gầm giường. Có vẻ con sư tử giàu có của cô có một số kỹ năng ẩn. Shaw đã xử lý những kẻ này khá tốt, nhưng họ chắc chắn còn sống.

Cô ngửi không khí và bị hút vào mùi hương của Shaw. Duy trì vị trí của mũi, cô đi theo Shaw xuống hành lang dài và qua khúc quanh. Khi cô đến cuối hành lang, cô thấy cánh cửa dẫn đến một bậc cầu thang mà có thể đưa Shaw ra khỏi tòa nhà.

“Ôi Chúa.” Cô chạy vài bước cuối cùng, đâm sầm vào cánh cửa và đẩy nó ra. Sự thôi thúc đẩy cô tiến lên. Shaw chắc vì một lý do nào đó, cảm thấy cần phải ngồi trên lan can. Cô lẽ ra phải thấy anh hung hãn, nhưng anh chỉ làu bàu khi cô chạm vào mình.

Liếc nhìn qua vai anh, Shaw mỉm cười với cô. “Ừm, xin chào, người đẹp.”

Ronnie lùi ra khỏi lưng anh, mất một vài giây để buộc áo choàng bệnh nhân của anh sau lưng vì vậy cô không thể tiếp tục nhìn chăm chăm vào cặp lông mày hoàn hảo của người đàn ông này.

“Cứng à, anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Vừa ngắm mặt trời mọc.”

Vuốt tóc ra khỏi mắt anh, cô nói, “Anh đang ở cầu thang, cứng à. Và mặt trời mọc vài giờ trước rồi.”

“Thật à? Mà nó trông cũng rất đẹp nữa.”

Cô cười tươi còn Shaw rên rỉ đáp lại. “Em có nụ cười đẹp nhất mà anh từng thấy.” Ronnie cảm thấy tim mình ấm áp vì tên ngốc nghếch to xác này. Cho đến khi anh ấy nói thêm, “Cũng giống như mặt trời mọc.”

“Được rồi, anh bạn, hãy để anh trở lại...” Mùi hương đó ảnh hưởng nặng nề đến cô, khiến cô lùi lại.

“Gì cơ?” Anh hỏi, đôi mắt vàng đột nhiên sáng hẳn. “Chuyện gì vậy?”

Cô nhanh chóng đặt tay lên miệng anh để giữ yên lặng và cô hít không khí một lần nữa. Những người mà Shaw đánh ngã đã di chuyển. Cô nghi ngờ họ vẫn đang tìm kiếm Shaw sau khi bị đánh, nhưng không thể nói họ muốn gì nếu họ tình cờ gặp anh. Và Ronnie thực sự không muốn giết bất cứ ai hôm nay - nếu cô có thể kiềm chế.

“Chúng ta phải đưa anh ra khỏi đây,” cô thì thầm, biết đâu tiếng của họ sẽ vọng khiến con người nghe thấy.

“Sao em lại thì thầm?” Shaw hỏi, lớn hơn gấp mười lần so với cần thiết.

Một lần nữa Ronnie đập tay lên miệng anh. “Nói nhỏ xuống!” Cô dùng tay kia để dẫn anh ngược lại chần song và lên cầu thang.

“Đi nào, cưng. Chúng ta phải đi thôi.”

Cô ép anh xuống năm dây cầu thang đến lối thoát hiểm dẫn ra đằng sau bệnh viện. Cô biết cô có thể để Shaw trở lại bệnh viện, nhưng cô không thực sự tin tưởng với hệ thống an ninh vào ngày lễ Giáng sinh của họ vì con người có thể lén lút quanh tầng dành cho người biến hình mà không bị phát hiện. Không, tốt nhất là cô nên đưa anh tới đâu đó an toàn và xa thành phố.

“Ở yên đây,” cô nói với Shaw và bỏ anh ở lại cầu thang.

Ronnie bước nhanh vài bước đến cửa sau. Cô kiểm tra và thấy nó có chuông báo động dành cho nhân viên bệnh viện về việc bất kỳ ai đi vào hoặc ra. Vẫn không muốn báo động đến những người đuổi theo Shaw, cô nhanh chóng xác định vị trí của các dây cần thiết và giật mạnh chúng ra, ngắt kết nối hệ thống. Bệnh viện chắc hẳn sẽ biết có ai đó đã can thiệp vào nó và nhân viên bảo vệ sẽ ở đó và sớm kiểm tra nó. Thời gian vừa đủ để cô đưa Shaw ra.

Đẩy cửa mở, cô cẩn thận thò đầu ra để xem liệu có an toàn để rời khỏi đây không. May mắn thay, cô không thấy hay ngửi thấy mùi con người nào ẩn nấp quanh đây và, còn hơn thế nữa, có taxi ở góc đường.

Nhưng trước khi Ronnie di chuyển, cô cảm nhận được ngón tay to lớn chà lên thắt lưng khi chúng kéo dài thắt lưng quần jean của cô ra. Mở to mắt, cô nhìn qua vai mình thấy người đàn ông kia đang chăm chú vào khoảng cách giữa quần jean và da của cô.

“Anh nghĩ mình đang làm gì hả?”

“Em có cặp mông dễ thương nhất,” anh thở dài. Đôi mắt vàng nhìn cô. Cô không biết liệu cơn sốt mang cho anh vẻ ngoài đói khát hay mông của cô nữa. “Anh có thể dành hàng giờ để chơi với cặp mông này.”

“Giờ thì đó không phải là một lời khen dễ thương đâu.” Cô gạt bàn tay anh đi. “Nghe này, anh cần kiểm chế bản thân.”

Đặt bàn tay của anh chống lên cửa, với cánh tay không lơ vòng qua đầu cô, anh dựa vào cô. Tuyệt thật, người đàn ông này lao vào cô như thể họ đang ở sàn nhảy disco vậy.

“Chúng ta hãy kiếm một khách sạn nào đó và làm việc này đi,” anh thì thầm.

“Chúng ta cần đưa anh tới đâu đó an toàn, mèo ạ.”

“Nhưng anh thích em.”

“Khi vượt qua cơn sốt này, thậm chí anh còn không nhớ tên của tôi nữa cơ.”

“Tuy nhiên, anh sẽ nhớ cặp mông đó.”

Đáng yêu.

Một cánh cửa đóng sầm ở vài dãy hành lang, và Ronnie có thể nghe thấy tiếng gào to. Cô không thể đợi thêm nữa.

“Đi nào.” Cô mở cửa và liếc nhanh qua, nhẹ nhõm khi thấy con phố vẫn vắng vẻ. Năm lấy tay Shaw, cô kéo anh ra ngoài đường về phía taxi.

Khi cô đẩy anh vào trong, cô đóng sầm cửa lại và nhìn tài xế.

“Này anh,” cô chào hỏi.

Tài xế nhìn cô chăm chăm và chẳng nói gì. Chúa ơi, mấy người Mỹ này khiếm nhã quá.

“Tôi cần đến...” Cô rút mảnh giấy ra khỏi túi quần sau và đọc địa chỉ đi.

“Đó là Long Island,” người tài xế nói rõ. Giống như là có cái gì đó sắp đến với cô.

Ronnie nhìn chăm chăm vào mảnh giấy. “Nó nói là Westbury.”

“Đó là Long Island.”

Cô nhún vai, “Ý anh là gì?”

“Anh ta đang nói là,” Shaw lau bàu trong khi cố cởi chiếc áo choàng bệnh viện ra, “nó quá xa để lái xe - trừ phi em có tiền.”

“Tôi có tiền mà.”

“Nhiều tiền mặt ấy.”

“Tôi có nhiều tiền mặt mà.” Ronnie nhìn tài xế qua vách ngăn chia tách họ. “Và tôi sẽ chỉ cho anh một mẹo rất lớn trên đồng hồ, nhưng anh phải lái xe ngay bây giờ.”

Tài xế tiếp tục nhìn cô chăm chăm và Ronnie cũng nhìn chăm chăm lại. Khi cô không từ chối hay chịu thua, anh ta kiềm chế một chút và lao ra đường.

Cô không có ý định đe dọa anh ta, nhưng khá là lỗ mãng và cô không có thời gian cho chuyện nhảm nhí của người đàn ông nhỏ bé này.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Shaw hỏi.

“Nhà của dì tôi.” Ronnie kéo chiếc áo choàng trở lại đúng chỗ. “Dì ấy chuyển tới đây vài năm trước đây, và mẹ tôi đưa địa chỉ của dì ấy cho tôi phòng trường hợp tôi gặp phải vấn đề gì đó.” Cô nhìn vào Shaw. “Và anh chắc chắn là vấn đề rồi.”

“Người nói chuyện ngọt ngào.” Anh cười tươi thậm chí cả khi nhắm mắt.

Cuối cùng, anh cũng ngủ. Ronnie thư giãn tựa vào ghế và cầu anh không bắt đầu biến hình thành sư tử trong buồng lái của người đàn ông tội nghiệp này. Sẽ không có gì để giải thích với người tài xế cả.

Cô ghét việc qua chỗ dì của cô vì lý do này. Ronnie định gọi trước, tìm hiểu xem liệu dì cô có muốn gặp cô sau tất cả thời gian ấy không. Đã gần mười lăm năm kể từ khi mẹ Ronnie và dì cô có cuộc ẩu đả khốc liệt. Cha và anh cả của cô phải tách hai người phụ nữ này ra. Tuy nhiên, cho dù họ đã không nói chuyện với nhau trong suốt thời gian đó, mẹ cô vẫn luôn nói rằng, “Gia đình vẫn là gia đình, Ronnie Lee. Con cần dì ấy, con nên tới đó hoặc gọi cho dì ấy.”

Liếc qua người đàn ông to con đang vui vẻ ngáy kể bên mình, Ronnie hy vọng mẹ cô nói đúng.

Brendon ngồi dậy trên chiếc giường xa lạ và nhìn quanh phòng. Anh không nhận ra nơi này, nhưng anh thích nó. Nó có mùi rất tuyệt.

Tuy nhiên, anh sẽ thích nó hơn nếu có cô sói cái ở đây. Cô có thể đi đâu được? Anh biết cô không bỏ anh. Không thể trong khi cơn sốt vẫn còn hoành hành trong người anh. Không giống như Đàn sư tử, cô sẽ không bỏ anh. Anh biết điều đó ở cô ngay từ đầu rồi.

Dựa vào gối, Brendon cố nhớ cách anh đến đây. Có việc gì đó để làm với em trai anh. Có lẽ. Thành thật mà nói, anh không thể nhớ được lúc này, nhưng em trai của anh không liên quan đến việc làm anh sốc. Mitchell đã từng là một sự hỗn loạn từ khi mới ra đời. Người em sinh đôi của Brendon, Marissa, đã gạch tên Mitch đi từ ngày xưa, nhưng Brendon không thể làm thế.

Đứa trẻ ấy đã mất tích? Lần nữa? Mitch, giờ đã hai mươi tám tuổi rồi, dường như là, mất tích khá lâu rồi. Người anh em cùng cha khác mẹ. Người cha đã nuôi Brendon và Marissa khi mẹ họ qua đời trong khi sinh và Đàn sư tử của bà có vẻ ít quan tâm đến cả hai. Cha cũng rất ít quan hệ với Mitch trong những năm qua. Có thứ gì đó Mitch không thể quên hay tha thứ.

Cuộc sống của Đàn sư tử. Nó chắc chắn không dành cho mọi người.

Chúa ơi, tại sao anh lại không thể nhớ được? Mitch ở New York phải không? Vì một vài lý do nào đó Brendon nghĩ nó có thể. Đó là lý do mình

đang tìm nó à?

Brendon lắc đầu. Anh không biết nữa. Mọi thứ đều mờ nhạt. Nhưng anh đã ở đường hầm đó vì một lý do, và có lẽ khi cơn sốt chấm dứt, anh sẽ nhớ ra tại sao. Tuy nhiên, hiện giờ, tất cả những gì anh muốn là có nhiều thời gian hơn với cô sói kia. Một người không dễ hôn. Tuyệt vời. Dụ dỗ ham muốn.

Cô ấy sẽ không bỏ anh.

Mặc dù thân thể của anh bị thiêu đốt bởi cơn sốt này, nhưng anh không hề thấy khó khăn trong việc kiểm tra phần còn lại của ngôi nhà. Có lẽ, anh có thể tìm thấy cô gái có đôi môi tuyệt vời kia. Hơn nữa, anh có thể khám phá một chút? Điều đó không ghê gớm như thế mà, đúng không?

Ronnie mỉm cười với người đàn ông ngồi trong chiếc SUV to lớn ở lề đường, đợi dì của mình.

“Cuộc hẹn nóng bỏng của ta.” Annie Jo Lucas nháy mắt ra hiệu cho Ronnie.

“Rất dễ thương.”

Người phụ nữ lớn tuổi cười tươi. “Gấu Bắc Cực. Em yêu gấu.”

Ronnie bật cười. Cô đã hoàn toàn quên mất khuôn mặt hài hước mà dì cô có được. Và mẹ cô đã đúng. Gia đình là gia đình. Dì cô không chớp mắt khi Ronnie gõ cửa nhà bà và đang giữ một người đàn ông chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng bệnh viện. Anne Jo cho họ vào, để Shaw ổn định, và thậm chí tặng quà Giáng sinh cho Ronnie mà bà định gửi cho cô sau kỳ nghỉ, y như bà vẫn làm trong mười lăm năm qua. Đúng vậy, Anne vẫn không có gì tốt đẹp để nói về mẹ của Ronnie nhưng mà mọi thứ đã qua đi.

Dì của cô thậm chí nói về việc hủy cuộc hẹn của mình, nhưng Ronnie không hề có ý định lựa chọn giữa một con sói và một “cuộc hẹn thích hợp.” Đó rõ ràng là sai.

“Cháu và con mèo kia thì sao?” Một bên lông mày màu nâu sẫm nhếch lên khi dì cô cười tự mãn với cô. “Hử?”

“Cháu chỉ đang làm nhiệm vụ Alpha của cháu thôi.”

“Ồ. Tất cả đó hả?”

“Nghĩa là gì ạ?”

“Ồm, ta chỉ thấy bất ngờ là cháu đã không gọi cho Bầy. Để họ chăm sóc quý ngài Tôi Lộng Lẫy này.”

“Sao cháu lại phá hỏng Giáng sinh của họ chứ?” Nhưng lại phá hỏng Giáng sinh của chính mình.

“Vì khi ở Bầy, cháu không bao giờ đơn độc.”

“Cháu sẽ gọi cho họ vào buổi sáng. Cháu hứa đó.”

Annie tiến về chiếc SUV, Ronnie theo sau. “Cháu biết mà, Ronnie, dì thực sự có thể ở lại. Giúp cháu cùng chàng trai đó. Cậu ta bự con đấy.”

“Chúng cháu sẽ ổn thôi. Mau đi đi ạ! Chúc dì có một buổi hẹn hò Giáng sinh vui vẻ.”

“Cháu có số của ta nếu cháu cần ta rồi đó.” Annie mở cửa và hôn gió với người hẹn hò cùng bà.

“Cháu sẽ không cần dì đâu. Cháu có thể xử lý được.”

“Thật sao?” Annie nghe như không tin được trong một giây.

“Vâng. Anh ấy là một người đàn ông. Cháu có thể xử lý một người đàn ông.”

Người hẹn hò với Annie cúi xuống nhìn Ronnie qua cửa hành khách mở. “Đó là con sư tử của cô sao?”

Ronnie quay lại và nhìn Brendon Shaw - với chiều cao gần hai mét và hơn hai trăm kilogram và giờ anh ta đã biến hình thành sư tử - chạy xuống con phố yên tĩnh đẹp đẽ của Long Island, New York.

“Ôi trời ơi!”

Bật cười, dì của cô vẫy tay với cô. “Vui vẻ nhé, cháu yêu.” Ronnie không đợi để nhìn dì cô lái xe đi khỏi cùng với người hẹn hò với dì. Thay vào đó, cô đuổi theo tên ngốc to con kia.

May mắn là anh ấy không thực sự cố gắng bỏ đi. Có vẻ như chỉ là đang lang thang... và nô đùa.

Cô đuổi theo anh gần ba dãy nhà, lăn lộn trên bãi cỏ của vài người tội nghiệp.

“Shaw,” cô gọi nhẹ nhàng. Anh lờ cô.

“Brendon!” lần này cô cố gắng thì thầm to nhất có thể, nghe rõ tiếng nhạc và những người trong nhà đang cười lớn và có một kỳ nghỉ tuyệt vời. “Lại đây!”

Shaw giơ một bàn chân lớn trong không khí, nhìn chăm chăm vào cô, lưỡi của anh thè ra. Lạy Chúa, anh ấy đang làm gì thế?

“Anh nghe tôi, quý ngài à. Lại đây!”

Đứng phắt dậy, Shaw phát ra tiếng gầm gừ nhỏ. Nếu anh bắt đầu rống lên, cô sẽ rối tinh lên mất. Nhưng thay vì gầm lên, anh... anh ấy...

Bài hát Giáng sinh về đề tài nóng bỏng từ bên trong ngôi nhà đó làm anh bắt đầu thích thú. Mắt mở to, Ronnie xem Chúa tế sơn lâm nhảy điệu simmi bằng cái mông sư tử của mình quanh bãi cỏ của những người tội nghiệp. Họ sẽ không bao giờ hiểu được những dấu chân đó vào sáng hôm sau.

Đầu của Ronnie nghiêng sang một bên. Là anh ấy...? Phải. Anh ấy đang nhảy điệu mambo ^[*]. Móng chân vươn ra. Đầu lắc lư theo nhịp điệu. Cái bờm dày, lỏng lẫ vẩy trong không khí lạnh giá tháng Mười Hai. Anh thực sự không quá tệ. Đối với một con mèo nhảy mambo.

Ronnie dụi mắt, nhận ra mình phải tập trung. “Qua đây mau!” Cô ra lệnh lần nữa, vẫn thì thầm.

Shaw ngược nhìn cô, sau đó anh ấy cúi đầu về phía bàn chân trước của mình, giơ cái mông sư tử của mình lên không trung.

Ôi chúa trên thiên đường của con, anh ấy chơi trò đuổi bắt.

Cô đã không chơi một trong những trò như thế này kể từ vài năm đầu tiên có thể biến hình hoàn toàn khi cô vẫn là một chú chó con. Và cô chưa bao giờ nghe nói mèo làm thế bao giờ.

Ronnie đi về phía anh, và anh, theo nghĩa đen, nhảy lùi ra xa cô.

Tránh xa. Tên ngốc to xác này muốn chơi trò tránh xa.

Cô không có thời gian cho việc này. Cô phải kéo cái mông mèo điên của anh trở lại ngôi nhà trước khi có ai đó nhìn thấy anh.

“Brendon, làm ơn lại đây đi.”

Cứ một bước tiến về phía anh, và một bước lùi. Chết tiệt!

Anh quan sát cô, đôi mắt vàng kiểm tra cô từ đầu đến chân. Rồi ánh mắt anh dán chặt vào ngực cô... và ở yên đó.

Ronnie Lee trợn tròn mắt. Không có vấn đề gì mà họ có thể, tất cả đàn ông đều là lợn.

Tuy nhiên, cô đã học được trong những năm qua là nam giới có thể kiểm soát. Với đúng con mèo.

Điệu nhảy mambo là sự kết hợp giữa điệu swing với nhạc Cuba. Những vũ công nhảy điệu mambo phải dùng những động tác hông nhanh, chuyển động tự do nhưng phải sắc và gợi tình.

Nhìn xung quanh để đảm bảo họ vẫn không bị phát hiện, Ronnie đã làm những gì cô hứa sẽ không bao giờ làm thêm lần nữa kể từ buổi hòa nhạc Motorhead khi cô được mười tám tuổi. Cô mặc áo sơ mi và áo ngực lên, nháy mắt với anh.

Shaw lao vào cô, và Ronnie hầu như không có thời gian để kéo quần áo của cô trở lại vị trí trước khi cô la lên đầy ngạc nhiên và chạy về nhà dì. Nhấc chân lên, cô đã làm đổ hàng rào cao hơn hai mét bao quanh sân nhà dì cô từ phía nhà hàng xóm. Ronnie đã lao lên cầu thang hiên sau khi cô nghe thấy Shaw ngay sát sau mình. Cô lao vào trong, đóng cánh cửa lại, hy vọng làm chậm chân anh, nhưng anh đã đâm thẳng vào nó, làm nó long ra khỏi bản lề. Cô nhắm mắt, nhận ra cô phải sửa nó trước khi dì cô trở về nhà.

Ronnie ré lên một lần nữa khi bàn chân bự chàng đập vào hông cô, buộc cô phải nằm trên sàn phòng khách. Cô cố trườn bằng lưng mình, chỉ để nhận ra có một người đàn ông khỏa thân trên người cô với cái đầu vẫn dưới áo thun của mình.

“Chúa ơi, ngực em thật là đẹp,” anh bực tức.

“Không, anh không thể. Giờ ra khỏi người tôi ngay!” Cô đập đầu mình vào đầu anh, cố gắng để anh thả cô ra. Tuy nhiên, tiếng ngáy cho cô biết

anh không đi đâu cho đến khi cô gạt anh ra khỏi mình.

“Trời ơi!” cô gầm gừ. “Tôi sẽ đá mông Sissy ngay khi tôi nhìn thấy cô ta.”

Ronnie thở hỗn hển, trườn ra từ dưới người Shaw. Cô định sẽ nghĩ vấn đề về hô hấp của mình, chỉ khi có kết quả của tình huống kinh khủng mà cô nhận thấy mình có trong đó hay không, bởi vì con mèo đó có đôi môi mềm nhất mà Chúa mới biết được.

Cô đứng lên và ngoẹo cổ sang một bên. Nắm lấy tay Shaw, kéo anh trên sàn nhà và lên cầu thang trở lại phòng ngủ.

Và trong suốt thời gian đó, cô nguyện rửa cái tên Sissy Mae Smith.

Ok. Cô phải tìm cảm giác có lỗi với bản thân mình lại. Đúng, đây không phải những gì cô muốn dành cho Giáng sinh của mình - sửa chữa cánh cửa và đuổi theo con sư tử - nhưng cô đã ở đây và chỉ cần đối phó với nó. Giống như mẹ của cô sẽ nói rất hùng hồn: “Ồ, tránh ra nó ra, Ronnie Lee.”

Ngồi ở bàn ăn của dì cô với đôi bàn tay đặt trên đầu, Ronnie nhìn xuống tách sô cô la nóng kinh khủng mà cô đã làm cho mình. Cô thậm chí còn không cho kẹo dẻo vào.

Tuy nhiên, chính xác thì, cô đã rơi vào tình huống này sao? Trước hết, cô biết là không nên tin tưởng vào Sissy Mae. Thứ hai... ôi, quỷ tha ma bắt. Không có thứ hai.

Mặc dù vậy, tất cả những điều này là một ví dụ hoàn hảo về cách cô cần thay đổi cuộc sống. Trường học có vẻ là một khởi đầu tốt. Cô sẽ có cuộc phỏng vấn với một vài trường Đại học trong khu vực sau kỳ nghỉ năm mới. Hy vọng, họ bỏ qua bản báo cáo sinh viên năm nhất từ mười năm trước đó. Nó chẳng có gì tốt đẹp cả, và phản ứng của mẹ cô... ờm, cuộc chiến của sói cái không bao giờ khá lên được. Một ngày sau cuộc chiến, Ronnie và Sissy Mae lên đường tới Châu Âu với ba lô của họ và năm trăm đô la. Ronnie đã được biết rất nhiều thứ trên thế giới bởi chuyến đi liên tục bằng xe của Sissy vẫn tiếp diễn. Anh, Pháp, Đức, Ý... Khi họ đi qua những quốc gia có

ngôn ngữ lãng mạn, họ đi tiếp đến Châu Á, Châu Phi. Bất cứ đâu. Bất cứ nơi nào hai cô sói cái có thể gặp rắc rối thì họ ở đó.

Rồi cách đây sáu tháng, Ronnie thức dậy với con sói Đức, cái tên đầu tiên mà cô biết - và không gì khác nữa. “Bao nhiêu lần,” cô tự hỏi bản thân trong khi tắm vào sáng hôm đó, “mày định thức dậy như thế này bao nhiêu lần nữa?” Đó là khi cô quyết định mình không thể thế này thêm nữa. Cô sẽ không thức dậy với những người lạ nữa. Cô sẽ không tham gia vào cuộc cãi lộn trong quán rượu nữa.

Cô sẽ không ngẫu nhiên thách thức các Bầy sói khác để thống trị nữa. Cô sẽ không còn chuốc họa vào thân nữa.

Cách đây ba tuần, Ronnie Lee đã bước sang tuổi ba mươi và có vẻ như tất cả mọi thứ cứ trôi qua đúng quỹ đạo của nó. Trong thời gian ngắn, cô thậm chí đã có bạn trai. Nhưng điều đó chỉ kéo dài một tháng. Cô đã đưa Beta tội nghiệp về nhà rồi bố và các anh trai cô đã tống anh ta đi. Anh ta thực sự không làm gì sai cả, bố cô chỉ đơn giản là không thích anh ta. Không có gì đáng ngạc nhiên, con sói Beta đó không bao giờ gọi lại cho cô sau bữa tối gia đình đặc biệt ấy. Vì vậy, vài ngày sau cô quyết định không dính dáng gì đến đàn ông trong một thời gian. Cô có đồ chơi, và cô là một người phụ nữ không ngại sử dụng ngón tay của mình. Thực sự, bạn cần gì ở khác ở đàn ông chứ đâu phải chỉ có làm tình và sinh con với họ chứ? Và cô cần suy nghĩ về việc sinh con cho đến khi cô chinh đốn lại.

Thật không may, việc hôn Shaw giống như trượt lại vào vết xe cũ. Thậm chí còn tệ hơn, con mèo của Đàn sư tử mà cô phải lo lắng về nó. Báo gêpa, báo đốm, thậm chí là hổ phần lớn đều đơn độc. Nhưng những con cái của Đàn sư tử thực sự bảo vệ những con đực của chúng.

Đương nhiên, chúng có thể bảo vệ thế nào khi chúng thậm chí còn không xuất hiện tại bệnh viện cơ chứ? Mace đã nói Shaw phải tự lo lấy nếu chúng không bận tâm tới việc kiểm tra anh ấy. Rõ ràng, anh ấy đã sinh ra hai con khỏe mạnh với một cặp Llewellyn cái và gần như đó là tất cả những gì họ muốn hay cần từ anh ấy.

“Chính xác,” cô lẩm bẩm thành tiếng, cảm thấy tệ thay cho Shaw.

Cô đã dành một vài phút chìm đắm trong đau khổ của anh - dường như của riêng cô là không đủ - khi cô cảm thấy hơi thở vô cùng nóng của anh phả vào cổ mình. Ronnie Lee ngồi thẳng lên và từ từ quay đầu lại. Anh ấy đã trở lại thành sư tử. Điều đó làm cô kinh ngạc khi cơ thể ấy có thể biến hình bao nhiêu lần trong khi con sốt vẫn chưa dứt. Cô không đếm được Shaw đã trải qua bao nhiêu lần. Xấu hổ vì không có cách nào có thể kiểm soát được nó. Có lẽ, sau đó Ronnie sẽ có một trong những con mèo bụi nhất trên thế giới cứ nhìn chăm chăm vào cô như một tấm lưng lớn.

Đó là những gì mà cô phải ngồi quanh bếp của dì cô và cảm thấy tiếc cho chính mình. Thậm chí, cô còn chưa từng nghe thấy tên khốn to con này bất ngờ vào phòng dù với một tiếng động rất nhỏ.

“Sao anh lại ra khỏi giường? Anh đang cố gắng chọc tức tôi đấy à?”

Anh chăm chú nhìn cô trong vài giây, sau đó cái lưỡi khổng lồ của anh liếm cô từ cằm lên đến trán.

“Ôi! Khốn kiếp.” Cô lau mặt mình, phẫn nộ. “Đừng có làm thế.”

Shaw tiến lại gần hơn, dí sát cô vào dưới cằm và cái bờm nâu vàng khổng lồ ngay trên mũi cô.

Cố gắng đẩy anh ra nhưng cô không thể nhìn thấy gì với tất cả đám lông mèo chết tiệt đó trên mặt mình. “Giường! Quay trở lại giường của anh!”

“Đi cùng anh.”

Giật mình, Ronnie Lee mở mắt ra và thấy Shaw đã biến hình lần nữa. Bây giờ, anh khóa thân và cực kỳ lộng lẫy trước mặt cô.

Ronnie chưa bao giờ nghĩ cô muốn tiến tới những anh chàng màu vàng này. Họ hoàn toàn rám nắng mà không hề có chút bận tâm nào về ung thư da. Không một chút mỡ nào trên cơ thể. Khuôn mặt anh ấy... hoàn hảo. Ngay cả với các vết bầm tím và vết thương đang được điều trị, người đàn ông này quá đẹp.

“Vào cùng anh, người đẹp,” anh ấy kêu rừ rừ bên tai cô. “Anh hứa...”

Cô chờ thêm. Anh không nói tiếp, cô phải hỏi. “Anh hứa cái gì?”

“Bất cứ thứ gì em muốn.” Đầu của anh nghiêng đi một chút, và đôi mắt vàng xinh đẹp của anh đốt qua cô. “Tuyệt đối bất cứ thứ gì.”

Trời ơi, giúp cô với.

Nắm lấy tay anh, Ronnie đứng lên. “Nào,” cô dỗ dành. “Chúng ta đi ngủ.”

Anh kêu rừ rừ và đi theo.

Brendon thức dậy thấy mình trở lại phòng mà anh đã ở đó năm phút trước... hay năm tiếng trước ấy nhỉ? Thành thật mà nói, anh không chắc chắn nữa. Điều đó không quan trọng. Anh cần phải thức dậy và đối mặt với ngày... hay là đêm nhỉ? Sao cũng được.

Cố gắng ngồi dậy, Brendon nhanh chóng nhận ra ai đó đã buộc tay và chân mình vào bốn cọc giường.

“Cái quái gì đây?”

“Ôi, nhìn xem. Tên gốc rừng xanh đã thức dậy.”

Brendon chớp mắt, cố gắng tập trung vào người phụ nữ đang nói chuyện với mình. Cô đứng ở cuối giường, khoanh tay trước ngực, trừng mắt nhìn anh như thể anh đã bắn con chó của cô vậy.

“Anh đang ở đâu?”

“Westbury.”

Anh hét lên bằng chất giọng khàn khàn, “Long Island?” Thế quái nào mà anh lại ở Long Island thế?

“Đó là nơi an toàn duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra.”

Brendon gật đầu, nhanh chóng quyết định không quan tâm anh ở đâu nữa miễn là người phụ nữ này ở với anh. “Đủ hợp lý.” Anh kéo những sợi dây thừng. “Nghĩ xem có thể cho anh đi bây giờ không?”

Không nói một lời, cô vòng ra bên phải anh. Bàn tay cô đập mạnh vào trán anh.

“Ôi.”

“Anh vẫn còn sốt. Có lẽ là sắp hết, nhưng tôi không thể cho anh thêm cơ hội nữa. Tôi nghĩ hôm nay tôi đã rượt đuổi sư tử quanh New York quá đủ

rồi. Nên anh hãy ở yên đây cho đến khi cơn sốt chấm dứt.”

Trời ơi, nói về bực bội. Anh không biết mình đã làm gì sai, nhưng anh không muốn cô ấy giận anh.

“Anh xin lỗi.”

“Vì cái gì?”

“Vì bất cứ điều gì mà anh đã làm em tức giận.”

Cuối cùng, cô đã nở một nụ cười miễn cưỡng. “Vâng, ít nhất thì anh đừng cố gắng và cư xử nhảm nhí theo cách của riêng mình về mọi chuyện.”

Brendon liếc nhìn khắp phòng. Anh không biết anh ở đâu hay sao anh lại ở đây. Tất cả những gì anh có thể lưu lại là người phụ nữ này và mùi hương tuyệt vời của cô. “Nay là ngày bao nhiêu?” Có cái gì nói với anh nay là một ngày quan trọng.

“Ngày 25 tháng Mười hai.”

Brendon nhăn nhó, nhìn cô chăm chăm. Điều đó giải thích toàn bộ lý do tức giận. “Là Giáng sinh?” Cô gật đầu nhanh chóng. “Anh xin lỗi. Xin lỗi vì em đang bị mắc kẹt với tôi ở đây mà không có Bầy sói của mình.”

Mặt cô dịu lại một chút và, cho anh một bất ngờ, cô ngồi vào bên giường cạnh anh, đầu cô tựa vào cánh tay đang duỗi ra của anh. Khi thật, nhưng người phụ nữ này có mùi thật tuyệt.

“Đừng để nó làm phiền anh.” Cô vỗ nhẹ đầu gối anh, sau đó mắt nheo lại và nhìn anh chăm chăm. “Và phiền anh hãy kiểm soát mọi thứ.”

“Đó không phải lỗi của anh.” Anh cười tươi. “Đó là lỗi của em.”

“Đây đâu phải lỗi của tôi. Anh không có tự chủ.”

“Em là người đã chạm vào anh một cách thân thiết.”

“Tôi chỉ vỗ nhẹ đầu gối của anh.”

“Thấy chưa? Thân thiết.”

Cô bật cười và lắc đầu. Mái tóc nâu mềm mại như của em bé rù trên cánh tay anh. “Anh là một tên ngốc.”

“Đôi khi.” Brendon thư giãn trở lại, để cánh tay mình treo một chút cho chúng không bị mỏi. “Nghe này, anh thực sự cảm kích mọi thứ mà em đã

làm cho anh đêm nay. Anh biết nó không dễ dàng gì.”

Cô nhún vai như thể cô đã chăm sóc lũ sư tử bị sốt mỗi ngày ấy.

“Anh nghĩ anh nợ em một món quà Giáng sinh, nhỉ?” anh hỏi.

“Một món quà Giáng sinh? Cho tôi? Anh sẽ tặng tôi cái gì?”

“Em muốn gì?”

Cô nhích vào gần anh hơn một chút. Những con sói cái không quẩn quít bất cứ ai, và anh không muốn làm cô sợ.

“Hãy xem này - anh chàng giàu có hỏi tôi rằng tôi có muốn gì cho Giáng sinh không.” Cô ấy nheo mắt nhìn anh. “Anh giàu, đúng chứ? Anh không sống nhờ vào những con cái của Đản, phải không?”

Không đời nào. “Không. Anh không sống nhờ họ.”

“Ôi, vậy thì, có rất nhiều khả năng. Tôi luôn muốn có một chiếc Maserati.”

“Một chiếc Maserati? Không đủ cao, phải không?”

Cô quay sang, lấp lánh đôi mắt màu hạt dẻ. “Thế nghĩa là gì?”

“Rằng em cao. Có lẽ quá cao đối với cái xe đó.”

“Tốt hơn là theo ý anh,” cô lẩm bẩm.

“Không, anh chắc chắn chân em có thể vừa với nó.”

“Giờ nhìn này! Chúng đây. Chúng ta không thảo luận về bàn chân của tôi.” Cả hai nhìn xuống đôi boot cao đang dựa trên giường. Chúa ơi, đôi bàn chân rất to. Nhưng đôi boot mà cô mang thật quyến rũ. “Chúng đưa tôi tới những nơi mà tôi muốn đi.”

“Sao chúng có thể không chứ?”

“Anh nên hiểu là tôi không có vấn đề gì với việc bỏ lại cái mông trần như nhộng của anh ở trên đường.”

“Anh hiểu.”

“Vậy thì anh nên đối xử tốt với tôi.”

“Vâng, thưa quý cô.”

“Giờ anh nên chuẩn bị cho tôi xe Maserati đó đi. Và nữ trang nữa. Từ nơi mà có hộp màu xanh dương ấy.”

Brendon buộc mình phải cau mày thay vì bật cười. “Ý em là của Tiffany?”

“Đúng. Chỗ đó đấy. Tôi muốn kim cương và bạch kim. Dây chuyền và vòng tay chắc là làm tôi đẹp.”

“Em có vẻ thực sự không có loại nữ trang nào.” Thậm chí, cô cũng không có cả bông tai.

“Tôi không. Nhưng tôi có thể bán nó đi và đổi thành tiền trong ngân hàng.” Cô nhìn anh. “Có vẻ sai nếu chỉ lấy tiền mặt lạnh lẽo từ anh.”

“Anh thấy mừng vì em còn có quan điểm đạo đức.”

“Tôi có. Tôi chưa giết anh. Dù nó đã thoáng qua tâm trí tôi vài lần tối nay.”

“Cảm ơn vì đã không giết anh.”

“Anh biết không, anh có thể quên đi nữ trang và xe hơi nếu anh làm cho tôi một việc nhỏ.”

“Việc gì?”

“Lần tới nếu anh gặp Bầy sói, anh đừng nghĩ thầm là ‘Này, nhìn mấy con chó kia.’ Anh hãy nghĩ, ‘À. Chó sói. Hùng mạnh nhất của sự hùng mạnh. Dũng cảm nhất của sự dũng cảm.’”

“Tôi rất muốn mua cho em một chiếc xe... và một hòn đảo.”

Cô huých khuỷu tay vào sườn anh. Người đàn ông nào đó nhỏ bé hơn chắc chắn sẽ làu bàu vì đau. “Cố chấp.”

“Những người ghét mèo.”

Cô bật cười và Brendon rúc mũi vào cổ cô. “Em có mùi thơm quá.”

Đánh mạnh vào mặt anh như thể anh là ong vò vẽ. “Dừng lại. Dừng lại đi. Dừng lại. Anh không giúp tôi giữ cái vẻ ngoài lạnh lùng kiểm soát gì cả.”

“Tại sao anh phải làm vậy? ”

“Đó là đặc trưng”

Anh nhún vai hết khả năng vì đang bị trói bây giờ. “Anh thích em. Anh không cảm thấy tệ vì chuyện đó.”

“Anh không thích tôi. Cơn sốt của anh mới thích tôi. Tôi biết một khi anh khỏi, anh sẽ trở lại là một con mèo đáng ghét.” Nghiêng người vào gần anh, môi cô kề anh, “Và sẽ không có những niềm vui vào buổi sáng hôm sau đối với tôi.”

“Chúng ta có thể đổi phỏ với chuyện sáng hôm sau lúc khác nhé. Chúng ta hãy nói về ở đây và bây giờ.”

“Quên đi, Garfield.” Cô di chuyển để chuẩn khỏi giường và sức mạnh dâng cao mạnh mẽ của anh. Anh nắm lấy sợi dây thừng buộc tay trái của mình và nhanh chóng chộp lấy cánh tay cô, giữ cô đứng yên.

“Đừng đi.”

“Tôi biết tôi nên dùng dây xích của dì tôi ở tầng hầm. Tôi không muốn biết lý do bà ấy có dây xích.” Cô nắm lấy tay anh và cố gắng gỡ ngón tay anh ra. “Bây giờ, nếu anh bỏ những cái móng vuốt mèo bẩn thỉu của anh ra khỏi tôi...”

Với một tiếng gầm ngấn, Brendon chụp được phần còn lại và đặt cô ở bên dưới mình chỉ trong vài giây.

Hoàn toàn trung thực, không thứ mang đến cảm giác chân thực như vậy trước đây trong toàn bộ cuộc sống của anh.

Một lần nữa cô lại tự hỏi, Làm thế nào mà mà cứ tự ném mình vào những tình huống này thế?

Đúng, cô không bao giờ nên ngồi gần như thế, nhưng anh có vẻ khá sáng suốt và cô thích nói chuyện với anh ấy. Có rất ít người bên ngoài Bảy sói hay gia đình mà cô có bất cứ sự quan tâm thực sự nào trong một cuộc trò chuyện.

Nó dứt khoát không giúp cô thực sự thích người đàn ông này ở giữa hai chân cô. Cô thích nó theo cách của cô nhiều hơn.

Ngón tay to bầu vào da đầu cô và sau đó mát xa. Không có ý nghĩa gì, cô gầm gừ, cơ thể cô ngay lập tức đáp ứng. Thực tế, nếu di chuyển thấp hơn năm phân, anh sẽ muốn tìm điểm hạnh phúc của cô và chân cô bắt đầu run rẩy. Sao lại đáng xấu hổ thế?

“Anh... anh cần phải dừng lại.” Và tôi cần phải dừng thở hỗn hển. Và rên rỉ nữa.

“Anh không muốn ngừng.” Đôi môi vô cùng mềm mại lướt qua má cô. “Và anh không nghĩ rằng em muốn dừng lại.”

“Tất nhiên là tôi muốn anh dừng,” cô rên rỉ, hai bàn tay nắm chặt vai anh và kéo anh lại gần hơn. “Tôi muốn anh dừng lại ngay bây giờ.”

“Nó sẽ giúp anh nếu anh nói rằng anh không thể kiểm soát bản thân mình?” Anh hôn lên cổ cô và liếm nó, một tiếng rì rầm âm âm từ ngực anh. “Bản năng của anh đã qua và không có gì mà em và anh có thể làm với nó. Anh đã trải qua hoàn toàn tự nhiên.”

“Không có ai sẽ tin...”

Shaw hôn cô, cắt ngang lời nói của cô và làm cho cô quẫn quại bên dưới anh.

Ronnie quẩn chân quanh hông anh, cầu xin anh nhiều hơn mà không nói một lời nào.

Shaw luồn ngón tay mình vào ngón tay cô và đẩy tay cô lên qua đầu, ghì chúng ở đó. Suốt thời gian này họ liên tục xoay hông vào nhau, di chuyển như thể Shaw đang ở bên trong cô.

Cô không cố gắng ngăn chặn anh nữa. Cô không thể.

Ronnie cảm được từng cú đẩy của anh với riêng cô cho đến khi cô cảm thấy cực khoái kỳ diệu xé toạc cột sống của cô và tràn qua ngón tay và ngón chân. Cái ôm của cô trở nên chặt hơn, cơ thể cô uốn cong vào anh.

“Chúa ơi!” anh thở hỗn hển trên miệng của cô. “Lạy Chúa!”

Trong khi cơn co thắt nhỏ gọn sóng giữa hai người, họ đã chiến đấu để kiểm soát hơi thở của mình, họ bám vào nhau cho đến khi Ronnie rơi vào một giấc ngủ mệt mỏi.

Brendon vươn vai và thở dài. Anh chưa bao giờ thấy tốt hơn thế này. Anh đã sống sót sau cơn sốt, vết thương lành hoàn toàn, ngoại trừ một vài vết sẹo còn lại. Thêm vào đó, anh có một người phụ nữ ấm áp, ướm át mà anh đã từng có ý định dành cả ngày trên giường. Anh phải tìm ra tên của cô.

Anh nghe thấy chuyển động ở góc phòng và quay qua mong đợi cô Sói cái chân dài của anh đang chờ anh. Tốt nhất là khóa thân.

“Chào buổi sáng, ánh mặt trời.”

Ngồi thẳng dậy, Brendon quát tháo, “Anh đang làm cái quái gì ở đây vậy?”

Mace Llewellyn toét miệng cười với anh từ vị trí an toàn phía góc phòng. “Tôi ở đây để đưa anh về thành phố và anh không nên ở lâu đến nỗi người ta không muốn tiếp nữa.”

“Cô ấy ở đâu rồi?”

“Ai ở đâu?”

Brendon lật tấm chăn đang bọc ngoài cơ thể trần truồng của mình và đứng lên. “Anh biết rõ tôi muốn nói ai! Cô ấy đâu?”

Với một tiếng thở dài buồn chán, Mace đứng lên. “Tôi xuống dưới tầng đây. Anh có mười phút để tắm và đặt cái mông của anh vào trong xe. Sau đó, tôi sẽ quay trở lại thành phố với Dez dù cho anh có ở trong cái xe chết

tiệt đó hay không.” Mace bước ra không nói thêm một lời, và Brendon đứng ở giữa phòng khoảng hai giây sau tiếng gầm rú không hài lòng đầy dữ dội về tình hình hiện tại.

Nhanh chóng tắm rửa và mặc bộ quần áo đầy mồ hôi mà Mace mang cho anh, Brendon mang theo mùi khó chịu của tên khốn đó ra ngoài và ngồi vào trong chiếc SUV màu đen ở góc. Không đợi anh ta hỏi, Brendon đã chỉ đường cho Llewellyn đến nơi của Marissa. Khách sạn đang chờ.

Họ lái xe trong im lặng cho đến khi đến đường cao tốc Long Island, sau đó anh không thể chịu đựng thêm nữa.

“Tên cô ấy là gì?”

“Ai?”

“Đừng chọc tôi, Llewellyn. Cô ấy là ai?”

“Cô ấy thuộc Bầy sói và ra khỏi liên minh của cậu rồi.”

Anh đã biết điều đó. Không có nghĩa là anh sẽ không đi vì cô. Rằng anh sẽ không có được cô ấy. Sự tử thông minh. Một người phụ nữ như thế đã đến một lần trong đời. Anh chưa đủ ngu ngốc để cô ấy thoát khỏi anh.

“Tên cô ấy là gì?”

“Không phải việc của anh. Ồ. Xin lỗi. Ý tôi là Quý cô đó Không phải việc của anh.”

Brendon trợn tròn mắt và nhìn chăm chăm ra cửa sổ. Anh chưa từng thấy hạnh phúc hơn về việc kết thúc cuộc sống với Đàn sư tử cho đến giờ phút này. Llewellyn chết tiệt.

“Vậy tại sao anh lại ở trong đường hầm của lũ linh cầu?”

Bị cảm dỗ bởi câu nói “không phải việc của anh”, Brendon quyết định kiềm chế cơn nóng giận trong người. “Tôi đang tìm anh em của tôi.”

“Anh có anh em à?”

“Phải. Em trai. Và cả hai người em gái sinh đôi nữa.”

“Thật sao?”

Brendon tuôn ra một tiếng thờ dài sườn sượt. “Ừ. Thật.”

“Tôi rất...” Sau vài phút, Llewellyn nhún vai. “... không quan tâm.”

“Tôi biết. Nhưng tôi đánh giá cao câu hỏi của anh.”

“Không có gì.”

Brendon quan sát Long Island trôi đi khi Llewellyn phá vỡ một số luật lệ của tiểu bang và quận, vội vã trở lại thành phố và rất có thể, với người phụ nữ ngực lớn của gã.

Khi họ tới hầm Queens Midtown, Brendon hỏi, “Anh đã có khách hàng nào chưa?”

“Khách hàng?”

“Ừ. Chị anh nói với tôi là anh bắt đầu một công ty vệ sĩ hay gì đó.”

“Missy nói với anh?”

“Ừ. Đúng. Chúng tôi có một cuộc trò chuyện khá lâu, tôi và Missy. Allie nói cho tôi.”

“Ôi. Thật à. Giờ chúng tôi đang thu xếp mọi thứ lại với nhau. Sao thế?”

“Muốn một khách hàng không?”

“Anh muốn tôi tìm em trai anh?”

“Không. Tôi muốn anh tìm hiểu về em trai tôi. Đồng phiến toái nhỏ bé ấy đang giấu giếm tôi điều gì. Tôi muốn biết.”

“Anh đã thử hỏi cậu ta chưa?”

“Khi tôi thực sự nói chuyện với nó. Thì nó chẳng nói cái quái gì cho tôi cả.”

“Lần cuối anh nghe tin cậu ấy là khi nào?”

“Cứ vài ngày nó để lại cho tôi một thư thoại. Đôi khi nó sẽ nói chuyện với tôi trên điện thoại. Nhưng nó sẽ không nói cho tôi biết nó ở đâu. Lần cuối tôi thực sự nói chuyện với nó là cách đây hai tuần. Sau đó, Petrov nói với tôi vào cái đêm trước khi hắn chết là hắn thấy Mitch ở Chapel. Tôi đã hy vọng nó sẽ trở lại. Đó là lý do tôi ở đó.”

“Ok. Chúng tôi sẽ xem có thể tìm thấy những gì.”

“Cảm ơn.”

“Và chúng tôi sẽ tính phí cho anh bằng công.”

Brendon nhìn ra ngoài cửa sổ, tự hỏi người đẹp chân dài của anh vào lúc này đang ở đâu - và liệu cô ấy có khóa thân không. “Ừ. Tôi có thể hiểu được.”

Ronnie vỗ nhẹ vào túi mình, nhanh chóng nhận ra cô không có chìa khóa phòng. Nhưng khi nó xuất hiện trước mặt, chính xác thì cô không hề ngạc nhiên. Toàn bộ Bảy sói có chìa khóa phòng của nhau.

Cuộc sống của Bảy sói - chắc chắn không dành cho tất cả mọi người.

Nắm chặt nó, cô quay ra và mỉm cười với khuôn mặt đẹp trai của Bobby Ray Smith. “Cảm ơn, Bobby Ray. Anh thấy nó ở đâu vậy?”

“Ở bệnh viện cùng với áo len, áo khoác và cuốn sách giáo khoa to đùng ưa thích của em.” Anh ta nhìn chăm chăm cô trong giây lát, sau đó nói, “Lẽ ra em nên gọi cho bọn anh chứ, cô bé. Ngay khi mọi chuyện trở nên tồi tệ, em lẽ ra nên gọi cho bọn anh.”

“Em đã xử lý nó, phải không nào?”

“Đó không phải là trọng điểm. Em biết ai đó trong cơn sốt như thế nào mà. Mọi chuyện có thể đã rất có hại cho em, cưng à.”

“Em đã xử lý được.”

Cô yêu Bobby Ray, nhưng cô đã có đủ những ông anh trai trong đời cô rồi. Cô không muốn thêm vào danh sách nữa đâu. “Em mệt lắm, Bobby Ray ạ.”

“Đủ thẳng thắn. Xin lỗi nếu anh thúc ép.”

Chỉ có Bobby Ray mới nghĩ đó là thúc ép. Đối với nhà Reed thì đó là chuyện bình thường trong bữa cơm gia đình trước khi cuộc hành hạ bắt đầu. “Đừng lo lắng. Nếu anh thực sự làm em khó chịu, em có thể đã cho cổ họng anh đi ngay bây giờ rồi.”

“Anh luôn tự hỏi các anh của em có những vết sẹo ở đâu ra.”

“Họ đang tới đây sao?” Cô hỏi, sợ câu trả lời.

“Có lẽ. Ít nhất là đến thăm trước khi họ quyết định. Tách khỏi Bảy không bao giờ dễ dàng cả. Và cha anh chắc chắn không để nó dễ dàng như vậy.”

Anh đẩy nhẹ cô bằng vai của mình, gần như làm cô bay qua cửa phòng khách sạn. “Em không muốn họ ở đây hả?”

“Em yêu quý họ, nhưng anh biết họ hàng của em đấy. Họ bao vây em. Có họ ở xung quanh, em sẽ không bao giờ được quan hệ nữa.”

“Em nói những chuyện đó với anh, biết thừa là nó sẽ khiến anh nổi điên.”

Cô cau mày. “Tại sao phải vậy chứ?”

“Vì em và em gái anh luôn cặp kè với nhau từ trước khi các em biết đi. Một người đã làm gì, thì người còn lại cũng vậy. Và anh thích nghĩ rằng Sissy Mae vẫn còn trong trắng và nguyên sơ hơn.”

Anh để cho cô tiếp tục cười lớn cho đến khi cô, theo đúng nghĩa đen, bắt đầu lăn qua lại trên sàn nhà, rồi anh lôi cô lên và đứng phía trước cửa phòng cô.

“Anh không muốn biết - không bao giờ - cả hai đã làm những gì từ khi anh vào Hải quân.”

“Và chúng em không hề có ý định nói cho anh biết, cưng ạ.” Ronnie lau nước mắt và tuôn ra một tiếng thở dài hạnh phúc. Đó là trận cười vui vẻ nhất mà cô có trong những ngày này.

“Anh vẫn không biết tại sao Bầy sói để em đi. Các em chưa đủ tuổi để ra ngoài một mình.”

“Họ không có sự lựa chọn nào khác. Hơn nữa, bọn em trốn đi lúc nửa đêm. Và lúc họ nhận ra bọn em đã biến mất, thì bọn em đã qua được nửa Đại Tây Dương rồi.”

Bobby Ray nhìn cô chăm chăm trong giây lát. “Nếu các anh của em tham gia vào Bầy của anh, em sẽ bỏ đi à?”

Ronnie thở dài. “Em không thể nói điều đó chưa từng thoáng qua trong tâm trí em. Em yêu quý họ. Nhưng các anh trai em có thể là những người áp đảo. Khi họ ở quanh em, em không còn tồn tại. Em chỉ là em gái bé bỏng của các chàng trai nhà Reed thôi.”

“Em biết ở đây sẽ không giống thế mà. Dù có hay không có các anh của em, Rhonda Lee, anh muốn em là một phần của Bầy. Em là một chiến sĩ hùng mạnh và là người em gái bé nhỏ của anh. Quan trọng nhất, em là người tốt, Rhonda Lee. Và là một cô Sói cái phi thường. Hãy ở lại và là một phần trong Bầy này vì em thuộc về nơi đó. Cả hai bọn anh đều biết em làm được mà.”

Cô thuộc về đó. Không phải là con gái của Clifton Reed hoặc em gái bé bỏng của các chàng trai nhà Reed, nhưng vì Bobby Ray Smith hiểu giá trị của cô. Điều đó có ý nghĩa với cô hơn bất cứ điều gì trước đây.

Trong cơn bốc đồng, Ronnie kiễng chân và hôn lên má anh ấy.

“Có chuyện gì vậy?” Bobby Ray cười tự mãn. “Em không rơi vào lưới tình của anh chứ, phải không, Ronnie Lee? Anh không muốn làm tan vỡ trái tim của cô sói cái trẻ trung khác đâu, cưng ạ.”

Ronnie liếc mắt. “Em sẽ làm một Alpha vĩ đại, Bobby Ray. Nhưng anh đúng là đồ ngốc.”

“Ồn cả thôi, cưng. Anh hiểu.” Anh ấy vỗ nhẹ vào vai cô. “Vì nhiều người yêu rồi phụ bạc anh. Anh không thể mong em khác đâu.”

“Anh nói đúng, Bobby Ray. Em đang yêu say đắm anh đấy. Trái tim em có lẽ không bao giờ lành lặn được.”

“Điều đó giải thích nó rồi.”

“Giải thích cái gì?”

Bobby Ray gãi đầu cô một cách âu yếm và bỏ đi, chỉ bỏ lại câu, “Cái mùi hôi của con mèo đó ở khắp nơi trên người em. Lừa dối anh bằng vài con mèo để đẩy anh ra khỏi suy nghĩ và trái tim em. Mèo kia.”

Giật mình, Ronnie giật mình lao vào trong phòng khách sạn và đi thẳng tới phòng tắm, bỏ qua đồng quà Giáng sinh đang chờ cô, vừa đi vừa cởi quần áo.

Chỉ một thứ cho Bobby Ray làm như vậy, nhưng nếu những cô bạn sói người thấy mùi của con sư tử to con, kiêu ngạo, ngon lành ấy trên khắp người cô, họ sẽ không bao giờ để cho cô xóa được ấn tượng xấu này.

Người em gái sinh đôi của Brendon mở cửa trước, mắt cô ấy trợn tròn khi nhìn thấy anh.

“Cái quái gì...”

“Đừng hỏi.” Anh đẩy cô lùi vào trong và đi vào căn hộ của cô.

“Đừng hỏi á? Sao em có thể không hỏi?”

Thả úp mặt lên ghế sofa của em gái mình, Brendon nói, “Anh không muốn nói về điều đó.”

“Em đoán không phải.” Anh có thể nghe thấy cô ngồi vào chiếc ghế lớn ưa thích của mình, đôi chân co lên chiếc ghế dài có đệm trước mặt. “Sau khi thấy cái móng của anh bị đá như vậy.”

Brendon ngẩng đầu lên ngay lập tức và anh nhìn cô trừng trừng. “Anh không để móng mình bị đá. Anh bị chọc kích. Và chúng có sủng.”

Cô cau mày. “Lũ linh cầu hay lũ sói?”

Brendon chộp lấy cái gối, ngả đầu lên nó. Anh thích đồ nội thất của em gái mình. Chúng có mùi hương khi họ cần an ủi. “Không đời nào. Không phải lũ linh cầu hay lũ chó sói có thể làm thế này với anh. Không đâu, đó là bọn sư tử.”

“Sư tử? Bọn sư tử có sủng á? Anh chắc không?”

“Anh chắc chắn khi chúng có cái nòng ấn vào gáy anh.” Em gái anh chết lặng, và Brendon ngẩng lên nhìn, thấy sự tức giận trên khuôn mặt cô. Nhảm nhí. Anh không có ý định khiến con bé tức giận. Khi tức giận, thật khó mà kiềm chế con người song sinh trong anh. “Rissa, bình tĩnh đi.”

“Bình tĩnh ư?” Cô đứng lên. “Em muốn biết kẻ nào đã làm điều này với anh. Em muốn biết ngay bây giờ.” Rồi Marissa Shaw thả lỏng với một câu nguyên rủa, nhắc nhở Brendon rằng mặc dù hiện giờ gia đình anh đang bơi trong tiền, nhưng nó không kéo dài được lâu khi anh và em gái mình lang thang trên các con phố của Philly, gây ra nhiều rắc rối hơn nếu xét về tuổi tác vào lúc đó. Phải mất rất nhiều công sức để thực hiện được điều này. Rất nhiều công sức để thay đổi dòng họ Shaw từ những con sư tử hạ lưu thành dòng giống ưu tú.

Brendon bật dậy, nhưng trước khi anh có thể nói bất kỳ điều gì, em gái anh đã đập tay lên trán anh.

“Ôi.”

“Anh vẫn còn sốt à? Chúa ơi, chuyện này xảy ra khi nào?”

“Đêm Giáng sinh, và anh đã bị sốt liên tục.”

“Đêm Giáng sinh?”

“Ừ, em ngừng lặp lại những gì anh nói đi. Nó làm anh phát bực đấy.”

“Nay đã là 26. Anh đã ở chỗ quái nào mà...”

Brendon đặt tay lên miệng em gái mình. “Nếu em im lặng trong hai giây thì anh sẽ nói cho em biết.” Anh không muốn nói về chuyện đó, nhưng bây giờ anh không có lựa chọn nào khác. Làm như thế hoặc nghe một con sư tử cái đang điên quát mắng.

Cô ấy ngồi lên bàn cà phê trước mặt Brendon. “Bắt đầu đi.”

Một vò sen ấm và dài lại chính xác là những gì Ronnie Lee cần để bình tâm lại. Khi cô đánh răng và chải mái tóc ướt, cô nhận ra thời gian của mình với Brendon Shaw chỉ là do may mắn thôi. Tạm thời mất tỉnh táo mà thôi. Cho dù Sissy và cô đi đâu trong những năm qua, họ luôn về nhà vào dịp Lễ Tạ ơn hay Lễ Giáng sinh. Đây hóa ra là năm đầu tiên cô trải qua kỳ nghỉ của mình xa họ hàng hay Bầy của mình.

Cô đơn. Cô cảm thấy cô đơn. Thế thôi. Nhưng chỉ vài ngày nữa thôi sẽ tới đêm giao thừa. Cô muốn đi chơi với Bầy ở một số bữa tiệc phô trương trong khách sạn, uống những chén rượu lố bịch, và kỳ nghỉ chết tiệt này sẽ kéo dài phía sau cô.

Vì vậy, tính đến thời điểm này, cô sẽ ngừng cảm thấy có lỗi với bản thân mình và quên đi sự cố đặc biệt liên quan đến con mèo đã từng xảy ra.

Tặng bản thân một cái gạt đầu nhẹ trong gương, cô quay trở lại phòng ngủ và mở vali. Cô đào bới đồng quần áo cho đến khi tìm thấy chiếc quần cotton cũ rách và áo thun rộng thùng thình. Cô lôi chúng lên, giữ mái tóc vẫn còn ẩm ướt, và đi về phía cửa.

Cầm thẻ chìa khóa trong tay, cô đi ngang qua hành lang và gõ cửa phòng đối diện. Trong vòng chưa đầy một phút, cửa mở và Sissy Mae Smith cười tươi với bạn mình. “Ồ, này, bạn yêu. Tối hôm qua thế nào... ôi!”

Ronnie xoắn mũi của Sissy cho đến khi cô ấy uốn cong người sang một bên, rồi gạt tay cô ấy ra, đánh mũi Sissy.

Cô quay gót trở về phòng mình. Và khi cô đóng sầm cửa, cô có thể nghe thấy tiếng cười vọng lại của Sissy, “Tớ biết cậu thích anh ta!”

“Và đó là toàn bộ câu chuyện,” Brendon kết thúc.

Sau khi chăm chú nhìn anh một lúc, em gái anh nói, “Anh để một con chó đưa anh về Long Island?”

Đầu Brendon gục về phía trước. “Đó là tất cả những gì em có thể nói à?”

“Có gì khác để nói sao? Em tưởng là anh có cảm giác tốt hơn thế?”

“Còn Mitch thì sao?”

“Nó thì sao á? Nó là kẻ đáng khinh. Em sẽ vẫn nói với anh điều đó và anh tiếp tục lừa em đi.”

“Em trai chúng ta có thể gặp rắc rối. Sao em lại không quan tâm?”

“Thế đó.” Marissa đứng lên và bỏ đi. Brendon nắm lấy cánh tay cô.

“Nó là em trai nhỏ của chúng ta, Rissa. Chúng ta phải bảo vệ nó như việc chúng ta bảo vệ lẫn nhau vậy.”

“Nó là một tên trộm, một kẻ nói dối và suy đồi. Nó không phải vấn đề của chúng ta. Bây giờ anh có muốn một lon soda không?”

“Không.”

“Tốt thôi.” Cô kéo tay mình ra và đi về phía bếp, quay trở lại với một lon Sprite. “Anh muốn ăn chút gì không?”

“Không.”

“Nếu anh nói không vì anh đang dối, thì anh nên từ bỏ đi vì cơn đói của anh sẽ chiến thắng thôi. Nó luôn thắng.”

Khi thật. Cô ấy nói đúng. Brendon luôn đói, như thể anh đã không ăn trong mấy tháng rồi chứ không phải vài ngày.

“Được thôi. Anh sẽ ăn. Nhưng anh vẫn nghĩ em thật lạnh lùng với tất cả những điều này.”

Marissa gây ồn ào từ phía nhà bếp. “Tại sao? Bởi vì em không khóc và hoảng hốt như Mitch à?”

Brendon theo cô ấy vào. “Ừ.”

“Nó được gọi là tình yêu khó khăn. Anh nên nhìn vào nó đi.”

“Không. Nó được gọi là tự cô lập mình khỏi em trai của em.”

“Thằng nhóc là một sự hỗn loạn. Nó luôn là một thứ hỗn loạn. Nó sẽ không thay đổi đâu.”

“Nó vẫn là em trai chúng ta.”

“Đúng là bi kịch.”

Brendon lắc đầu. “Bỏ đi, em gái. Anh nghĩ em quan tâm nhưng em không muốn anh biết điều đó.”

“Em quan tâm vài thứ trên thế giới này. Anh may mắn được là một trong số ít đó, nhưng em chỉ có thể mở lòng mình đến đó thôi.”

Ngồi xuống bàn bếp của em gái, Brendon liếc nhìn ra ngoài cửa sổ với bức tranh toàn cảnh đáng kinh ngạc về đường chân trời Manhattan. Căn hộ của Rissa chiếm toàn bộ tầng trên cùng, nhưng cô là chủ của tòa nhà này. Nó vẫn khiến Brendon ngạc nhiên khi anh nghĩ về việc họ đến từ đâu và cuộc sống của họ ở Philly. Cả hai rơi vào tình huống mà họ lẽ ra phải vào tù cho đến giờ. Ít nhất là lao động công ích. Họ không nói về những ngày tháng đó nữa. Thịnh thoảng, có vẻ như Rissa thích giả vờ rằng những lần đó chưa bao giờ xảy ra. Rằng cô và Brendon bằng cách nào đó khác với Mitch. Họ khác nhau. Họ may mắn hơn.

“Anh sẽ không bỏ nó.”

“Thứ chết tiệt dành cho anh đây.” Cô đặt mạnh đĩa lasagana^[*] tự làm trước mặt anh. “Đây. Em làm nó đêm qua. Em vẫn giữ cho anh cho đến khi em làm xong món sườn trong tủ lạnh.”

Lasagna hay lasagne là một loại mì ống phẳng và rất rộng. Nó thường được phục vụ dưới dạng xếp lớp chồng lên nhau xen kẽ với phô mát, nước

sốt, và các thành phần khác như thịt hoặc rau quả.

“Cảm ơn.” Cầm đĩa, Brendon bắt đầu hít vào - anh sẽ không nói thế này vì nó nằm trong từ điển vị giác - món ăn ngon. Vì vậy, tập trung vào đồ ăn trước mặt, anh đã phải mất một lúc mới nhận được đôi môi của em gái hôn trên đỉnh đầu mình. Ngẩng lên, anh hỏi “Có chuyện gì vậy?”

“Đừng để cái mông của anh bị giết. Cố gắng giữ vững tinh thần đó cho em nhé, được không?”

“Anh sẽ xem mình có thể làm gì.”

Brendon cúi xuống đĩa thức ăn và không để cho cô nhìn thấy anh cười. Cô quan tâm. Cô quan tâm hơn bao giờ hết. Cả anh và Mitch.

CHƯƠNG 4

Kế hoạch của cô rất đơn giản. Tự tập với những cô bạn sói cái của mình. Thường thức một vài ly bia và thư giãn. Nhưng ngụm rượu tequila thứ năm... ngụm rượu tequila thứ năm đó đã làm cô say.

Lẽ ra cô phải nhận ra sớm hơn. Những con sói không thể uống được rượu. Bạn có thể gọi nó là điểm yếu của họ. Nếu Ronnie may mắn, cô sẽ dành cả đêm ói ra trong phòng tắm của một trong những câu lạc bộ đẹp đẽ. Tuy nhiên, may mắn dường như không phải là một khía cạnh của cô trong những ngày gần đây. Vì nếu cô gặp may thì cô sẽ không nói ra thế này.

“Ý tôi là cái bờm tóc đó. Tôi có thể dành hàng giờ để mặc anh ấy chà cái bờm đó trên khắp cơ thể tôi.”

Ba con sói cái còn lại và Sissy gật đầu. Họ đã lạc mất năm người khác vào lúc xế chiều khi lang thang ở câu lạc bộ khác hoặc là trên đường trở về khách sạn.

“Người đàn ông đó tuyệt đẹp, không có gì để nghi ngờ về điều đó cả.” Sissy Mae rót cho Ronnie một ly rượu tequila. “Những gì tớ không hiểu là tại sao cậu lại không có động lực hả, cưng. Cậu có một ngôi nhà lớn cho chính mình và một người đàn ông hấp dẫn trong đó.”

“ Một gã đàn ông tuyệt vọng mắc bệnh như một chú chó. Tớ xin lỗi nhưng tớ không nghĩ mình có thể xử lý được việc sáng hôm sau khi anh ấy nhận ra rằng bản thân đã làm tình với một con sói.”

“Điều gì khiến cô nghĩ anh ta sẽ quan tâm vậy? Anh ta là đàn ông, cứng à.” Marty, cô sói cái có khoảng hai mươi năm thâm niên nhấp một ngụm vodka Nga. “Cứ tin những gì tôi nói này. Sói, sư tử, báo đốm, chó rừng, hoặc bất kỳ loài nào khác không thèm đếm xỉa khi có một nơi đã sẵn sàng rồi.”

Những người phụ nữ khác nhìn Marty và cô ấy đột nhiên nhún vai. “Sao cơ?”

Giả sử, Marty đến với Bobby Ray chỉ là để giúp đỡ, nhưng Ronnie có cảm giác Marty sẽ ở lại. Bạn đời của cô ta sẽ đi bất cứ nơi nào mà cô ta đi, và cô ta chưa từng có quan hệ tốt với những con sói cái nhà Smith ở tuổi của cô ta. Không quá ngạc nhiên khi quá khứ của Marty lộ ra. Cô ta sống ở bìa rừng hoang dã trong nhiều năm, cặp qua hầu hết các con đực trong Bảy Smith trước khi ổn định cuộc sống với một tình yêu đích thực và có một vài chú sói con. Cô ta không bao giờ nói về mình quá chi tiết, nhưng một vài mẩu tin cô ta đánh rơi ở đâu đó đã thuyết phục Ronnie với Sissy rằng người phụ nữ này không chỉ sống ở bìa rừng hoang dã, mà thay vào đó còn sở hữu bất động sản ở đó.

Tuy nhiên, nó đã cho Ronnie hy vọng cô có thể để lại khoảng thời gian hoang dã ra sau và ổn định với người bạn đời không chọc tức cô quá nhiều và có vài đứa con.

“Marty đúng đó, cứng,” Sissy nhấn mạnh. “Cậu thực sự đẹp mà. Cặp đùi khá săn chắc. Và cậu có kỹ năng tán tỉnh mà hầu hết đàn ông chết vì nó.”

Bây giờ mọi người quay sang nhìn Sissy Mae.

“Là đáng yêu, Sissy,” Marty thờ dài.

“Tôi chỉ đang khen cô ấy thôi mà.”

“Khen ngợi như thế tạo ra gái điếm đấy.”

Ronnie vung vẩy tay, vô tình tự tát vào mặt mình. “Không quan trọng. Tôi không còn tìm kiếm việc sắp xếp chỗ ngủ thường xuyên nữa. Tôi đang tìm kiếm... kiếm...”

“Kiếm gì?” Sissy hỏi, và cô ấy trông như không thực sự muốn biết.

“Tình yêu?” Gemma, em họ xa của Sissy, hỏi với một nỗi buồn trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy.

Ronnie và Sissy khịt mũi. “Tình yêu ư?” Ronnie không hề che giấu sự hoài nghi trong giọng mình. Một từ ngữ xa lạ hơn cả tiếng Phạn đối với cô. “Không. Tôi thà bị đại còn hơn là yêu đương.”

“Tại sao?”

“Vì ít ra cô còn có thể khỏi bệnh đại với vài mũi tiêm.”

Marty vừa cười vừa lắc đầu. Cô ta dường như là người duy nhất không mang biểu hiện say rượu và đã uống sạch chai vodka của mình. “Tin tôi đi, cún con, rồi một ngày cô sẽ tìm được người đàn ông khiến cô yêu anh ấy, quan tâm anh ấy, và muốn sà vào anh ấy. Và cuộc sống của cô sẽ không còn như xưa nữa.”

Cả Ronnie và Sissy rùng mình kinh hãi.

“Chúng ta say quá rồi,” Gemma hiển nhiên quan sát không kỹ càng.

“Chúng ta không say,” Sissy đính chính. “Chúng ta đang làm nổ tung cái đầu đần độn của chúng ta ra thôi.”

Nhấp một ngụm tequila trước khi đặt mạnh lên bàn, Ronnie đề xuất, “Tôi không muốn đời tôi trôi qua như thế.”

Rót đầy cốc của Ronnie lần nữa, Sissy hứa, “Sẽ không.”

“Nó bắt đầu rồi. Nó vèo qua như một chuyến tàu chở hàng ấy.”

“Thì? Chúng ta đã có vài khoảng thời gian tuyệt vời, cưng à.” Sissy nhắc nhở cô.

“Chúng ta có. Nhưng tôi xin lỗi nếu tôi vẫn không muốn rong chơi với cậu khi tôi đã năm mươi. Cuộc sống không thể là một loạt cuộc tình thú vị theo sau những cuộc cãi lộn trong quán rượu được.”

Gemma gãi đầu. “Mà tại sao vậy?”

“Khi nào cô em qua sinh nhật thứ hai mươi lăm đã, Ngực Vui Tươi ạ, cô em có thể hỏi tôi điều đó lần nữa.”

Nhìn xuống ngực cô, Gemma cười tươi. “Ồm, tôi sẽ... chúng đầy sức sống!”

Sissy nắm lấy tay Ronnie trước khi cô có thể lao vào con sói cái nhỏ nhắn dễ thương kia.

“Ok.” Sissy tiếp tục nắm chắc Ronnie khi uống nhanh một ngụm tequila nữa. “Có lẽ, chúng ta nên suy nghĩ về đường trở về khách sạn.”

“Tại sao?” Gemma rên rỉ.

Dù muốn trả lời nhưng Daria, em họ thứ hai của Ronnie hai lần định mở miệng để nói điều gì đó rồi đầu cô ấy đập ngay xuống bàn và bất tỉnh.

“Phải,” Marty đồng ý. “Đến lúc đi rồi.”

Họ thuê hai chiếc taxi trở về khách sạn và hoặc là họ trả thấp hơn cho tài xế mười đô la hoặc trả thừa cho họ một ngàn. Thật đáng tiếc, họ không thực chắc chắn lắm, nhưng người tài xế có vẻ hạnh phúc và Marty cứ cười khúc khích.

Tay khoác vào nhau, họ đi loạng choạng về Kingston Arms. Một tòa nhà ngoài sức tưởng tượng, được thành lập, điều hành và sở hữu bởi người biến hình. Khác với một số khu nghỉ mát thuộc sở hữu của họ, ở đây chính xác là Bầy sói không thể chạy bộ tập thể dục dưới hình dáng động vật của họ vì đầy con người cũng ở khách sạn.

Họ không có cách nào đẩy con người ra. Nhưng những người biến hình nhận được mọi thứ tốt nhất ở mức giá thấp nhất.

“Ôi. Bar.” Sissy Mae bước vào bar sang trọng của khách sạn, nhưng Ronnie và Marty đã đuổi kịp cô ấy.

“Ồ không, cô không được vào đâu. Tầng trên cơ mà,” Marty nói. “Cô ấy sẽ hối hận vì điều này vào sáng mai.”

“Tôi khá chắc chắn là chúng ta đều sẽ như vậy.” Cùng nhau loạng choạng đến thang máy, và khi chờ đợi, Ronnie liếc nhìn lại và nhận ra Marty đang nghiên cứu một hộp kính lớn ở một trong các quán bar. Ronnie gần như còn chẳng để ý tới nó dù đã nhiều lần đi qua. Nó trông giống như một chiếc hộp điện hình với chiếc cúp giải thưởng khách sạn có thể lực hoặc cái gì đó. “Cô đang nhìn gì thế?”

“Tôi đang đọc bài báo về người chủ khách sạn này.”

“Lôi cuốn.” Ronnie nhìn Sissy và cả hai trợn tròn mắt.

“Ồ đây này,” Marty tán tụng. “Đây. Để tôi đọc cho các cô nghe một chút...”

“Xin đừng,” Sissy lăm bắm bên tai Ronnie.

Hằng giọng, Marty bắt đầu đọc, “Khách sạn Kingston ở trung tâm thành phố New York được xây dựng chỉ vài ngày từ quả cầu thép khi doanh nhân Alden, Brendon, và Marissa Shaw mua khách sạn cũ và biến nó thành như vậy. Kể từ đó gia đình này vẫn là chủ sở hữu khách sạn Kingston Arms, nó trở thành nơi trú ẩn độc quyền cho tất cả những người giàu có, với các chi nhánh nằm trên khắp nơi trên thế giới. Ngài Shaw xây dựng nhà của mình ở khắp mọi nơi.” Hít thật sâu và thậm chí chẳng thèm che giấu nụ cười, Marty đọc tiếp, “Người con trai duy nhất là Brendon vẫn sống ở Kingston Arms New York.”

Ronnie nhìn chăm chăm vào người phụ nữ lớn tuổi. “Không. Đời. Nào.”

“Xin lỗi, bé yêu. Hình như cưng sẽ được thấy anh ấy một lần nữa cho dù cưng có muốn hay không.”

“Cô biết mà, cô có thể thưởng thức một chút.”

“Tôi có thể.” Marty bước vào thang máy, giữ cửa mở chờ các cô sói cái còn lại. “Nhưng tôi có kế hoạch thưởng thức điều này chỉ trong phạm vi khả năng của tôi thôi.”

“Tôi ghét cô,” Ronnie lăm bắm khi đẩy cô em họ vào bên trong.

“Ồ, tôi biết cô thích mà, bé yêu. Tôi biết là cô muốn.”

Brendon liếc xuống đỉnh đầu em gái mình. “Em đang khóc đấy à?”

“Không,” cô lăm bắm trong khi cố gắng lén lau nước mắt.

“Em có đấy,” anh tố cáo và đẩy em gái đang dựa vào cánh tay mình ra. “Em đang khóc vì Born Free!”

“Ồm, nó buồn quá mà.”

“Em khóc vì một bộ phim chứ không phải vì em trai em hả?”

“Sao em phải khóc vì nó?”

Brendon lại nhìn chăm chăm vào TV. Anh biết mình nên trở lại khách sạn, nhưng, thành thật mà nói, anh không thực sự ở trong tâm trạng này một mình được. Vì vậy, anh ngồi ở đây, xem Born Free và nghe em gái anh khóc. Không chính xác với những gì mà anh gọi là một buổi tối hoang dã.

Anh lẽ ra nên ra ngoài. Biết đâu có thể tìm thấy một số bạn đồng hành. Nhưng anh không muốn thế. Brendon không muốn thức dậy bên cạnh một cái mông không tên mà anh không muốn nói chuyện vào buổi sáng. Ở tuổi hai mươi ba thì đó là tất cả những gì anh có thể nghĩ tới. Ở tuổi ba mươi ba thì nó bắt đầu có chút đáng sợ rồi.

“Anh lại đang nghĩ về ả ta, phải không?”

Ngừng hoạt động. “Em đang nói cái gì cơ?”

“Đừng nhảm nhí với em, Bren. Anh đang nghĩ về con chó Benji.”

“Đừng gọi cô ấy như thế.”

Hiện tại, bộ phim đã hết, Marissa chớp lấy điều khiển và chuyển sang xem Resident Evil. Không chính xác là Citizen Kane, nhưng tốt hơn Born Free. Ít ra thì cô ấy sẽ không khóc.

“Anh quan tâm em gọi cô ta là gì sao? Anh bảo vệ lũ chó từ khi nào thế?”

“Từ khi họ cứu anh.”

“Phải, nhưng đó là Llewellyn thì đúng hơn.”

“Anh ta có thể đã đưa chúng xuống đó, nhưng chúng không buộc phải cứu anh. Cả em và anh đều biết một vài con trong Bầy sói sẽ vui vẻ bỏ mặc anh ở đó cho lũ linh cẩu mà.”

“Phải.”

“Và cô ấy không việc gì phải ở lại với anh trong bệnh viện. Cô ấy không việc gì phải bảo vệ anh khỏi hai gã đã lên vào phòng anh. Cô ấy chắc chắn không việc gì phải đưa anh đến nhà dì cô ấy cả. Vậy em nghĩ xem, chúng ta có thể nâng cao Bầy sói này ngoài thân phận chó không?”

“Chúa ơi! Được rồi. Được rồi. Dù sao thì, anh có lương tâm từ khi nào thế?”

“Chỉ là một ân huệ với anh và từ bỏ.”

“Tốt thôi. Sao cũng được.”

“Tốt thôi. Sao cũng được,” anh nhại lại cô. Tiếng gầm gừ mà anh nhận được hẳn là làm người kém cỏi sợ hơn.

Brendon và Marissa cùng lúc với lấy quả bưởi cuối cùng. Mắt họ chạm nhau, họ cố nhìn chăm chăm hướng khác. Sau đó, Brendon gặm lên và Marissa giật mình lùi ra sau với một tiếng rít dữ dội. Cảm giác tự mãn, anh lấy quả bưởi và cắt nó làm đôi. Anh ném một nửa quả cho Marissa, cười lớn khi nó đập trúng khuôn mặt cô.

“Đồ đáng ghét.”

“Tất cả chúng ta đều thế,” anh nói đùa với một miệng đầy bưởi.

“Vậy anh định làm gì hôm nay?” Marissa phết bơ lên bánh mì nướng và lật qua tờ Tạp chí phố Wall của mình.

“Anh phải ghé qua Đàn sư tử và gặp lũ trẻ. Em muốn đi không?”

Cô gật đầu, rồi dừng lại. “Con chó cái đó có tới không?”

“Ý em là Missy?”

“Em ghét ả ta.”

“Ừ. Anh biết. Thực ra, anh nghĩ cả thế giới đều biết.”

“Điều khiến em thoải mái là anh chưa từng sinh con với ả ta.”

“Em đùa à? Anh gần như chắc chắn cô ta có nanh ở chỗ đó đấy.”

Marissa phá lên cười.

“Nếu em đi với anh, em có thể tặng quà cho bọn trẻ.”

Cô gật đầu nhưng không trả lời.

“Em đã tặng chúng quà năm nay chưa ?”

“Dĩ nhiên là em làm rồi.” Cô cắn một miếng bánh mì nướng. “Tiền mặt là một món quà.”

“Marissa.”

“Đừng nói giọng đó với em. Nghe này, em không biết tặng gì cho lũ trẻ cả. Chẳng có gì sai với phiếu quà tặng Baby Gap cả.”

Brendon thở dài. “Em thật thảm hại.”

“Phải. Nhưng dù sao anh cũng yêu quý em đấy thôi.”

“Anh không có lựa chọn nào khác.” Brendon lùng sục khắp nơi tìm bánh mì nướng đã được chế biến, không tìm ra, vì thế anh vươn tay và lấy nó ra khỏi tay Marissa. “Nghe này, em đã bao giờ nghĩ có Đền sư tử cho riêng mình chưa? Chúng ta có những người anh em họ mà em có phần... khoan dung.”

“Chúng ta từng thảo luận vấn đề này rồi và em không muốn nói đến nó nữa.”

“Được rồi. Hai mươi năm sau em có thể là bà cô già đau khổ của lũ trẻ.”

“Ờ, em đã là bà cô trẻ đau khổ của chúng rồi, vì thế nó thực sự không có gì to tát cả. Có gì khác anh muốn nói hôm nay... mà bỏ cái tay chết tiệt của anh ra khỏi xúc xích của em đi.”

Brendon thả miếng xúc xích anh lấy được từ đĩa của em gái lên đĩa của mình. “Không có gì. Bọn trẻ sau đó sẽ về khách sạn. Như thế, lũ trẻ sẽ ở đó một vài giờ và anh phải đảm bảo mọi chuyện đều ổn ở khách sạn. Sau đó anh phải lần ra cô sói cái kia.”

Marissa ném cái đĩa xuống. “Anh đang đùa hả,” cô quát lên.

“Không. Anh biết cô ấy ở đâu đó quanh đây. Anh phải tìm Bầy sói Smith.”

Vươn tay ra, Marissa đập lên đầu anh trai mình. “Như vậy để làm gì?”

“Này? Mèo ơi.” Và cô ra dấu giữa hai người họ. “Chó.” Con bé chỉ ra phía ngoài, Brendon không hiểu lý do. “Kẻ thù không đội trời chung.”

“Thực ra lũ linh cầu thì đúng hơn.”

Cô nắm chặt tay lại. “Những gì có em nói nghĩa là, tên gốc với mái tóc lớn nhà anh, rằng ả ta không phải là người phụ nữ dành cho anh.”

“Tại sao?”

“Ý anh là gì... đợi một chút. Sao anh lại nhìn em thế?”

“Nhìn thế nào?”

“Giống với cái nhìn lúc anh có quả bưởi ấy. Kiểu ‘Cái này là của tôi và tôi sẽ không bao giờ từ bỏ nó’. Trước đây, anh chưa bao giờ như thế với một người phụ nữ cả. Ít nhất là với một con báo gêpa thì có lẽ đấy. Hoặc là một con báo đốm,” cô khóc trong tuyệt vọng. “Dù sao thì ả ta sẽ dành phần lớn thời gian với cái cây. Nhưng một con chó? Một con chó với một đàn chó đặng sau cô ta? Anh có bị mất trí không? Chúng tru. Chúng sủa. Chúng rên rĩ.”

“Chúng cứu sống anh.”

Marissa buông ra tiếng thở dài lớn. “Anh sẽ tiếp tục ném nó vào mặt em, đúng không?”

Brendon cười tươi. Ừ.”

“Dừng lại! Ôi chúa ơi! Làm ơn dừng lại đi!”

Ronnie chộp lấy điện thoại khách sạn đang reo ở bên cạnh giường, giật nó ra khỏi tường và ném ngang qua phòng. Rên rĩ trong đau đớn, cô cẩn thận nằm lại trên nệm.

Không âm thanh. Không ánh sáng. Không gì cả. Cô sẽ không cho phép thứ gì vào “không gian an toàn” của cô hết.

Cô nhớ lại đêm qua thật rõ ràng. Không phải là mất trí nhớ tạm thời dành cho cô. Không. Ronnie Lee nhớ lại mỗi giây bẽ mặt. Giống như nói với Bầy sói của cô rằng cô muốn Brendon Shaw lướt bờm của anh trên khắp cơ thể mình.

Thậm chí tệ hơn... cô không thể ở đây khi biết Shaw có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Dĩ nhiên, lý trí của cô luôn nói với cô điều ấy không quan trọng. Nó không phải vấn đề nếu cô thấy Brendon Shaw đứng bên ngoài phòng cô

nhảy mambo lần nữa. Thực tế thì anh ấy sẽ không nhớ gì nhiều sau một cơn sốt tệt như vậy. Anh ấy có thể thức dậy trên giường và suy nghĩ tất cả mọi chuyện chỉ là một giấc mơ quái dị. Không hơn. Không kém. Vì vậy, việc lo lắng về một cuộc gặp mặt ngẫu nhiên ở sảnh khách sạn... là điều ngớ ngẩn. Ngay cả đối với cô.

Thật, thật chậm, Ronnie Lee đẩy người sang và nén cơn buồn nôn xuống. Chết tiệt, cô là người nhà Reed. Cô sẽ không để những con mèo đó dưới da mình và cũng không hoảng sợ bỏ chạy như một cô gái chưa trưởng thành.

Sau đó, cô chìm vào giấc ngủ thật sâu và tự hứa hàng ngàn lần - Không bao giờ uống tequila thêm nữa.

Brendon lờ cô con gái Serena đang leo lên lưng mình và cảm thấy dễ chịu khi ở trên đỉnh đầu anh trong khi cậu con trai nắm chặt chân anh và cố gắng cắn đầu gối anh bằng những chiếc răng còn yếu hơn cả răng sữa của con người. Chàng trai tí hon này sẽ không có những chiếc răng nanh cho đến tuổi dậy thì, và mẹ cậu bé có thể sẽ thả cậu ở ngôi nhà của Brendon mà không trở lại cho đến khi cậu ta được hai mươi mốt tuổi.

“Anh đây rồi.” Allie Llewellyn đóng cửa phòng tắm nắng phía sau mình, chặn lại tất cả những tiếng la hét. “Em đoán anh phải thoát được ngay khi cuộc chiến bắt đầu chứ.”

“Anh lẽ ra không nên mang Marissa tới khi Missy ở đây.” Anh nhận ra sai lầm của mình trong mười phút đầu tiên khi họ tới. Ngay khi Missy, người đứng đầu Đoàn sư tử Llewellyn, bước vào khuôn viên phòng khách rộng lớn của nhà Llewellyn, Marissa đã kề sát mặt cô ta và hỏi cho ra lẽ lý do vì sao không một người nào trong Đoàn sư tử Llewellyn ở lại với Brendon trong bệnh viện và tại sao họ không gọi cho cô. Khi Missy gầm gừ rằng mình không phải là một người trả lời dịch vụ thì mọi chuyện xuống dốc từ đó.

Ba giờ sau, hai người phụ nữ ấy vẫn lao vào cuộc chiến.

Allie nằm dài ra trên ghế tắm nắng và nhìn anh chăm chú. “Anh dường như vui vẻ khác thường, xét về tất cả những tiếng la hét và kịch tính.”

“Thế mới là kỳ nghỉ mà.”

Bật cười, cô ấy nói, “Ok. Tên cô ấy là gì?”

“Về cơ bản thì cần phải biết, nhưng mà em thì không cần.”

Brendon thực sự thích Allie. Không phải khi cô ấy ở quanh Missy nhưng một đối một. Allie và mẹ của Erik, Serita, khá đẹp và họ khiến việc sinh sản trở nên hoàn toàn thú vị.

“Anh phải hiểu là Missy sẽ không thích anh dính líu đến ai đó ở Đàn sư tử khác. Ít nhất là không phải vì hợp đồng thương mại.”

“Hợp đồng của chúng ta liên quan đến những đứa trẻ và chỉ những đứa trẻ thôi.”

“Em không tranh cãi với anh. Chỉ là để anh biết. Và sẽ có một vài tiếng rên rỉ nhẹ ở đó vì em sẽ phải nghe nó. Liên tục.”

Chặn năm tay nhỏ xíu của cô con gái đang tiếp xúc với mắt mình, anh hỏi, “Nghe như là cô ta vẫn đang phá rối Mace với tiểu thư Bronx của anh ta thì phải.”

Allie bật cười vì anh dùng từ “tiểu thư”. “Ồ phải. Chị ấy vẫn hoàn toàn giận dữ. Hơn nữa, giờ bọn em chán với cả hai người đàn ông rồi. Petrov đi rồi. Anh cũng đi nốt. Và Mace không để chị ấy bán cậu ta ra ngoài đâu. Cuộc sống của chị ấy đang trong tình trạng hỗn độn.” Allie tròn tròn mắt. “Cá nhân em có thể quan tâm ít hơn. Cô mèo tí hon nghịch ngợm kia” - cô ấy chỉ vào con gái - “là quá đủ rắc rối hiện nay rồi. Em chắc chắn không cần thêm đứa con nào cho đến khi con bé lớn hơn một chút.”

“Có lý.” Brendon nhắc cậu con trai lên và đặt thẳng bé lên đầu gối mình, không để ý đến hàm răng thẳng bé ngậm vào cánh tay mình. “Nhưng Missy cần hiểu, anh sẽ không để cho cô ta sử dụng con của anh như một đòn bẩy chống lại anh đâu.”

Allie lắc đầu. “Em sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu, Brendon. Em không nói là chị ta sẽ không thử, nhưng em sẽ không để chị ta xoay sở thành công với nó đâu.” Cô ấy mỉm cười với anh. “Em thích anh. Anh kích thích em nhiều hơn so với hầu hết những người đàn ông khác. Hơn nữa, cục cưng ngỗ nghịch tí hon của chúng ta sẽ xé mái tóc dài mượt mà của em ra nếu em cố gắng xen vào giữa nó và bố nó.”

“Còn Serita?”

“Missy sẽ gặp may nếu Serita không tạo dựng một Đoàn sư tử mới của riêng mình. Gần đây họ chiến đấu như hai con mèo trong một cái túi ấy. Hơn nữa, cả hai bọn em đều biết chị ta không thể lợi dụng những đứa trẻ. Chúng em đã đọc hợp đồng mà mình đã ký. Nó khá ổn.”

“Chết tiệt, đúng là nó thế.” Ba luật sư giá cao, những người chuyên về luật của người biến hình và em gái anh đã chắc chắn về điều đó.

“Em không đổ lỗi cho anh về tất cả,” cô ấy thở dài, tựa lưng vào chiếc ghế dài và nhìn chăm chăm lên trần nhà. “Không gì buồn hơn khi một con sư tử già cỗi trong Đoàn chưa từng gặp con của mình trong nhiều thập kỷ.” Giống như bố anh chưa từng gặp Mitch.

Allie ngáp, mắt cô ấy từ từ nhắm lại. “Anh có định ra ngoài ăn tối với chúng em không, Brendon? Chúng em có đặt phòng ở khu phố trên đang phục vụ món sushi mới. Đầu bếp đó được coi là một vị thần đấy.”

Anh thà bỏ đi các bộ phận cơ thể còn hơn là phải ngồi ăn vài món mới đắt đỏ cùng Missy. Nhưng trước khi Brendon có thể nói rõ điều đó, di động của anh reo lên. Anh kiểm tra tên người gọi và trả lời. “Vâng?”

“ Xin chào, ngài. Tôi là Timothy.”

“Tôi biết. Tôi đã nhìn thấy tên người gọi rồi.” Sau tám năm làm trợ lý riêng của anh, ai cũng nghĩ rằng Timothy sẽ hiểu ông chủ của mình. “Có chuyện gì?”

“Tôi nhận được tin nhắn từ Lousie.” Lousie đã làm thư ký của Brendon lâu hơn Timothy làm trợ lý. “Ngài muốn tôi kiểm tra các khách sạn lân cận và tìm Bầy sói Smith phải không ạ?”

“Phải. Anh có gì rồi?”

“Thưa ngài, họ ở đây.”

“Ở đây? Ý anh là New York?”

“Không. Ý tôi là ở Kingston Arms. Họ đã đặt phòng hơn một tuần trước dưới cái tên... ừm... Sissy Mae Smith.”

Brendon nhìn chăm chăm vào bức tường, hoàn toàn quên mất việc cô con gái nắm lấy tóc và treo đầu mình lên như một con khỉ.

“Anh chắc không?”

“Vâng, thưa ngài. Tôi thậm chí đã tới và kiểm tra các khách sạn khác trong khu vực ba tiểu bang phục vụ cho anh”- Timothy hăng giọng - “ vì Smith là một họ phổ biến như vậy, nhưng chỉ có duy nhất có Bảy sói Smith tôi có thể xác định vị trí là ở khách sạn này.”

Thở sâu một hơi, Brendon cười tươi. “Tốt lắm.”

“Ngài có cần tôi làm bất cứ điều gì khác nữa không, thưa ngài?”

“Không. Tôi sẽ trở lại khách sạn trong ít phút nữa.”

“Vâng, thưa ngài.”

Brendon kết thúc cuộc gọi. “Anh phải đi.”

Vẫn không mở mắt, Allie mỉm cười. “Đã hiểu.”

Sau khi gỡ cô con gái ra khỏi mái tóc, Brendon xoay cô bé lại vào vòng tay mình và hôn cổ cô bé, sau đó hôn đỉnh đầu cậu con trai mình. “Cả hai ngoan nhé.”

“Đừng quên,” Allie nhắc anh, “ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến nhà bà ở Sag Harbor để chúc mừng năm mới đấy.”

“Ok. Trưa mai anh sẽ ghé qua đưa mọi người đi.”

Anh đưa con đến bên Allie và mở cửa phòng tắm nắng. Cuộc tranh cãi ngay trước mặt anh. Phải mất nhiều thời gian mới có thể khiến em gái anh lùi lại. Anh không có hứng thú với nó. “Khi nào cô ấy xong, nói với em gái anh là, anh đã về khách sạn nhé.”

Allie mở một mắt và nhìn Brendon chăm chăm. “Anh bỏ cô ấy ở đây?”

“Anh không thích kéo con bé ra. Anh thậm chí sẽ để lại xe hơi. Anh sẽ bắt taxi.”

Cười lớn, Allie lại nhắm mắt. “Ok. Nhưng cả em gái anh lẫn Missy đều sẽ không vui đâu. Nên em hy vọng dù cô ấy là ai, cô ấy đáng được như vậy.”

Ồ, đúng thế.

Một giấc ngủ dài và một chút nôn ói khiến Ronnie cảm thấy tốt hơn nhiều. Mặc dù cô vẫn không thấy thích đi chơi đêm nay và cô không biết phải xoay sở thế nào với các cô sói cái còn lại.

Kế hoạch về một bữa tiệc lớn và một vài câu lạc bộ nhảy cho cả Bầy sói, nhờ ơn của Bobby Ray. Anh ấy thậm chí đã cố gắng kéo Mace và Dez tội nghiệp tham gia, nhưng từ cuối cuộc đối thoại mà Ronnie nghe được, Mace không có ý định rời giường sớm hơn chừng nào mà Dez còn ở đó.

Ronnie mỉm cười khi nghĩ về hai người họ. Họ là một cặp đôi dễ thương và hiếm có. Và cô yêu sự hoảng sợ trong đôi mắt Dez mỗi lần cô gái ấy bắt gặp Mace nhìn chăm chăm vào mình như là anh ấy có thể dễ dàng ăn sống cô. Người đàn ông đang yêu. Chắc chắn là như vậy và không có việc gì dù Dez làm hay không làm sẽ thay đổi được điều đó nên cô ấy có thể mạnh mẽ lên. Nói vậy thôi.

Bầy Sói đứng trước quầy lễ tân khách sạn. Tại một số địa điểm, họ sẽ tìm thấy hang ổ thường trực, và việc tìm kiếm đó là tùy vào các con cái. Cho đến lúc đó, họ sẽ tiếp tục hưởng thụ sự xa hoa của Kingston Arms.

Bobby Ray lấy ra một chồng giấy tờ kinh doanh từ bàn làm việc. Anh ấy và Mace đã thuê một luật sư và dường như Sissy Mae đã bắt đầu làm việc với những người kinh doanh bất động sản để tìm một ngôi nhà có không gian đủ lớn để làm văn phòng của họ. Rõ ràng, Mace và Bobby Ray không phải là những người đàn ông lãng phí thời gian vào “chuyện gì sẽ xảy ra nếu” và phân tích. Họ chỉ cố gắng hết sức. Ronnie thích thế.

“Em có chắc là em không muốn đi không?”

Liếc xuống đồng giấy tờ pháp lý mà Bobby Ray nhét vào tay cô và quần soóc đã bị xé, cắt không còn được như xưa, đôi boots cũ nhiều thập niên đã bị xước, và áo thun Lynyrd Skynyrd một thời từng thuộc về bố cô, Ronnie nhún vai. “Em biết đây là trang phục hoàn hảo cho thời tiết ba mươi độ ngoài kia, nhưng em nghĩ là em sẽ ở lại.”

“Em đúng là chẳng thông minh gì cả. Anh chỉ hỏi thế thôi, Ronnie Lee.”

Cảm thấy tệ khi nhắm vào anh, cô đẩy vai mình vào vai Bobby Ray. “Xin lỗi anh. Nhưng em đổ lỗi cho em gái anh về thái độ cáu kỉnh của em.”

“Đã nói với em là đừng đi uống rượu với con bé nữa mà.”

“Em biết. Em biết. Nhưng cô ấy rất thuyết phục.” Ronnie Lee tung hứng đồng giấy tờ trong tay và đưa tay ra giật tóc Sissy Mae.

“Này! Hành động đó là gì?”

“Cho việc lôi tớ xuống con đường tội lỗi và say xỉn.”

“Trông như thể là cậu đã có tất cả những gì tốt nhất của riêng cậu.”

Bobby Ray đập thêm bốn phong bì dày chứa đầy những giấy tờ từ luật sư của anh lên chồng giấy cô đang mang. “Chỉ cần thả đồng này vào phòng anh sau khi em sao dự phòng.”

“Chắc chắn rồi.”

“Nếu em cần bọn anh, thì tất cả chúng ta đều có số di động của nhau.” Bobby Ray cau mày. “Mà tại sao quản lý gọi anh về việc em dứt điện thoại ra khỏi tường?”

“Vì nó sẽ không ngừng đổ chuông.”

Lắc đầu, Bobby Ray quay sang một trong những người đàn ông khác, và Ronnie tập trung vào Sissy Mae. “Sao cậu làm được thế?”

“Làm gì?”

“Vẫn còn rất vui tươi và đáng yêu sau trận uống của chúng ta đêm qua?”

“Rất dễ. Tớ uống một vài viên aspirin trước khi đi ngủ.”

“Thế thôi?”

“Thế thôi.”

“VẬY là mẹ tớ đã đúng. Cậu đúng là Satan.”

“Không thể chứng minh được điều đó.”

Ronnie bắt đầu cười cho đến khi một mùi hương phả vào cô. Đó là mùi của con mèo to thơm ngon ba ngày trước mà cô đã thề là sẽ không bao giờ thích, huống chi là ham muốn nhiều hơn.

Nén cơn hoảng loạn vào trong, Ronnie Lee nhắc nhở bản thân cô là một người nhà Reed và cô sẽ không bỏ chạy vì một con mèo. Hơn nữa, anh ấy đã quên tất cả về cô. Đúng chứ? Không thể khiến bản thân mình ngốc hơn vì một người đàn ông thậm chí còn không nhớ nổi cô.

Quyết tâm giữ vững lập trường của mình, Ronnie Lee quan sát Shaw sải bước vào sảnh khách sạn, trông có vẻ tuyệt vời với một chiếc áo len dày màu xanh lá đậm, quần jean màu xanh nhạt, và kéo lê đôi boots gia công. Ngay khi anh xuất hiện, các nhân viên có mặt ở khắp nơi, khiến anh phải chú ý và yêu cầu anh ấy ký mọi thứ. Anh bác bỏ tất cả chỉ bằng một cái vẫy tay, ngoại trừ một người. Cô có cảm giác người đàn ông này nhỏ hơn nhiều so với một con người thực sự. Đi cùng anh ấy tới trước bàn làm việc là trợ lý riêng của Shaw. Chúa ơi, người đàn ông ấy có trợ lý riêng.

Cô ôm mặt mình cho đến khi anh đứng cách Bảy sới không quá bốn mươi bước chân, sau đó cô hoảng sợ. Ronnie cúi đầu, lùi lại một bước. Sissy Mae liếc qua và đột ngột chuyển lên trước Ronnie, chặn cô khỏi tầm mắt của Shaw. Đó là một việc khiến Ronnie yêu quý Sissy. Cô ấy sẽ mắng cô là người nhu nhược sau, nhưng bây giờ cô ấy sẽ bảo vệ Ronnie mà không cần hỏi gì hết.

Lạy Chúa, nhưng cô cần điều đó.

Đối với nỗi sợ hãi đang ngày một tăng của cô, Shaw dừng lại bên cạnh Bảy sới và ngược lên từ đồng giấy tờ mà trợ lý nhét vào tay anh. Anh nhìn Bobby Ray và cô bắt đầu bước đi, thực ra là chạy, nhưng Sissy nắm lấy áo của cô và giữ cô ở đó. Người phụ nữ thông minh. Là một kẻ săn mồi, Shaw sẽ ngay lập tức chú ý một người phụ nữ chạy nhanh ra khỏi phòng.

Biết có điều gì đó đang xảy ra, cả Marty và Gemma đứng bên cạnh Sissy Mae, tiếp tục chặn Ronnie khỏi tầm mắt của Shaw.

“Anh là bạn của Mace, phải không?” Shaw hỏi. “Ở đường hầm đêm đó.”

“Phải,” cuối cùng thì... Bobby Ray trả lời lại. Bobby Ray không tin vào bất cứ điều gì quá nhiều. Đặc biệt là lời nói.

“Cảm ơn vì điều đó.”

“Không có gì.”

Cô âm thầm thở dài. Đàn ông.

Shaw quay sang nói gì đó với trợ lý của mình, Sissy đẩy Ronnie đi chuyển ra khỏi phòng. Đúng lúc.

Ronnie chạy hết tốc lực đến thang máy và liên tục bấm nút gọi thang. “Thôi nào,” cô nài nỉ. “Nào.”

Cuối cùng, sau khoảng thời gian dường như là vô tận, cánh cửa thang máy mở ra và Ronnie vội vã vào trong. Cô tung đồng giấy tờ và hồ sơ manila^[1*] lớn trong tay mình để có thể ấn nút lên tầng của cô. Khi nó sáng, cô lại dựa vào tường và thở dài nhẹ nhõm vì cánh cửa bắt đầu đóng. Nhưng khi bàn tay to lớn vươn ra và đập vào một bên cánh cửa kim loại lớn để chặn nó đóng lại, cô gần như không ngăn được bản thân phát ra tiếng kêu ngạc nhiên. Ronnie đẩy mình đứng lên áp vào tường và nín thở khi Brendon Shaw bước vào thang máy cùng người trợ lý của mình.

Giấy manila: loại giấy bền, dai có màu nâu sáng hoặc màu vàng sẫm, được dùng cho phong bì, giấy gói. Nó được sản xuất đầu tiên từ sợi gai Manila nhưng hiện nay được làm từ nhiều loại sợi khác nhau.

“Miễn phí cho phòng của họ.”

“Thưa ngài?”

“Tôi có nói lắp không?”

“Thường là không, thưa ngài.”

“Và chắc chắn rằng họ được phục vụ mọi thứ họ cần trong khi ở đây.”

“Vâng thưa ngài. Và em gái của ngài gọi.”

“Con bé muốn gì?”

Ronnie liếc nhìn những con số và muốn các tầng trôi qua nhanh hơn.

“Ừm...” Người trợ lý liếc nhìn cô. “Từ từ cũng được, thưa ngài.”

“Timothy, nói nhanh lên.”

Anh ta nhún vai. “Cô ấy chỉ nói là, ‘Bảo anh ấy cẩn thận.’”

Thay vì giận dữ, Shaw buông ra một tiếng cười trầm thấp. Anh có một nụ cười đẹp. Trầm thấp và chân thực. Cô thích thế.

“Con bé đang rất giận tôi. Tôi để nó lại một mình với Missy Llewellyn.”

“Tôi cũng giận ngài,” Timothy nói đùa, cười cùng ông chủ của mình cho đến khi thang máy dừng lại ở tầng 24. “Tôi sẽ ở lại đây muộn, thưa ngài, nếu ngài cần tôi làm bất cứ việc gì.”

“Không. Đừng ở đây trễ thế. Về nhà và gặp... ờ...”

Nhếch mép cười, Timothy hỏi, “Bạn trai tôi, thưa ngài?”

“Ừ. Sao cũng được. Chúng ta không thể gọi cậu ấy là Frank à?”

Giờ thì cười tươi hơn, Timothy bước ra khỏi thang máy. “Nếu ngài đã nói vậy, Ngài Shaw.”

“Được rồi. Về nhà đi. Tôi sẽ gặp anh vào ngày mai.”

“Chúc ngài ngủ ngon.”

Cánh cửa thang máy đóng lại và Shaw thở ra một hơi. Thoáng qua, cô thấy anh nhìn lướt qua mình. Anh nhìn chăm chăm vào đôi chân trần của cô một chút, sau đó nhìn sang chỗ khác.

Cô biết anh không nhớ cô. Y như cô đoán, một khi cơn sốt qua đi, anh sẽ trở lại là một con mèo to xác kiêu ngạo không dành cho “những con chó.”

Những điều làm cô bực mình là sao cô cảm thấy cău vì điều đó. Cô đã chăm sóc cho người đàn ông này qua cơn sốt và rồi còn có một cơn cực khoái quái quỷ với anh ta. Mà cứ tưởng là anh ta sẽ nhớ ra điều gì đó ư.

Cô lẽ ra phải nhận biết tốt hơn và cảm thấy biết ơn khi không làm tình với anh. Là một sự sỉ nhục nếu cô có...

Thang máy dừng lại ở tầng 38 - tầng chỉ dành cho người biến hình - và cô bước ra ngoài mà không nhìn anh. Cô đi qua một hành lang dài cho đến khi đứng trước cửa phòng của Bobby Ray, thọc tay vào túi mình lấy thẻ chìa khóa ra trong khi cố gắng không thả đồng giấy tờ trên tay.

Cô quẹt thẻ, mở cửa đúng lúc anh gầm lên “Em định giả vờ là không biết tôi, phải không?” thì đồng giấy tờ và phong bì của Bobby Ray bay khắp nơi.

Brendon không thể tin được làm thế nào mà cô khiến anh giận như vậy. Cô ấy thực sự nghĩ rằng anh sẽ không chú ý đến cô? Rằng anh không ngửi thấy mùi của cô ngay khi anh bước vào sảnh? Anh đã kiểm chế để xem liệu cô muốn nói hay làm bất cứ điều gì để anh nhận ra cô là ai, nhưng khi anh thấy cô cúi xuống để trốn anh, trái tim anh thắt lại.

Anh có thể để cô đi. Anh gần như làm thế khi nhìn thấy dáng chạy vội vã của cô ở sảnh phía giống như một con chuột sợ hãi. Nhưng anh đã quá tức giận đến nỗi không để cô thoát được. Kể cả việc trông cô tuyệt thế nào trong quần soóc và đôi bốt đó cũng không giúp gì được.

“Phải không?” anh hét lại lần nữa.

Cô quay người lại và đối mặt với anh, tay đặt lên tim mình. Cô dựa mạnh vào tường. “Lạy chúa, anh làm tôi sợ chết khiếp!”

“Tốt!”

“Ờ, anh không cần tiếp tục gào to thế đâu. Tôi nghe được anh nói mà.” Cô nhìn xuống đồng giấy tờ và hồ sơ rải khắp sàn. “Khỉ thật. Giờ tôi phải xếp lại chỗ này.”

Giấy tờ? Cô ấy lo lắng đồng giấy tờ đó? Ai đã làm cái đồng đó bay thế?

Anh quan sát cô khom mình và xếp lại mọi thứ. “Đó là tất cả những gì em có thể nói với anh sao?”

“Cơ sở của anh đã khỏi rồi à?”

“Phải.”

Vẫn giữ tất cả đồng giấy tờ bằng một tay, cô đứng lên và đặt bàn tay còn lại lên trán anh.

“Anh vẫn ấm hơn tôi đấy. Có lẽ anh nên nằm xuống và nghỉ ngơi một chút trước khi bắt đầu làm việc trở lại. Dù sao đi nữa, đó là ý kiến của tôi. Anh có thể làm những gì anh thích.”

Cô quay người, quẹt thẻ và mở cửa. Trước khi cô có thể trốn thoát vào bên trong và chặn anh lại, anh chớp lấy đồng giấy tờ ra khỏi bàn tay cô, lờ đi lời ai oán “Này!” của cô, và quăng nó vào phòng. Anh có thể nghĩ thấy đây không phải phòng của cô. Nó thuộc về một người đàn ông và anh không muốn cô ở trong đó. Brendon đóng sầm cửa lại.

“Anh nghĩ mình đang làm cái quái gì...”

Brendon tắt tràng đá kích của cô bằng cách hôn cô. Anh không thể kiềm chế chính mình. Anh chưa từng thấy một người phụ nữ nào có vẻ ngoài rực rỡ như vậy trong quần soóc, đôi bốt cao bồi, và áo thun đã bị giặt quá nhiều

lần qua nhiều năm. Anh có thể dễ dàng thấy được áo lót ren màu xanh dương cô mặc bên trong. Một cú xé sẽ giật nó khỏi cô trong vài giây.

Để ngăn mình làm những điều đó ở giữa hành lang này, anh vùi sâu bàn tay mình vào mái tóc của cô và đẩy lưỡi mình giữa hai môi cô. Tay cô đập mạnh vào vai anh, và anh nghĩ chắc chắn cô muốn đẩy anh ra. Thậm chí, có thể xé ngực anh ra. Sói cái có thể làm thế khi bị chọc tức.

Nhưng những ngón tay của cô bấu chặt vào thớ thịt săn chắc của anh và kéo anh lại gần hơn, kiễng chân lên đón lấy miệng anh, lưỡi cô quỳện vào lưỡi anh.

Brendon không muốn cô có bất cứ nghi ngờ nào hay phải lo lắng về những gì Bầy của cô sẽ nói, vì thế anh trượt bàn tay xuống cặp mông hoàn hảo của cô và nâng cô lên. Anh để chân cô quấn quanh eo anh và tiến về thang máy dưới hành lang. Thang máy đó sẽ đưa họ trực tiếp lên căn hộ của anh ở tầng trên cùng.

Anh đi được khoảng mười bước thì một trong hai bàn tay của cô bỏ khỏi vai anh và chống lên tường.

Cô kéo mình ra khỏi nụ hôn của họ. “Đợi đã. Chỉ là đợi chút đã.”

Anh gầm gừ.

“Và không được gầm gừ với tôi.” Ít nhất thì cô ấy đang hỗn hển. Thở hỗn hển là tốt. “Chúng ta sẽ đến chỗ quái nào?”

“Căn hộ của anh?”

Cô lắc đầu, bối rối và ham muốn thể hiện rõ trên khuôn mặt xinh đẹp. “Chúng ta không thể... chúng ta không nên làm...”

Lại một lần nữa, anh hôn cô để cô nín lặng và bởi cô có vị quá tuyệt vời.

Anh lại bắt đầu lần nữa, móng vuốt của cô cào xước bức tường khi anh đẩy cô vào phía thang máy vắng người.

Cô lại kéo đôi môi của mình. “Đợi đã!”

Anh dừng lại và nhìn cô chăm chú.

“Tôi khá chắc chắn là chúng ta không được phép làm thế này.”

“Ai nói?”

“Quy luật của tự nhiên và của Chúa trời.”

“Quy luật làm ra là để bị phá vỡ và Chúa chỉ muốn chúng ta hạnh phúc thôi.” Làm tình với người phụ nữ này sẽ khiến anh càng hạnh phúc. “Đi nào. Chúng ta hãy phá vỡ một số quy luật.”

“Không, không, không! Hãy nghĩ về chuyện này một chút. Chỉ cho tôi một giây thôi.”

Anh không thả cô ra. Và bởi vì ngực của cô ở ngay đó...

Cô thở hỗn hển.

“Anh chẳng cho tôi một phút suy nghĩ gì cả.”

“Anh biết. Anh không muốn em nghĩ. Nghĩ đến chuyện em có thể bỏ anh.”

“Tôi không... tôi không thể...” Cô thở một cách khó khăn hơn. “Đừng có làm như thế.”

“Ok. Còn thế này thì sao?” Anh kéo cô vào sâu hơn và cô thét lên.

Bàn tay cô đập mạnh vào tường, móng vuốt lại lộ ra. “Phòng của anh,” cô yêu cầu. “Tới phòng ngay.”

Brendon không tranh luận, anh chỉ di chuyển.

Tiếng kêu “ding” của thang máy cá nhân làm cô tỉnh táo – nhưng không hoàn toàn. Không phải với một người đàn ông có thể hôn như vậy.

Nghĩ xem bây giờ mà đã là một người lớn và mà sắp không làm mấy loại chuyện thế này nữa? Nhớ không? Năm mới... cuộc sống mới.

Nó lại tới lần nữa. Là giọng nói chết tiệt trong đầu cô. Một âm thanh khả nghi như là của mẹ cô. Một âm thanh mà cô chưa bao giờ lắng nghe thậm chí cả khi cô nên như vậy. Có lẽ cô nên lắng nghe bây giờ, nhưng nụ hôn của người đàn ông này đúng là thuốc phiện. Ronnie không thể nghĩ gì ngoài đôi môi của anh đang chạm vào môi cô. Lưỡi anh lướt dọc bên trong miệng cô, vuốt ve, và nếm. Cô không thể nghĩ gì ngoài những gì anh ấy làm khi anh ở bên trong cô, ý nghĩ ấy khiến cô rùng mình và mặt đạo của cô siết chặt lại.

Thang máy không mở trực tiếp đến phòng của anh, nhưng đến một hành lang và một cánh cửa ở bên phải. Shaw đẩy cô sát vào tường trong khi lôi chùm chìa khóa ra khỏi túi và mở cửa. Anh mang cô vào trong rồi đẩy cô áp lên tường sau đó anh đóng sầm cửa lại và đẩy cả bốn chốt cửa.

Mãi cho đến khi anh có được nơi mình muốn ở cô, anh thả hai chân cô ra, hông của anh lắc lư vào cơ thể cô. Cô rên rỉ, trượt tay mình dưới áo len của anh và sau quần jean của anh. Cô siết chặt miệng anh và bật cười khi anh rên rỉ trong miệng cô.

Đôi môi của Shaw trượt xuống cằm rồi đến cổ cô, răng anh cạo dọc theo mạch máu phập phồng ở cổ cô.

Cô luồn sâu hai bàn tay mình vào tóc của anh để giữ anh đứng yên.

Cô mở mắt để xem người đàn ông này đùa giỡn với cơ thể của cô dễ dàng thế nào, và đó là khi cô thấy anh ta bước ra khỏi căn bếp của Shaw.

Anh ta cứng người khi gặp ánh nhìn của cô, nước ép từ trái táo xanh anh vừa cắn nhỏ giọt xuống cằm. Anh ấy không giống với người ở trong bệnh viện. Anh ấy không phải con người. Dù sao cũng không hoàn toàn thế.

Gầm gừ, răng nanh lộ ra, Ronnie đập nắm tay cô lên đầu Shaw.

“Ôi!” Anh lùi ra, bàn tay xoa xoa má. “Cái quái đó là sao?”

Cô gầm gừ, “Nếu anh nghĩ tôi là loại chó sói đó, thì anh sai lầm rồi đấy!”

“Gì vậy?” Shaw trông thực sự hoang mang và có một chút tổn thương. Cô chỉ về phía căn bếp của anh.

Shaw cau mày, đứng thẳng lên và xoay lại. Hai người đàn ông nhìn chăm chăm vào nhau trong giây lát. Sau đó, Shaw đi về phía anh ta, vòng tay quanh cổ người đàn ông đó và đập mạnh anh ta vào tường.

“Em đã ở chỗ quái nào thế?”

Gã gầm lên, đẩy Shaw ra và quay lại để húc Shaw vào tường.

“Không phải việc khỉ gió nhà anh!”

Ronnie trợn tròn mắt. Anh em.

Chắc là vậy. Chỉ có gia đình mới có thể khiến ai đó tức giận thế này.

Shaw đẩy căng tay mình vào cổ họng người kia, xoay lại, và đẩy em trai mình áp lên bức tường bị hành hạ đến tội nghiệp.

“Anh gần như bị giết khi tìm em đấy!”

“Ai nói anh phải tìm em? Em nói để nhắc nhở anh đó không phải việc của anh!”

Cả hai đều gào thét vào mặt nhau, theo đúng nghĩa đen, và Ronnie quyết định đó là một thời điểm thích hợp để rời đi. Cô lặng lẽ mở khóa và mở cửa, nhưng trước khi cô có thể lên ra ngoài hành lang, đôi mắt vàng của Shaw tia về phía cô, đóng đinh cô tại chỗ với một cái nhìn.

“Đừng nghĩ đến việc bỏ đi.”

Ronnie lẽ ra nên tranh luận với anh. Nói với anh đó là thời điểm tốt nhất cho anh và em trai mình nói chuyện riêng. Hoặc anh sẽ trở thành một tên đàn hoặc có thể tìm kiếm một ai khác để làm tình ở nơi nào đó. Nhưng trước khi cô có thể nói ra bất cứ từ nào, em trai Shaw đã đẩy người đàn ông to xác xuống sàn và cả hai bắt đầu lao vào giống như... ờm... giống như hai con mèo.

Chẳng đẹp mắt chút nào cả.

Mặc dù phần sỏi trong cô chắc chắn thích cuộc biểu diễn ấy.

Họ đã không biến hình, nhưng nó đã lướt qua tâm trí của Brendon. Nhất là khi một chút nanh nhỏ chết tiệt của cậu em đâm vào bên cổ của Brendon. Nếu không có bờm bảo vệ của mình thì nó thực sự rất đau!

Đây không phải tình huống anh lên kế hoạch để nói chuyện với Mitch khi anh bắt được cậu ta. Brendon đã vạch ra kế hoạch tỉ mỉ. Với giọng dễ chịu và thoải mái, anh sẽ hỏi em trai mình xảy ra chuyện gì và liệu nó có ổn không.

Thật không may, anh đã tổn thương khi quấn vào cô sói cái và thất vọng bởi tất cả những thứ anh muốn làm cho cô nhưng không thể, anh trút ngay cơn thịnh nộ vào đầu em trai mình. Như thường lệ, Mitch dính ngay vào cuộc chiến đó.

Thành thật mà nói, đôi khi cậu ta không có ý niệm gì cả. Mặc dù cậu ta đã có những nỗi đau đúng nghĩa, và đôi khi nó mang cảm giác những chiếc răng nanh của cậu ta thêm sắc.

Brendon túm lấy quanh cổ em trai mình, để cho móng vuốt của anh ấn vào da đủ để làm cho Mitch lo sợ. Nhưng trước khi anh có thời gian để hả hê về sự yên lặng đột ngột của em trai mình thì nước lạnh được nhập trực tiếp từ Đan Mạch dội thẳng vào mặt anh.

Cả hai anh em gầm gừ và tách nhau ra, nhìn lên khuôn mặt tự mãn của một cô sói tuyệt đẹp.

“Không có thời gian để bận tâm với vòi nước đâu.” Cô cầm chai nước rỗng trong tay. Nước đó anh mua mất năm đô la cho một chai. “Mặc dù lý do tại sao một người có thể đi tất cả quãng đường đến Đan Mạch để lấy nước, tôi sẽ không bao giờ biết. Không phải nước Mỹ là đủ tốt rồi sao?”

Cô ấy đặt chai nhựa rỗng lên cạnh bàn. “Dù sao thì, xin lỗi về điều đó, nhưng tôi đoán phải có cách tốt hơn để hai anh kết thúc chuyện này vì dù sao hai anh cũng phải giải quyết. Và, thực ra mà nói, anh sẽ không để cho tôi đi và tôi không thể dùng cả đêm để ngồi đây chờ đợi hai anh đến phát ngấy ra. Nên là” – cô đưa tay về phía cả hai – “tại sao hai anh không thử bàn bạc để giải quyết cho xong chuyện này chứ không phải là xé cổ họng nhau ra. Tôi ghét phải giải thích tất cả những vết máu đó cho những cô hầu gái tội nghiệp.”

Không biết phải làm gì khác, Brendon nắm lấy tay cô và Mitch túm lấy tay còn lại. Cô kéo cả hai người họ đứng lên, cao hơn hẳn cô.

“Tôi có ba người anh trai,” cô giải thích với một nụ cười. “Nếu tôi không dừng những cuộc chiến của họ lại, những chàng trai sẽ đánh nhau cả ngày và một trong số họ hẳn đã chết vì mất máu. Điều đó sẽ làm mẹ tôi sẽ đau khổ vô cùng, và bà sẽ tìm cách để đổ lỗi cho tôi.”

Sử dụng đầu ngón tay, cô quay đầu của Brendon ra một chút để cô có thể nhìn cổ của anh. Cô nhăn mặt, hít không khí qua kẽ răng. “Lạy Chúa, cậu bé. Cậu thực sự cần học cách kiềm chế khi đó là họ hàng nhà cậu.”

Đôi mắt Mitch nheo lại đầy nguy hiểm. “Mà chính xác thì cô là ai?”

“Đàng hoàng vào,” Brendon gầm gừ, bàn tay anh siết chặt thành nắm đấm.

“Đừng bắt đầu chuyện đó nữa.” Cô ấy lùi lại. “Nghe nè, tôi ở ngay dưới lầu thôi. Tại sao tôi không...”

“Không. Em ở lại đây.” Brendon chộp áo khoác da dành cho người đi xe máy của em trai và giật mạnh cậu ta về phía cửa. “Đừng bỏ đi. Anh sẽ trở lại”.

“Chúng ta đi chỗ quái nào thế?” Mitch hỏi.

“Anh sẽ chuẩn bị phòng và em sẽ ở lại đây đêm nay. Và đừng mơ tưởng đến việc làm gì đó điên rồ.”

Kéo cửa mở, anh đẩy Mitch ra và đi về phía thang máy. Anh liếc nhìn cô sói cái. “Anh sẽ trở lại trong một thời gian ngắn. Cứ tự nhiên như ở nhà, nhưng hứa với anh là em sẽ không bỏ đi.”

Cô mở miệng để tranh luận, anh có thể thấy điều đó trên khuôn mặt cô, vì vậy anh nói thêm, “Hứa với anh hoặc anh sẽ đá móng cật ta lần nữa, ở ngay đây.”

Em trai của anh quay ra từ phía thang máy và gặm gừ, “Anh muốn...”

“Nín đi.” Brendon cúi kính nói lại em trai mình trong khi nhìn cô chăm chăm. “Hứa với anh đi.”

Bực tức, cô trợn tròn mắt. “Được rồi. Được rồi. Vì lợi ích của sự hòa hợp gia đình, tôi sẽ ở lại. Nhưng không giống như suốt mười hai tiếng đồng hồ hay gì đó. Bầy Sói của tôi có thể chú ý nếu tôi đi quá lâu.”

“Đừng lo. Anh sẽ trở lại.” Anh bắt đầu đóng cửa, nhưng anh lùi lại và nhìn cô. “Một chuyện nữa.”

“Sao cơ?”

“Tên em là gì?”

Trông cô như giăng xé giữa thích thú, bối rối và hoảng sợ.

“Rhonda Lee Reed. Mọi người gọi tôi là Ronnie Lee hoặc Ronnie.”

“Có ai gọi em là Ron chưa?”

“Không.”

Brendon cười tươi. Anh thích cô ấy.

“Được rồi, Ronnie Lee. Cứ tự nhiên như ở nhà và anh sẽ quay lại ngay.”

“Được. Được. Nhưng tốt hơn là anh có TV,” cô lầm bầm khi anh đóng cửa chính.

Anh đi tới chỗ em trai và cánh cửa thang máy mở. Chộp lấy gáy của người đàn ông trẻ tuổi, anh ném cật ta vào bên trong. “Và đừng có cố xé cổ họng anh ra, đồ chết tiệt.”

Làm cách nào mà ban đầu cô có thể bỏ lỡ cái TV treo tường màn hình phẳng những năm mươi inch, cô không biết. Cô đổ tại lưỡi của anh trượt xuống cổ họng cô và bàn tay anh đặt trên ngực cô.

Ngồi xuống chiếc sofa mềm như bơ của người đàn ông này và nhặt điều khiển khổng lồ lên bắt đầu chuyển kênh, Ronnie lắc đầu. Anh ấy thậm chí còn không biết tên của cô. Cô gần như đã làm tình với người đàn ông mà thậm chí còn không biết tên của cô nữa. Chúa ơi, cô đã không làm điều vô nghĩa như thế trong một thời gian rất dài.

Vậy sao cô không bỏ chạy thoát thân thay vì ngồi lên ghế sofa của con sư tử, mở đi mở lại các chương trình bằng cái điều khiển không thỏa đáng ấy?

Bởi vì... bởi vì cô thích anh. Tên gốc đàn độn đó là cô, cô thích mèo. Cô thích người đàn ông chưa bao giờ muốn nhiều hơn từ một cuộc tình vô danh nhanh chóng để có thể nói với bạn bè mình rằng, anh ấy đã làm tình với một con sói cái.

Tuy nhiên, ngay cả khi cô nghĩ về nó, cô nhận ra đó dường như không phải cách của Shaw. Anh có thể có bất cứ ai mà anh muốn. Người hay người biến hình. Nhưng anh muốn cô. Anh thể hiện điều đó rõ ràng trước phòng của Bobby Ray. Đúng là cô không thể hình dung được liệu đây có phải là một sai lầm hay không.

Vậy là một lần nữa, chùng nào cô còn coi nhẹ nó, có lẽ sẽ không thể. Có lẽ, họ sẽ có một mối quan hệ qua đường vui vẻ và vô nghĩa. Chúa mới biết đó không phải là lần đầu tiên của cô.

Tất nhiên, nếu tất cả đều dễ dàng, tại sao cô lại lâm vào cảnh khó khăn?

Cô nên đi. Cô nên viết một tờ giấy nhắn nho nhỏ để nói với con mèo đó rằng cảm ơn nhưng tôi không quan tâm. Cô nên làm thế. Thực sự.

Ronnie cứ tiếp tục nghĩ, ngay cả khi cô duỗi chân trên sofa của anh và mỉm cười khi cô nhận ra cô khá may mắn mở được vài tập CSI chiếu lại.

Brendon rửa mặt và ngả người ra sau, nhìn chăm chăm vào em trai mình. Sau ba tiếng và hai chiếc bánh sandwich khổng lồ từ nhà bếp - anh biết

thằng nhóc này đã không có được một bữa ăn đàng hoàng gần đây - anh vẫn không biết một điều chết tiệt nào cả.

“Ít ra hãy nói cho anh biết tại sao em lại xuất hiện trong căn hộ của anh sau một khoảng thời gian thế.”

Mitch dừng lại một chút, thực sự suy ngẫm về câu trả lời của mình. Brendon biết biểu hiện đó. Biết là Mitch sẽ chỉ nói cho anh đủ sự thật để thoát khỏi Brendon. Cậu ta đã có đủ thời gian trước đó. Cuối cùng, Mitch nhún vai và cắn một miếng khác. “Marissa để lại một tin nhắn mới trên hộp thư thoại của em,” cậu ta lầm bầm với một miếng đầy thức ăn.

“Con bé đã làm?”

“À. Và chị ấy có vẻ đầy tức giận. Không biết có phải chị ấy đổ lỗi cho em về chuyện này?”

“Đừng lo về con bé. Vậy nên em đến đây để kiểm tra anh?”

Mitch trợn tròn mắt. “Nếu điều đó giúp anh ngủ ngon hơn, anh trai.”

“Thật tốt khi biết em quan tâm.”

Đưa ra ngón giữa chào mừng, Mitch quay trở lại với bánh sandwich thịt bò của mình. “Vậy ai đã làm chuyện đó?”

“Anh em nhà Doogan.” Trong một thoáng, Brendon thấy vẻ ngạc nhiên biểu lộ trên khuôn mặt em trai mình trước khi cậu ta trở lại bình thường. Thằng bé đúng là tài năng trong việc đó.

“Chúng giết Petrov trước Giáng sinh,” Brendon tiếp tục. “Bắn vào gáy gã đó.”

“Chúng đã dùng súng à?” Mitch tuôn ra một âm thanh ghê tởm. “Tồi tàn.”

“Nhà Doogan,” Brendon nhắc cậu ta, dựa lưng vào ghế. “Chúng muốn Đàn sư tử Llewellyn. Chúng giết Petrov. Và gần như đã giết chết anh.”

“Đó là những chuyện xảy ra với khuôn mặt anh à?”

Brendon cười khúc khích. “Ừ. Đó là những gì đã xảy ra với mặt anh, nhưng nó đang phục hồi.”

“Giờ chúng ở đâu? Nhà Doogan ấy.”

Brendon biết về mặt đỏ của em trai mình. Anh đã nhìn thấy nó quá đủ trên mặt Marissa rồi. Biết là thằng nhóc này định làm những gì nếu nó có cơ hội. Quá tiếc cho nó, nó không có cơ hội nữa rồi.

“Lũ linh cầu ăn chúng.”

Mitch nhìn chăm chăm anh trai một lúc lâu. Gần một phút.

Cho đến khi mở miệng nói, “Gì cơ?”

“Lũ linh cầu ăn chúng.” Brendon đưa hai tay lên và thả chúng rơi xuống. “Như là bốn mươi đứa bọn chúng xé xác ba tên đó ra. Xét việc những tên khốn đó sắp bắn anh vào sau gáy - thì chúng xứng đáng bị như thế.”

“Đúng vậy. Mặc dù em không thấy lũ linh cầu đó đang giúp anh.”

“Chúng không. Một cô cảnh sát thực sự tốt và một Bầy chó sói đã giúp anh.”

“Đó là nơi anh gặp cô gái Quần sooc hấp dẫn đó hả?”

“Cô ấy ở với anh khi anh bị sốt. Cô ấy bảo vệ anh khỏi hai gã. Đưa anh ra khỏi bệnh viện và giấu anh ở nhà dì cô ấy.”

Lại một lần nữa về mặt đỏ lướt qua trên mặt Mitch, nó rõ ràng thể hiện cậu ta biết nhiều hơn là anh tiết lộ. Chỉ là, cậu ta trông có chút hoảng sợ. “Những gã nào?”

“Anh không biết. Da trắng. Con người. Điều đó ai cũng biết.” Thông tin hoàn toàn vô dụng tại tòa án.

“Anh đã không... ừm... ý em là...” Cậu hắng giọng. “Bằng cách tồi tệ nào mà anh... ừm...”

“Họ vẫn còn thở, nếu đó là điều em đang hỏi anh.”

Mitch gật đầu, tu bia ừng ực.

“Dù sao thì, cô ấy đã ở lại với anh. Cô ấy không bỏ rơi anh. Và cô ấy trông thật tuyệt với đôi bốt cao bồi ấy.”

Mitch đặt cốc bia đã cạn xuống. “Anh thích cô ấy.”

Brendon cười tươi. Anh không thể kiềm chế mình được. “Ừ. Anh thích cô ấy.”

“Và Đàn sư tử quý báu của anh nói gì về điều đó?” Cậu không bao giờ có thể giữ được cái giọng kinh tởm đó khi đề cập đến họ. Y hệt Marissa. Cả hai sẽ ghét điều này nếu chúng biết chúng giống nhau cho xem.

“Anh chỉ quanh quẩn bên đó gần đây vì bọn Doogan. Anh sẽ không để cho họ gần con của anh. Nhưng giờ bọn anh đã giải quyết xong với nhau trong một thời gian ngắn rồi. Họ có được điều họ muốn ở anh và anh cũng có được thứ anh muốn từ họ. Vì vậy, tất cả mọi người đều vui vẻ.”

Mitch mỉm cười. “Cháu gái và cháu trai của em thế nào?”

“Xinh đẹp. Lũ mèo con cáu kỉnh.”

“Em yêu lứa tuổi ấy.”

“Chúng muốn gặp em đây.”

“Có thể.”

“Chuyện gì đang xảy ra vậy, Mitch?” Brendon hỏi lại lần nữa.

Mặt hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc, Mitch tuyên bố, “Không có gì.”

Một người lạ có thể đã tin cậu, nhưng Brendon tinh hơn. Thật không may, Mitch có sự bướng bỉnh của nhà Shaw. Nó sẽ không nói cho ai biết bất cứ điều gì cho đến khi nó thực sự muốn thế.

“Vậy về cơ bản em đến để kiểm tra anh. Em lo lắng về ông anh trai to xác của em.”

“Em không lo lắng. Nhưng em biết nếu anh chết, em sẽ muốn đồ đạc của anh.”

“Ồ, đúng là hay đấy.”

“Thôi nào. Anh có thể trách em sao?” Mitch diễn tả bằng một điệu bộ quanh căn phòng sang trọng. “Khách sạn lộng lẫy này. Dàn nhân viên đang chờ để tuân lệnh em. Mỹ nhân ở ngay lầu trên... thậm chí nếu cô ấy là chó.”

Brendon lờ đi sự ghen tuông lóe lên hiem hoi với một người phụ nữ mà anh đột ngột trải nghiệm. “Là sói cái.”

“Sao cũng được.”

“Em vẫn phải chiến đấu với Marissa vì tất cả những thứ đó.”

“Em có thể xử lý được chị ta. Một khi em phang được một cây gỗ vào đầu chị ta.”

“Tình yêu gia đình của chúng ta như thế đó.”

“Chúng ta giống như những con sư tử trong *The Waltons*.”

Brendon cười và lắc đầu. “Em đúng là một tên ngốc to xác.”

Và nó khiến anh cảm thấy thực sự tốt khi Mitch mỉm cười.

Brendon mở cửa trước và không trông chờ nhưng hy vọng sẽ tìm thấy Ronnie vẫn còn đó. Và anh đã đạt được điều đó. Cô ngủ trên ghế của anh, TV đang phát lại một tập X-Files. Cơ thể cô cuộn tròn thành một quả bóng cứng nhắc, bàn chân và bàn tay co giật trong giấc ngủ khi cô đang mơ. Có phần trông giống như cô đang... ờm... chạy. Trong giấc ngủ của mình.

Buộc mình không được cười, anh cúi xuống trước mặt cô. Cẩn thận, Brendon vuốt mái tóc nâu ra khỏi mặt cô. Cô rên rỉ một âm thanh rất nhỏ trong giấc ngủ của mình và sau đó môi cô nhếch lên thành tiếng gầm gừ.

Có lẽ, đây là điều dễ thương nhất Brendon từng thấy trong cuộc đời mình. Anh hôn lên má cô và Ronnie cúi kính tình... dậy. Đầu của họ va vào nhau. Gần như có thể nghe thấy tiếng “cộp.”

“Ôi!” Brendon chà phần mũi mà má cô tiếp xúc. Chúa ơi, cơ thể của anh đã bị hành hạ nhiều hơn trong vài ngày qua.

“Xin lỗi,” cô nói trong khi ôm cứng đầu mình.

“Anh không cố ý làm em giật mình.”

“Không, không. Đó không phải lỗi của anh. Tôi mơ thấy đang chiến đấu với một con báo sư tử. Nguyên một con,” cô nói thêm để giải thích lý do tại sao cô ấy có thể bị kích động. Đàn sư tử của người biến hình có thể quyết định không tấn công một con sói vì chúng biết Bầy Sói của cô sẽ theo sau chúng, nhưng con thuần chủng thì không phải lo lắng về hậu quả như vậy.

Điều đó giải thích tại sao Brendon từ bỏ việc săn bắn trong công viên động vật hoang dã đầy thịnh soạn và diên rồ, ở nơi mà cha anh hóa ra lại là cả hai.

“Tôi có làm anh bị thương không?” cô hỏi kèm theo một tiếng cười khúc khích.

“Không. Anh ổn.”

Cô sờ trán anh. “Tôi vẫn nói rằng cơn sốt chưa dứt hẳn. Không nhiều lắm, chỉ là một chút thôi.”

“Cơn sốt của anh đã khỏi rồi. Đừng lo lắng nữa.”

“Cha tôi tưởng mình đã hết sốt cho đến khi ông ấy lao vào cuộc chiến với lợn rừng. Rồi ông ấy bất tỉnh ở Piggly Wiggly. Ngã xuống đầu tiên. Bam! Mất toàn bộ sự phô trương ngọt ngào của họ.”

Người phụ nữ ấy nhanh chóng nắm được ngay trái tim anh. Bằng trích dẫn của cô, “Bam!” Cô ấy thậm chí còn không nhận ra điều đó, và Brendon chắc chắn không hề có ý định nói cho cô.

“Anh không sao,” anh trấn an cô trước khi anh có thể nói điều gì đó ngu ngốc. Như là “lấy anh nhé.”

Cô nhún vai. “Được thôi. Đàn ông muốn có cơ hội thể hiện sức khỏe của họ, không người phụ nữ nào có thể thuyết phục họ được.”

Ronnie ngồi bật dậy, gãi đầu và ngáp. “Anh đã giải thích mọi thứ với em trai mình rồi chứ?”

Brendon khịt cái mũi thính. “Không hẳn. Em trai anh không phóng khoáng kể cho anh hay em gái anh bất cứ điều gì.”

“Các anh cùng một Đàn à?”

Ngồi xuống cạnh cô trên ghế sofa, thích thú khi chỉ có cô ấy ở đó. “Không. Mẹ cậu ta thuộc về Đàn phía Tây Philadelphia còn mẹ của bọn anh ở Nam Philly. Mẹ bọn anh đã mất khi sinh bọn anh và Đàn của bà không muốn có bọn anh.”

“Sao lại không?”

Anh nhún vai. “Anh chịu. Đôi khi mèo có cách hành xử riêng.”

“Nên cha của anh đã nuôi anh?”

“Đúng. Ông ấy nuôi bọn anh. Quyết tâm làm những việc khác biệt.”

“Khác với cái gì?”

“Cha của ông ấy. Ông ấy chết ở trong tù. Một tên trộm nghệ thuật.”

Ronnie co hai chân lên ghế sofa, vòng cánh tay quanh chúng và đặt cằm lên đầu gối. “Tôi từng có một người bác Louie đã cướp ngân hàng cho đến khi ông ấy bị bắn vào đầu.”

Brendon ngả người ra sau và duỗi hai chân thoải mái lên bàn cà phê. “Em yêu gia đình, phải không?”

“Không hẳn. Nhưng anh không thể lựa chọn gia đình của mình. Theo cách của riêng nó. Dù vậy, em trai anh không thể tệ thế.”

“Sao em lại nói thế?”

“Tôi không nghĩ anh lo cho cậu ta nếu anh tưởng cậu ta không có hy vọng.”

“Thực sự biết nhiều về anh đó, nhỉ?”

“Ờ. Chỉ là tôi có cảm giác đó thôi. Và tôi thường khá đúng về con người. Thừa hưởng điều đó từ bà cố của tôi. Bà ấy ở bộ lạc Bàn chân đen... hay... cái gì đó.”

“Và em có ba người anh trai.”

“Phải.” Cô lắc đầu. “Họ sẽ không thích khuôn mặt xinh đẹp của anh một chút nào.”

“Đừng lây sang cái đồ chuột đần độn của các anh em. Em có thích khuôn mặt xinh đẹp của anh không?”

“Có. Tôi có.” Cô nhẹ nhàng vuốt ve má anh. “Nhưng nếu các anh trai tôi đến New York và thấy anh đang sục sạo quanh tôi, những thứ mà anh em nhà Doogan đã làm đối với anh trong đường hầm có vẻ là quá dễ dàng so với những chàng trai nhà Reed.”

Brendon dựa vào cô, mắt anh dán vào môi cô. “Anh sẽ đánh liều,” anh thì thầm và di chuyển tới.

Dù vậy, lẽ ra phải mở to mắt. Điều đó hẳn đã ngăn anh đâm đầu vào ghế sofa.

Bởi lúc anh ngồi dậy, cô đã ở cửa trước.

“Em đi đâu vậy?”

“Mẹ của tôi nói lao xuống địa ngục đi, nhưng tôi đang chiến đấu với nó.”

Cô còn cách xa thang máy trước khi anh bắt được phía sau quần sooc của cô và kéo trở lại căn hộ của mình.

“Em sẽ không rời khỏi anh lần nữa được đâu.”

“Tôi không thể ở lại. Tôi không thể làm thế được.”

“Làm gì?”

“Quan hệ với chàng trai mà thậm chí còn không biết tên của tôi.” Cô chộp lấy khung cửa và giữ chặt lấy cuộc sống quý báu của mình. “Tôi đã tự hứa với mình là sẽ không trở thành đứa trẻ nhảm nhí vô kỷ luật thế này nữa. Nay tôi đã ba mươi rồi, tôi phải chịu trách nhiệm.”

“Và ở bên tôi không phải chịu trách nhiệm sao?”

“Mà tôi nhắc lại - anh thậm chí còn không biết tên của tôi và anh đùng chạm vào tôi. Nên là, ờ, tôi dám chắc việc làm này của chúng ta là vô trách nhiệm.”

Anh kéo ngón tay của cô ra khỏi khung cửa và lôi cô trở lại căn hộ của mình. “Tên của em là điều đầu tiên anh muốn hỏi sau khi anh hết sốt, nhưng em đã đi mất rồi.”

Cô bò ra khỏi tay anh và đưa lưng về phía căn hộ. May mắn thay, cô không có mùi sợ hãi, nhưng cô ấy có vẻ dè dặt. Anh không nghĩ nó là vì anh.

“Tôi thề là tôi không chỉ trích riêng ai cả,” cô nhấn mạnh, “nhưng có lẽ như thế cũng tốt.”

“Đừng bỏ đi, Ronnie.”

Cô ấy lắc đầu. “Tôi không thể ở lại. Tôi sẽ không ở lại.”

Brendon nhận ra chỉ có một điều duy nhất anh có thể làm. Một sự rui ro. Nhưng anh phải thử. “Anh hiểu.” Anh tránh xa khỏi cánh cửa nên không

còn cảm lỗi ra của cô nữa. “Anh xin lỗi.”

“Không, không. Anh không làm gì sai cả, cưng ạ. Tất cả là do tôi.” Với một ánh nhìn cuối cùng dành cho anh, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hối tiếc, cô tiến về phía cửa.

Tuôn ra một tiếng thờ dài thê lương, trầm thấp, anh ngồi lên tay vịn của một trong những chiếc ghế bành loại to và chắc chắn, anh cúi đầu xuống.

“Có... có chuyện gì vậy?”

“Không có gì. Anh khỏe. Em nên đi đi.”

Anh không nhìn cô và khi anh nghe thấy tiếng mở cửa, anh phải kiềm chế hết sức để không chạy qua và đóng sầm nó lại trước khi cô có thể rời khỏi.

Anh đã đợi. Cánh cửa không đóng.

“Anh có chắc là anh không sao chứ?”

“Ừ, ừ. Đi đi. Anh chỉ hơi mệt thôi.”

Một khoảnh khắc yên lặng, một tiếng gầm gừ, và sau đó, cánh cửa đóng sập lại. Đôi bàn tay mát lạnh nâng cằm anh lên. “Nhìn tôi này.”

Anh nhìn... và Chúa ơi, đôi mắt ấy.

“Tôi cược nó chính là cơn sốt đấy. Tôi đã nói với anh là nó chưa chấm dứt mà.”

“Anh sẽ ổn thôi. Thật đấy. Anh chắc chắn là anh chỉ mệt thôi.”

“Thôi nào.” Cô nắm lấy cánh tay anh và đặt nó lên vai cô. “Chúng ta đưa anh đi ngủ trước khi anh bất tỉnh hoặc bắt đầu chạy xuống đại lộ số năm bằng bốn chân.”

Brendon để cho cô giúp mình đứng lên, và anh dẫn đường cho cô thẳng tới phòng ngủ của mình. Khi cô giúp anh lên giường và bắt đầu cởi đôi boots của anh, anh nhận ra rằng chính xác thì, anh sẽ phải xuống địa ngục vì tội nói dối của mình.

Dù vậy, bằng cách nào đó anh biết được rằng Ronnie Lee sẽ đáng giá cho mỗi giây anh bị thiêu đốt.

Anh có thể giả vờ. Quỷ tha ma bắt, có lẽ là anh ấy đang giả vờ.

Và nếu cô thực sự thành thật với bản thân mình, thì cô không quan tâm. Anh muốn tạo một cái cớ tội lỗi để cô quay trở lại bên trong và đưa người đàn ông này lên giường... ừm... giúp anh vượt qua cơn sốt. Cô sẽ không lên giường với anh.

Trừ khi anh cần cô.

Hăng giọng, cô thả đôi bột gia công đáng sợ của anh ở cạnh giường. “Chúng ta nên... ừm... bỏ quần jean của anh ra nữa.”

“Ok.” Anh nâng mình lên bằng khuỷu tay và tuôn ra tiếng thở dài.

“Giờ đừng cố sức. Tôi không ngại giúp anh đâu.” Ờ. Giúp đỡ. Cô không ngại giúp một chút nào.

Buộc mình phải hoàn toàn vô tư, cô với lấy quần jean của anh. “Chúng ta sẽ giúp anh thoát khỏi nó và lên giường. Sáng mai, anh sẽ hoàn toàn khỏe lại.”

Cô kéo quần jean qua hông anh, quá muộn khi nhận ra người đàn ông này không mặc đồ lót. Nuốt dục vọng trong cổ mình, cô khép chặt đầu gối lại và giật mạnh quần jean của anh xuống.

“Anh thực sự cảm kích vì em chăm sóc anh như thế này.”

“Ồ, có gì to tát đâu.” Không phiền chút nào khi người đàn ông ấy có bắp đùi to như thế này. Lớn. Săn chắc. Hoàn hảo. Cô có thể hét “hây hô” theo cách của mình để đạt cực khoái từ bắp đùi ấy.

“Ronnie?”

Ronnie nhắm mắt lại. Nếu mà nhìn anh ấy, mà coi như đã chết. Cho dù mà làm gì đi nữa, cũng không được nhìn anh ấy.

“Ronnie. Nhìn anh này.”

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Vẫn thu người ở phía cuối giường, Ronnie từ từ ngẩng đầu lên.

“Mở mắt ra.”

“Tôi nghĩ mình không nên.”

“Ok. Cứ giữ như thế đi.”

Đôi bàn tay mạnh mẽ nhẹ nhàng kẹp chặt mặt cô, những ngón tay lớn trượt vào mái tóc của cô, nâng đầu cô lên và ghé sang bên cạnh.

“Cứ nhắm đi,” anh thì thầm, hơi thở ấm áp của anh phả vào miệng cô. “Tiếp tục nhắm mắt và chỉ hôn anh thôi, Ronnie Lee.”

Đôi môi của Shaw chà lên môi cô. Lưỡi vuốt ve còn răng thì cắn. Ronnie chộp lấy cổ tay anh và rên rỉ. Cô mở miệng, và Shaw đã tiến sâu vào. Lưỡi của anh quấn lấy lưỡi cô, cả hai đều rên rỉ.

Sau đó, những ngón tay vẫn vùi sâu trong mái tóc cô, anh kéo cô đứng dậy.

Vâng. Đã hết.

Chắc chắn rồi. Người phụ nữ này hoàn toàn xứng đáng với bất cứ địa ngục nào mà anh phải trải qua. Mùi hương của cô ấy. Vị của cô ấy. Tiếng “yip” mà cô tạo ra mỗi khi anh cắn vào cổ cô. Tất cả những điều đó đã khiến con sư tử chôn sâu trong lòng anh bị mất kiểm soát.

“Lạy Chúa, em có hương thật thơm.”

Ronnie không trả lời anh, nhưng trượt tay xuống phía dưới chiếc áo len của anh và giật nó lên. Anh ngừng hôn đủ lâu để cô có thể kéo chiếc áo len qua đầu anh và ném nó qua phòng.

“Nếu em thích quần áo của em,” anh nói trong khi hôn cổ cô, “thì em nên bỏ chúng ra trong vòng ba mươi giây nữa. Anh sẽ không chịu trách nhiệm về những chuyện xảy ra sau đó đâu.”

Cô rời khỏi nụ hôn của họ và kéo cơ thể mình ra từ bên dưới anh.

“Của cha em,” cô ấy giải thích về áo thun trước khi nó bị ném băng qua phòng. Tiếp đến là áo ngực ren.

“Không,” anh khẽ gầm gừ. “Để đôi bốt lại.”

Brendon chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào có cơn khát tình dục với anh như vậy. Chính xác là giống như ánh nhìn của Ronnie với anh bây giờ, bàn tay cô trượt từ đôi bốt, lên chân, cho đến khi bay thẳng tới quần sooc.

“Đến đây nào,” anh ra lệnh, và nheo mắt nhìn cô khi cô tránh xa khỏi anh bằng đầu gối mình.

Đôi môi cô cong lên thành một nụ cười và mắt cô biến đổi từ người thành sói. Cô lên đầu giường của anh, đẩy gối xuống sàn nhà trước khi dựa lưng vào tấm ván đầu giường, hai tay cô đặt lên trên cùng.

Chưa có một ai từng nói rằng Ronnie e ngại cả. Nếu cô biết mình muốn những gì, thì cô đã đuổi theo mà không cần suy nghĩ lấy một giây. Là một con chó sói, điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả.

Chút tính cách này của cô làm hầu hết đàn ông lảng tránh hoặc thu hút những tên thực sự cặn bã. Sói đực nhận thấy thách thức. Cơ hội để chiếm lĩnh. Họ luôn tưởng mình phải làm thế. Và một khi họ khiến cô bước tới thì họ tưởng họ làm chủ được cô. Họ luôn bị sốc khi thức dậy vào mỗi sáng và thấy cô đã bỏ đi lâu rồi.

Cô có thể nói bằng tất cả sự trung thực của bản thân là mặc dù cô đã có một vài người yêu tuyệt vời, nhưng cô chưa bao giờ gặp được đối thủ xứng tầm.

Cho đến khi Brendon Shaw dùng cả bốn chân và bò trên giường về phía cô. Răng nanh từ từ nhô ra khỏi nướu, và móng vuốt móc vào ga trải giường. Anh không vội vã lao qua cô, đánh ngã cô xuống. Anh di chuyển như vị chúa sơn lâm mà anh tin mình là như vậy. Giống như anh biết cuối cùng anh đã có được điều mình muốn. Cô thích việc anh đã không vồ hụt cô trước tiên với hy vọng buộc cực khoái của cô đi ra để anh ấy có thể ra vào.

Không hề. Shaw lượn vòng theo cách của mình ở trên giường như thể thế giới thuộc về anh. Khi anh đến chỗ cô, anh rúc vào đùi cô và liếm phía sau đầu gối. Bàn tay anh vuốt ve làn da cô, khám phá từng inch, chậm rãi. Anh thậm chí còn cọ bẹn của mình lên ngực và bụng cô, cảm giác ấy thú vị hơn bất kỳ cái lưỡi hay ngón tay nào từng chạm vào cô.

Đôi bàn tay to lớn của anh trượt ra phía sau chân cô và nhắc hông cô lên, đặt đùi cô lên vai anh. Đôi bốt cao bồi của cô ép sát vào lưng anh, và đôi bàn tay anh nắm chắc hông của cô.

Tuy nhiên người đàn ông này dường như không vội vã bất cứ chuyện gì. Chậm chạp và thoải mái, còn rên rừ rừ khi áp vào da thịt cô. Ronnie nhìn

xuống để xem nụ cười ôi - quá đỗi - sung sướng mà anh ấy chưng ra trong khi vùi đầu vào cô - tất cả lướt qua khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhanh như chuyến tàu chở hàng.

Shaw cười tươi như thể anh sở hữu được cả vũ trụ này, anh hạ thấp chân cô xuống cho đến khi chúng được thoải mái trên đùi anh. Ronnie vẫn nắm tấm ván đầu giường, vì vậy Shaw lướt tay trên cơ thể cô.

“Trời ơi,” anh thở dài, “em thật dễ tính.”

Cô từng bị nói như thế trước đây, nhưng ít ra cũng có một lần cô không thấy bực vì cô biết anh không có ý sỉ nhục mình. “Đừng có mà tự phụ, mè o. Chúng ta chưa xong ngay đâu. Chúng ta còn cả dặm đường nữa trước khi anh đi ngủ.”

Anh bật cười và hôn cô, kéo cơ thể cô áp lên anh. “Em rất đẹp,” anh ấy nói khi áp lên đôi môi cô trong khi bàn tay anh lang thang qua mọi góc gách. “Anh nóng lòng muốn tiến vào bên trong em lắm rồi.”

“Mà chính xác thì tại sao chúng ta phải chờ đợi?”

Anh nhún vai, hôn lên vai cô. “Cố gắng để trở thành một quý ông hay là... thế nào đó.”

Cô khịt mũi. “Anh biết em làm gì với các quý ông sao? Em nhai họ, phun họ ra rồi để phần còn lại cho lũ linh cẩu.” Ronnie vòng tay quanh cổ anh. “Các quý ông không khiến em nóng hơn. Họ không khiến em cảm thấy lúng túng. Và họ chắc chắn rất chán, chẳng làm em có hứng.” Cô cào tay mình vào mái tóc của anh, yêu cái cách anh không bao giờ kiểm soát nó chuẩn hơn được. Một cái bờm to lớn khỏe mạnh. “Nếu anh là một quý ông, em sẽ không ở lại đây với anh. Em sẽ ở bất cứ nơi đâu ngoại trừ ở đây với anh.”

Shaw ngả người ra sau, bàn tay anh vuốt tóc ra khỏi mặt cô. “Nhưng em đang ở đây với anh.”

“Ừ. Đúng thế. Giờ là lúc để anh làm việc đấy. Cho em thấy cách anh trở thành chúa tể sơn lâm và tất cả những điều đó đi.”

Anh ấy bật cười và nói đùa, “Em có chắc đó là một ý kiến hay không đó? Một khi em có một ông vua, em sẽ chẳng bao giờ về với người đàn ông

Alpha thấp kém nữa.”

Anh ấy biết cách vui đùa trên giường. Cảm ơn Chúa! Không có gì Ronnie ghét hơn là một người đàn ông lúc nào cũng nghiêm túc cả. Trên giường hay là bên ngoài đều thế. Nhưng đặc biệt là ở trên giường. Ở đây các bạn đều khóa thân và mò mẫm nhau. Dường như là thời điểm hoàn hảo để đùa cợt, trêu chọc, vui chơi. Nhưng một số người đàn ông lại cư xử giống như họ “chuẩn bị ra bãi biển” Normandy ở Thế chiến thứ II ấy.

“Nói. Rồi nói. Nói suông thôi. Nhưng em vẫn chờ bằng chứng cơ, anh bạn ạ.”

Trêu ghẹo như vậy khiến anh trợn tròn mắt. “Nếu em khẳng định đòi anh quan hệ thực sự với em để chứng minh quan điểm của anh - và do đó phá hỏng em với những người đàn ông khác - thì anh đoán anh không có lựa chọn nào mà là bắt buộc rồi.”

Anh ấy vươn tay vào ngăn kéo bên cạnh còn cô nghỉ ngơi trên đùi anh.

Lôi ra một dây bao cao su dài, anh lấy chúng lên và hỏi, “Chúng ta có cần tất cả cho tối nay không?”

“Nếu anh muốn em khoe khoang về anh vào sáng hôm sau, thì anh nên làm tốt hơn đi.”

“Đây.” Brendon đưa cho cô một cái bao cao su. “Khiến nó hữu dụng vào.”

Cô cười tươi trong khi xé nó ra, và anh cố gắng để không hoảng sợ trước cuộc bạo loạn cảm xúc đang tấn công anh lúc này. Thay vào đó, anh vuốt ve cô, vuốt ve và say sưa với sự mềm mại và cứng rắn trên cơ thể khô gọt của người phụ nữ này. Anh bắt đầu từ những vết sẹo bí ẩn trên vai, sau lưng, và thân cô. Cô không che giấu, cũng không ngăn anh chạm vào và khám phá chúng. Anh rất thích điều đó ở Ronnie Lee. Cô không né tránh, dường như với bất cứ điều gì.

Anh ôm cô một lúc lâu, thưởng thức cách mà cô quấn quanh anh và cảm giác của cô trong vòng tay anh.

Hoàn hảo. Đó là cách mà cô ấy cảm nhận. Tuyệt đối hoàn hảo.

Anh ôm cô trong vòng tay như thể cô là một con người hoàn toàn mong manh và yếu ớt. Như thể những cử động nhỏ nhất có thể làm đau cô. Tổn thương cô. Cô cắn nhẹ cổ anh, làm cho anh nhớ ra chúng là cái gì. Không đủ làm tổn thương da hay vô tình đánh dấu anh là của riêng cô, nhưng đủ để khiến anh giật mình và hành động.

Điều tiếp theo mà cô biết là Shaw đã lừa bịp để ở trên lưng cô lần nữa. Con mèo Kitty dịu dàng đã rời khỏi tòa nhà, thay vào đó là một con mèo biết giết người. Không phải là cô cảm thấy phiền với nó. Cô thích cả hai.

Đan ngón tay của mình vào giữa những ngón tay cô, anh ghìim bàn tay cô xuống giường bên cạnh đầu cô trong khi anh chăm chú nhìn cô với cặp mắt của sư tử. Cô cũng cảm thấy đầu móng vuốt của anh cọ trên mu bàn tay mình. Và...ô! Đó là những chiếc nanh.

Cô cười tươi, chớp răng nanh của mình. Thách anh làm tình với cô ngay lập tức.

Anh gầm lên và di chuyển. Làm tình cô hết sức, thật mạnh. Dùng trọng lượng và sức mạnh của cánh tay mình để giữ cô ở yên trong khi anh nhào vào cô.

Lạy Chúa, cảm giác đó thật tuyệt! Quá tuyệt.

“Tuyệt,” cô nói khi cảm thấy một cơn cực khoái khác bắt đầu di chuyển qua toàn bộ cơ thể mình. “Tuyệt, tuyệt, tuyệt,” cô hô vang hết lần này đến lần khác cho tới khi cô đến quá mạnh và chỉ có thể hét lên.

Vẫn ghìim cô xuống, Shaw hôn cô, những chiếc răng nanh của họ cọ vào nhau. Người anh em to lớn của anh đâm sầm vào cô, đẩy cô về phía cực khoái mới. Đòi hỏi nó. Cô không thể chống lại nó được. Không thể ngừng lại cách mà anh tạo nên cảm giác của cô. Cô lắc người bên dưới anh, sức mạnh của cơn cực khoái đã dọn sạch tâm trí cô. Thậm chí, cô không thể gào thét được nữa, chỉ có thể thở hổn hển và rên rỉ.

Khi Shaw đến, anh gầm lên thật lớn làm Ronnite tự hỏi liệu tất cả năm mươi ba tầng có nghe thấy không.

Anh ngã trên người cô, thở hỗn hển một cách khó khăn, tay họ vẫn khóa vào nhau mặc dù cả hai bộ vuốt và nanh đều đã thu lại.

Họ lặng yên một lúc, cho đến khi Ronnie nói, “Ồm, đây chắc chắn là điều thú vị nhất mà một cơ thể có thể làm được khi khóa thân.”

Cô mỉm cười khi anh khịt mũi cười trên cổ cô.

Brendon cảm thấy thật tuyệt vời. Còn trên cả tuyệt vời ấy chứ. Anh kéo mở rèm cửa và ngắm nhìn đường chân trời tối đen của thành phố.

Bên ngoài vẫn tối và anh không biết tại sao mình lại dậy sớm thế này - nhưng anh biết rằng anh cảm thấy thật tuyệt vời.

Mái tóc cọ bên trong đùi của anh, và anh liếc nhìn xuống cơ thể mình.

Hèn chi anh cảm thấy tuyệt vời như thế. Thảo nào anh lại dậy sớm như vậy.

Brendon cười lớn. “Em đang đùa, phải không?”

“Này. Ngủ lại đi.” Cô xé mở bao cao su khác và đặt nó lên anh. “Em chỉ cần mượn một phần của anh trong một lúc, thế thôi.”

Anh hẳn đã cười nếu cô ấy không có cảm giác đắm chìm tuyệt vời vào cậu nhỏ đã cứng lên của anh.

Đầu cô ngả ra sau, và Ronnie thốt ra một tiếng rên dài, xa xỉ. “Tuyệt. Đó chính xác là những gì em cần.” Cô ấy bắt đầu di chuyển. Chậm rãi và thoải mái, một nụ cười của niềm vui thuần khiết hiện lên trên khuôn mặt cô.

Cô nhìn vào mắt anh trong khi điều khiển nó. “Anh không phiền chứ, đúng không? Nếu em lợi dụng cơ thể đang say ngủ của anh?”

“Em có thể sẽ phải hối tiếc đó. Anh thực sự đòi hỏi khá khắt khe.” Cô nghiêng đầu về phía anh, bàn tay cô kẹp chặt vai anh. Nhịp điệu của cô ấy

chẳng hề thay đổi.

“VẬY anh là một kẻ phàm phu tục tử. Luôn đòi hỏi khắt khe hơn?”

“Càng nhiều càng tốt, em yêu. Anh có thể quá sức đối với em đấy. Nhiều hơn những gì em có thể xử lý đấy.”

Anh nắm chặt cứng hông cô đủ để khiến nó bầm tím. “Không, người đẹp à. Em hãy là chính em đi.” Brendon dùng bàn tay để tăng nhịp điệu của mình. Khiến cô đu đưa mạnh hơn, nhanh hơn.

Tiếng rên rỉ của họ to hơn, tuyệt vọng hơn. Cơ thể của họ bóng mượt vì mồ hôi.

“Chúa ơi, Ronnie. Em thật tuyệt vời.”

Cô bật cười. “Em cá là anh nói thế với tất cả những cô gái đánh thức anh bằng việc quan hệ này.”

Brendon vỗ mông cô ấy, tạo ra tiếng kêu khi mật đạo của cô siết anh mạnh mẽ. “Anh đang nói với em đó.”

“Được rồi, anh yêu. Được rồi. Không cần cái kính thế.”

Anh xoa mông cô nơi anh vừa đánh vào. “Em thích thế, đúng không?”

“Thích gì cơ?” Cô nhẹ nhàng kẹp chặt một điểm hồng giữa hai hàm răng, rồi cù nó bằng lưỡi của mình.

Brendon nhắm mắt lại và nghĩ thật nhanh về mùa giải bóng chày Phillies. Anh phải nhớ mua vé của năm nay. Có lẽ, anh có thể thuyết phục Ronnie đi với anh bằng một vài trò chơi.

“Thích gì?” Cô hỏi lại một lần nữa, bàn tay cô chạy dọc theo vai anh, hông.

“Khi anh vỗ mông em. Em thích nó.”

“Anh thực sự nghĩ em sẽ trả lời câu hỏi đó hả?”

Anh uốn cong về phía cô. “Em chỉ cần làm thôi, người đẹp à. Chỉ cần làm thôi.”

Ronnie tặng lại một tiếng rên rỉ thất vọng.

Brendon mở mắt thấy Ronnie lắc đầu, một cái cau mày đầy thất vọng trên khuôn mặt cô ấy.

“Em có cần giúp để vượt qua không, baby?”

Cô gật đầu, rên rỉ một lần nữa. “Em quá chặt.”

Ronnie thức dậy khi ánh mặt trời buổi sáng phủ khắp khuôn mặt cô. Cô tận dụng khoảnh khắc này để tận hưởng những cảm giác của lưng Shaw đang đẩy lên áp vào lưng cô. Mất thêm chút thời gian nữa để thưởng thức hương thơm của một người đàn ông đang ở xung quanh cô. Là mùi hương của Shaw. Nhưng cô chỉ cho bản thân một khắc. Giờ là lúc phải đi. Y như cô đã làm gần như mọi buổi sáng khi thức dậy trên giường của một người đàn ông. Và Shaw cũng không ngoại lệ. Không khác gì những người đàn ông khác trong cuộc đời cô mà cô có được niềm vui ở đó và bỏ đi trước khi họ thức dậy. Trước khi họ có cơ hội để đòi hỏi cô ở lại.

Di chuyển một cách lén lút là bản năng cô có từ khi sinh ra, Ronnie trượt khỏi giường của Shaw và bắt đầu đi về phía cửa. Mặc dù vậy, cô nhanh chóng nhận ra mình mắc tiểu như một con ngựa đua. Đi đường vòng, cô đi đến phòng bên cạnh, ngừng lại trong giây lát ở ngay lối vào. Lạy Chúa, người đàn ông này có một phòng tắm khổng lồ.

Phòng tắm lớn, căn hộ lớn, cậu nhỏ bự.

Cô bước vào, rửa tay, mặt và chải răng.

“Mày đang chần chừ đó, cô gái,” cô nói với chính mình trong gương. “Chỉ cần lấy quần áo của mình và đi thôi.”

Ronnie quay lại phòng ngủ, nhặt quần áo và đôi bốt của mình lên và đi ra cửa. Cô dừng lại ngay trước nó và nhìn chăm chăm.

Tất cả những gì cô phải làm là đặt tay lên nắm đấm cửa và mở nó ra. Cô liếc nhìn Shaw. Vẫn đang say ngủ, anh sẽ không biết được cô đã rời đi hàng giờ trước. Cô quay lại nhìn ra cửa.

Mở cửa đi, Ronnie Lee. Mở cửa và rời khỏi đây.

Nhưng suy nghĩ về việc quay trở lại chiếc giường khách sạn nhằm chán của cô vẫn không quá hấp dẫn. Thường thì, cô không thể ra khỏi phòng - và tránh xa người đàn ông mà cô đã quan hệ - đủ nhanh.

Lần đầu tiên, cô không có cảm giác mãnh liệt muốn trốn thoát. Nhận ra là nó đang làm phiền mình, nhưng cô không thèm đếm xỉa gì tới nó. Chỉ đơn thuần là những kỳ nghỉ, cô tự nói với mình. Mọi người thường cảm thấy cô đơn trong kỳ nghỉ.

Thả quần áo vào ghế, Ronnie trở lại chiếc giường. Hít sâu một hơi, và trượt lại vào dưới chăn, nằm xuống cạnh anh. Thật dễ chịu và thoải mái, nhưng cô cũng thở ra nữa. Cô chỉ mệt mỏi, thế thôi.

Shaw lật úp người và choàng tay quanh eo cô, mặt anh nằm lên tóc của cô, áp cậu nhỏ của mình vào hông cô. Cô đặt bàn tay mình lên cánh tay anh, mỉm cười, và ngủ lại.

Brendon chờ cho đến lúc cô ngủ say trước khi anh thở ra một hơi vẫn đang kìm nén. Đúng vậy, anh sẽ ngăn cô lại trước khi cô bước qua cánh cửa trước nhà anh, nhưng anh muốn cô tự mình trở lại. Muốn xem liệu kéo cô lại thì cô có cảm giác mạnh mẽ như anh không.

Anh không cảm thấy tự mãn khi biết cô trở lại. Giống như xoa dịu hơn. Anh đã rơi một cách nhanh và mạnh mẽ vì người phụ nữ này. Chính người phụ nữ này. Anh không hề có ý định để cô ấy đi bây giờ, nhưng anh đâu có ngu đến mức cho rằng việc giữ cô lại là rất dễ dàng. Ronnie không thích bất kỳ ai tác động mạnh mẽ lên cô. Không phải một người đàn ông nào hay gia đình của cô. Chẳng phải Bầy sói của cô nữa. Nếu cô biết Shaw muốn cô ở lại trong cuộc đời anh mãi mãi, cô hẳn đã chạy hết tốc lực ra cửa giống như một trong những bộ phim hoạt hình Bugs Bunny, để lại một lỗ lớn hình Ronnie trên cửa gỗ.

Không, anh phải dùng thủ đoạn. Anh sẽ không đánh lừa Ronnie. Anh không muốn cô ở lại vì cô nghĩ rằng anh đã chết hay đại loại thế. Anh muốn cô ở lại vì cô yêu anh. Vì con sói trong cô nhận ra đã tìm thấy bạn tình của mình. Nên anh phải có thủ đoạn để giữ cô quanh mình đến khi cô nhận ra nó. Đến khi cô ấy thừa nhận điều đó với anh mà không chỉ với bản thân cô.

May mắn thay, loài mèo nổi tiếng về xảo quyệt và vô cùng kiên nhẫn.

Đã lập kế hoạch cho động thái tiếp theo, Brendon kéo cô lại gần hơn và mỉm cười hoàn toàn hài lòng khi cô ấy kẹp chặt cánh tay của anh - không để cho anh đi.

Ronnie đứng trước tủ lạnh của Shaw và tiếp tục cân nhắc về mặt lợi và hại của những món đồ trong đó.

Cô rất ghét trứng, nên là bỏ nó đi. Người đàn ông này có đủ thịt xông khói để nuôi đội lính lê dương Pháp, nhưng sau đó cô phải nấu ăn đã. Cô đã tránh hết mức để không phải dùng đến bếp.

Cô có thể ăn một số trái cây tươi, nhưng...

“Ừ... xin lỗi?”

Ronnie không buồn liếc nhìn em trai Shaw qua vai mình. Cô đã nghe thấy anh ta ở cửa trước ngay khi anh ta tra chìa vào ổ khóa và cô ngửi thấy mùi của anh ta ngay khi anh ta bước ra khỏi thang máy. Và cô không cảm thấy ngỡ ngàng khi trên người chỉ chiếc áo thun khúc côn cầu của đội Philadelphia nhiều tham vọng dài tới đầu gối cô, bọc cả cái mông trần truồng của cô.

“Anh ấy ở trong phòng tắm,” cô đáp lại anh một câu không liên quan.

“Cô có muốn tôi rời đi không?”

“Không. Chỉ không muốn anh đi quanh căn hộ và gọi anh ấy ra như thể vài đứa con đi lạc, nghĩ là anh ấy lừa anh đi khi anh ấy chỉ ở trong phòng tắm.” Cô nháy mắt với anh ta. “Tốt nhất là báo cho anh trước.”

Nhờ nụ cười của cô, anh ta có vẻ thả lỏng hơn. Cô không biết tại sao anh ta lại căng thẳng. Cô không làm gì ngoài lịch sự với người đàn ông này trong khi anh ta lẩn lộn trên sàn nhà và cố gắng giết anh trai mình.

“Ăn sáng hay ăn trưa đây?”

“Tôi biết đồng hồ đã điểm giờ ăn trưa, nhưng tôi chỉ thức dậy sau khi tôi tắm thôi. Bụng tôi muốn được ăn nhưng tôi không tìm thấy bất cứ thứ gì mà tôi có thể nạp năng lượng hay tránh khỏi cuộc ẩu đả cả.”

“Ừ... tôi có thể đưa ra một đề nghị không?”

Đối với một người đàn ông mà anh trai ruột gọi anh ta là “kẻ đê hèn” thì anh ta có vẻ hết sức lịch sự.

Bước ra từ phía tủ lạnh nhưng giữ cánh cửa mở bằng hông, Ronnie ra hiệu về phía kho lạnh. “Hãy là khách của tôi.”

Mitch cúi xuống phía trước tủ lạnh đang mở và moi móc phía sau. Thực ra thì thứ chết tiệt này quá lớn. Bỏ hết các kệ, thì nó có thể thoải mái và phù hợp với gia đình bốn người trong đó.

“Anh trai tôi thường có... à... nó đây rồi.” Anh ta liếc nhìn những thứ mình đang cầm trong tay. “Hạn dùng vẫn còn tốt. Đây.” Anh ta đưa cho cô một cái bình sữa chua vani ít béo.

Nếu cô không làm chuyện yêu đương dữ dội với anh trai anh ta cả đêm, cô có thể đã hôn anh ta rồi. “Vâng!” Cô chộp lấy một cái thìa, sau đó nhảy lên trên quầy mà không cần dùng tay. Một cô sói cái già bịp bợm. Cô bắt chéo hai mắt cá chân và mở hộp sữa chua tươi. “Sao anh biết?”

Mitch nhún vai và đóng cửa tủ lạnh. “Tôi đã từng hẹn hò với một cô sói khi tôi mười sáu tuổi.” Anh mở cửa tủ lần nữa, lấy một chai nước, và đóng lại. “Đã đến nhà cô ấy vào bữa tối ngày Lễ Tạ ơn. Lúc ăn tráng miệng, họ có năm loại bánh nướng, sáu cái bánh ngọt, và một cái bát rất lớn sữa chua vani nguyên chất, ít béo.” Anh ta tựa vào phía cuối quầy, buộc cô phải quay ra phía anh ta một chút, nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định. “Đến cuối buổi tối, còn một vài lát bánh và vài chiếc bánh ngọt nhưng bát sữa chua ấy... hoàn toàn sạch bong. Khi tôi hỏi cô ấy, cô ấy nói loài sói yêu sữa chua.”

“Anh đang nhạo báng đấy à?”

“Không. Sau đó, tôi đã không ngủ cùng cô ấy.”

“Rất đúng đấy.”

Ronnie ăn sữa chua, chân cô đập mạnh vào cánh cửa quầy.

“Anh biết không,” cuối cùng, cô cũng hỏi khi vẫn đều đặn xúc từng thìa sữa chua, “anh có vẻ lịch sự khủng khiếp khi là một người ở tầng lớp hạ lưu.” Cô nhún vai khi anh ta nhìn cô chăm chú. “Anh khoác một cái mác

nổi loạn mà không cần áo khoác mô tô, chỉ cạo râu một hay hai lần một tuần thôi, có vài vết sẹo thú vị ở cổ, nhưng...”

“Nhưng gì?”

Cô nhún vai. “Anh mới tắm sáng nay. Anh dùng điều hòa. Móng tay anh sạch sẽ. Và tôi không biết nhiều người giới hạ lưu có thể lục tủ lạnh để lấy sữa chua giúp người tình - tạm thời - của ông trai đáng ghét mà không cố kiểm lấy một vài cái ‘mật đạo’ cho bản thân, tuy nhiên anh lại vòng qua nửa phòng. Với lòng tôn trọng.”

Anh ta xé giấy gói trên chai nước đất đỏ lỗ bịch của mình và nhìn chăm chăm vào cô. Cuối cùng, anh nói, “Tôi không ghét anh trai tôi.”

“Tôi biết. Dù vậy, không chắc là Shaw biết điều đó.”

“Và đó là điều khiến cô bận tâm - tại sao?”

“Không phải. Chỉ chuyển thông tin thôi.”

Mitch cười tự mãn và nhìn rất giống anh trai của mình khi anh ta làm thế. “Tôi nghĩ cô thích anh ấy.”

“Không hẳn. Tôi thường quan hệ với đàn ông khi tôi không thể chịu được.”

“Tôi không nói kiểu thích đó. Ý tôi là, cô yêu anh ấy cơ.”

Chạm đến đáy bình sữa chua, cô đùa, “Anh nói đúng, Mitchy. Và anh sẽ để lại cho anh ấy một cái giấy nhắn ở hành lang học tập về tôi?”

Anh ta khịt mũi. Sau đó, anh ta cứng người, đôi mắt vàng dán vào cửa phòng bếp. Mắt Ronnie thu hẹp, mùi hương một con cái xộc thẳng vào mũi cô.

Cánh cửa bật mở và một người cao, đẹp, hiển nhiên là một con mèo cái vênh váo đi vào.

Cô ta nhìn chăm chăm vào Mitch. “Ở đây để ăn cắp của Brendon lần nữa hả?”

“Tôi không cần phải ăn cắp. Tôi chỉ trộm ví của anh ấy thôi.”

“Và tao chắc là mày sẽ làm thế.” Cô ta nhăn mũi. “Sao tao vẫn ngửi thấy mùi chó vô tích sự nhỉ?” Đôi mắt vàng quay sang Ronnie. “Ồ. Đó hẳn phải

là cô rồi.”

Mitch ngồi thẳng người lên nhưng Ronnie đưa tay ngăn cản anh ta. “Không sao đâu, Mitch.” Cô trượt khỏi quầy, quay sang nhìn con sư tử cái hẳn là em gái của Shaw. Cô ta trông giống y như anh ấy vậy, chỉ là nữ mà thôi. Dáng đẹp và sang trọng, mặc quần jean thiết kế cùng áo len và đôi boot hàng hiệu, cô ta vẫn không thể che giấu được đôi mắt lạnh lẽo của kẻ săn mồi. Hoặc là khía cạnh chưa được gọt giũa của việc thiếu giáo dục mà Shaw từng nhắc tới trong bát ngũ cốc đêm khuya.

“Cuối cùng, cô sẽ phải chấp nhận chúng tôi thôi,” Ronnie nói đơn giản, đôi mắt nhìn xuống.

“Sẽ ư?”

Ronnie đưa tay vuốt ve bụng mình. “Dĩ nhiên rồi. Một khi tôi có em bé của chúng tôi.”

Người phụ nữ cách cô mười lăm bước chân hoặc hơn, bằng một cú nhảy, lao đến bên Ronnie y như bị trêu tức. Ngay khi cô ta vừa đáp xuống, Ronnie đập bàn tay vào ngực cô ta, buộc cô ta lùi lại và rơi vào cánh tay của Shaw khi anh bước vào từ cửa bếp.

Anh cũng đã có những ngày tốt nhất. Được ngủ, cậu nhỏ cảm thấy đau vì cuộc tình tuyệt vời, và một cô sói nhỏ quyến rũ là tất cả đối với anh. Nhưng người thân của anh cứ cố gắng phá hỏng mọi thứ.

Anh liếc xuống người em sinh đôi của mình. “Sao em lại ở đây?”

Cô găm gờ vùng ra khỏi cánh tay anh. “Để kiểm tra anh và đảm bảo tên gốc đó,” cô chỉ vào Mitch, “không ăn cắp tất cả những đồ món Trung Quốc của anh. Nhưng em không biết anh lại giải trí với những con chó. Hoặc là làm chúng có thai!”

“Có thai?” Brendon biết mình hoàn toàn bình thường, nhưng mà thế này thì... chà.

Điều gì khiến anh thật sự lo lắng? Cái ý tưởng Ronnie bế con của anh không làm anh sợ chút nào. Anh dám cá là trông cô sẽ rất xinh đẹp khi mang thai.

Rồi nó đánh vào Brendon như một viên gạch rơi vào đầu mà tâm trí của anh có một niềm vui lan tỏa.

Nhìn kìa. Trái tim của mày chỉ có thể ngừng đập ở trong ngực nhưng mày vẫn tiếp tục thở.

Để giữ cho mình không hỏi gì nếu Ronnie muốn đi mua sắm quần áo cho bà bầu, anh nhìn cô và nhẹ nhàng hỏi, “Em có thai à?”

Ronnie nhún vai. “Không. Em vừa chọc cô ta. Ngay khi cô ta vừa cố giết em và cô ta hẳn đã nghĩ thấy em không có thai.”

Ok. Anh thích người phụ nữ này. Anh luôn yêu những người phụ nữ có khiếu hài hước. Nhưng người từ chối lời đe dọa của em gái anh khiến anh bị kích thích và nóng lòng muốn mang cô trở lại giường.

Cố gắng để không cười vào sự tức giận không rõ của em gái mình, anh nói, “Ronnie, đây là em gái sinh đôi của anh, Marissa. Rissa, đây là Ronnie. Cô ấy và Bầy sói của mình đã cứu anh vào đêm đó đấy.” Anh kéo mạnh Marissa lại. “Nên tử tế vào,” anh gầm gừ vào trong tai cô.

Cô không xin lỗi và Brendon không mong gì ở cô, nhưng cô ngừng nói và quay sang chỗ khác.

“Ronnie, em có thể cho bọn anh một phút chứ?”

“Vâng. Chắc chắn rồi.” May mắn thay, cô có vẻ không tức giận khi anh yêu cầu cô rời đi.

Cô chen qua cửa và Rissa quay sang anh. “Ít nhất anh không thể quan hệ với một đứa nhỏ hơn à? Cô ta giống như là một hậu vệ ấy.”

Không có gì ngạc nhiên khi cửa lò xo đóng sầm lại bật mở, làm lồm bực tường của Brendon khi Ronnie đi vào gào lên, “Cô là đồ bò cái leo cây!”

Mitch đi vòng qua quầy và giữ lấy Marissa trong khi Brendon ôm lấy Ronnie kéo cô lại. Đáng tiếc là, hai người phụ nữ đang rất tức giận, thậm chí tiếng gầm của Brendon không khiến họ yên lặng.

Nhưng Mitch làm dịu tình hình bằng câu “Cô biết không, sư tử thực sự không leo cây” khiến việc la hét kết thúc đột ngột, và cả ba người nhìn anh.

Anh ta nhún vai. “Ý tôi là... chúng tôi có thể leo cây. Đặc biệt là với những cành thấp. Nhưng sau đó, chúng tôi không thể xuống được nữa. Tuy nhiên loài báo khá hoạt bát. Vì vậy chúng mang con mồi của mình lên cành cây. Nên những kẻ săn mồi khác như chúng tôi hay lũ linh cẩu không thể trộm được bữa ăn của chúng.”

Sau một lúc lâu im lặng, Ronnie lắc đầu và ra khỏi vòng tay Brendon. Không nói một lời, cô bước ra khỏi nhà bếp. Đợi cho đến khi nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ đóng lại, anh nhìn Marissa.

“Anh nghĩ tốt hơn em nên quen vài thứ.”

“Sao cơ?”

“Cô ấy.” Anh bước đến bên em gái mình. “Vì nếu anh làm theo ý anh, cô ấy sẽ ở quanh đây. Nhiều hơn.”

“Anh cũng vào ASPCA - hội chống tàn ác với động vật của Mỹ hả? Em không biết là anh muốn trở nên vị tha đấy.”

Biết là em trai mình có cách làm ngậm cái miệng chuẩn bị bùng nổ của chị gái nó, Brendon nhắc cô em lên và thả ở trước mặt Mitch.

“Em phải làm cái quái gì với chị ấy?”

“Đưa con bé đến phòng của em. Cả hai có thể ăn trưa và thảo luận những thứ linh tinh về những con mèo lôi cuốn khác.”

Marissa bước ra xa khỏi Mitch. “Brendon...”

“Ra ngoài!” Anh hít một hơi thật sâu. “Đi cho khuất mắt anh. Cho đến khi anh sẵn sàng gặp lại em lần nữa. Dĩ nhiên là không phải sau Năm Mới.”

“Tốt thôi! Anh muốn làm gì thì làm. Và khi anh có bộ chết, đừng đến than phiền với em.”

Mitch đẩy Marissa ra cửa. Cậu ta dừng lại và nhìn Brendon. Trong một giây, Brendon tưởng cậu ta sẽ nói điều gì đó sâu sắc. Nhưng cậu chỉ lắc đầu và nói, “Em sẽ gặp lại anh sau, anh trai.”

Gia đình của anh rời đi và anh bước vào phòng ngủ của mình và thấy Ronnie đã mặc lại quần áo của cô ấy.

“Ronnie...”

“Quên đi.” Cô quay lại và nhìn chăm chăm vào anh. “Em sẽ rời xa anh. Và em không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

Anh nuốt cục hoảng loạn trong cổ họng. “Nếu em cho anh một...”

Cô ngắt lời anh. “Shaw...”

“Ừ?”

“Em chỉ đùa thôi.” Cô phá ra cười. “Anh nên nhìn lại khuôn mặt anh đi!”

Mắt anh nheo lại. “Em nghĩ nó buồn cười à?”

“Em nghĩ nó vui nhộn mà.”

“Em thật xấu tính.”

“Không lành nghề như em gái anh. Em đã gặp những người đẹp nham hiểm hơn. Nhưng so với mẹ em thì cô ta chỉ là hạng nhẹ. Và em không sợ sệt dễ dàng như thế đâu.”

“Tốt đấy. Giờ ra đây đi.”

“Anh muốn em qua đằng kia á? Đường như là một bước đi rất dài.”

“Đừng để anh phải đến chỗ em, Ronnie Lee.”

“Ô ô. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu em để anh đến chỗ em? Anh sẽ làm gì hả, Yankee?” Anh nhìn nụ hoa đã cứng lại dưới áo thun mơn của cô. “Anh sẽ làm gì với một người nhỏ bé đáng thương như em?”

Brendon từ từ di chuyển quanh giường. “Anh đã đưa cho em một đề nghị mà em không làm theo.” Anh tặc lưỡi. “Điều này cần phải trừng phạt, Ronnie.”

“Trừng phạt?” Anh nhìn cô chiến đấu bằng một nụ cười khi cô bước ra xa anh. “Anh muốn trừng phạt em?”

“Ừ. Anh sẽ. Và anh biết anh muốn tận hưởng từng phút đó.”

“Đó không phải là một ý hay đâu, anh bạn.”

“Ồ?”

“Em là một chiến binh. Em sẽ không bị hạ gục dễ dàng đâu. Không phải chơi chữ.”

“Tốt. Anh không cần những người phụ nữ yếu đuối trên giường mình. Giờ thì ra đây và nhận hình phạt như một chú cún nhỏ ngoan ngoãn đi.”

“Xin lỗi nhé, mèo cái. Không thể làm thế được.”

Giờ chỉ còn cách cô vài bước chân, Brendon nhún vai. “Tệ quá nhỉ, người đẹp.”

Anh làm một cú vồ dữ dội nhưng cô thành thạo né được anh, tránh cánh tay của anh và táo tợn vỗ mông của anh khi vượt qua.

“Anh là một đứa bé ngỗ nghịch!”

Cô bật cười và nhảy lên trên giường anh, tính băng qua nó. Anh không bận tâm đuổi theo cô, thay vào đó nhảy lên ngay từ nơi mà anh đứng. Cô đã tới cửa khi anh xử trí cô từ phía sau, đẩy cô xuống đất.

Brendon dùng cánh tay của mình để bảo vệ cô khi anh rơi ngay bên cạnh.

Cô vùng vẫy dù đang cười nghiêng ngả.

“Shaw, anh là đồ khốn điên khùng! Để em đi!”

Nhảy dựng lên, Brendon chớp lấy mắt cá chân của cô và kéo cô quay trở lại giường. “Ôi, anh sẽ không để em đi đâu, người đẹp. Không phải lúc này.” Không bao giờ.

Anh nắm lấy eo cô và bế cô lên, quăng cô lên giường. Cô cố gắng chạy hết tốc lực đi, nhưng anh chớp một cánh tay lên lưng cô, dùng sức mạnh giữ cô ở yên đấy. Mặc dù vậy, anh vẫn phải cẩn thận. Quá khó để dùng một tay hay chân của mình để có thể chụp được cô giống như một cành cây.

Ronnie đá rời nguyên rửa và bật cười, cố gắng hết sức rời xa Brendon. Anh ngồi bên mép giường và kéo cô vào lòng mình.

“Anh phải nói, Ronnie Lee, anh yêu cái mông này.”

“Đừng nghĩ về nó, Shaw,” cô kêu lên khi anh kéo quần jean ra khỏi mông cô.

“Quá trễ rồi.” Anh thò một bàn tay vào một bên mông.

“Ô! Anh là đồ khốn kiếp!”

“Cũng có lý, Ronnie Lee.” Anh vỗ mông kia của cô.

“Dừng. Dừng!” Cô lùi lại và cố gắng che mông mình đi.

“Nào, nào, Ronnie. Em biết hình phạt của em quan trọng thế nào mà.”

“Đừng,” cô cầu xin, thậm chí còn cười khúc khích. “Em sẽ làm bất cứ điều gì.”

“Em nói thế, nhưng anh không nghĩ em có ý đó đâu.” Anh đưa tay lên và cô ngo ngoạ một cách tuyệt vọng.

“Em hứa. Bất cứ điều gì!”

Brendon giả vờ nghĩ đến chuyện đó một chút. “Bất cứ điều gì?”

“Vâng.”

“Ok. Ở lại với anh hôm nay đi. Chúng ta sẽ ra ngoài, vui chơi, sau đó trở lại đây đêm nay.”

Ronnie chớp mắt ngạc nhiên. “Dành cả ngày bên nhau? Em không biết...”

Anh đưa tay lên lần nữa.

“Ok! Ok! Em sẽ dành cả ngày với anh.”

“Cả tối nay nữa.”

“Anh nói là ngày mà.”

Anh đưa tay xuống hông cô và cô rú lên.

Theo nghĩa đen. “Được rồi! Tối nay nữa.”

“Hứa chứ?”

“Được. Em hứa.”

“Tốt.”

Trong một phút, Brendon chẳng nói gì cả, và sau cùng cô nhìn anh qua vai mình. “Sao thế?”

“Em ướm phải không, người đẹp?”

Nhếch mép cười, cô quay mặt đi. “Có lẽ.”

Ronnie lôi ra một cái quần jean, một chiếc áo len đều màu đen và đôi bốt cao bồi cũng màu đen nốt mà cô ưa thích. Shaw có vẻ thực sự thích cô đi bốt cao bồi. Giờ nếu cô có thể có được anh ấy trong đôi giày cao bồi ấy, tất cả đúng là thế giới của cô.

Ronnie mỉm cười, lấy một ít quần áo của mình và sau đó đứng cạnh giường, cố gắng tìm ra những thứ khác mà cô có thể quên mất. Cô biết cô có thể quên một thứ gì đó. Nhất là khi đầu óc cô lại lan man quay trở lại đêm qua với Shaw. Cô có thể nói bằng tất cả sự trung thực của mình rằng cô chưa bao giờ có một thời gian tuyệt vời trước khi ngủ như vậy, và cô đã có nhiều lần tuyệt vời trên chiếc giường ấy. Tuy nhiên, thứ gì đó về Shaw đều có cảm giác chân thật.

Sao cũng được. Cho đến những năm gần đây, Ronnie chưa bao giờ là người thường xuyên lo lắng, bận tâm đến các sự kiện sẽ diễn ra vài tháng hay vài năm tới. Và cô sẽ không bắt đầu ngay với Shaw. Cô muốn tiếp tục mỗi quan hệ này đơn giản như cô tiếp tục với những người khác. Họ đã có khoảng thời gian tuyệt vời và kết thúc nó trong nhàm chán. Cô để cho những gì họ hiện có thời hạn kéo dài ba ngày. Cô đã hình dung được vào đêm giao thừa cả hai sẽ tìm kiếm thứ gì đó phù hợp với xuất thân của họ. Shaw sẽ muốn trở lại với Đền sư tử, và Ronnie sẽ tìm thấy con sói trong mơ của mình.

Cho đến lúc đó, cho đến khi cả hai đều quá chán chường và họ không thể đứng trước mặt nhau được nữa, cô và Shaw chỉ muốn tận hưởng những khoảnh khắc và có những cuộc tình chần gởi đáng kinh ngạc.

Hài lòng với kế hoạch của mình, Ronnie thậm chí không bận tâm quay lại khi cánh cửa phòng ngủ mở ra. Cô biết Sissy và Marty đang đến sau lưng cô.

“Này, các bạn.”

Khi họ không trả lời, cô nhìn Sissy, bị sốc bởi sự tức giận của cô ấy. “Sao thế? Chuyện gì vậy?”

“Cậu nghĩ là chúng tớ không biết à?”

“Rằng toàn bộ Bầy sói không biết?” Marty thêm vào với nhiều sự chanh chua nặng nề hơn mà Ronnie thậm chí chưa bao giờ nghe thấy từ người phụ nữ này.

“Nếu các cậu đang nói về Shaw...”

“Cô làm thế với hơn một con sư tử?”

“Cô biết những gì hả, Smith? Đừng có nhiều chuyện.” Cô không biết tại sao Sissy lại bức bối vậy. Trong quán bar đêm đó, cô ấy thực sự muốn ném mặt Ronnie vào lòng Shaw đầu tiên.

“Mọi thứ xảy ra trong Bầy sói này bây giờ là trách nhiệm của tôi.”

“Cô thậm chí còn không biết bất cứ điều gì xảy ra,” Ronnie nhắc nhở bạn mình. “Cô thậm chí còn không ở đây.”

“Chúng tôi có bằng chứng.”

Gì chứ? “Bằng chứng của cái gì?”

“Những điều kinh tởm mà hai người đã làm,” Sissy cáu kỉnh.

Ronnie dụi mắt. “Hai người đang nói cái quái gì...”

Cô ngừng lại khi Sissy Mae ném xuống tám - trong số - mười tấm ảnh trên giường.

Nhìn chăm chăm một cách mù quáng, mất vài giây để Ronnie hiểu được những gì mà cô thực sự nhìn thấy.

“Cô là một con điếm, Ronnie Lee Reed,” Sissy nói trong khi ném thêm vài tấm hình nữa. Chúa ơi... rất nhiều tư thế làm tình. Quá nhiều thứ kinh tởm, không phù hợp cho cả hai sinh vật làm với nhau. “Và bây giờ mọi người trong cả Bầy sói đều biết.”

“Cô,” Ronnie nói qua hàm răng nghiến chặt, “đã đưa cái này cho mọi người trong Bầy?”

“Phải làm,” Marty thờ dài. “Phải chứng minh cô là một con điếm ra sao.”

Ronnie nhặt bức ảnh đôi nam nữ quan hệ bằng miệng. “Hai người dành thời gian cho chuyện này ư?”

“Chắc chắn rồi.” Marty nhún vai. “Dừng chân chốc lát ở FAO Schwarz để chọn Ronnie” - Marty nâng lên con sói nhồi bông cô ta giấu sau lưng - “và Shaw.” Tay khác giữ con sư tử nhồi bông.

“Sau đó, chúng tôi sử dụng máy ảnh kỹ thuật số của Bobby Ray vì vậy chúng tôi có thể nắm bắt được bản chất thật sự với những gì mà hai người đã làm suốt hôm qua.”

Ronnie tiếp tục nhìn chăm chăm vào bức ảnh. Cô không thể chịu được nữa. “Cô tìm thấy dây da nhựa mũ nhỏ ở đâu? Roi nữa?”

“Sự khéo léo của sói, cưng à.”

Những tên đàn. Bầy sói của cô đã bị lấp đầy bởi những tên đàn tuyệt đối.

Marty nhật một bức ảnh khác. “Tôi đã nghe nói cô có vài kỹ năng miệng, bạn thân yêu của tôi. Tôi phải nói là tôi thực sự ấn tượng.”

Sissy giơ lên một tấm hình khác, thú nhồi bông đại diện cho Ronnie ở vị trí với Shaw nhồi bông mà không có một lượng tiền nào trên thế giới có thể khiến Ronnie thử. “Và cô ấy không sợ thử nghiệm. Phải không, người bạn nhỏ lập dị của tôi?”

Ronnie chộp một vài tấm hình khác: Ronnie nhồi bông lấy nó từ phía sau. Ronnie nhồi bông ngồi lên mặt Shaw nhồi bông. Ronnie nhồi bông mặc áo da ôm không dây và mặt nạ da nhỏ. Họ đã buộc móng vuốt của nó vào bốn cọc giường các tông và sư tử nhồi bông Shaw - ôi Chúa ơi.

“Các cậu đưa những cái này cho Bầy sói sao?”

“Phải. Trong bữa sáng tại một nhà hàng ưa thích của họ ở dưới lầu. Một đôi hồ cũng ở đó, họ ghé qua vì nghe chúng tôi cười. Rồi họ bật cười.”

“Và lũ chó rừng. Đừng quên lũ chó rừng chứ.”

“Ờ. Những con chó rừng ấy quá là giải trí ấy.”

Danh hiệu người phụ nữ Alpha của Bầy sói Smith hoàn toàn bị lãng quên, Ronnie bất ngờ tấn công người bạn thân nhất từ thời ấu thơ của mình.

“Sissy Mae?”

“Ừ, cưng?”

“Chạy.”

Cô thật thơm. Cô đã dùng dầu gội và xà phòng của anh, và anh thích cách mà những mùi hương ấy lưu lại người cô.

Cô cũng đã nhanh chóng mặc quần jean đen, áo len cổ chữ V, và đôi boots cao bồi màu đen có vẻ hấp dẫn với những tiếng “lộp cộp” gõ lên sàn gỗ cứng của anh. Áo khoác da mô tô thậm chí khiến cô trông giống như một trong những con sói đam mê xe phân khối lớn lang thang ở bờ biển phía Tây và Texas.

“Có chuyện gì vậy?” Cô hỏi ngay khi nhìn thấy mặt anh.

“Không có gì. Em đã sẵn sàng đi chưa?”

Anh bắt đầu đứng dậy, nhưng cô đẩy anh trở lại sofa và bò lên đùi anh, hai đầu gối ở hai bên đùi anh.

“Thôi nào, anh yêu. Có chuyện gì đó không đúng. Nó là gì thế?”

Ronnie vòng tay quanh cổ và nhìn anh, chờ câu trả lời. Nó xảy ra với anh và cô thực sự quan tâm.

Brendon đã giữ kín hầu hết mọi chuyện giữa anh với em gái. Có vài thứ mà anh tin tưởng vào thông tin cá nhân của mình, nhưng cặp mắt màu nâu lục nhạt kiên nhẫn nhìn anh chăm chú khiến anh cảm thấy an toàn lạ thường.

“Em trai của anh lại đi rồi.”

Cô nhăn mặt và anh biết mình đã đúng. Cô quan tâm. “Em rất tiếc, anh yêu.” Ngón tay cô vò rối tóc anh. “Em biết anh lo cho anh ta. Và em nghĩ anh đúng. Anh ta chắc chắn che giấu điều gì đó. Nhưng anh không thể bảo vệ anh ta nếu anh ta không muốn anh làm thế. Dù sao thì, em nghĩ đó là thứ anh ta phải tìm ra cho chính bản thân mình.”

“Anh biết. Nhưng anh cảm thấy mình nên giúp thằng bé. Anh không biết về nó cho đến khi nó mười lăm tuổi và anh không có ở đó để bảo vệ nó mà đáng lẽ ra anh phải làm thế.”

“Đó không phải lỗi của anh.”

“Anh biết. Dù vậy, nó không khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn.” Anh thở dài. “Nó không khiến anh cảm thấy ít trách nhiệm với thằng bé hơn như là một...”

“Sự hỗn loạn?”

Anh gật đầu. “Ừ.”

Cô vuốt má anh bằng lòng bàn tay mình. “Em ghét phải nói cho anh biết, nhưng chính xác thì anh ta trông không có vẻ bất lực đâu. Thêm nữa là chẳng có vẻ gì là anh ta muốn sự trợ giúp từ ai cả. Và, như cha em sẽ nói, ‘sự hỗn loạn’ là tương đối.”

Shaw cười nhẹ. “Cha em chắc chắn có rất nhiều câu nói thú vị.”

“Anh chẳng biết đâu. Ông ấy cũng nói hoàn toàn không có gì mà anh có thể làm được trong chuyện này. Em trai của anh đang trưởng thành. Anh ta cần tự quyết định. Anh chỉ cần hy vọng anh ta bắt đầu làm việc đúng đắn và không tự thiêu trong quá trình này thôi.”

Brendon chau mày bối rối. “Hả?”

“Quên đi. Đó là một câu chuyện dài. Giờ” - cô mỉm cười và anh cảm thấy tâm trạng của mình nhẹ đi ngay lập tức - “anh hứa với em là chúng ta sẽ ra khỏi đây mà.”

“Đúng là anh đã hứa.”

“Vậy thì đừng để em tiếp tục chờ đợi nữa, anh yêu.”

“Chờ một giây.” Anh cúi xuống dụi má mình vào mặt, cổ, ngực và cuối cùng là hai bàn tay của cô khi cô cười khúc khích và cố đẩy anh ra.

“Cái quái gì thế?”

“Ok, giờ chúng ta đi thôi.” Brendon đứng lên và kéo cả cô dậy.

Anh đi về phía cửa trong khi cô ngửi bàn tay mình. “Này... Này! Anh đánh dấu em đấy à?”

Chộp lấy phía lưng áo khoác của cô, anh kéo cô ra phía cửa. “Ngừng la oai oái đi, người đẹp. Hoàn toàn là tạm thời thôi.”

“Chaaaaaaaaaaaaaaaaa ơiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!”

Mắt Ronnie đảo qua. Tiếng la lớn của đứa trẻ làm cô cảm thấy giống như tiếng sủa đáp lại.

Cô bé buông mẹ ra và lao vào cánh tay Shaw. Anh đón cô bé, nâng lên trong không trung. Cô bé thét lên trong niềm hân hoan, đôi chân nhỏ đá đá.

Ronnie lùi bước, không muốn can thiệp và từ chối hỏi tại sao Brendon Shaw mang cô đến đây để gặp những đứa trẻ chết tiệt của anh. Chẳng có nghĩa lý gì cả, Ronnie Lee. Anh ấy chỉ lo cho chúng khi anh ấy đi vắng thôi.

Ờ. Lập luận ấy nghe có vẻ ngu ngốc, đúng không?

Không muốn bị ám ảnh bởi điều đó, Ronnie đã làm điều duy nhất mà cô có thể nghĩ ra. Cô nhìn đường phố yên tĩnh đến mức nguy hiểm. Cô sẽ làm điều tương tự nếu đây là một chú sói con trong Bầy.

“Con gái yêu của ta chuẩn bị làm gì nào?”

“Đến thăm bà ngoại. Săn bắn cho năm mới!”, con bé reo hò.

Dường như những đứa trẻ của Shaw chỉ có một tần số âm thanh, và đầu của Ronnie đã bắt đầu tê rần.

Một cặp đôi trẻ đi bộ dưới vỉa hè đối diện, và Ronnie nhìn họ giống như một kẻ tâm thần. Cô không chịu đựng được nữa. Cô không biết họ, không chắc là cô thích họ, và những đứa trẻ ở ngay sau lưng cô. Cặp đôi ấy hẳn là không thích những gì họ thấy trên khuôn mặt cô vì họ tăng tốc và biến mất ở khúc quanh. Đó là lúc Ronnie nhận ra Shaw vừa gọi cô.

“Gì cơ?” Cô quay lại và thấy Shaw giữ con gái tì vào ngực mình bằng một cánh tay trong khi anh đưa tay còn lại về phía cô. Anh ngo ngoáy ngón tay mình và cô nắm lấy tay anh.

“Bé con, đây là người bạn mới của bố, cô Ronnie. Ronnie, đây là con gái anh, Serena.”

“Chào con, Serena.”

Cô bé ôm mặt cha mình trong khi xuyên đôi mắt vàng qua để đánh giá cô. Kẻ săn mồi nhỏ xinh. Mà phải yêu thương chúng.

“Cô có mùi thật khác,” cuối cùng thì cô bé cũng nói.

Ronnie gật đầu. “Đúng rồi.”

“Và cô cũng có mùi giống cha nữa.”

Trùng mắt với Shaw, Ronnie nói, “Đúng vậy đấy.”

“VẬY cô ở trong ĐÀN à?”

“Ừ...”

“Không được vô lễ, Serena,” một con sư tử cái khiển trách trong khi theo dõi người quản gia, người lái xe hay bất cứ ai chất đồ lên một trong những chiếc xe limo đang đợi. “Khoảng một tuần sau Tết thì bọn em sẽ trở lại, Brendon.”

“Cũng được, Allie.” Anh ấỵ và con gái cọ mũi. “Khi trở lại, con sẽ được ở với ta một thời gian nhé, bé cưng.”

Cô bé reo hò và hôn lên mặt cha mình.

Một con sư tử cái khác bước ra, bế một đứa nhỏ mới chập chững biết đi trong tay. “Chào, Brendon.”

“Chào, Serita.”

“Thật vui khi anh có thể dừng lại trước khi chúng em rời đi.” Cô ta quan sát người lái xe cố gắng để một cái túi vào cốp xe. “Không, không! Không phải thế. Ôi, để tôi làm cho.”

Cô ta quay sang Shaw, thấy tay anh đã bện rện, rồi quay sang chị gái mình đang nhướn mày. “Hai tay bện rồi.”

Có một chiếc túi xách nhỏ hiệu Louis Vuitton trên cánh tay cô ta.

“Đây.” Cô ta nhìn Ronnie. “Cô không phiền chứ?”

“Ừ...” Trước khi Ronnie có thể trả lời theo cách khác, cậu bé ấy đã đến chỗ cô, thực tế là con sư tử cái ấy ném thẳng bé vào tay Ronnie.

Shaw cười tươi. “Em ổn chứ?”

“Vâng. Chắc chắn rồi.” Cô đã từng trông trẻ con trước đó. Rất nhiều là đấng khác. Cô có hơn ba mươi lăm người em họ gần. Tuy nhiên, đây không phải là một con sói con. Nó là một con sư tử. Một con đực thuần chủng. Cảm giác có một chút áp lực. Liệu cô có nên thả nó ra hay không?

“Anh đang cho rằng Missy không ở đây, Allie.” Shaw chà má mình lên má con gái trong khi vươn tay ra phía trước trù mển vuốt đầu con trai.

“Không. Chị ta đi từ sáng sớm hôm nay cùng với những đứa trẻ khác rồi. May mắn thay. Nếu không em lại phải nghe chị ta than phiền một lần nữa về Mace và người phụ nữ đó, em sẽ xé cánh tay của chị ta ra mất.”

“À điểm Po-rican ít học.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc và nhìn cô bé trong vòng tay Shaw.

Allie nhăn mặt khi Shaw lườm cô. “Em xin lỗi, Brendon.” Cô ta giật mạnh tóc của con gái mình. “Mẹ đã nói với con đó là những lời nói xấu rồi mà, Serena. Và con không được nói những lời đó.” Allie quay lại nhìn Shaw. “Em sẽ nói chuyện với Missy ngay khi gặp chị ta.”

“Em nên làm tốt hơn. Anh ghét phải thực hiện các điều khoản của hợp đồng của chúng ta vì chị gái em không thể coi chừng cái miệng mình.”

“Em nói em sẽ để ý đến nó mà. Này!” Allie gầm gừ khi em gái mình ném một túi ra khỏi cốp xe. “Đó là một trong những cái túi của chị.”

Ronnie ôm cậu bé trong tay. Chỉ có hai đứa hoặc hơn thế, nếu cô đoán đúng, với một đứa bé có cái bờm cực kỳ - mất - kiểm soát. Không phải là một cái bờm hoàn chỉnh, nhưng một ngày nào đó có thể ngang với cha mình. “Hợp đồng?”

“Em thực sự nghĩ là anh muốn vào được đây mà không có một bản hợp đồng bọc thép à?” anh thì thầm, hôn lên đỉnh đầu con gái và vuốt lưng cô bé.

Lạy chúa, một bản hợp đồng sinh sản. Chỉ có lũ sư tử mới nghĩ ra điều đó. Lũ sói có nhiều hơn thế... “trong thời điểm này.” Một chai rượu tequila và một nơi yên tĩnh trong một bữa tiệc ở sân sau nhà ai đó, và cả Bầy sẽ được tạo ra nhờ việc giao phối kéo dài năm mươi hay sáu mươi năm.

Cô tò mò hỏi, “Chính xác thì... họ trả cho anh những gì?”

“Trả cho anh?”

“Anh biết mà... ừ... ” Cô hạ thấp giọng xuống, gần như thì thầm, “Sinh sản?”

Shaw chớp mắt, rồi anh nổi khùng. “Sao cơ?”

Ronnie nhanh chóng lùi lại lúc con gái anh cười khúc khích. “Cô làm cha điên lên kìa.”

“Em chỉ nghĩ...”

“Ờm, em lầm rồi.” Anh trông có vẻ tổn thương khi cô thậm chí nghĩ về điều đó. “Hợp đồng chỉ liên quan đến các con thôi. Mọi thứ đều được nêu ra rõ ràng. Chăm sóc. Thăm nom. Mà đó là những nguyên tắc cơ bản. Thế thôi. Mọi thứ khác là... ờm...” Anh liếc xuống đầu của con gái.

Ronnie cười tươi. “Thỏa thuận?”

“Chính xác.” Anh nhún vai. “Anh không được lớn lên trong một Đàn sư tử. Anh muốn xem nó như thế nào.”

“Và?”

Anh gật đầu. “Anh yêu những đứa trẻ của mình.”

Ronnie cười khúc khích, ôm và đung đưa cậu bé trong tay mình.

Biểu hiện của Shaw trở nên ấm áp khi con trai mình vùi mặt vào cổ Ronnie. “Thằng bé thích em đấy.”

“Đúng là cha nào, con nấy. Nó đã cắn cổ em trong năm phút cuối cùng.”

“Hãy biết ơn là nó chưa có răng nanh đi.”

“Ok. Đã đến giờ đi rồi.” Allie cố gắng kéo con gái ra khỏi Shaw, nhưng cô bé giữ chặt như thể cuộc đời mình phụ thuộc vào đó, từ chối việc để cha mình đi. Shaw tự đưa cô bé đến chiếc xe limo và cài dây an toàn với hiệu quả đáng ngạc nhiên.

Chàng trai bé nhỏ của cô, Erik, Ronnie cuối cùng đã phát hiện ra, cậu bé không chống cự khi cha kéo cậu ra từ tay cô, nhưng cậu đã nhìn sâu vào mắt cô trong vài giây, sau đó hôn lên má cô trước khi để ai đó đưa mình vào ghế trẻ em.

Khi chiếc limo rời đi, Ronnie quay sang Shaw. “Chúa ơi, thằng bé đó giống anh quá.”

“VẬY HÃY NÓI VỚI ANH VỀ MẸ CỦA EM ĐI.”

Anh không ngờ câu hỏi đó đã làm cô vấp ngã và đâm vào khu sách báo khiêu dâm của hiệu sách mà anh đã theo cô vào. May thay, anh đã nhanh tay tóm được cô trước khi đầu cô ấy tiếp xúc với Kama Sutra.

“Ồi! Em không sao chứ?” Vài lần cô đề cập đến người phụ nữ ấy với thái độ không tích cực. Brendon chỉ hy vọng sẽ tìm ra lý do tại sao.

Ronnie nắm chặt tay anh và để anh đỡ cô đứng lên. “Em ổn. Em ổn mà.”

“Em không cần phải trả lời anh nếu em không muốn.”

Cô lắc đầu, “Không. Không. Em không phiền đâu.”

“Hai người cãi nhau rất nhiều, anh đoán vậy.”

“Không thường xuyên lắm. Chỉ là bất cứ lúc nào mặt trời mọc hoặc lặn ở đâu đó trên Trái Đất thôi.”

Brendon bật cười và không thả cô ra ngay. Anh thích có cô trong vòng tay này. “Được rồi, vì vậy vấn đề này, ừ, là của cả hai người.”

Ronnie cố gắng để thoát khỏi vòng tay của anh, nhưng khi anh không thả cô ra, cô nhún vai và ngả lưng. “Phải. Mẹ và em không hợp nhau lắm. Không bao giờ cả. Cha em nói rằng mẹ và em bắt đầu cãi nhau từ khi em còn trong bụng mẹ.” Cô cúi xuống và cầm lấy một trong những cuốn sách ra khỏi kệ. “Ông kể là một lần ông bước vào phòng và thấy bà ấy hét lên với bụng mình, bảo em là đừng có đá bà ấy nhiều như thế nữa.”

Giữ một tay quanh eo cô, Brendon lấy cuốn sách ra khỏi tay cô. “Chúng ta hãy xem có những gì ở đây nào.” Anh nhanh chóng đọc lời giới thiệu ở mặt sau. “Không. Quên đi. Không có đánh vào mông gì hết. Em sẽ thấy chán nó.”

Cô huých khuỷu tay vào bụng anh. “Em sẽ không chán đâu.” Cô giật cuốn sách lại. “Em không cần đọc về việc đánh vào mông, anh hiểu không?”

“Thật sao. Tại sao đọc nó khi anh có thể tự đánh mông mình?”

Cô đập vào mu bàn chân của anh. Và, nếu anh là con người yếu đuối, nó hẳn là đau chết đi được. Anh cố lấy lại cuốn sách nhưng cô nắm rất chặt, cả hai người vật lộn với nó. Họ mất một vài giây để nhận ra họ đang bị theo dõi. Họ từ từ nhìn qua vai mình thấy người đàn ông đang nhìn họ chòng chọc. Họ nhìn chăm chăm vào ông ta một lúc lâu, sau đó, Ronnie gầm gừ và cắn. Người đàn ông không thể chạy nhanh hơn được nữa.

Ronnie cười tươi, ngược nhìn Brendon. “Em thích làm thế.”

Cô nhắc đến những ngôi trường mà mình có cuộc phỏng vấn, và Shaw chở cô đến một trong những nơi gần nhất. Họ ra ngoài và đi dạo xung quanh khuôn viên vắng vẻ khoảng ba mươi phút trước khi Ronnie phải ngồi xuống băng ghế dài ở khu vườn Nhật Bản để cô có thể vùi mặt mình vào giữa hai chân mình.

“Em không thể làm thế này được. Em không thể quay lại đây.”

“Tại sao không?” Anh ngồi kế bên cô, bàn tay vuốt lưng cô. “Ronnie, sẽ ổn thôi.”

“Em sẽ bị mắc kẹt. Giống như động vật vậy. Trong những phòng học bé nhỏ này. Và họ sẽ mong em trở lại vào một lúc nào đó trong vài ngày nữa - trong vòng bốn năm.” Lúc này, bốn năm nghe khá giống như là bốn mươi vậy.

“Em có vẻ không thấy thoải mái với những việc lặp lại hàng ngày.”

“Em nên làm sao? Có gì tuyệt vời hơn công việc thường ngày đây? Điều gì tương tự thế mỗi ngày. Có phải mọi thứ đều buồn chán không?”

“Thường xuyên không có nghĩa nhàm chán.”

“Ha!”

Shaw gãi đầu cô, cúi xuống hôn lên thái dương cô. “Em có kế hoạch gì cho việc học tập chưa?”

Cô nhún vai trả lời, “Có lẽ là kỹ thuật. Đó là những gì em đã được học ở trường Đại học đầu tiên.”

Khi anh ấy không nói bất cứ điều gì, Ronnie nhìn anh. Anh nhìn chăm chăm ra phía khuôn viên trường với một cái chau mày rất sâu trên khuôn mặt.

Bị xúc phạm, cô đập nắm tay mình vào vai anh, khiến anh nhăn nhó. “Em biết giọng nói này bối rối với những người Mỹ địa vị cao như anh, nhưng là người miền Nam cũng không khiến anh đần độn.”

“Anh chưa từng nói...”

“Thôi đi.”

Shaw nhanh chóng nghe theo, nhưng cô biết anh đang cố gắng không cười. Cô cũng vậy.

Anh hăng giọng, “Đó có phải là cuốn sách giáo khoa ở bệnh viện hôm đó không? Cuốn mà em đánh anh ấy?”

“Anh đáng bị thế. Mà đúng rồi. Một trong những quyển sách giáo khoa kỹ thuật cũ của em.” Cô xoa hai bàn tay lên mặt và tựa lưng ra sau ghế. “Em bắt đầu đọc nó, và tất cả đều vội vã trở lại với em. Làm thế nào mà tất cả những thứ này lại nhàm chán thế chứ. Chẳng trách Sissy Mae chẳng cần phải ép em để bảo lãnh. Mà em tự làm.”

Anh cười khúc khích. “Nhưng anh nghĩ rằng em đã sẵn sàng để thay đổi cuộc sống của em. Ổn định...”

Ronnie ngồi bật dậy và đập tay che lên miệng anh. “Chúng ta đừng dùng những từ ngữ ấy bây giờ.”

Đôi mắt vàng mãnh liệt nhìn cô, anh kéo bàn tay cô ra khỏi miệng mình. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em gặp được chàng trai đích thực, Ronnie? Em sẽ ổn định sau đó à?”

“Ý anh là con sói đích thực hả?” Cô muốn phân biệt rõ ràng bởi cô không thích các hiệu hiện trên khuôn mặt tuyệt đẹp ấy lắm.

“Tại sao em lại giới hạn bản thân vậy?”

“Chủ yếu là bởi em không muốn lũ trẻ trông hài hước.”

Shaw trợn tròn mắt. “Đừng nói với anh rằng em tin vào thứ phân biệt chủng tộc nhảm nhí. Chỉ vì hai loài khác nhau thì không có nghĩa là...”

Cô lấy ví của mình ra và các bức ảnh của cô giương cao trước khi anh có thể nói hết. “Vào một mùa hè mà chúng em ở cùng với các em họ của Sissy Mae ở phía Bắc Carolina. Mẹ thuộc Bầy sói Smith, cha là báo đen. Đây là con cái của họ khi biến hình.”

Ronnie đưa cho Shaw ảnh của mình, Sissy Mae, và em họ của cô đang nằm dài nhiều năm trước đây sau ngày đi săn mừng 4 tháng 7 của gia đình.

Shaw giật lại. “Chúa ơi.”

“Đó. Chính xác đấy. Anh có nghĩ là răng sứt là hấp dẫn không?”

Anh rùng mình nhưng cố gắng che giấu nó. “Được. Đó là một ví dụ.”

“Có thật không? Anh đã thấy một con sói có một cái bờm chưa? Hoặc một con mèo với cái mõm dài chưa?”

Anh rùng mình một lần nữa. “Được. Được rồi.” Anh chỉ vào tấm hình. “Nhưng cô ấy trông thế nào ở dạng con người?”

Cô lật một vài tấm hình và cho anh thấy một tấm hình ba người bạn trên bãi biển phía Bắc Carolina trong bộ bikini một hai năm trước.

“Ôi.” Shaw giật chiếc ví khỏi tay cô. “Cô ấy thật nóng bỏng.” Anh liếc nhìn Ronnie rồi quay lại nhìn bức tranh. “Phía Bắc Carolina phải không?” Anh đẩy Ronnie ra khỏi băng ghế. “Đó là nơi anh có thể tìm thấy cô gái răng sứt đó không?”

Trong một giây, anh đã bỏ chạy rất nhanh và cô không chắc là cô sẽ bắt kịp được.

Brendon liếc quanh phòng nhảy và chau mày. “Giải thích cho anh tại sao chúng ta lại ở đây.”

Vì một số lý do không rõ ràng, cô kéo anh trở lại một trong những studio nhảy và đăng ký một trong những lớp trả trước. Cô không nói lý do với anh, nhưng cô cứ cười khúc khích, mà điều đó bắt đầu khiến anh lo lắng.

“Anh sẵn sàng thư giãn chưa? Anh đang rất căng thẳng.”

“Anh không căng thẳng. Anh chỉ không muốn bị ngược. Đó là vấn đề của mèo.”

Ronnie nhăn mũi và nhìn anh chăm chăm. “Anh đang cố gắng ám chỉ rằng lũ sói thích ngược à?”

“Anh không cố gắng ám chỉ điều gì cả. Em là người duy nhất đuổi theo cái đuôi của mình một cách rõ ràng không lý do.”

Cô bước tới, đạp thẳng lên mu bàn chân của anh lần nữa, nhưng anh né được cô lần này. Rồi, khi giai điệu sôi động của nhạc Latin bắt đầu, giáo viên bước vào giữa phòng.

“Được rồi, mọi người. Chúng ta hãy bắt cặp và bắt đầu nào.”

Ronnie Lee nắm tay và kéo anh ra giữa sàn nhảy.

“Em có bị mất trí không? Anh không biết làm thế nào cả.”

“Ồ đúng, anh biết.”

“Không, anh không.”

Ronnie bắt đầu chuyển động theo nhịp, lắc hông một cách quyến rũ mà chỉ cô ấy mới có thể làm được. “Thôi nào, anh yêu,” cô dỗ dành. “Anh đã làm một việc tuyệt vời vào đêm khác.”

“Cái khác...” Ôi Chúa ơi! Anh liếc nhìn các cặp đôi đang nhảy khác. “Anh... anh nghĩ anh đã mơ về nó.”

Cô nắm lấy tay anh và đưa anh vào điệu mambo. “Không. Anh không mơ. Em không biết là anh có thể di chuyển tốt như vậy.” Cô lùi lại một bước và xoay đầu mình từ bên này sang bên kia, giờ anh đã nhận ra, anh đã làm như thế vào đêm đó, chỉ là với một cái bôm hoàn chỉnh trong gió lạnh tháng Mười hai.

“Ôi Chúa, giờ bản anh luôn đi.”

“Nào, nào. Không cần phải ngại ngần khi ở xung quanh Ronnie Lee.” Cô xoay lại và xoa hông mình trên người anh cùng lúc với âm nhạc. “Một ngày nào đó, em sẽ dạy anh nhảy hai bước, nhưng giờ hãy làm thế này.”

Nắm lấy tay cô, anh xoay cô lại và tóm lấy cô trong vòng tay mình. “Em không bao giờ được nói cho ai biết chuyện này, Rhonda Lee.”

“Môi bị niêm phong, anh yêu - trừ lúc quan hệ.”

“Giỏi lắm cô gái.” Anh bắt đầu di chuyển và sau đó đột ngột dừng lại, nhìn cô hoảng sợ. “Đêm đó... Anh không làm bất cứ chuyện gì khác nữa chứ, ừm, đáng xấu hổ ấy?”

Cô khịt mũi trong khi quan sát và chuyển động bàn chân như các vũ công khác. “Em có hai từ cho anh này, anh bạn. Chơi. Đuổi bắt.”

Ôi làm ơn, ai đó bắn tôi luôn đi.

Ronnie lùi lại một bước, nhăn mặt và nhún vai.

“Thế là sao?” Shaw nhìn xuống trang phục mà anh đang mặc. “Trông không ổn lắm à?”

“Trông ổn mà.” Thực tế, người đàn ông này trông tuyệt đẹp. “Bộ Tuxedo này chỉ là...” Cô nhún vai một lần nữa. “Nhàm chán.”

Anh chịu thua. “Vậy em có đề nghị gì?”

“Anh đang hỏi em chuyện gì? Em không quan tâm anh mặc gì.”

“Anh đang hỏi em bởi em sẽ ở bên anh khi anh mặc bộ này vào đêm Giao thừa.”

Ronnie lùi lại một bước nữa. “Sao cơ? Em đồng ý khi nào?”

“Em không. Nhưng em là người hẹn hò của anh vào Năm mới.”

“Và chính xác thì anh quyết định khi nào?”

“Khi anh gặp em.”

“Và anh cho rằng em sẽ nói có à?”

“Ừ. Trừ khi em có cuộc hẹn khác.”

“Nếu em có cuộc hẹn khác, em đã không ở đây với anh lúc này.” Cô bực mình, bước đến chỗ anh ấy. “Em hẹn hò với một người đàn ông vào một khoảng thời gian nhất định. Em có thể không hẹn hò lâu với họ, nhưng em sẽ không để chồng chéo lên nhau.”

Shaw trượt tay ra sau gáy cô, làn da nơi anh chạm vào ngứa ran, và kéo cô lại gần.

“Tốt,” anh thì thầm. “Anh ghét phải giết một gã ngang đường mình.”

“Đừng quá lệ thuộc, anh bạn. Chỉ là tạm thời thôi.” Vui, nhưng tạm thời. Phải không?

“Em định đi đâu mà anh không biết à?”

Cô cố gắng để trả lời anh, nói với anh rằng cô sẽ sớm bỏ đi giống như cô đã làm rất nhiều lần trước đây. Nhưng anh xoa sau gáy cô và cô phải nắm lấy tay anh vì chân cô bắt đầu rung.

Nhìn chăm chăm vào cô, Shaw lướt xuống chân cô và cô loạng choạng tránh xa anh trước khi anh có thể bắt đầu lần nữa.

“Trời ơi, ra là em đói!” Cô hăng giọng để không la lên câu tiếp theo như câu đầu tiên. “Bữa tối thì thế nào?”

“Anh biết một nơi hoàn hảo. Đồ ăn Ý tuyệt vời với các món tráng miệng ngon lành.”

“Hoàn hảo.”

“Còn bộ tuxedo thì sao?”

Cô nhún vai, “Nếu đó là thứ tốt nhất anh có thể làm.”

“Là Armani.”

Cô chỉ vào quần jean của mình. “Và quần Hải quân cũ. Em không quan tâm vì em đang đói. Chúng ta đi thôi, anh.”

Brendon cắn thêm một miếng bánh ngọt sô cô la mềm với kẹo sô cô la đen Bỉ “khoác thêm” lớp nước sốt sô cô la đen kì dị mà họ đã yêu cầu ở món tráng miệng. Cái đĩa ấy chiếm mất một nửa bàn. May thay, họ chỉ yêu cầu một và quyết định cùng ăn nó.

Ronnie múc thêm một muỗng. “Được rồi, anh từng yêu bao giờ chưa?”

Họ đã dành nguyên một ngày bên nhau và Brendon chưa từng nghĩ bản thân mình lại thích một người phụ nữ nhiều như vậy. Ronnie vẫn luôn nhẹ nhàng và hài hước, có vẻ thích thú với cuộc sống bình thường, và quý mến các con của anh. Giờ thì họ đang ăn tối ở một nhà hàng yêu thích của anh, ngồi ở vị trí có thể quan sát bên ngoài và ngắm tốc độ của thế giới này trong khi đánh gục hai miếng sườn thú cho bữa tối. Hiếm thấy.

Brendon nhai quả óc chó với một nửa phần sô cô la trắng miệng của họ. “Một lần,” anh nói sau một hồi suy nghĩ. “Khi anh mười ba tuổi. Tên cô ấy là Denise Leweskie. Anh đã học cách làm thế nào để nhảy điệu pônca cho cô ấy.”

Anh mong Ronnie sẽ cười anh, như em gái anh vào hồi lớp bảy cho đến khi anh đẩy con bé vào tủ đồ tập thể dục với cái quần sịp chưa giặt của mình.

Nhưng Ronnie không cười. Thay vào đó, cô nói, “Chẳng có gì cả. Để gây ấn tượng với một con gấu bắc cực mà em gặp ở Thụy sĩ, một lần em lấy hai cây gậy nhỏ và bay xuống một ngọn núi phủ đầy tuyết.”

Brendon chớp mắt. “Ý em là trượt tuyết?”

“Ừ. Không bao giờ lặp lại nữa. Đó chính xác là những gì em đã nói khi bay ra khỏi ngọn núi. Em cũng đã nói thế ở trong bệnh viện. Và trong khi nằm bó bột.”

Tập trung vào món trắng miệng ở trước mặt để ngăn mình không cười vào mặt cô ấy, anh hỏi: “Em không có những tiết học trượt tuyết đầu tiên à?”

“Tiết học? Ôi không. Em không cần những tiết học đâu.” Anh ngược lên và thấy cô lắc đầu ghê tởm với hành động ngu ngốc của mình. “Anh xem, Sissy và em không cần phải học. ‘Cậu là một người biến hình’, cô ấy nói thế đấy. ‘Chúng ta có thể làm bất cứ chuyện gì’, là cô ấy nói. Và thực tế sáu thanh sô cô la nóng được tẩm rượu tequila đã khiến em tin rằng cô ấy đúng. Vậy nên, chúng em ở trên ngọn núi đặt tại nơi chết tiệt nào đó ở Thụy Sĩ, vào giữa đêm...”

“Giữa đêm?”

“Ừ. Và em đang đứng ở chỗ tham quan của lũ trẻ, nghĩ đến bản thân mình, ‘Cô gái, mày đã mất trí rồi phải không?’ và Sissy nói, ‘Nếu cậu định gây ấn tượng với một con gấu Bắc cực, Ronnie Lee, tốt hơn cậu nên làm cho xong việc chạy... ra đó đi.’ Nên giống như một tên ngốc chết tiệt, em đã làm.”

“Mà chính xác thì lúc đó em bao nhiêu tuổi?”

“Mười chín. Em nghĩ thế. Mười chín và ngu ngốc như là đồng gạch. Ngu ngốc và bị kích thích.”

“Còn con gấu bắc cực thì sao?”

Ronnie chậm rãi nở nụ cười khiến người anh cứng lên. Brendon phải thừa nhận, anh đã bắt đầu yêu nụ cười đó. “Hãy nói là anh ta đã khiến những đêm đó trôi đi rất nhanh trong bệnh viện Thụy Sĩ đầy cô đơn, nơi mà các nhân viên, hầu hết là những con chó rùng rợn chế giễu em.”

Brendon không thể tin được những lời tiếp theo lại tuôn ra khỏi miệng mình, nhưng anh phát hiện ra là anh cũng không biết sao nữa. “Từ đó, không bao giờ thấy con gấu Bắc cực đó nữa?”

Cô ấy có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi. “Anh đang đùa hả? Đó là một khoảng thời gian rất lâu trước đây rồi. Em thậm chí còn không chắc là em sẽ nhớ ra khuôn mặt của anh ta hay anh ta có nhớ em không. Hơn nữa, anh ta chỉ là đến thăm Thụy Sĩ thôi, ban đầu anh ta cũng đi từ Na Uy. Rồi, đó là lần cuối em nghe thấy thế, em và Sissy vẫn bị cấm từ hồi đó.”

Cơn ghen với một con gấu to lớn, ngu ngốc nào đó đã bay ra ngoài cửa sổ khi anh chăm chú nhìn Ronnie. “Em... em bị cấm ở Na Uy? Quốc gia đó?”

“Ừ. Nói chuyện về những con người cứng nhắc. Rõ ràng là họ không có khiếu hài hước.”

Brendon nhìn chăm chăm vào cái miệng đầy ụ của mình trong vài giây. “Ừm... có quốc gia nào khác nữa mà em không được phép vào không?”

“Nguyên cả quốc gia sao?” Cô ấy nhún vai. “Ừm, có Hàn Quốc.”

“Bắc hay Nam?”

“Cả hai.”

Brendon đặt thìa xuống. “Cả hai ư?”

“Vâng. Sau đó, bọn em đã bị cấm ở Nhật Bản, nhưng họ đã dỡ bỏ điều đó. Peru và Morocco cũng tạm thời. Giờ Bỉ đã nói không bao giờ được trở lại, nhưng điều đó có vẻ vẫn không công bằng. Nhất là một khi nó không

phải là lỗi của bọn em. Và Đức... ừm, hãy nói là toàn bộ những thứ về xa lộ ở Đức không có giới hạn - không phải hoàn toàn là chuẩn xác.”

“Tốc độ được yêu cầu” trên các phần xa lộ của Đức là tám mươi dặm một giờ. Hơn nữa, hầu hết trong số đó khá là thoải mái. Brendon và em gái mình, sau khi kiếm được vài triệu, đã đi nghỉ ở đó, thuê chiếc Ferraris, và nhằm thẳng xa lộ Đức. Họ đã đua với nhau hàng giờ, mà người dân địa phương vẫn vượt qua họ.

“Và những người cảnh sát hèn hạ,” cô nói thêm.

“Em đã được lái về phía xa lộ Đức rồi?”

Ronnie nhún vai một lần nữa. “Cuối cùng. Khi họ bắt được bọn em.”

Brendon tựa lưng vào ghế, khoanh tay trước ngực. “Em sẽ không bao giờ được lái xe của anh.”

Ronnie bối rối hỏi, “Tại sao lại không?” Rồi đôi mắt cô sáng lên. “Xe của anh có những gì?”

“Không quan trọng. Em không được lái xe. Không bao giờ.”

Brendon có nhiều hơn một chiếc xe hơi. Chiếc Mercedes đã đưa anh đi quanh thành phố. Nhưng anh có một chiếc Jag ngọt ngào mà anh sẽ không bao giờ đặt vào tay người phụ nữ này. Cô ấy có thể chăm sóc cho các con anh nhưng không bao giờ làm được với xe của anh.

Cô ấy bĩu môi khoảng hai giây, sau đó, cô có vẻ hoảng sợ và cố gắng cúi đầu xuống.

“Sao vậy?” Chúa ơi, anh hy vọng đó không phải là một trong số những người bạn trai cũ. Có điều gì đó đã nói với anh rằng anh muốn được gặp một vài người trong số những người trước đó. Họ có thể có một vài hiệp hội “Ronnie nặc danh” để giúp họ vượt qua cơn nghiện tự nhiên với người phụ nữ này.

“Ồ này, các cậu đều ở đây.”

Brendon ngược lên nhìn vào khuôn mặt của một con sói cái. Cô ta trông quen quen. Anh có thể nhận ra cô ta với Bầy sói nhà Smith.

“Anh không phiền nếu chúng tôi tham gia chứ?”

Ronnie ngồi thẳng dậy. “Một vấn đề thực tế là...”

Quá muộn. Cô ta lôi ra một chiếc ghế và ngồi phịch xuống bàn của họ. Một người phụ nữ khác bước lên. Một con người. Một con người mà Brendon nhận ra.

Anh mỉm cười. “Thám tử MacDermot.”

“Shaw.” Cô ấy liếc nhìn Ronnie và nhún vai. “Tôi đã cố gắng kéo cô ấy tiếp tục đi, nhưng cô ấy cứ khăng khăng.”

“Nào, nào. Ronnie yêu tôi mà.” Cô sói ra hiệu vào một chiếc ghế. “Ngồi đi, Dez. Ngồi đi.” Cô ta đặt khuỷu tay lên bàn, hai tay đan vào nhau, và tựa cằm lên bàn tay. Đôi mắt màu nâu to, ngây thơ quay sang anh, và cô ta mỉm cười. “Giờ hãy nói cho chúng tôi, Brendon Shaw. Anh đã có khoảng thời gian tốt đẹp với bạn tôi ở đây chứ?”

Nếu Brendon là một người đàn ông yếu đuối, anh đã có thể bỏ chạy vì cuộc sống của mình.

Ronnie thở dài và nhìn Dez.

“Xin lỗi,” Dez lầm bầm. “Tôi đã thực sự cố gắng ngăn cản cô ấy.”

“Tôi đang có một khoảng thời gian tuyệt vời,” Shaw trả lời với một nụ cười ấm áp trên khuôn mặt mình. “Khoảng thời gian tốt nhất mà tôi từng có từ khá lâu rồi.”

Sissy ngồi thẳng dậy và mỉm cười với Ronnie. “Tốt. Rất tốt.”

Shaw chỉ vào mặt Sissy. “Chuyện gì xảy ra với con mắt của cô thế?”

Ronnie nhăn mũi của mình để ngăn việc mỉm cười. “Hay. Hãy nói cho anh ấy biết làm thế nào mà cậu có một con mắt bầm tím đi, Sissy.”

Cô trừng trừng giận dữ, “Đâm vào cánh cửa.”

Ronnie liếc nhìn Dez, chỉ thấy cô ấy nhìn chăm chăm vào phần tráng miệng còn lại của họ.

“Muốn không?”

“Nó trông thực sự quyến rũ.”

“Nguyên nhân là, cưng ạ. Đây.” Ronnie với lấy một cái bàn trống bên cạnh và nắm lấy một cái muỗng. Cô đưa cho Dez và đẩy cái bát to về phía

cô ấy.

Dez, với một tia xấu xa trong mắt cô ấy mà chỉ có những người yêu sô cô la khác mới thực sự hiểu được, thúc sâu thìa của mình vào món tráng miệng. Được nửa đường lên miệng, cô ấy ngừng lại khi nhận ra Shaw đang nhìn chăm chăm vào mình.

“Sao vậy?”

Dez không hẳn là một cô gái tinh tế, nhưng điều đó có thể giải thích lý do tại sao tất cả họ đều thích cô ấy rất nhiều. Trước khi gặp cô ấy, họ hình dung cô ấy sẽ giống như một con mèo và Mace như một con sư tử và tất cả chỉ có thể. Nhưng cô ấy giống chó nhiều hơn.

“Tôi muốn cảm ơn cô.”

Đôi mắt cô ấy nheo lại. “Vì?”

Shaw hơi cau mày. “Vì đã cứu mạng sống của tôi.”

“Ôi. Điều đó hả. À. Không có gì đâu.” Cô ấy chỉ vào cái bát trước mặt mình. “Hãy nghĩ là tôi có thể ăn bây giờ nếu anh không nhìn tôi chăm chăm thế?”

Vâng. Thật tế nhị.

“Hai người nên đi chơi với chúng tôi đêm nay,” Sissy đề nghị, lờ đi cái trừng mắt chĩa thẳng vào mình của Ronnie. “Chúng tôi đang đi gặp cả Bầy và Mace ở một câu lạc bộ trên Khu phía Đông.”

“Quên đi,” Ronnie gầm gừ trước khi Shaw có thể thốt ra một từ nào.

“Tại sao? Cậu xấu hổ về bạn trai mới của cậu à?”

“Anh ấy không phải bạn trai của tớ.”

“Anh không phải ư?”

Ronnie ngạc nhiên, quay sang Shaw bĩu môi. “Sao cơ?”

“Lạy Chúa! Đây là thứ tuyệt vời nhất mà tôi từng được nếm.”

Lờ đi phản ứng cực khoái của Dez với món tráng miệng của họ, Ronnie cúi về phía trước. “Anh đang nói về cái gì hả?”

“Anh đang tổn thương. Anh đã nhận được giấy phép kết hôn mà không có gì cả.”

“Kết hôn -Anh đang mất trí à?”

“Anh đã thêm em vào tương lai của anh. Và, dĩ nhiên là, những đứa trẻ rằng sún tương lai của chúng ta. Tất cả là mười đứa.”

Sissy cười đến chảy nước mắt, và Dez đập tay còn lại lên bàn. “Quá là tuyệt vời. Sô cô la này hẳn là được nhập khẩu.”

Shaw ra hiệu cho người phục vụ tính tiền. “Tại sao chúng ta không quay trở lại khách sạn và nói về điều này rồi bắt đầu quá trình sinh sản ngay lập tức. Không có nhiều thuốc cho em đâu, và bao cao su cũng thế.”

“Không phải đồ khốn kiếp nhà anh, mè o ạ!” Một bên lông mày vàng của anh nhếch lên đầy vui tươi với giọng nói có chút kích động của cô, và Ronnie hăng giọng. “Chúng ta định đến câu lạc bộ với cả Bầy. Nhớ không?”

“Ồ?” Lại bĩu môi. “Anh đoán thế. Nếu em thực sự muốn.”

Đồ mè o thủ đoạn chết tiệt!

“Mà mấy người biết không, cái bánh này,” Dez tiếp tục, hoàn toàn không hay biết gì, “bột hoàn toàn được nghiền mịn. Đặc một cách đáng ngạc nhiên. Và đậm đà.”

“Anh đoán là em đang nhấn mạnh.” Shaw cười tươi, hành động như thể anh đã giành được cái gì đó. “Chúng ta sẽ đi chơi với Bầy của em.”

“Em sẽ trả đũa anh vì chuyện này.”

“Ừ,” anh đồng ý. “Tối nay.”

Dez chỉ vào cái muỗng ở bát của cô ấy. “Kẹo này... tôi nghĩ rằng nó là sô cô la đen nhập khẩu. Tôi cược là 72% cacao. Mọi người có biết nó là bằng chứng của Chúa không?”

Shaw buông ra một tiếng thở dài đầy hài lòng. “Cô biết không, Thám tử, tôi phải nói là tôi sẽ rất thích nếu cô trở thành một phần của gia đình Llewellyn.”

Anh ấy thích cậu rất nhiều,” Sissy hăng hái, bỏ qua một tiếng thở dài khác của Ronnie. “Tôi không đúng à, Daria? Anh ấy không thể bỏ tay mình ra khỏi cậu ấy.”

“Ừ,” Daria đồng ý. “Anh ấy luôn chạm vào cô ấy. Tán tỉnh cô ấy. Tôi không biết lũ mèo có thể thân thiện như vậy.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Tôi nghĩ anh ấy ngọt ngào chết được. Đừng ngốc nghếch nữa, Rhonda Lee. Cô phải giữ lấy người này đây.”

“Nhưng anh ấy là mèo,” Marty nói thêm. “Các chàng trai nhà Reed sẽ không thích điều đó đâu.”

“Chẳng quan trọng gì nếu anh ấy là mèo hay sói. Các chàng trai nhà Reed không thích bất cứ người đàn ông nào quá thân mật với em gái bé bỏng của họ cả. Và đó mới là sự thực.”

“Chúng ta có thể bàn chuyện này vào lúc khác được không?” Ronnie gầm gừ.

“Lạy Chúa, gái ơi. Cô đang làm gì ở đó thế?”

La hét qua cánh cửa phòng vệ sinh trong khi cô ấy lượn lờ gần buồng toilet mà không có một lượng tiền hay vài tờ giấy chần nào khiến cô ấy ngồi lên, “Tôi đang cố gắng đi vệ sinh mà!”

“Vâng nhanh lên. Chúng ta cần phải phân tích chuyện này.”

“Tôi không muốn phân tích bất cứ thứ gì cả. Và ra khỏi cái cửa chết tiệt này.”

Họ làm theo, cuối cùng cũng để cho Ronnie đi vệ sinh trong yên bình. Khi đã xong, cô xông ra khỏi buồng và đến bên bồn rửa. Cô rửa tay và Sissy ngồi trên mặt quây.

“Cậu thích anh ấy.”

Ronnie cầm khăn giấy Marty đưa cho cô. “Đúng. Tớ thích anh ấy. Thì sao?”

“Vậy đừng làm bất cứ điều gì ngu ngốc nữa, Ronnie. Anh ấy thực sự thích cậu đấy. Tớ có thể kể ra nhé.”

“Để nó yên đi, Sissy Mae.”

“Nói cho nó đi, Marty.”

Marty khoanh tay trước ngực. “Tôi tin là Ronnie sẽ đưa ra quyết định đúng đắn mà không cần sự giúp đỡ của chúng ta đâu.”

Đột nhiên, cảm thấy tự mãn, Ronnie ném chiếc khăn giấy ướt vào thùng rác và đi về phía cửa. “Và đừng cố gắng làm tôi uống tequila tối nay.”

“Có thể giúp cậu thả lỏng hơn một chút.”

“Cậu có nhớ lần cuối cùng cậu nói điều đó với tớ không?”

“Không, nhưng...”

“Chúng ta ở Praha. ‘Thả lỏng đi,’ cậu nói. ‘Nó có thể hại gì?’ cậu bảo.”

Họ bước vào hành lang, đẩy qua một số người đẹp nhất trên thế giới như thể họ không hơn gì những kẻ vô công rồi nghề trên phố cả.

“Cậu vẫn chưa vượt qua à?” Sissy thở dài.

“Cậu nghĩ là nhà tù ở Praha vui hả? Không đâu nhé.”

“Đó không phải lỗi của tớ. Có lẽ, cậu đã quên mất những con linh cầu cũng tham gia vào.”

“Tớ không quên gì hết, Sissy Mae Smith. Vì vậy, trừ khi cậu muốn tớ xô một ly tequila lên mông cậu, thì cậu hãy ngừng làm phiền tớ đi.”

Brendon uống say và cố bỏ qua màn hôn hít diễn ra bên cạnh anh tại quầy bar. Cuối cùng, anh phải nhìn qua cặp đôi ở chỗ Smitty, người đứng ở

phía bên kia. Anh nhướn mày, và Smitty từ từ nở ra một nụ cười thoải mái mà chắc là phải có mấy người phụ nữ quỳ dưới chân anh ta.

Con sói quay lại và tựa đầu lên khuỷu tay đang để trên quầy bar, tập trung vào cặp đôi ấy. Brendon bắt chước anh ta và cả hai người họ đều nhìn cho đến khi mắt Dez chột mở và cô nhìn lại hai người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào mình.

Với một cú đẩy vô cùng mạnh mẽ của con người, cô ấy đẩy Mace ra. “Sao em không đi xem nếu em có thể tìm thấy một gian hàng hay một cái gì đó.” Cô thực sự vụt chạy đi, và Mace Llewellyn trừng mắt nhìn họ. “Mấy tên khốn này.”

Cậu ta giận dữ bỏ đi theo người phụ nữ của mình và Smitty chuyển đến bên cạnh Brendon, làm con mèo ngạc nhiên. Thực tế, cả tối nay đã là một bất ngờ rồi. Những Bầy sói mà Brendon gặp từ lúc làm chủ khách sạn gần như không thể chấp nhận được, và một số trong đó hết sức bạo lực. Nhưng Smitty và Bầy của anh ta có vẻ thực sự không thêm đếm xia gì đến anh và Ronnie. Anh đánh giá cao điều đó, bởi vì anh đã dành nhiều thời gian với người phụ nữ ấy, cảm xúc của anh dành cho cô cũng lớn dần. Nhưng anh chỉ cần một cái nhìn trên khuôn mặt cô ấy để biết bất cứ suy nghĩ gì đang điều khiển sự sợ hãi của cô ấy đi xa như vậy.

Brendon thấy thú vị khi xem cuộc đấu tranh không ngừng của cô giữa việc tìm kiếm “con sói” tốt bụng rồi ổn định cuộc sống và việc muốn duy trì là đứa trẻ lêu lổng với thời gian biểu của riêng mình.

Không hề dễ dàng thuyết phục Rhonda Lee Reed rằng anh có thể cho cô mọi thứ mà cô muốn. Nhưng anh luôn luôn quyết tâm, và không có ý định từ bỏ ngay bây giờ.

“VẬY...” Smitty bắt chuyện.

“VẬY...?”

“Anh và Ronnie bé nhỏ của chúng tôi, hả?”

“Phải.”

“Em gái tôi nói anh thích con bé ấy.”

“Đúng. Tôi thích cô ấy.” Brendon nhún vai. “Tôi thích cô ấy rất nhiều.”

Smitty cười ngạc nhiên. “Trời ơi, anh và Mace chắc chắn đảo lộn mọi thứ rồi.”

“Sao mà chúng tôi làm điều đó được?”

“Chúng tôi là những người trung thành. Những người đã yêu là mãi mãi. Các anh là những con mèo trong hẻm. Không thể tin tưởng được. Các anh đang hủy hoại những gì có lợi mà tôi đang được hưởng trong nhiều năm lý thú, và tôi không đánh giá cao nó chút nào cả.”

Brendon bật cười. Anh có thể thấy lý do tại sao Mace thích Smitty. Thông minh và hài hước ẩn dưới cái vẻ đàn ông chậm chạp miền Nam.

“Xin lỗi, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp cô ấy.”

“Gần như là không.” Anh ta nhắm nháp cốc bia của mình. “Rất nhiều người nghĩ rằng Ronnie chỉ loanh quanh theo sau Sissy Mae như một con chuột lemmut⁹. Tôi nghĩ con bé thỉnh thoảng cũng nghĩ thế. Nhưng con bé thông minh hơn. Không có một ai khác mà tôi có thể tin tưởng giao phó cô em gái mình khi nó đi thơ thẩn khắp Châu Âu.”

⁹ *Chuột lemmut là một loài gặm nhấm nhỏ, trông giống chuột và sống ở các vùng ôn đới.*

Smitty liếc anh. “Các anh trai của con bé có lẽ sẽ sớm đến đây đây, Shaw. Nếu anh không nghiêm túc với con bé, tôi muốn đề nghị anh kết thúc với nó nhanh chóng đi.”

“Tôi rất nghiêm túc. Nhưng cô ấy sợ là không dễ.”

“Sissy cũng vậy. Họ sợ trở thành một trong số những con cái của Smith. Mặc kẹt trong một thị trấn nhỏ, phối giống với những con đực mà họ yêu thích nhưng chỉ có thể chịu đựng năm hay sáu con đực nuôi. Họ muốn nhiều hơn, và đã ra ngoài để có được điều đó. Tôi rất ngưỡng mộ.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tiếp theo, tốt nhất là tôi nên cảnh báo với anh... các chàng trai nhà Reed, họ yêu quý cô em gái mình hơi mãnh liệt đấy. Nhưng cô cũng lợi dụng họ và cha để giữ bất kỳ người đàn ông nghiêm túc nào tránh xa mình.

Anh muốn cô gái bé nhỏ ấy, anh sẽ phải đối đầu với các chàng trai ấy. Họ sẽ làm hỏng khuôn mặt đẹp đẽ, nhưng tôi nghi ngờ là họ sẽ giết anh... trừ khi họ thực sự không thích anh. Trong đó, với các chàng trai nhà Reed, đây là nguy cơ rõ ràng vì họ không thích nhiều người.”

Brendon lắc đầu và đối mặt với Smitty. “Sao anh lại nói những chuyện này với tôi? Để cảnh báo tôi sao?”

“Tôi thực sự không biết. Anh không chọc tức tôi nhiều lắm. Và anh phần nào đó hài hước. Thêm nữa, tôi đoán, vì Ronnie và Sissy là hai hạt đậu trong cùng một vỏ. Hai đứa nó có thể thuyết phục người còn lại làm bất cứ chuyện gì và thường xuyên làm thế. Nhưng có lẽ nếu Ronnie tìm thấy ai đó...”

“Thì có lẽ Sissy sẽ ngừng chiến đấu hả?”

“Đừng khiến tôi mắc sai lầm. Tôi thà chịu một dao vào mắt mình hơn là nghĩ việc em gái tôi với bất cứ gã nào trên hành tinh này. Nhưng tôi không muốn thấy con bé cô đơn và cay đắng bởi nó đang cố gắng không giống như mẹ chúng tôi. Bởi càng cố gắng không giống như mẹ thì nó càng trở nên giống cha chúng tôi nhiều hơn. Và, anh bạn ạ, tôi chỉ đơn giản là không thể để điều đó xảy ra.”

Brendon ra hiệu cho thêm hai chai bia với nhân viên pha chế. “Tiếp theo, tôi đoán tôi chuẩn bị hành động để khiến chuyện này xảy ra, nhỉ?”

“Tốt hơn là cậu cũng nên gói ghém cái mộng cậu vào hành lý đi, con trai. Bởi vì Ronnie... con bé không đứng yên cho bất kỳ người đàn ông nào nữa đâu.”

Bốn người phụ nữ bước vào trung tâm câu lạc bộ. Nhạc rộn ràng, đèn nhấp nháy và lóe sáng, các cơ thể quần quai trên sàn nhảy. Điều khiến Ronnie ngạc nhiên là nó không còn khiến cô thích nhiều nữa. Xưa kia, cô và Sissy luôn ở trung tâm của những người nhảy múa.

Sissy đứng bên cạnh cô. “Muốn nhảy không, cưng?”

Ronnie nhìn bạn của mình. “Cậu muốn không?”

Cô ấy nhăn mặt một chút. “Không hẳn.”

“Tớ cũng thế.”

“Lạy Chúa, chúng ta đang già đi, phải không, Ronnie?”

“Không. Không phải là già. Là trưởng thành. Trưởng thành là một điều tốt đấy.”

“Ai dạy cậu nói dối thế?”

Ronnie bắt đầu cười lớn, nhưng đột ngột ngừng lại và nhìn chăm chăm ra phía ngoài đám đông đang nhảy múa. Một vài người trong số họ là kẻ biến hình, nhưng hầu hết mấy cơ thể quái dị là con người. Tuy nhiên, cô luôn nhận ra những mùi hương này.

Sissy Mae nhìn cô. “Sao thế?”

Ronnie hít không khí và gặm gù. Cô tiến vài bước về phía trước và mắt cô bắt gặp một trong số họ. Cô nhớ lại những vết sẹo trên cổ, vết bầm tím vẫn còn trên khuôn mặt gã từ cuộc cãi lộn với Shaw, và mùi thuốc súng dai dẳng.

Cô bắt đầu tiến về phía gã, quan sát khi gã tiến đến một cánh cửa sau và thoát ra. Giống như hầu hết con người khác, gã hoàn toàn không biết việc mình bị theo dõi.

Không rõ tại sao Ronnie đi theo gã. Nhưng cô biết cô không theo dõi gã một mình. Không cần phải nói một lời, những cô sói cái ở ngay phía sau cô, thoát ra khỏi đám đông và theo sau. Là một tập tính tính của Bầy - họ không bao giờ đơn độc. Họ luôn có nhau. Họ bảo vệ nhau. Bất luận cuộc chiến nội bộ có thể tiếp tục khi mỗi thành viên cố ra khỏi vị trí Omega, họ luôn luôn là một khối thống nhất. Với một tiếng rít hữu ích, họ sẽ có những con đực ở bên cạnh mình khi cần. Nhưng họ không cần những con đực. Họ hiếm khi làm thế khi săn con người.

Ronnie đến chỗ lối ra khẩn cấp mà người đàn ông đã thoát ra. Ba mét phía dưới, cửa thoát hiểm đóng sập lại. Ronnie nắm lấy lan can và nhảy qua nó, hạ cánh bằng một cái cúi thấp.

Bỏ cổ mình, cô đẩy cửa mở và bước ra một con hẻm lớn phía sau. Ở đầu con hẻm, người đàn ông có sẹo tựa vào chiếc xe Ford đời cũ, trao đổi với

một người đàn ông khác mà Ronnie nhớ ở phòng Shaw. Mỗi người ngả lên mui xe, thấp giọng trò chuyện.

Ronnie bước tới, thấy yêu cái không khí lạnh lẽo tháng Mười Hai đang lướt trên da cô. Cô luôn luôn có một chút nóng nảy và phiền muộn mỗi khi cô luống cuống. Không có gì mà cô yêu hơn thế cả.

Không người đàn ông nào nhận ra cô đã tới đó cho tới tận khi cô đặt tay mình lên bên cạnh người đàn ông có vết sẹo. Ngón tay cô nắm chặt mui xe kim loại, và cô khó mà tìm được móng vuốt. Cô muốn kéo những người này ra khi cần thiết.

“Ồm, xin chào, cưng,” cô thì thầm vào tai gã.

Cả hai người đàn ông choáng váng và cứng đờ. Người đàn ông đối mặt với cô nhanh chóng nhận ra vài người phụ nữ khác ở phía sau cô khi họ từ từ tiến đến xung quanh chiếc xe. Bao quanh họ như Ronnie bao quanh người đàn ông có vết sẹo.

Gã từ từ quay lại, nắm lấy tay và đẩy cô ra. “Tôi có thể giúp gì được cho cô?” Ronnie nhăn nhó. Giọng nói New York của người đàn ông này đặc và mạnh mẽ, lướt trên làn da sói nhạy cảm của cô.

“Tôi đang tự hỏi,” cô nói nhẹ nhàng khi tiến gần hơn, hai tay đặt trước ngực gã khi cô nghiêng người vào cơ thể gầy gò của gã, “các anh có thể có niềm đam mê gì với Brendon Shaw được đây?”

Gã khịt mũi, xua đuổi cô. “Đừng có chõ mũi vào chuyện của người khác, cặp má ngọt ngào ạ.”

Dùng rất ít lực, Ronnie ấn sầm lưng gã vào xe, rồi ghim gã bằng cơ thể mình.

“Xin lỗi. Có lẽ tôi nói không rõ lắm, cưng à.”

Các cô sói cái tiến lại gần hơn. Gemma leo lên mui xe của họ và Sissy Mae tiến gần hơn tới gã còn lại, đánh hơi cổ gã trong khi cô ấy nghiên mạnh gã. Vào thời điểm khác, Ronnie cực kỳ thích cách di chuyển đó. Nhưng bây giờ, gã trông có vẻ sợ hãi.

“Các anh muốn gì ở Brendon Shaw?” cô hỏi lại lần nữa.

Gã nhìn chăm chăm vào cô. Họ có chiều cao bằng nhau, nhưng Ronnie rõ ràng nặng hơn gã. Cô cảm nhận được khẩu súng gắn liền trên quần của gã, nhưng cô không hề sợ hãi vì gã không bao giờ với gần nó được nếu gã cố thử.

“Không có gì hết. Tôi chẳng muốn gì từ Brendon Shaw cả.”

“Tôi thấy các anh ở phòng bệnh. Tôi biết các anh đã ở đó.”

Gã cười khẩy, vì vậy Ronnie cúi người và chộp lấy gã. Cô không nhe nanh của mình, nhưng cô thêm một chút tiếng gầm cho có hiệu lực.

“Trả lời tôi, chàng trai. Tôi ghét phải làm hỏng khuôn mặt nào đó nhiều hơn mức cần thiết.”

Nụ cười ngạo mạn của gã trở nên hung dữ và gã nói, “Thưa quý cô, rút ra xa tôi một chút trước khi tôi bắt cô vì tội tấn công một sĩ quan.”

Ronnie nhướn mày. “Anh là một cảnh sát ư? Anh mong là tôi tin điều đó à?”

Gã còn lại kéo ra sợi xích dài ẩn dưới chiếc áo len màu cam của mình. Huy hiệu treo ở phía cuối lóe sáng dưới ánh đèn đường.

Chết tiệt, khốn kiếp, đúng là khốn kiếp!

Giơ tay lên, Ronnie bước lùi lại. Khi thật, nhưng cô thực sự không muốn đi tù vào tối nay. Mặc dù các nhà tù của New York có thể không tồi tệ hơn so với ở Mexico hay Nga.

“Các anh là cảnh sát,” cô nói thẳng.

“Phải, chuyên gia cố vấn. Chúng tôi là cảnh sát.”

Với một chuyển động từ Sissy Mae, các cô sói khác lùi lại.

Những người đó mở cửa xe, nhưng Ronnie không thể để họ đi như thế.

“Các anh muốn gì ở Brendon Shaw? Tại sao các anh lại ở bệnh viện?”

Người đàn ông ở bên ghế lái lờ cô đi và vào trong xe, ngay lập tức khởi động xe. Anh chàng tội nghiệp không thể đợi để thoát khỏi đây hơn được nữa. Người còn lại nhìn cô và mỉm cười. “Để chúng tôi nói nhé,” anh ta đề nghị khi trèo lên xe, “chúng tôi không ở đây vì Brendon Shaw.”

“Anh biết không, lần đầu tiên khi anh nói chuyện với tôi, anh đã có một cuộc trò chuyện với ngực của tôi đấy.”

Một người đàn ông yếu đuối có thể sẽ phun bia lên bàn. Tuy nhiên, Brendon, nghẹn lại và nhìn thẳng vào khuôn mặt tươi cười của Mace và nhếch mép với Dez qua gian mà họ đã bỏ trốn.

Anh ta nhún vai và nói, “Tôi có thể nói gì đây? Họ ở... đó. Thật khó để không nói chuyện với họ như thể họ là những cá thể người thật.”

Đôi mắt Dez nheo lại, còn Mace lầm bầm quay đi. Phải mất năm giây cô ấy mới nhận ra anh ta đang cười. “Có cái quái gì mà buồn cười vậy?” cô hỏi.

“Không có gì.” Mace hăng giọng và nhìn lại cô, Brendon cố gắng để ý, không để cho đôi mắt mình lạc sang phần ngực rất nổi bật của cô ấy. “Chỉ cần suy nghĩ về thứ mà anh...”

Tay Dez đặt lên miệng Mace quá nhanh và mạnh, Brendon gần như nhảy lên.

“Em nghĩ,” cô ấy gầm gừ. “chúng ta đã có cuộc thảo luận này rồi.”

Mace kéo tay cô ấy ra và hôn lên những ngón tay ấy. “Em đã thảo luận. Anh không đồng ý với một điều gì.”

“Đồ mèo xảo quyệt.”

“Em nói rằng đó là điều xấu. Hơn nữa” - anh ta rúc vào lòng bàn tay cô ấy - “em biết là em yêu...”

Bàn tay còn lại của Dez đập lên miệng anh. “Thôi ngay!”

Chắc chắn, hầu hết mọi người sẽ bỏ đi, để cho cặp đôi này chút thời gian. Nhưng Brendon là mèo và thực ra mà nói, anh thấy tất cả chuyện này hoàn toàn hấp dẫn. Con người có thể khá kỳ lạ. Đặc biệt là phụ nữ. Không phải là họ sống để nghe ai đó nói yêu họ chứ? Khi mà điều đó có thể thay đổi?

Thực sự, tặng cho anh một con cái sẵn môi còn hơn. Họ dễ đối phó hơn nhiều và ít kịch tính hơn.

“Ồm” - Ronnie ngồi xuống bên cạnh anh - “Em suýt bị bắt lần nữa.”

Rồi, dĩ nhiên là... đó là Ronnie.

Hít một hơi thật sâu, Brendon hỏi, “Tại sao em lại suýt bị bắt... nữa thế?”

“Vì, theo anh ta nói là, hành hung một nhân viên cảnh sát.” Giờ đến lượt Ronnie, hoàn toàn không biết rằng, mình đã thu hút sự chú ý của Dez. “Mặc dù em không tấn công anh ta. Anh ta chỉ bực mình vì em ghim anh ta vào chiếc xe bằng đầu gối để gần... của anh ta.”

Sau vài giây, Brendon nhún vai lần nữa. “Em biết không... anh hoàn toàn không hưởng ứng với lời phát biểu đó.”

Mặc dù vậy, Dez lại làm thế. “Giải thích cho tôi tại sao cô lại đề lên một người cảnh sát trên chiếc xe hơi đi.”

“Tôi không biết anh ta là cảnh sát. Tôi nghĩ anh ta là một tên xấu bụng nào đó. Nhìn giống như một kẻ xấu vậy. Và anh ta là một trong số những kẻ bị quý ngài Tigger đây đánh đập trong phòng bệnh của anh đấy.”

Brendon nhăn mặt. “Anh đánh cảnh sát á?”

“Chắc chắn. Họ có phù hiệu và mọi thứ.”

Dez khịt mũi. “Thật không may, điều đó không nhằm nhí đâu. Tên của họ là gì?”

Giờ thì Ronnie nhún vai. “Tôi chịu. Tuy nhiên, mùi hương của họ có dấu vết mạnh mẽ của loài chó rừng. Nhưng họ hoàn toàn là con người.”

Hít sâu một hơi, thở hết ra, Dez hỏi, “Được rồi, tôi sẽ không nói điều đó làm tôi sợ, vậy hãy cố thử nào. Trông họ thế nào?”

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, “Một người có mái tóc vàng sẫm và có một vết sẹo trên cổ.”

“Vết sẹo? Giống như ai đó đã cắt anh ta từ bên tai này tới bên tai kia?”

“Ừ. Chính xác.”

“Người còn lại có phải là một anh chàng có chút còi cọc, tóc đen? Với một bộ ria mép?”

“Ồ! Đúng là họ.”

Dez gật đầu. “Phải. Cô đã đánh cảnh sát đó.”

Brendon chau mày. “Sau đó, không phải là tôi sẽ phải đi tù chứ?”

Ronnie tựa đầu vào vai anh và ngáp. “Họ nói rằng họ không muốn anh. Em nghĩ rằng họ muốn em trai anh cơ.”

Hoàn toàn kiệt quệ, Brendon chống hai khuỷu tay lên bàn và dụi mắt bằng đốt ngón tay. “Chính xác thì tên gốc đó làm cái quái gì vậy?”

“Anh không thể cho rằng cậu ta đã làm bất cứ việc gì được.” Khi Brendon liếc nhìn cô ấy đầy hoài nghi, Ronnie nhún vai. “Vẫn là vô tội cho đến khi bị chứng minh là có tội. Và nếu cậu ấy có tội, em chắc chắn cậu sẽ có một lời giải thích.”

“Tại sao em luôn bảo vệ thằng gốc đó thế?” Brendon thấy đáng ghét bao nhiêu khi nghe như thế từ Marissa, nhưng đột nhiên anh thấy mình ngu ngốc thế nào khi phải nghe nó từ cô. Luôn luôn bào chữa cho Mitch. Mitch, kẻ đang bị truy nã bởi cảnh sát. Một tên dễ thương, và là đồ ngu đáng ghét.

“Em bảo vệ cậu ta vì cậu ta là người thân của anh.” Cô chà đốt ngón tay của mình lên má anh. “Em bảo vệ cậu ta như em bảo vệ anh và đàn con của anh vậy. Mặc dù...” - cô ấy đưa ra một nụ cười tự mãn đáng yêu - “em gái anh phải tự mình xoay sở. Bởi vì Mitch có thể hoặc không thể là tội phạm, nhưng ít ra anh ta còn tốt với em. Anh ta cho em sửa chua.”

“Sửa chua?” anh hỏi để có vài giây kiểm soát những cảm xúc đột nhiên bùng nổ của mình. Không phải với Mitch. Quỷ tha ma bắt, anh đã quen với những lần như thế của em trai mình. Nhưng thực tế là Ronnie đã bảo vệ anh và gia đình anh như thể là có Bầy của mình. Brendon thậm chí còn không biết liệu cô ấy có nhận ra điều đó chưa. Nhận ra điều đó với anh đơn giản biết bao nhiêu.

“Em thích sửa chua, và anh ta lôi được nó ra từ phía sau tủ lạnh to tướng của anh. Anh ta làm vì em. Một tên tội phạm nhân tâm sẽ không làm thế trừ phi họ đang chờ để có được một vài cái ‘mật đạo’.”

Brendon nắm lấy tay cô, hôn các khớp ngón tay. “Đó là hùng biện, Ronnie.”

Cô khịt mũi đáp lại và rồi leo lên đùi anh. Anh vòng tay ôm cô và kéo cô lại gần ngực mình hơn.

Ronnie rúc vào cổ và liếm cằm anh. “Anh đã sẵn sàng để về nhà chưa?”

Gặm tai cô, Brendon thì thầm, “Hơn cả sẵn sàng. Em muốn chúng ta rời đi khi nào?”

Cô choàng tay qua vai anh. “Tối nay đừng lo lắng về gia đình hay cảnh sát hay bất cứ điều gì khác nữa.” Cô hôn và kéo anh trở lại với một nụ cười. “Tối nay, em là một cô nữ sinh quyến rũ còn anh là một cậu bé hàng xóm bần thiêu cố gắng bắt chuyện về sự trinh trắng của em.”

Dez nghẹn bía, và Mace phải vỗ vào lưng cô ấy để cơn ho giảm bớt.

Brendon lờ đi tất cả, thay vào đó, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu sẫm của Ronnie. Bởi vì trong bóng tối của câu lạc bộ, họ liếc nhìn khi cô di chuyển. “Nữ sinh quyến rũ?”

“Tin em đi, cưng.” Cô trượt ra khỏi lòng anh và đứng lên, nắm lấy tay và kéo anh ra khỏi đó. “Em đã có chiếc váy hoàn hảo rồi.”

K12

Thực tế là cô đẩy anh vào thang máy và nói với anh rằng cô muốn gặp anh ở trên lầu trong một thời gian ngắn nữa. Đã bốn mươi phút trôi qua và anh bắt đầu kích động. Điều gì đó về người phụ nữ ấy, điều gì đã khiến Brendon mất trí và điên cuồng. Thứ gì đó đã khiến anh muốn làm mọi điều cần thiết để cô trở thành một phần trong cuộc sống của anh mãi mãi. Không chỉ bởi cô là một người tuyệt vời ở trên giường - mà Chúa ơi, thậm chí đúng vậy - mà vì cô có một trái tim rộng lớn như Châu Á vậy. Anh yêu cái cách mà Ronnie quan tâm đến những người trong cuộc sống của cô và cô có thể làm những gì để chăm sóc cho họ. Bảo vệ họ.

Anh yêu cái cách mà cô yêu cuộc sống này. Người phụ nữ ấy đã làm được nhiều điều trong ba mươi năm cuộc đời mình và hơn cả những người ở độ tuổi hơn sáu mươi, nhưng cô vẫn hành động như thể mọi thứ thật tuyệt vời và mới nguyên. Cô luôn tìm thấy một cái gì đó thú vị để học hỏi thêm.

Chúa ơi... anh yêu cô. Anh yêu cô và cô đã là gia đình của anh rồi. Họ đã là gia đình. Cô chỉ chưa nhận ra điều đó thôi.

Những tiếng gõ cửa làm anh ngạc nhiên vì anh đã cho cô chìa khóa rồi. Anh đặt bia lên bàn và đi ra phía trước. Anh không cần phải kiểm tra qua mắt cửa vì anh có thể ngửi thấy mùi hương của cô ở phía bên kia. Anh ngửi thấy mùi hứng thú và kỳ vọng của cô. Mùi hương ấy làm anh trở nên mãnh liệt và dữ dội, nhưng khi anh mở cửa thì anh đóng băng.

Anh nghĩ cô đang đùa. Nhưng không. Không phải Ronnie của anh. Cô gái ấy mặc một chiếc váy kẻ sọc quá ngắn, áo trắng, cùng đôi giày thể thao Keds màu trắng. Cô ấy cột mái tóc kiểu đuôi ngựa ở đỉnh đầu và thậm chí còn đeo một chiếc kính cận nhỏ gọng kim loại. Cô ấy cầm một cuốn vở và sách giáo khoa ở trước ngực và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà.

“Tôi... tôi ở đây cho buổi dạy kèm của anh,” cô ấy lắp bắp, và tất cả những gì Brendon có thể làm là tựa vào cánh cửa, nhìn chăm chăm vào cô ấy.

Cô ngược lên nhìn anh. “Anh sẽ không để tôi vào sao? Mẹ tôi sẽ thực sự nổi điên lên nếu tôi không trở lại trong vòng một tiếng nữa.” Giọng của cô ấy khàn hơn, âm vực cao hơn một chút và có vẻ không an toàn.

Cô muốn đóng kịch để anh gạt bỏ em trai ra khỏi tâm trí mình và anh rất hạnh phúc khi thuận theo.

“Lẽ ra em phải có mặt ở đây rồi chứ.” Anh bước lùi lại và cô bước vào, cố để không cọ vào anh.

“Muốn bia không,” anh đề nghị và đóng sầm cửa sau lưng cô.

Cô nháy dựng lên và quay lại. “Ừ... không. Không cần đâu. Ổn mà.”

“Em chắc không? Có thể giúp em thả lỏng một chút.”

“Em không cần phải thả lỏng, Brendon Shaw. Em cần phải giảng cho anh nghe về lượng giác, rồi em có thể về nhà ăn tối.” Cô xông vào phòng khách và đặt sầm cuốn sách xuống bàn cà phê của anh, sau đó ngồi nghiêm nghị bên mép sofa của

mình. “Em chỉ làm điều này bởi huấn luyện viên Wilson đã yêu cầu thôi.”

“Ra là vậy. Em là chủ tịch câu lạc bộ toán học.”

Brendon ngồi xuống sô pha cạnh cô. “Vậy nói cho anh biết, Ronnie Lee, tại sao em không thích anh?”

“Không thích anh? Ai nói em không thích anh?”

“Em đấy, khá nhiều. Em chưa bao giờ nói chào anh khi ngồi cạnh anh trong lớp học lịch sử cả.” Anh vuốt sợi tóc rơi ra từ phần đuôi ngựa khỏi cổ cô. “Em chẳng thèm nhìn anh.”

Đôi mắt cô ấy nhắm lại khi anh chạm vào cổ mình, và một cơn rùng mình nhỏ chạy dọc cơ thể. “Điều đó... điều đó không đúng. Em chỉ... chúng ta không...” Cô lắc đầu. “Em không thể nghĩ được gì cả khi anh làm như thế.”

“Làm gì?” Anh nhẹ nhàng hỏi lại khi hôn cổ cô. “Không biết em đang nói về chuyện gì nữa.”

“Chúng ta cần phải học.”

“Học để sau đi. Anh cần em trấn an anh ngay bây giờ.”

“Trấn an anh?”

“Nói rằng em thích anh, Ronnie Lee.” Anh cần cô. “Thậm chí tốt hơn là... cho anh thấy.”

Hai mắt của Ronnie liếc qua và cô chụm chặt hai đầu gối lại với nhau. Cô nghĩ rằng mình phải kéo Brendon Shaw vào vở diễn nhỏ này. Không có nhiều con đực, con người hay kẻ biến hình, hoàn toàn thoải mái với nó. Hoặc họ đã làm sai. Vào thẳng món chính và thậm chí không để tâm đến các cảnh diễn nhỏ mà cô tạo ra.

Không phải Brendon. Cô có thể dễ dàng hình dung anh là đội trưởng của đội bóng đá trường Trung học nào đó, thu hút các cô gái trẻ lao vào cái chết của sự trinh tiết. Cô sẵn sàng cười lên anh và làm tình với anh đến mức quên lãng, cô không ngại mở rộng trò chơi nhiều hơn chút chút. Bao lâu rồi cô mới có một người xứng đáng với công sức ấy?

“Anh dừng lại ngay đi, Brendon Shaw! Em không phải là những cô gái dễ dãi trong đội cổ

vũ.” Cô hất bàn tay mình vào mặt anh để đẩy anh ra và thét lên khi lưỡi anh liếm lòng bàn tay cô. “Em... em là một cô gái ngoan.”

“Em không phải, Ronnie Lee.” Một bàn tay to lớn ôm ngực cô. “Hãy để anh cho em thấy mỗi một lần xấu xa vui vẻ biết bao.”

“Em... em không thể. Điều đó là sai trái. Nếu mẹ phát hiện ra điều gì thì sao? Hay người thuyết giáo? Họ sẽ thấy nó trên khuôn mặt em. Em biết họ sẽ thấy và em sẽ bị thiêu trong địa ngục mất.”

Bằng một nụ hôn trên cổ và bàn tay xoa bóp ngực cô, Ronnie phải mất ba mươi giây sau để nhận ra Shaw đã từ từ đẩy cô từ phía sau.

“Không ai biết cả, Ronnie Lee. Anh hứa.”

“Anh sẽ nói cho tất cả mọi người.”

“Anh sẽ không làm thế. Anh biết những gì cha em sẽ làm với anh nếu ông ấy phát hiện ra.” Anh mở cúc áo của cô trong một thời gian kỷ lục, tuột nó ra khỏi vai cô. “Đây sẽ là một bí mật nhỏ của chúng ta, Ronnie Lee. Của em và của anh.”

“Nhưng... em chưa bao giờ làm thế trước đó.”

“Chưa bao giờ?”

“Chưa. Chưa bao giờ.”

“Đây là lần đầu tiên của em sao?”

Cô gật đầu ngượng ngùng. Tuyệt vời, vì cô chưa bao giờ ngượng ngùng dù chỉ là một ngày trong cuộc đời mình. Ngay cả khi cô mất đi sự trong trắng.

“Đừng lo lắng, bé con. Anh sẽ chăm sóc cho em.”

Cô nghĩ Brendon sẽ chỉ ăn ý phần đầu với cô rồi sẽ nhảy xổ vào, cô không thấy phiền, nhưng anh thì không. Anh vào vai cậu bé hàng xóm xấu xa. Anh tựa vào một bên, nhìn chăm chăm vào cô, dựa đầu vào một tay.

“Vì đây là lần đầu tiên của em, anh sẽ làm thật chậm. Anh không thể xông vào em hay anh sẽ làm tổn thương em.”

Trời ơi.

“Và anh không muốn làm tổn thương em, Ronnie Lee.”

“Được rồi.”

Các ngón tay trượt xuống ngực cô, dừng lại một thời gian ngắn để gỡ chiếc móc áo ngực ra.

Sau đó, tay anh vẫn tiếp tục cuộc hành trình khám phá cơ thể cô. Váy cô, thứ duy nhất, bên cạnh đôi giày thể thao Keds màu trắng, là cô vẫn còn trên người.

Ôi Chúa ơi. Người đàn ông này thật biết cách!

Chậm chậm, bền lễn, Ronnie mở mắt.

“Ngoan lắm. Giờ hãy nói cho anh biết nếu nó làm đau em nhé.”

Cô gật đầu e thẹn và chiến đấu với mong muốn nhằm giải quyết người đàn ông này trên lưng anh và có được anh bằng vũ lực.

“Còn thế này thì sao?” Bàn tay anh vẫn chưa ngừng hoạt động. “Có thấy tuyệt không?”

“Có.”

“Tốt.” Anh thoải mái ngồi trên ghế, đầu anh vẫn tựa trong lòng bàn tay mình.

Toàn bộ căn phòng tràn đầy hơi thở nặng nề của họ và những ngón tay vuốt nhẹ bên trong cô, những âm thanh nhỏ có thể gây ngỡ ngàng với một người phụ nữ yếu ớt.

“Bây giờ, anh sẽ thử một cái gì đó khác, Ronnie Lee. Em có thể có một chút sợ hãi lúc đầu,

nhưng những gì mà em cảm thấy là hoàn toàn bình thường. Được không?”

Cô gật đầu và nắm lấy vai anh khi các ngón tay cái của anh chạm vào cô. Hai chân cô di chuyển không ngừng trên sô pha và hơi thở của cô chuyển sang hỗn hển mãnh liệt.

“Đúng rồi, bé cưng. Chỉ cần theo nó thôi.” Shaw nhìn cô bằng đôi mắt điên cuồng, như thể anh không thể chờ cô tới được. Không. Ronnie biết nhiều hơn. Shaw chỉ đơn giản thích ngủ với phụ nữ. Một đặc điểm hiếm có và hùng mạnh đầy hấp dẫn ở một con đực.

Vào lúc mà cô còn lơ lửng trở lạ, Shaw đã cởi quần áo ra và có bao cao su ở đó, có thể là từ hộp đã mua trước ở một cửa hàng thuốc nhỏ.

Cô biết anh ấy thực sự thích váy của cô vì anh vẫn không cởi nó ra - chỉ nhắc nó ra khỏi vị trí mà thôi.

“Em đã sẵn sàng chưa, Ronnie Lee?” anh hỏi giữa những nụ hôn sâu.

Ronnie chỉ có thể gật đầu. Cô không muốn nói bất cứ điều gì ngu ngốc cả. Giống như “lấy em

nhé.” Cô không muốn ngã vào anh chàng này, nhưng sao cô có thể không đây? Chắc chắn rồi, anh quá tuyệt khi ở trên giường, nhưng quý tha ma bắt, có quá nhiều anh chàng như thế. Không, Brendon Shaw là một người yêu chính thức, thực sự với một khiếu hài hước tinh quái.

Và anh ấy thích cô. Anh không chỉ ham muốn cô, mà anh thích cô. Cô có thể nói thế. Cô đã biết đủ những người đàn ông mà họ chỉ muốn một người phụ nữ ngủ với mình khi họ thích cô ấy.

Và cô thích anh. Rất nhiều.

Bàn tay anh nắm chặt hông cô, nâng chúng lên một chút. “Lúc đầu sẽ hơi đau,” anh thì thầm vào tai cô. “Nhưng sau đó, anh hứa nó sẽ đỡ hơn.”

Cô mỉm cười, yêu thực tế là anh vẫn đang cuốn vào trong trò chơi.

“Như vậy chuyện vừa xảy ra là gì?” cô thở hển hển.

“Tuyệt hơn chứ, bé cưng,” anh rên rỉ một cách dữ dội bên tai cô. “Chúa ơi, tuyệt hơn rất nhiều.”

“Brendon Shaw, anh không biết cách chia sẻ gì cả.”

Brendon rời mắt khỏi ly sữa lạnh mà anh mới chỉ nhúng bánh Oreo của mình vào. “Này? Sư tử đực.”

Sau hơn một tiếng trên sofa, bằng cách nào đó họ muốn nhét vào dạ dày trên sàn phòng khách của anh với một đồng đồ ăn vặt. Nhưng dường như cả hai đều chuộng bánh quy sô cô la với kem ở giữa. Quá tệ với Ronnie khi chỉ có một túi.

Ronnie quyết tâm đến chỗ những chiếc bánh quy khác và Brendon kéo túi trở lại, gần người anh hơn. Ronnie gầm gừ và Brendon gầm lại.

Mắt cô nheo lại. “Anh gầm lên với em à?”

“Và anh sẽ lại làm thế nếu em không thể bỏ chân ra khỏi bánh Oreo của anh.”

Cô di chuyển nhanh, anh phải công nhận điều đó, đáp xuống lưng anh trước khi anh có thể chớp mắt. Dù vậy, không thể nói anh thực sự bận tâm. Với lại cả hai đều khóa thân, cảm giác thực dễ thương khi cô lại ngọ nguậy ở đó.

“Đưa em bánh quy đó đi!”

“Bởi cái của riêng em ấy.”

Ronnie thở hển hển và cắn chặt dải tai của anh khi cô đưa tay ra và hung dữ nắm lấy bánh quy.

“Bỏ rằng nhanh ra khỏi anh đi.”

“Chia cho em,” cô nói giữa hai hàm răng đang nghiền chặt tai anh.

“Anh không chia sẻ.” Cô cắn mạnh hơn khi anh tuyên bố. “Ôi! Được. Được! Em có thể gặm một chút.”

“Em muốn cả chỗ bánh quy cơ, mèò ạ.” Cô nhả tai anh ra và vươn tới, giật nó khỏi tay anh.

Anh ngửa ra, giữ hông cô trước khi cô có thể ngộ nguậy ra xa anh. Nhận ra anh đã tóm được mình, cô đẩy toàn bộ bánh vào miệng mình và cười toe toét.

“Anh không thể tin được là em trộm bánh quy của anh.”

Cô nhai một chút và thè lưỡi ra, cho thấy bánh quy và kem bị nghiền nát.

“Ồ, rất tốt.”

“Lại đây nào, Shaw. Hôn em đi.”

“Không đời nào.” Anh quay mặt đi và cô hạ một nụ hôn đầy vụn bánh lên má anh.

Cô nuốt xuống và thở dài đầy vui sướng. “Đây là cái bánh quy ngon nhất mà em từng ăn.”

“Anh cá là thế.”

“Đừng ghen tị.”

“Anh không có. Anh chỉ nghĩ thật đáng buồn khi chúng ta đánh nhau vì một cái bánh quy và anh có cả gói ngay đây.”

“Ồ. Anh có.”

Ronnie hướng tới những chiếc bánh quy khác, nhưng anh đã giữ cô lại.

“Em muốn một cái bánh khác. Ngay bây giờ!”

“Được rồi. Với một điều kiện.”

Cô ngả người ra sau và liếc nhìn anh. “Điều này không liên quan đến việc em mặc đồng phục y tá với giày cao gót, đúng không?”

“Không phải đêm nay, không.”

“Nhựa? Còng tay lỏng? Thứ giải trí liên quan đến em, một chiếc máy xoa bóp, và...”

“Xin hãy ngừng lại. Những điều này sẽ để sau.” Thậm chí, có thể là tối nay nếu anh kiếm được bộ đồng phục y tá. “Ngay bây giờ, anh muốn em hứa với anh vài điều.”

“Sao cơ?”

Anh phải tiến hành một cách thận trọng ở đây. “Nếu em phải rời đi vào bất kỳ khoảng... ừm... thời gian nào, em hãy nói cho anh biết.”

Cô chồm người dậy, và nếu anh không giữ chắc cô, có lẽ cô đã lao đi. “Nghe như là một lời cam kết ấy nhỉ.”

“Không, không,” anh nói nhanh, đã nghĩ thấy mùi hoảng loạn của cô ấy. “Không phải một lời cam kết. Một cử chỉ lịch sự. Thế thôi. Điều lịch sự nên làm ấy mà.” Những người miền Nam, những gì anh có thể nói, là coi trọng sự lịch sự và nhã nhặn. “Em sẽ không muốn anh phải lo lắng nếu em và Sissy Mae chỉ đi mua sắm thôi, phải không? Đặc biệt là tất cả những chuyện xảy ra với em trai anh.”

“Anh sẽ không yêu cầu em ở lại mãi mãi, đúng không?”

“Không. Chỉ cần cho anh biết khi em đang xếp hàng ở một nơi nào đó.” Bằng cách này, nếu cô rời bỏ anh, anh có thể thuyết phục cô ở lại mãi mãi.

Anh có thể rất có sức thuyết phục khi tình hình buộc phải thế.

“Đây là để anh không phải lo lắng, phải không?”

“Phải.”

“Không phải vì anh đang mong em ngồi xuống với anh hay gì khác chứ.”

“Không bao giờ,” anh nói dối. Tiếc là, có vài lần khi người đàn ông phải lừa dối người phụ nữ của mình. Vẻ hoảng sợ dữ dội trong mắt cô ấy... nói dối là điều rất quan trọng vào lúc này. Anh cần phải kéo cô vượt qua trước khi anh vồ lấy và khiến Ronnie mãi mãi là của anh.

“Được. Em đồng ý với điều đó. Và chỉ có thể thôi.” cô ấy thay đổi dữ dội không cần thiết.

“Hoàn hảo.”

“Giờ chúng ta kết thúc cuộc hội thoại đáng sợ này được chưa?”

“Được.”

“Tốt. Em muốn thêm bánh quy.”

“Lấy bánh quy chết tiệt của em đi.”

“Đưa em những chiếc bánh quy đó hoặc em sẽ đá cái mông của anh.”

Anh bật cười, tay vẫn trượt dọc theo cơ thể trần truồng của cô, “Em biết không, có những cách khá hay để đưa cho em những chiếc bánh quy đó.”

“Ồ.” Cô ấy chớp mắt. “Anh nói đúng.”

Trước khi Brendon có thể di chuyển, Ronnie ra khỏi vòng tay anh và tránh mặt anh.

“Ronnie, em làm gì...”

“Hãy làm việc đi, anh bạn,” cô nói sau khi thả anh ra với một âm thanh tuyệt vời. “Chúng ta nên làm xong chuyện này, chúng ta có thể tranh một vài chiếc bánh quy hoặc hơn.”

Brendon nắm chặt hông cô và kéo cô xuống thấp hơn. “Em biết không, người đẹp,” anh thờ dãi trước khi đưa cô lên thiên đường, “Anh yêu việc ầu đả với em.”

Ronnie khá là bất ngờ việc mình có thể đi được khi cô đi ra phòng khách của Shaw. Phục vụ phòng đã mang tới một bữa ăn sáng rất lớn. Siết chặt đai áo choàng Kingston Arms của mình, cô ngồi xuống bên cạnh bàn, đối diện với Shaw. Anh ấy có tờ Tạp chí phố Wall ở trước mặt, và có vài thứ đáng ngạc nhiên. Điều đó khiến cô giật mình vì cô vẫn chưa chuẩn lẹ. Cô phải làm như hồi trước chứ.

Rót cho mình một tách cà phê, cô kiểm tra dưới cái nắp bạc đang giữ độ nóng hay lạnh của thức ăn.

Khi Ronnie thấy một bát lớn sữa chua dưới một cái nắp, cô gần như hét lên. Vớt một số trái cây tươi trong sữa chua ra, cô cầm lấy cái bát và muống rồi ngồi xuống ghế. Cô ăn được nửa bát thì Shaw hạ tờ báo xuống và nhìn cô.

Nhướn một bên lông mày, “Em không nghĩ là mời anh một chút sao?”

Ronnie lắc đầu. “Không.”

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, chúa tể rừng xanh ăn trước.”

“Và cô sói yêu cái cách xua đuổi lũ mèo lên cây, sau đó cười rồi lại cười. Vì vậy, không cần thúc ép em.”

Anh cười tươi, lấy một miếng thịt xông khói dày. “Vậy hôm nay em muốn làm gì?”

“Anh không phải làm việc hay gì đó sao?”

“Anh đang làm việc mà. Anh tránh xa nhân viên của mình. Họ thích anh làm thế.”

“Anh là một ông chủ soi mói, phải không?”

“Đúng thế đấy. Anh biết những gì anh muốn. Anh sẽ không bớt đi đâu.”

Cô từ chối bình luận về điều đó. Không khi mà anh đã có cái nhìn dữ dội với đôi mắt vàng dán vào cô.

“Em có thích bảo tàng không?” anh hỏi. “Chúng ta có thể đi thăm vài nơi. Rồi anh sẽ làm tình với em trong phòng tắm Guggenheim.”

“Quả là tôn trọng những người nghệ sĩ.”

“Anh sẽ cố.” Anh nhìn chăm chăm vào cô. “Em nhìn thật tuyệt trong áo choàng của anh đấy, người đẹp.”

“Cảm ơn ý tốt của anh.”

“Mở nó ra đi.”

Cô giấu nụ cười của mình bằng cách xúc một thìa sữa chua vào miệng. “Em đang ăn,” cô nói với miệng đầy sữa chua.

Anh tựa khuỷu tay lên bàn, đặt cằm vào lòng bàn tay. “Mở áo choàng ra, Ronnie Lee.”

Bằng một cái khịt mũi khó chịu mà thậm chí cô chưa từng làm, cô đặt cái bát gần như trống không lên bàn và nói lỏng đai ở eo. Giữ mắt nhìn anh, Ronnie kéo áo qua vai và liếm môi. “Như thế này à?”

Brendon găm gừ và cô nghĩ rằng anh sẽ vượt qua bàn đến chỗ cô thì điện thoại của anh reo. Tiếng găm gừ biến thành một tiếng găm, và anh giật lấy điện thoại trên bàn. “Gì?”

Anh liếc nhìn cô và Ronnie đã mở chiếc áo choàng ra hoàn toàn, cong lưng. Đôi mắt anh dán chặt vào ngực cô và anh khẽ rên. Anh cau mày. “Mace nào?”

Cô che miệng để kiềm chế tiếng cười.

Brendon ngần ngại. “Ồ. Llewellyn. Phải. Chuyện gì thế?”

Ronnie quan sát sự hài hước trong mắt anh. “Anh không thể nói với tôi qua điện thoại? Ồ. Ok. Ok. Một giờ. Tôi sẽ ở đó.” Anh thở dài và cúp máy.

“Chuyện gì vậy?”

“Mace cần gặp anh. Có thông tin về em trai của anh.”

Ronnie đứng dậy và kéo áo lại. “Đi nào.” Cô bước về phía anh và chìa tay ra. “Chúng ta hãy tắm rửa và mặc quần áo. Khi anh xong việc, chúng ta vẫn có thể làm điều đó ở bảo tàng nếu anh muốn.” Mặc dù cô nghi ngờ rằng có điều gì đó xảy ra, cô muốn hành động càng tích cực càng tốt. Nhưng nếu Mace không có tin gì xấu, anh ta đã nói qua điện thoại với Shaw.

“Em không cần phải đi.”

“Anh muốn em đi không?”

Lúc đầu anh không trả lời và nhìn chăm chăm xuống bàn. Cuối cùng, anh đặt tay vào tay cô. “Có. Anh muốn em đi.” Anh thở dài và để cô kéo anh ra khỏi ghế. “Anh sẽ cần em giữ anh khỏi việc trừng phạt nhằm nhí với Mitch. Ai biết được thằng nhóc ngốc nghếch ấy đã rước cái gì vào người bây giờ.”

Brendon nhìn chăm chăm, trong khi họ đang nói chuyện xung quanh anh. Cái nhìn chăm chăm vào bảng đầy hình ảnh và sơ đồ. Anh cứ nhìn, nhìn và nhìn, không chắc những gì anh thực sự trông thấy nữa. Nhận ra rằng anh không biết gì về ruột thịt của mình. Của em trai mình.

Xung quanh anh, họ nói chuyện về văn phòng của Mace và Smitty có sự bảo đảm nhanh chóng với sự giúp đỡ của Sissy Mae, trong đó có một nhân viên lễ tân báo đốm tuyệt đẹp, khá có tổ chức, có năng lực cao và giống như cô ấy có thể chạy nước rút vượt qua người đoạt huy chương vàng. Họ nói chuyện về thời tiết và các bữa tiệc đêm Giao thừa hàng năm ở khách sạn. Họ nói về một câu lạc bộ mới ở East Fourteenth. Llewellyn và Smitty bỏ bom họ và sau đó để anh tự đối phó với nó trong khi họ uống nước đóng chai và nói về cuộc sống của mình.

Cuối cùng, sau khi anh nhìn chăm chăm vào bảng - một trong số những tấm hình được nói tới nhiều - trong một thời gian lâu hơn bình thường, anh đã bùng nổ, tiếng gầm của anh làm rung cửa sổ và kính trên bàn.

Im lặng, không có gì ngạc nhiên cả, tiếp theo anh nghe Ronnie hỏi, “Mọi người có thể để cho chúng tôi một phút không?”

Họ bỏ đi không một tiếng động, và đôi tay quen thuộc như của chính anh ôm lấy mặt anh. Ronnie quay anh ra để anh liếc xuống cô. Một cái nhìn vào đôi mắt màu hạt dẻ và Brendon kéo cô vào vòng tay anh, vùi mặt vào cổ cô.

“Sao nó lại không nói với anh chứ?”

Tay Ronnie ôm chặt lấy anh và cô nói, “Bởi vì cậu ấy là một tên ngốc thụ động tích cực. Nhưng cậu ấy không phải đã hết hy vọng.”

“Anh sẽ đá mông nó khi anh gặp nó.”

“Gọi cho cậu ấy đi. Nói cậu ấy hãy tới khách sạn. Anh sẽ thấy khá hơn khi anh biết cậu ấy an toàn. Theo cách của riêng cậu.”

“Anh sẽ để nó tự mình đối phó với chuyện này.”

Cô hôn lên má anh. “Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với cậu ấy. Cả hai chúng ta đều biết điều đó mà.”

Anh gật đầu, biết là cô nói đúng.

“Vậy gọi cái tên nhóc ngu ngốc ấy lên và bảo cậu ta mang cái mông sưng tử mềm mại tới khách sạn của anh.”

“Và cả em gái anh nữa.”

“Nếu anh muốn.”

Anh thả cô ra và để cô có thể lấy điện thoại từ quần jean của anh.

Dez bước vào phòng từ một cánh cửa riêng, mang theo hai chai nước. Cô ấy liếc nhìn xung quanh khi bước tới gần họ. “Mọi người đâu cả rồi?”

“Họ chạy đến nơi an toàn rồi,” Ronnie đùa.

Đôi mắt màu xanh xám lạ nheo lại và Dez hỏi, “Mace lại gằm lên với các bạn à? Tôi đã nói anh ấy không được tiếp tục làm thế rồi mà.”

“Không.” Ronnie vỗ nhẹ vào vai anh. “Là của ngài Shaw đây.”

“Ồ.” Dez dường như mất hứng ngay lập tức, quay lại và nhìn chăm chăm vào bảng của Mace và Smitty đã thiết lập. Cô cau mày và chỉ vào một hình ảnh của Mitch. “Ai đây?”

Thở dài sau khi gọi nhanh cho em trai mình. “Anh ta? Là em trai tôi đây.”

“Tôi không biết anh ta là một cảnh sát cơ đấy.”

Brendon liếc nhìn vào tấm ảnh em trai mình trong trang phục quân Philadelphia PD. Ảnh tốt nghiệp của thằng bé. Bằng tốt nghiệp mà Brendon chưa bao giờ được biết.

“Thế đấy. Tôi cũng không biết.”

Brendon ngược lên khi em trai ung dung bước vào trong căn phòng dành riêng cho anh.

Tay rút vào túi và đầy vẻ tự mãn, cậu ta nhìn chăm chăm vào Brendon. “Sao?”

“Em nói em sẽ đến sau ba mươi phút nữa. Đã là ba tiếng rồi đấy.”

“Em bận. Anh muốn làm gì?”

Brendon đứng lên, bước tới tủ lạnh nhỏ đặt trong góc. Anh lấy một chai bia cho mình và một cho em trai. Mitch xua tay.

“Bận làm gì?” Brendon hỏi, bật mở chai Heineken của mình. “Giao dịch? Phá vỡ xương bánh chè của ai đó? Mối lái?”

Mitch nhún vai. “Có vài thứ mà em nghĩ là anh không nên biết. Đó là bảo vệ riêng anh thôi, anh trai to xác ạ.”

“Anh hiểu.” Bị cảm dỗ bởi việc sử dụng chai bia, thay vào đó Brendon dùng khuỷu tay của mình đẩy Mitch xuống đất. Một chân ghì chặt vào gáy của tên nhóc này, anh bình tĩnh nói, “Chúng ta hãy thử lại nhé, Thám tử Shaw. Cậu đang bận rộn làm gì?”

“Khốn kiếp,” Mitch gầm gừ trong khi cố gắng đánh bật chân anh trai mình ra.

“Không, anh chắc chắn em không làm thế được đâu. Em sẽ thoải mái hơn nhiều.”

“Tránh xa tôi ra, đồ khốn!”

“Anh là đồ khốn á? Cậu có biết anh đã tin rằng cậu là một tên vô học cần phải cải tạo trong bao lâu không?”

“Phải. Giờ anh có thể khoe khoang về tôi với câu lạc bộ du thuyền của anh.”

“Trước hết, đồ ngốc này, anh không thuộc về bất kỳ câu lạc bộ du thuyền nào cả. Thứ hai, anh đã làm gì mà khiến em tức giận với anh như thế? Anh đã cố gắng đấy, Mitch. Anh thực sự cố gắng. Nhưng cho dù anh có cố gắng đến đâu đi chăng nữa, cậu vẫn tiếp tục là một tên khốn.”

Đột nhiên, Mitch không chống cự nữa. Cậu nằm im ở đó. “Em không muốn bất cứ điều gì ở anh,” cậu nói nhẹ nhàng. “Em không muốn sự giúp đỡ của anh. Em không cần sự bố thí của anh. Em muốn chứng minh rằng em không cần anh.”

“Đã được chứng minh rồi đấy.” Brendon nhắc chân ra khỏi cổ của Mitch và bước lùi lại, quay đi. “Cậu không cần anh. Cậu không cần Marissa. Cậu đang là một người thuộc quân đội. Tốt cho cậu thôi.”

“Lúc đầu thôi.”

Brendon quay lại nhìn em trai mình vừa bị anh đẩy xuống sàn. Đôi lúc giống như nhìn vào gương vậy, nhưng Mitch không có nhiều phần tóc nâu trên bõm. Cậu ấy sẽ sớm có thôi khi cậu ấy già hơn một chút. “Lúc đầu?”

“Lúc đầu, em đã định nói cho anh tất cả. Em định khoe ở bữa tối Lễ Tạ Ơn với lá chắn vàng và thái độ đủ để bóp cổ một con hà mã.”

“Rồi?”

“Em hoạt động ngầm. Em đã trở thành một phần của đội này. Những tên cướp Ailen. Trường cũ. Chúa ơi, Bren, em đã làm mọi thứ... thấy mọi thứ.” Mitch lắc đầu và quay đi. “Cuối cùng thì mọi thứ sẽ an toàn hơn khi họ không biết anh hoặc Marissa tồn tại. Em không muốn họ có bất kỳ sự lợi dụng nào ở em. Em không lo lắng về mẹ. Đàn sư tử của bà ấy gồm hai

mười người với bốn con đực thuần chủng. Nhưng Marissa không có một Đàn nào... Em không thể mạo hiểm chị ấy được. Kể cả anh nữa. Vì vậy em để anh tin rằng em là một tên vô lại. Điều đó sẽ dễ dàng hơn vì cả hai người đều tránh xa khỏi em.”

Brendon nuốt xuống cục nghẹn ở cổ họng. “Đêm hôm trước có hai cảnh sát đang tìm kiếm em đấy.”

“Không. Họ không tìm em. Họ coi chừng anh đấy.” Mitch bật cười. “Những anh chàng tội nghiệp. Đầu tiên anh đánh họ, rồi bạn gái anh và Bầy của cô ấy với những cô sói dọa họ. Họ quý mến em, nhưng em khá chắc là những người vợ của họ sẽ không mời em trở lại ăn tối sớm đâu. Họ là chó rừng và không thực sự thân thiện như vậy.”

“Vậy là họ không phải đang cố bắt em à?”

“Không. Em đã nghe được tin anh ở trong bệnh viện trước cả khi Marissa gọi em.” Mitch hít một hơi thật sâu. “Sự thật là, Bren, lẽ ra em phải ở chỗ bảo vệ nhân chứng ngay bây giờ. Em sẽ làm chứng về đội trong một vài tháng, và thành phố để em vào khách sạn nhỏ bé bẩn thỉu này với ba cảnh sát khác. Đều là con người. Em không thể chịu đựng được. Em không thể rời đi, căn phòng quá nhỏ, mùi hương của những con người ấy trong vài ngày...” Cậu ta lắc đầu khi nhớ lại. “Quá nhiều. Thêm vài ngày nữa và họ có thể biết chính xác em là cái gì. Em đã chuẩn bị. Loanh quanh ở New York kể từ đó. Em nhờ Monahan và Abbott xem chừng anh và Rissa ngay khi em được vào chương trình bảo vệ nhân chứng.”

“Tại sao?”

“Những người bị em hạ bệ... em sợ họ sẽ tìm hiểu về anh. Sợ họ muốn dùng anh để có được em.”

“Còn phiên tòa thì sao?”

“Công tố viên là một trong số chúng ta. Một con báo. Cô ấy biết em ở đâu và làm thế nào để liên lạc với em. Cô ấy nói cô ấy biết em không thể ở lâu trong khách sạn ấy quá năm phút. Nhưng những vụ thế này phải mất hàng tháng nếu không là phải hàng năm để ra tòa. Họ không thể mong đợi em bị mắc kẹt ở đó lâu. Tốt hơn là em nên tự chăm sóc bản thân mình.”

Mitch luồn tay qua mái tóc mình. “Em thực sự xin lỗi anh, Bren. Em chưa từng có ý...”

“Quên đi.” Và Brendon có ý đó. “Đã qua rồi. Giờ chúng ta đã biết và chúng ta có thể tìm ra những thứ mà chúng ta sẽ làm từ đây.”

“Em không muốn anh tham gia vào đâu, Brendon.”

“Im đi, Mitch.” Brendon ngồi xuống sô pha. “Chỉ cần... yên lặng thôi. Đã quá muộn để em bảo vệ anh rồi. Đã quá muộn để em bảo vệ Rissa. Em sẽ ở lại đây. Bọn anh sẽ thuê bảo vệ. Mace Llewellyn và Smitty có thể tìm người cho chúng ta. Đồng loại của chúng ta. Cho đến khi tất cả chuyện này qua đi, đến khi em xong phiên tòa, chúng ta không có lựa chọn nào cả.” Brendon nhìn chăm chăm vào cậu ấy. “Anh sẽ không để mất em đâu, em trai.”

Cánh cửa phòng mở ra và Marissa bước vào, mang theo một túi vải len thô với một bộ quần áo để thay.

“Ồm, em ở đây như đã được yêu cầu.” Con bé cau mày, đôi mắt như tên bắn giữa hai người họ. “Sao? Có chuyện gì vậy?”

Brendon thở dài. “Anh yêu một cô sói và Mitch là một cảnh sát chìm mà bọn cướp đang cố gắng tìm để tiêu diệt. Chúng cũng cố gắng giết hai ta vì chúng ta là gia đình.”

Marissa đánh rơi túi của mình, mặt trắng bệch vì sốc. Cô dần dần tiến gần hơn tới hai người đàn ông. Cô liếc nhìn Mitch, muốn cậu tránh đường, bật cả hai nòng súng vào anh. “Làm thế quái nào mà anh lại có thể rơi vào lưới tình với con sói cái chứ?”

Hai anh em nhìn nhau... và cười tươi.

“Tớ nói đúng chứ, bạn yêu?”

Ronnie Lee mỉm cười với Sissy Mae khi cô ấy tiến về phía cô. Cô biết Sissy cuối cùng sẽ đi kiếm cô. Họ là đôi bạn thân đã đi du lịch cùng nhau quá lâu rồi, họ hiểu tâm trạng của nhau cũng như của chính họ. Bây giờ, hai người bạn đứng bên ngoài một khách sạn ưa thích ở New York trong trời rét buốt, cuộc sống của họ đã rẽ sang một hướng mới - tốt hơn hoặc tồi tệ hơn.

“Đã gọi cho mẹ tớ lúc tối nay,” Ronnie thừa nhận.

“Lạy chúa. Sao cậu lại làm vậy?”

“Kẻ tham ăn phải bị trừng phạt, tớ cho là thế.”

“Tớ đoán vậy.” Sissy dựa vào tường bên cạnh cô. “Bà ấy nói các anh cậu đang trên đường đến đây tối nay à?”

Ronnie thở ra một hơi lớn và dài. “Không. Bà ấy không đề cập đến chuyện đó.”

“Có lẽ muốn nó trở thành một bất ngờ.” Có lẽ vậy. Ronnie biết từ lúc mẹ cô gọi tới, bà biết điều gì đó đang xảy ra. Cô đã hy vọng có nhiều khả năng các anh trai cô sẽ phát giác ra thông tin và báo lại cho bà ấy. Sau đó, bà có thể nói thẳng vào mặt Ronnie.

Một khi các anh cô ở đây, bữa tiệc với Shaw sẽ kết thúc. Cô không phải gặp họ tối nay, nhưng họ theo dõi cái mông cô từ sáng. Theo dự đoán, cô có thêm một buổi tối tuyệt vời với chàng sư tử của mình, sau đó cô phải đi. Nó đã cho cô một lý do hoàn hảo. Ít nhất đó là những gì cô luôn nói với bản thân mình.

“Bà ấy nói cậu thật đáng thất vọng và không tốt à?”

“Không. Lần này tớ không quan tâm việc gọi về Giáng sinh và sao tớ có thể quá độc ác như thế với cha mình. Ôi. Và đã có rất nhiều tiếng thở dài.”

“Luôn luôn có rất nhiều tiếng thở dài của mẹ cậu liên quan đến cậu. Cậu không biết sao? Gánh nặng của thế giới này đặt trên đôi vai đó.” Sissy Mae lắc vai của Ronnie. “Bà ấy yêu cậu, Rhonda Lee. Theo cách đặc biệt của riêng bà ấy, như-là-một-con-rắn, cách mọi-người-chống-đổi-lại của bà ấy.”

“Phải. Tớ đoán là bà ấy là như thế.”

“Cậu định nói gì với bà ấy về Shaw?”

“Không gì cả. Tại sao chứ?”

“Ý cậu là tại sao hả? Cậu phải nói chuyện gì đó cho mẹ cậu chứ. Chàng trai ấy đang yêu cậu, anh ấy không thể nhìn ai khác được.”

Ronnie luôn là người lý trí. Một người mà, trừ khi thực sự say rượu, luôn nói rằng, “Có chắc là chúng ta muốn làm điều này không?” Nhưng rõ ràng

tất cả những lý trí tuyệt vời ấy đã bay ra ngoài cửa sổ khi cô vung nắm đấm của mình vào mặt Sissy.

Sissy Mae cũng bắt được nắm đấm đó. Trong khoảnh khắc, mắt cô ấy chuyển từ con người thân thiện sang chó sói Alpha khi cô ấy đẩy Ronnie dựa lưng vào tường. Trở thành Nữ Alpha không hề dễ dàng hơn khi trở thành Nam Alpha. Bạn cần trí thông minh và khả năng đưa ra quyết định trong nửa giây. Bạn cũng cần phải hù dọa được con người. Khi Sissy cúi xuống gần Ronnie và nhe cặp nanh trắng như ngọc trai, gầm gừ một cách hung bạo, Ronnie biết là cô ấy muốn bước ra khỏi giới hạn.

Quay đầu đi, cô ép lưng vào tường, co rúm lại khi Sissy mọc lông từ mặt, gầm gừ và cắn. Chứng tỏ rằng ai là Nữ Alpha và ai chỉ là Beta.

Mắt Ronnie vẫn nhìn xuống và cơ thể phục tùng theo. Nếu cô có đuôi, nó sẽ chui lên giữa hai chân cô. Khi Sissy Mae cảm thấy cô đã đủ co rúm, cô thả tay Ronnie ra và lùi lại.

“Một ngày nào đó, cậu sẽ phải nói về Shaw với mẹ cậu thôi. Thứ nhất là vì các anh trai cậu sẽ nhận ra một con mèo cọ cọ với cậu và âu yếm yêu thương. Thứ hai, anh ta sẽ không sớm bỏ cậu đi đâu, Ronnie Lee. Và cậu có thể dần quen với điều đó.”

Ronnie không biết liệu trong giây lát mình có ghét người bạn này nhiều hơn không vì đã làm cô co rúm... hoặc đã nói đúng.

Sau năm giờ đây tranh cãi, Brendon mất kiên nhẫn và xông ra khỏi phòng. Mitch và Marissa thậm chí không nhận ra.

Đi ngủ. Ngủ một vài tiếng và anh biết anh sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều và ít cáu giận hơn. Bởi sau khi làm trọng tài cho cả hai, anh cảm thấy thực sự có cáu giận.

Anh bước vào căn hộ của mình và đi về phía bếp. Đẩy cửa lò xo mở, Brendon đóng băng.

Cô ngồi trên quầy, một tờ tạp chí mở trước mặt cô, một đồng sô cô la viên M&M cạnh đó. Điều anh thấy đáng lo ngại nhất là cô tách màu ra thế nào. Màu đen và màu đỏ trong một đồng nhỏ, trong từng cặp nhỏ. Xanh lá riêng, vàng và cam riêng. Không có màu xanh dương khiến anh nghĩ cô đã

bỏ lại vào túi hoặc là ăn chúng. Chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của sói khiến cuộc sống thú vị hơn.

“Em đây rồi.” Chúa ơi. Đây là điều tốt nhất mà có thể làm sao, tên ngốc này?

Thậm chí, cô cũng không buồn ngẩng lên khỏi tạp chí. “Phải. Nhìn xem, giờ không phải lúc đúng không?” Cô lật từng trang giấy. “Nếu anh muốn em đi, tất cả những gì anh có thể nói là đi đi. Cả hai chúng ta đều biết không mất nhiều thời gian để em rời khỏi đây mà.”

“Ở lại nếu em muốn. Đi nếu em muốn.”

Anh bị cái quái gì vậy? Thế quái nào mà anh lại thôi thúc cô cơ chứ? Anh không muốn Ronnie rời khỏi đây. Chưa từng muốn. Không phải cô là những gì mà anh phải trải qua năm giờ để buộc cô em sinh đôi của anh phải chấp nhận? Vậy thì tại sao anh lại đẩy cô ra khỏi cửa bây giờ chứ?

Ronnie ngẩng lên khỏi tạp chí. “Anh sắp thành tên khốn vào thời gian còn lại của đêm nay à?” cô bình tĩnh hỏi lại.

“Em biết đó,” anh đáp lại một cách chế giễu, “anh nghĩ anh có thể. Nên cứ thoải mái đi đi.”

Đó. Anh đã cho cô một lối thoát. Giờ cô ấy có thể đi và anh có thể còn khốn khổ hơn nữa. Kế hoạch hay đấy, Bren.

Ronnie gấp tạp chí lại và trượt khỏi ghế đầu. Cô mặc bộ khác với quần bị cắt như chuột gặm và áo thun Coors Beer. Người phụ nữ này thực sự biết cách phối đồ mà hầu hết phụ nữ không bao giờ bắt chước được.

Mất một vài bước để cô đứng trước mặt anh. Anh nhìn vào cặp mắt xinh đẹp của cô và không thấy nước mắt hay thậm chí là nổi đau. Cô không thấy tổn thương. Khoái chí thì đúng hơn. Nhưng trước khi anh có thể đoán ra được chuyện đó, thì năm đấm của cô đâm sầm vào hàm của anh, đánh đầu anh sang một bên.

“Đỡ khốn...”

Nghiêng người gần hơn về phía tai anh khi anh xoa bóp khuôn mặt bị đau của mình và nguyên rửa, “Nói chuyện với em như thế một lần nữa thì

sẽ mất đi một trong những quả bóng sư tử mà anh rất tự hào đấy, anh bạn.” Trán của cô chà vào quai hàm bị thương của anh. “Và bây giờ, anh sẽ phải thuyết phục em ở lại. Nghĩ xem anh có gan khiến em ở lại hay không, Brendon Shaw?”

Không nói thêm một lời nào, cô đẩy anh ra và bắt đầu ra khỏi phòng bếp. Có lẽ là ra khỏi đời anh luôn.

Và không đời nào anh để cô ấy đi như thế.

Một người đàn ông biến hình điển hình. Họ xử lý căng thẳng theo những cách tồi tệ nhất. Nhất là khi nó liên quan tới người thân của họ. Cha cô chỉ thực sự căm giận khi ông ấy và mẹ cô cãi nhau. Thứ gì đó ở bà đã ấn vào tất cả các nút khởi động cấu gât của ông. Tuy thế, sau khi chiến đấu cật lực, các anh của cô thường phải kéo Ronnie ra khỏi nhà khoảng thời gian của một-hay-hai bộ phim cho đến khi tất cả họ cảm thấy đủ an toàn để quay về nhà.

Ronnie đã ra đến cửa trước khi Shaw đuổi kịp cô. Cơ thể to lớn của anh bước tới trước mặt cô, chặn đường ra khỏi căn hộ.

Cô gần như ngừng cười ngay lúc đó.

“Anh muốn đi?” cô hỏi.

“Không.”

Ronnie bước ra xa anh, lộ móng vuốt ra. “Chuyện này không hay đâu, Shaw. Em đã có cuộc ẩu đả nhỏ với Sissy Mae đêm nay và em không biết hưởng thụ cuộc sống như thường lệ đâu.”

“Cô ta đá mông em, phải không?” anh thì thầm, lời đi tiếng gầm gừ đầy bực tức của cô và ném áo khoác da sang một bên. “Xin lỗi vì anh đã bỏ lỡ chuyện đó. Nhất là nếu như các em khỏa thân và có dầu hay bùn liên quan. Giờ thì đến đây nào.”

“Giống như em là cô gái dễ dàng ấy.” Cô lùi lại vài bước. “Anh muốn em, tốt hơn là anh nên đến và bắt em.”

Quên mất sự tử hoàn toàn có thể nhảy thế nào, cô gần như không di chuyển được kịp lúc.

Cô băng qua phòng khách của anh, tránh né đồ đạc một cách dễ dàng, và đi xuống hành lang. Anh không gây ra một tiếng động nào khi anh trèo lên trên cô, nhưng có một điều mà Ronnie biết về sự tử - những con cái hầu hết là kẻ săn mồi. Các con đực chỉ tận hưởng việc cắn giết và cho ăn. Mặt khác, bạn có thể thấy chúng khá lười biếng khi ngủ dưới bóng râm trong khi các con cái phải làm mọi việc.

Shaw gần cô hơn, và cô cúi xuống né anh, quay sang hướng khác.

“Em ít...”

Cô bật cười, yêu thích cuộc rượt đuổi này. Việc nô đùa lỗ bịch này của họ giúp cô quên đi những chuyện khác.

Anh đuổi kịp cô, và cô cảm thấy không khí chuyển động khi cánh tay của anh đung đưa bên cô. Cô quỳ sụp xuống và Shaw bổ nhào ngay qua cô, hạ cánh với một tiếng ạch đau đớn. Cô ngừng lại đủ lâu để nhìn vào mắt anh. Anh nhìn cô chăm chăm, rõ ràng là bị choáng.

Liếm môi mình, cô thì thầm, “Phải nhanh hơn thế nữa, chàng mèo xinh đẹp ạ.” Sau đó, cô bật lên bằng đôi chân mình và nhảy qua anh, hướng xuống phía đối diện căn hộ to lớn lỗ bịch của anh. Tiếng gầm của anh làm bức tường rung lên, và Ronnie di chuyển nhanh hơn, biết rằng anh ở ngay đằng sau mình. Biết rằng anh sẽ tóm được mình.

Ronnie tính lao vào một trong những phòng ngủ chưa được sử dụng, đóng sầm cửa ngay đằng sau mình. Cô lao vào phòng tắm khi cửa phòng ngủ bật mở. Cô có cảm giác rõ ràng người đàn ông này đã đá nó ra khỏi bản lề.

Cô đi khắp phòng tắm rồi vào phòng ngủ liền kề và ra khỏi cửa. Chỉ là Shaw không đi theo cô, anh rút sang cánh cửa này và cô chạy ngay vào vòng tay anh.

Anh đẩy mạnh cô vào bức tường đối diện, miệng anh ngấu nghiến miệng cô trong khi tay anh giữ móng vuốt của cô để khỏi xé anh ra. Cô đã chống

lại anh. Cũng không phải giả vờ. Cô đá rời căn và biết mình làm đau anh vì những tiếng rên rỉ đau đớn của anh.

Cô nếm thử máu và cô biết nanh của mình đã làm xây xước anh khá mạnh.

Anh thở hổn hển, thả cô ra, nắm chặt thắt lưng cô, và giận dữ bỏ xuống hành lang. Cô nghĩ anh sẽ đưa cô đến phòng ngủ của anh để có thể làm gì đó ghê tởm hơn - ít nhất đó là những gì cô mong đợi - nhưng dường như nhà bếp gần hơn.

Anh đẩy cửa lò xo, và điều tiếp theo mà Ronnie biết, anh đã để cô úp mặt xuống bàn bếp.

Một đôi môi đẫm máu, quai hàm đau, và một vài cái xương sườn bị thương nhẹ. Dường như là một cái giá khá nhỏ để trả cho việc có được Ronnie Lee cúi xuống bàn ăn giữa bếp nhà anh.

Cô vẫn để lộ móng vuốt của mình ra và khăng khăng đòi chiến đấu. Brendon cười tươi, đẩy đầu gối của mình vào giữa hai chân cô, buộc chúng tách xa nhau ra và nâng cô lên một chút vì thế cô không thể có một cú đập vào hạ bộ của anh - lần nữa. Anh đặt một tay lên lưng cô, ghim cô ngay tại chỗ.

Bàn tay còn lại của anh xoa chỗ hàm bị đau. “Em nên làm dấu thánh giá ngay đi, người đẹp.”

“Cảm ơn ý tốt của anh.”

“Em luôn hung dữ với anh, phải không?”

Cô bật cười ngay khi móng vuốt của mình cào vào đá cẩm thạch trên mặt bàn, cố gắng thoát ra khỏi bàn tay anh. “Anh đang đùa hả? Anh có tất cả những cú đánh đó.”

“Em nói đúng đó. Anh là tên khốn toàn diện dành cho em.” Brendon di chuyển bàn tay mình để anh có thể duỗi thẳng tay qua cô, tựa vào lưng cô. Cô cứng người dưới anh.

“Anh xin lỗi, Ronnie,” anh thì thầm vào tai cô. “Anh xin lỗi, anh là một tên khốn.”

Cô giữ người cứng ngắc một lúc lâu và anh chờ cô bắt đầu đung đưa.

Thay vào đó, cô thở dài và quay đầu lại nhìn anh. “Đừng làm thế nữa.”

“Sẽ không.”

“Vì lần tới em sẽ không dễ thương như thế nữa đâu.”

Anh rùng mình, tự hỏi cô ấy khi không dễ thương thì sẽ thế nào. Sau đó, Brendon quyết định không muốn biết và anh hy vọng không bao giờ ngớ ngẩn tìm ra nó.

“Anh sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Làm đi.”

Anh rúc vào cằm cô ấy. “Vậy tha thứ cho anh nhé?”

“Nếu em phải làm thế.”

“Em phải làm thế.” Anh hôn lên trán và má cô. “Anh thích có em ở quanh đây, Ronnie. Anh không muốn em giận anh.”

“Vậy thì đừng làm em khó chịu,” cô cười nói.

“Anh hứa sẽ cố gắng hết sức để giữ sự khó chịu ở mức tối thiểu.”

Cô khịt mũi. “Ít nhất anh cũng thực tế.”

“Anh thích các mục tiêu thực hiện được.”

Cô lùi lại áp vào anh, mông cô cọ sát vào cậu nhỏ đã cứng lên của anh. “Anh vẫn còn bao cao su mà chúng ta định dùng nếu chúng ta làm ở Guggenheim chứ?”

“Thật ra mà nói...” Brendon thọc tay vào túi quần sau của mình và đập bao cao su lên trên mặt bàn.

Ronnie đưa một tay ra sau. “Em nói chúng ta hãy tìm hiểu xem cái bàn lạ mắt này vững chắc thế nào.”

Brendon kéo tay cô ra trước khi cô đưa nó vào trong quần mình. Người phụ nữ này có những ngón tay thật độc ác. Năm lấy hai tay cô, anh đập chúng lên quỳ và giữ nó bằng sức mình.

“Tất cả các cách trên, Ronnie.”

Cô ngoái lại nhìn và kẹp cằm anh. “Em sẽ, nhưng tốt hơn anh nên bù lại xứng đáng cho em.”

Ronnie cúi về phía trước, tựa má vào mặt bàn đá cẩm thạch mát lạnh. Shaw buông tay cô ra và lướt những ngón tay anh trên cánh tay cô, qua vai và trên lưng.

“Giữ tay em trên bàn,” anh ra lệnh trong khi vươn tới quanh eo cô và mở quần soóc bị cắt của cô. Tấm vải denim rách rưới rơi xuống sàn.

“Không mặc đồ lót? Em đúng là một thứ kích thích nhỏ nhắn, phải không, Ronnie Lee?”

“Không bao giờ làm lãng phí thời gian của một fan hâm mộ cuồng nhiệt. Hơn nữa. Anh là một cái máy cắt.

Shaw lướt bàn tay trên người cô và cô uốn cong người lại. Người này có đôi bàn tay tuyệt nhất. Thoá ráp và dai dẳng gần như mọi lúc, nhưng anh ấy biết cách lùi lại khi cô muốn anh làm thế.

“Đúng vậy,” anh lẩm bẩm, và cô nghe thấy tiếng mở khóa quần jean.

Ronnie gồng mình lên, biết là lần đầu tiên với Shaw luôn luôn đau để khiến cho nó trở nên thú vị.

Cô lùi lại vào tay anh, yêu cái cách mà cơ thể anh căng thẳng khi cô thể hiện rõ ràng là cô muốn gì.

Ronnie ngả đầu ra sau, chà lên má anh, mũi cô rúc vào cằm anh. Sau đó, cô kẹp hàm của anh, mạnh mẽ và Shaw nhe nanh, nạt cô.

Tay trái của anh luồn vào tóc cô, kéo đầu cô ra sau để cái cổ rời khỏi nguy hiểm lúc cơ thể anh di chuyển trong cô. Ronnie nhắm mắt lại để cảm nhận. Đánh mất mình trong những cảm xúc mà dường như chỉ có Shaw mới có thể cho cô. Mặt anh vùi vào cổ cô, hơi thở hỗn hển dữ dội phả vào da thịt cô. Những ngón tay của anh chỉ thả mái tóc của cô đủ lâu để ôm cô chặt hơn.

Để cho bản năng của mình đi qua, Ronnie đã mạo hiểm mất vài sợi tóc để ngả người ra sau một chút và chộp lấy Shaw lần nữa. Thậm chí, cô cũng không nhận ra cô đã nhe nanh khi chúng sượt qua môi cô.

Với một tiếng gầm ngấn đầy uy lực, Shaw đẩy cô về phía trước và kéo đầu cô sang một bên, cắn chặt vai cô bằng răng mình. Một hành động điển hình của kẻ săn mồi để giữ người yêu nguy hiểm khỏi gây ra thiệt hại có thể tổn hại đến mạng sống.

Nhưng Ronnie nhăn mặt lại khi cô cảm thấy những chiếc răng nanh của Shaw xuyên qua áo thun và găm vào da cô. Đôi mắt cô chột mở khi nhận ra những gì anh đang làm nhưng đã quá muộn.

“Chờ đã...”

Anh hoặc là không nghe thấy cô nói hoặc là không quan tâm vì những chiếc nanh đó xé qua thịt và cơ, chìm sâu vào vai của cô và giữ cô ổn định khi anh làm tình một cách tàn nhẫn mà hoàn toàn không có lòng thương xót.

Trái tim cô bay vọt ra trong khi dạ dày cô sụt xuống, và Ronnie hét lên, cố thoát ra. Shaw cắn sâu hơn, tiếng gầm gừ cảnh báo ngăn chứng tỏ anh sẽ không để cho cô đi. Con sói cái trong cô ngừng đánh nhau, đủ thông minh để nhận biết bản đời của mình ngay cả khi Ronnie không biết.

Ronnie gào thét bùng nổ. Vuốt của cô ấy khoét vào mặt bàn cầm thạch để lại một vết hõm sâu và cơ thể cô rung chuyển với sức mạnh cao trào.

Cuối cùng, Shaw tháo kẹp vai cô và gầm lên cực khoái. Toàn bộ cơ thể anh rung lên sau lưng cô và cái ôm của anh trở nên chặt hơn.

Trượt nhanh xuống bàn, cả hai thở hổn hển và không nói gì.

Ronnie không biết phải nói gì. Bạn định nói gì với một người đàn ông đã khiến bạn thuộc về anh ấy mãi mãi?

Nhất là khi cô có cảm giác rõ ràng tên gốc rậm tóc này thậm chí còn không nhận ra điều đó.

Khi còn tiếng thở thô bạo của họ lấp đầy phòng bếp lớn. Brendon vẫn tựa vào cô và anh có thể cảm thấy cơ thể cô lắc dưới thân mình theo mỗi nhịp thở khó nhọc.

Cô ấy thuộc về mình.

Ý nghĩ ấy cứ reo lên trong đầu anh. Hết lần này đến lần khác.

Cô ấy thuộc về mình.

Cô luôn luôn là của anh. Cũng như việc anh sẽ luôn luôn có được cô.

Đôi môi của Brendon cong lên thành một nụ cười và anh ôm chặt lấy cô. Cô ấy thuộc về mình.

“Tránh xa em ra, Brendon.”

Ôi. Nghe không ổn chút nào. Nhất là khi cô gọi cả tên của anh. Cô chưa bao giờ gọi anh bằng tên. Và giọng cô chưa từng lạnh như thế trước đây. Chưa từng.

“Ngay bây giờ. Ra khỏi em ngay.”

Brendon chậm chậm đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng rút ra khỏi cô. Anh lùi lại, nhanh chóng tổng khứ bao cao su đi và mặc lại quần jean.

Ronnie buông mặt bàn ra, cúi xuống lấy quần sooc của mình. Anh nhìn cô lặng lẽ kéo mảnh vải denim lên, kéo mạnh chiếc áo trở lại vị trí, xoay

người, và đi ra khỏi bếp. Suốt thời gian ấy cô chưa từng nói một lời và cô chưa từng nhìn anh.

Anh đi theo cô khi cô bước đến cửa chính, mở ra và đi đến thang máy. Cô ấn nút và cánh cửa ngay lập tức mở ra. Cô bước vào trong, ấn một nút, và cuối cùng ngược nhìn anh.

Lúng túng và hơi hoảng sợ, anh hỏi, “Em định đi đâu? Em đã hứa sẽ nói với anh nếu em định biến mất trong một thời gian mà.”

“Anh nói đúng. Em đã hứa.” Cô nhún vai ngẫu hứng. “Châu Âu.”

Không thể tin mình vừa nghe chính xác là điều gì, “Gì cơ?”

“Châu Âu. Tôi định đi Châu Âu. Tạm biệt.”

Sau đó, cánh cửa đóng sầm lại trước mặt anh.

Ronnie bước ra sảnh chính, đôi mắt cô tập trung trên sàn nhà. Cô cần phải đi. Cô cần phải chạy. Cô cần phải làm một cái gì đó trừ việc ở lại và đối mặt. Cô không thể đối mặt với nó.

Cô đẩy cánh cửa trước của khách sạn và bước ra ngoài. Sau khi đi qua người gác cửa đang giúp đỡ những người mới đến, cô đứng ở góc đường. Cô đã đứng đó vài phút hoặc hàng giờ, cô không biết nữa.

“Có thể cô muốn mang vài đôi giày.”

Ronnie nhìn xuống đôi chân lớn của mình và nhận ra rằng cô không chỉ cần giày, cô vẫn mặc độc một quần soóc và áo thun. Hèn chi cô cảm thấy lạnh.

Cô ngược nhìn khuôn mặt đẹp trai của Mitch Shaw.

Cậu lo lắng hỏi, “Cưng à, cô có sao không?”

“Tôi đi đây. Trước khi gặp thêm bất kỳ rắc rối nào nữa, tôi đi đây,” cô nói.

“Đi? Giờ sao? Cô có chắc đó là một ý kiến hay không?”

“Tôi luôn luôn rời đi.” Cô bước xuống phố.

“Mà tại sao? Cô và Bren...”

“Không. Không.” Cô dừng lại và quay về phía cậu, đập tay vào ngực cậu như cô đã làm với chị của cậu. Tuy nhiên, khác với chị mình, Mitch không

động đây. Một cái rùng mình cũng chẳng có. “Tôi và ‘Bren’ không có gì hết. Tôi phải đi trước khi tôi bắt đầu lái một chiếc xe tải nhỏ và lo lắng về hệ thống trường học.”

“Cô không thể bỏ mặc anh ấy được.”

“Ừm, có Chúa mới biết tôi không thể ở lại!” Cô biết mình có vẻ kích động. Mọi người trên đường phố Manhattan thực sự nhìn chăm chăm vào cô. Thu hút rất nhiều sự chú ý của họ.

Cô bối rối lắc đầu và bỏ đi, Mitch đi theo sau cô.

“Sao cậu lại đi theo tôi?”

“Tôi đang đi với cô. Dù gì tôi cũng rời khỏi đây.”

Ronnie dừng và quay lại, Mitch đâm ngay vào cô. Nếu cậu không chộp lấy cô, cô hẳn đã ngã ra đất khi đập vào tất cả những cơ bắp ấy.

Ngay lập tức, cô chú ý đến túi du lịch trên vai cậu. “Cậu cũng đang bỏ đi.”

Cậu trông hơi xấu hổ. “Phải. Tôi và Marissa đã đánh nhau. Cô ấy lại ùng ùng bỏ đi và... tôi nghĩ có lẽ nếu tôi...”

“Bỏ chạy?”

Đôi mắt vàng nheo lại. “Tôi không thấy cô lảng vảng gần đó mà.”

Không trả lời, Ronnie lại quay lưng bỏ đi. Cô không muốn có cuộc hội thoại này. Cô không muốn nói về chuyện này. Cô muốn rời khỏi đây. Cô muốn đi thật xa. Càng xa càng tốt.

“Ronnie, chờ đã.” Mitch chộp lấy cánh tay cô. “Làm ơn đợi đã. Tôi xin lỗi.”

“Anh ấy yêu thương cậu đấy, Mitch. Anh không thể rời khỏi đây mà không nói với anh ấy.” Mitch khẽ cười. “Anh ấy cũng yêu cô đấy.”

Cô lắc đầu. “Tôi không thể nghe điều này. Tôi không thể...” Cô cố kéo tay mình ra khỏi cái siết tay của cậu, nhưng Mitch sẽ không để cho cô đi.

“Chúng ta hãy làm thế này.” Bàn tay còn lại của cậu giữ cầm cô, các ngón tay vuốt ve má cô. Cô biết hành động đó. Cậu đang cố dỗ dành cô.

Làm dịu con chó đang kêu ăng ẳng trước khi cô bắt đầu sửa hàng xóm lần nữa.

“Chúng ta hãy quay lại trong đó,” cậu đề nghị, “và nói chuyện. Tôi sẽ mua một tách sô cô la nóng cho cô. Chúng ta sẽ không đi bất cứ đâu cho đến khi chúng ta nói chuyện. Được không?”

Cô biết mình nên rời đi, nhưng cô cũng không muốn Mitch bỏ đi. Như thế không công bằng với Shaw. “Cậu sẽ ở lại chứ?”

“Nếu cô ở lại.”

Cô không thể để Mitch lại bỏ đi được. Shaw sẽ mất trí nếu em trai của anh lại bỏ trốn lần nữa. “Ok. Chỉ vì một tách sô cô la nóng thôi đấy.”

Mitch cười tươi, nhìn rất giống Shaw khiến cô thấy đau lòng. “Phải. Mặc dù chúng ta cần vài đôi giày trước khi cô bỏ đi. Đi dạo quanh New York vào tháng Mười Hai mà không có giày... có lẽ không phải là một ý hay.”

Cậu đưa cô trở lại khách sạn, dẫn cô vào bên trong và đến một nhà hàng nhỏ nằm khuất sau những nơi mọi người hay lui tới. Họ ngồi xuống và một người bồi bàn lướt qua để lấy đơn đồ uống. Khi anh ta lướt đi, Mitch cau mày nhìn cô. “Trông cô như đang đóng băng ấy.”

“Đóng băng? Không đâu.” Nhưng răng của cô đập vào nhau khi nói chuyện.

Mitch khịt mũi khó chịu, lấy áo khoác của mình và vươn tay, khoác nó lên vai của Ronnie.

“Kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra đi, Ronnie.”

Cô nhún vai trong cái áo khoác to lớn và nặng của cậu kéo nó chặt hơn. “Không có gì cả.”

“Ronnie, anh ấy đánh dấu cô. Tôi có thể ngửi thấy mùi hương của anh ấy ở khắp người cô.”

Đặt khuỷu tay lên bàn, Ronnie ngả mặt vào tay.

“Chuyện này không đúng ý cô?”

“Hẳn là sẽ tốt hơn nếu anh ấy hỏi.”

“Đúng. Nhưng một con sói hỏi thì sao? Hoặc có thể anh ấy vừa mới liều mạng và hy vọng vào những gì tốt đẹp nhất?”

Ronnie bỏ tay khỏi bàn, di chuyển nó khi người phục vụ đặt ly sô cô la nóng khổng lồ trước mặt cô. Kẹo dẻo nhập khẩu khổng lồ đặt bên trên.

“Anh không thấy sao, Mitch? Giờ tôi đang bị mắc kẹt. Tôi đã nói với anh ấy nơi tôi định đi. Khi tôi quay lại. Liệu tôi có bị bắt.”

Mitch chớp mắt và dựa lưng vào ghế. “Ừm... cô bị bắt nhiều rồi sao, cưng?”

“Ở đất nước này? Không đâu.”

“Thật tốt khi biết điều đó. Nhưng cô không muốn ai bảo lãnh giúp cô khi cô bị bắt sao?”

“Bây của tôi sẽ làm chuyện đó. Và tôi không cần phải liên tục cập nhật thông tin nơi ở của tôi cho họ.”

“Đúng, nhưng giờ cô có Bren. Hãy nghĩ về chuyện đó như thêm một cặp đồ nội y giữ nhiệt vậy. Đôi khi, cô ở tình huống mà cô thực sự cần cả hai.”

Ronnie bắt đầu nhấp sô cô la nóng nhưng dừng lại và đặt tách xuống. “Cưng à, đó là một trong những suy luận ngu ngốc nhất mà tôi từng được nghe.”

Cậu nhún vai. “Cho tôi được tự do thoải mái đôi chút. Tôi đang ứng biến đây.” Khuôn mặt của Mitch trở nên trang nghiêm. “Điểm mấu chốt là, bé cưng ạ, cô sẽ làm cho anh ấy đau lòng nếu cô rời khỏi anh ấy.”

“Loài mèo không giao phối suốt đời.”

“Ai nói với cô thế?”

“Kênh National Geographic và kênh Discovery. Những con đực đến và đi, nhảy từ Đàn này sang Đàn khác. Và loài sói không chia sẻ bất cứ thứ gì trừ thức ăn của chúng tôi, nhưng thậm chí chúng tôi cũng ấu đả vì nó.”

“Tất cả những điều đó hoàn toàn đúng - loài mèo sống khoảng hai mươi năm và cư trú ở Serengeti. Cuối cùng thì tôi thấy, đây là New York mà tôi và Bren đều có năm hay sáu mươi năm được lấp đầy. Tôi biết Bren muốn dành thời gian đó với cô. Và cả hai chúng tôi không có ý định dành phần

còn lại của cuộc đời mình trở thành cuộc giao dịch bởi một đám phụ nữ hầu hạ gần như không thể chịu đựng chúng tôi.”

“Anh ấy chỉ muốn tôi vì tôi ở lại đêm đó. Họ rời đi còn tôi ở lại.”

“Đó không phải là lý do. Anh ấy biết ơn cô vì cô đã ở lại đêm đó. Anh ấy muốn cô vì cô trông dữ dội trong quần soóc đó.” Mitch cười tươi khi cô ấy mỉm cười. “Và anh ấy yêu cô vì cô làm anh ấy hạnh phúc. Tôi chưa từng thấy tên ngốc to xác ấy cười nhiều như thế.”

“Anh ấy khiến tôi cảm thấy...” Ronnie dừng lại và ngoái nhìn ra phía sau bàn.

“Sao cơ, Ronnie? Anh ấy khiến cô cảm thấy gì?”

“Anh ấy không khiến tôi cảm thấy có vấn đề gì cả.”

“Đó là gì?”

Cô hít một hơi thật sâu. “Bứt rứt. Tôi chưa bao giờ cảm thấy tôi cần phải rời đi khi ở bên anh ấy. Tôi chưa bao giờ thức dậy vào buổi sáng với một chân đã ra khỏi giường cả.”

“Và đó là một vấn đề bởi vì...”

“Bởi vì tôi luôn luôn rời đi. Giờ tôi chỉ muốn ở lại, và nó đang khiến tôi hoảng sợ.”

“Cô đang bị sốc vì cô biết cuộc sống của cô đang thay đổi vĩnh viễn. Nếu cô không bị sốc, tôi mới thấy lo đấy.” Cậu nhấp một ngụm lớn sô cô la nóng. “Tôi thỏa thuận với cô một chuyện thì sao?” Mitch dịu dàng đề nghị.

“Thỏa thuận gì?”

“Cô ở lại... và tôi sẽ ở lại. Ít nhất là trong chốc lát.”

“Tôi không nên quan tâm dù anh đi hay ở lại. Tôi không nên quan tâm nó ảnh hưởng đến anh ấy thế nào.”

“Nhưng cô có quan tâm, Ronnie. Mà thế cũng được.”

“Tốt thôi.” Ronnie đẩy tách của mình sang một bên. “Tôi sẽ ở lại.”

“Tốt. Bây giờ chúng ta hãy đi tìm anh ấy trước khi anh ấy xé nát cái khách sạn này ra vì tìm cô.”

Anh đã kiểm tra phòng cô. Sảnh trước. Thậm chí cả một vài nhà hàng. Cô đã biến mất.

Chết tiệt. Cô đã làm những gì khi rời khỏi anh.

Giờ anh phải đứng đây để đối phó với Sissy Mae Smith. Gã đàn ông kém cỏi hơn hẳn đã giết cô ta bây giờ rồi.

“Chúng ra hãy nghĩ xem... cô ấy có thể đi đâu được? Cô ấy lấy hộ chiếu rồi à?”

“Tôi không biết,” anh trả lời.

“Không biết.”

Đó là điều khiến anh bực mình. Cô tiếp tục lặp lại những thứ mà anh đã nói với mình.

“Cô ấy có cho anh một gợi ý về nơi cô ấy có thể đi không?”

“Cô ấy nói Châu Âu.”

Cô ta gõ nhẹ ngón tay lên mặt gỗ sồi răn của quầy lễ tân. “Châu Âu.”

Brendon chống khuỷu tay lên bàn làm việc và vùi mặt vào lòng bàn tay.

“Nào, nào, đừng à. Khóc cũng vô ích thôi. Cuối cùng, chúng ta sẽ tìm được cô ấy.”

“Tôi không khóc. Tôi đang cố tự kiềm chế để không xé dây thanh quản của cô ra đấy.”

Lạ một điều là cô ta bật cười. “Lạ Chúa tôi, Brendon Shaw. Anh đúng là một thứ nhỏ bé dễ thương khi anh khó chịu.”

Khi cô ta véo má anh, anh chỉ biết cười.

Sissy Mae nhìn qua vai anh. “Mà xem kìa. Cô ấy kìa.”

Brendon quay lại. Đầu tiên, anh thấy nhẹ nhõm, tiếp theo là nhanh chóng ghen tị khi anh thấy em trai mình đi cùng cô. Thậm chí, cô ấy còn có áo khoác da của bên khốn xảo trá ấy nữa. Mitch chưa bao giờ để cho bất cứ ai mặc áo khoác của mình - cho đến giờ.

“Hừm,” Sissy Mae trầm ngâm. “Tôi tự hỏi hai người này đã bên nhau ở chỗ nào mà lâu như vậy.”

Một phần nhỏ, hợp lý trong lý trí nói với anh Sissy chỉ đơn thuần là chọc tức cái đầu anh, dựa trên những câu chuyện từ Ronnie, anh biết đó là những gì mà cô ấy đã làm để được giải trí, như một vài người đan len hay chơi trò chơi. Điều đó không ngăn được sự ghen tuông xuất hiện và ứ nghẹn trong anh.

Brendon hiên ngang đi tới chỗ cặp đôi, lời đi nụ cười của Ronnie Lee dành cho anh nhanh chóng biến thành một cái cau mày u ám.

“Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?” Anh thậm chí còn không nhìn vào Ronnie, anh chỉ tập trung vào Mitch.

“Không có gì đâu, anh trai to xác. Chỉ là... anh biết đấy...” Mitch đặt tay lên vai của Ronnie và vuốt xuống tay cô. “Cố gắng làm cho Ronnie cảm thấy tốt hơn.”

Trong giây phút ấy, mọi thứ như tan chảy. Cuộc tấn công, sự thật về Mitch, Ronnie bỏ anh - tất cả ập vào Brendon ngay lúc ấy, bỏ lại anh đầy giận dữ mà khi anh chưa hề cảm thấy từ những ngày hoang dã chạy trên đường phố Nam Philly với người em sinh đôi của mình.

Brendon cẩn thận nâng Ronnie lên và đưa cô ra khỏi đó, thậm chí không nghe thấy tiếng gầm gừ cảnh báo của cô hay những lời cô nói anh hãy bình tĩnh lại. Rồi anh đập tay vào ngực Mitch, làm bắn cậu ta xa gần hai mét.

“Có lẽ cậu là một thằng đần,” Brendon gầm gừ. “Có lẽ nào bị hỏng rồi.” Anh đẩy em trai mình một lần nữa. “Bất cứ chuyện quái gì đang xảy ra với cậu, cậu cần phải nhớ cô ấy thuộc về anh.”

Mitch cúi đầu xuống và trừng mắt nhìn Brendon, môi nhếch lên để lộ những chiếc răng nanh trắng sáng. “Sau đó, có lẽ, anh trai to xác ạ, anh nên tìm hiểu xem làm thế nào để giữ người phụ nữ của mình mà không cần em phải làm điều đó cho anh.”

Cơ thịnh nộ của Brendon tập trung và thu hẹp lại thành một điểm nhỏ và, giống như sư tử, anh buộc em trai mình chấp nhận điều đó, không thật sự quan tâm đến những tiếng gầm gừ trong giữa khách sạn năm sao của mình.

“Cậu đã nói gì với anh ấy?”

Sissy liếc cô một cái nhìn vô tội. “Tớ? Tớ chẳng nói gì cả, bạn yêu à.”

“Cậu đang nói dối tớ, Sissy Mae.”

“Nói dối thực là một từ nặng đấy.”

Mùi hương đập vào cô đầu tiên và Ronnie quay lại, mũi đập vào ngực của Rory Lee Reed.

“Em gái bé bỏng,” giọng trầm trầm của anh trai chào đón cô. “Như mọi khi. Bọn anh chỉ vừa mới vào thành phố và bọn anh thấy em với Sissy Mae đang ở giữa tâm bão nhảm nhí.”

“Dù sao thì chuyện gì đang xảy ra vậy?” Ricky Lee Reed hỏi, vẫn tò mò như mọi khi.

“Không có gì cả,” Ronnie thốt lên, chộp lấy cánh tay của Rory và cố kéo anh ấy đi, hy vọng Ricky Lee và Reece sẽ tự động đi theo như họ luôn làm vậy. Nhưng dường như Sissy Mae có ý khác.

“Có hai con sư tử đang chiến đấu vì Ronnie.”

Anh trai cô từ từ nhìn Sissy Mae. “Gì cơ?” Rory hỏi.

“Thấy người to hơn chứ?” Cô ấy nhiệt tình chỉ vào Shaw. “Đó là Brendon Shaw. Anh ấy đã đánh dấu em gái của anh tối nay. Nếu anh đánh hơi tốt, anh có thể ngửi được mùi hương của anh ta trên toàn bộ người cô ấy. Và người nhỏ hơn kia... là em trai của anh ta, Mitch.” Cô ấy cười tươi. “Tôi nghĩ anh ấy cực kỳ đáng yêu. Giờ nhìn xem, Brendon đang rất ghen tức bởi anh ấy thấy Ronnie Lee và Mitch đi cùng nhau. Bé con tội nghiệp, tôi không nghĩ cậu ấy muốn chiếm hữu người phụ nữ này.”

Ronnie Lee quay sang bạn mình. “Cậu đã mất trí luôn rồi hả?”

Rory thúc cùi trở vào em gái mình. “Ăn nói cho đàng hoàng nào, Ronnie Lee.”

“Đã bao lâu rồi?” Ricky hỏi, bàn tay to lớn của anh ấy thọc vào túi quần jean.

“Mới vài ngày thôi. Nhưng em gái các anh hành động nhanh như các anh đã biết đấy.”

Cô sẽ giết cô ấy. Cô tuyệt đối sẽ giết chết người bạn thân nhất của mình.

Reece liếc xung quanh thấy lượng người quan sát ngày càng nhiều. “Hãy nghĩ chúng ta phải đối phó với chuyện này. Không thể để một số con mèo làm xấu hổ dòng họ Reed được.”

“Chờ đã.” Ronnie nhảy lên phía trên ba người anh trai trước khi họ có thể hành động. “Đừng làm tổn thương anh ấy.”

“Ít nhất là đừng làm tổn hại khuôn mặt của anh ấy,” Sissy huýt sáo, nhưng cô ấy đập tay lên miệng mình khi Ronnie cho cô một ánh mắt khinh miệt.

“Tại sao bọn anh lại không nên chứ?” Rory bình tĩnh, thấp giọng hỏi. “Tên khốn đó đã làm bẩn em gái bé bỏng của bọn anh, hãy để Sissy Mae nói.” Đôi mắt màu lục nhạt của Rory nhìn chăm chăm vào cô. “Em sẽ cho anh một lý do khiến anh không nên làm đau hấn chứ, Rhonda Lee?”

Ronnie đằng hắng và nhìn quanh quất. Một vài gã đàn ông của Bầy đi ngang qua, luôn bị thu hút bởi những tiếng đánh nhau cật lực. Bây giờ, họ đứng đằng sau các anh trai cô, nhìn cô chăm chăm và chờ đợi. Thật không may, Smitty đã ra ngoài với Mace. Một con sói lý trí giữa bầy chó dữ. Khốn kiếp!

“Trả lời anh đi, Rhonda Lee,” Rory thúc giục. “Trả lời anh hoặc tránh ra.”

Cô không thể trả lời. Cô không thể. Cho đến khi Rory nhún vai và cố đi vòng qua cô.

“Em yêu anh ấy!”

Rory dừng lại, mắt anh ấy lại tập trung vào cô. Reece và Ricky Lee bước tới gần, nhìn cô nhưng không nói gì.

“Em nói gì cơ, em gái?”

“Em... em yêu anh ấy.” Má của Ronnie như bị đốt cháy vì bối rối. Đột nhiên, cô cảm thấy giống một nữ sinh trong trắng mà cô từng chơi với Shaw ngày đó. Chắc chắn cô sẽ nói với bạn bè và gia đình là cô yêu họ. Nhưng cô chưa từng nói thế với một người đàn ông nào trước đó. Một người đàn ông mà cô thường xuyên ngủ cùng. Và Chúa giúp cô, nhưng đó là sự thật.

“Em chắc chắn chuyện đó chứ, em gái?”

“Dạ. Em chắc.”

Ba anh trai liếc nhìn rồi đẩy cô lùi lại, tiến về phía mấy anh em hiếu chiến nhà Shaw. Rõ ràng, họ không quan tâm rằng cô yêu anh ấy.

“Chỉ cần nhớ... không phải mặt anh ấy!” cô gọi với theo trong nỗ lực cuối cùng để cứu vãn chút gì đó.

Rory cúi xuống và chộp lấy gáy Shaw, giật mạnh anh lên, nhưng Shaw đang cắm vuốt vào vai em trai mình, nên Reece chộp lấy Mitch, kéo anh ta theo hướng ngược lại, và Ricky Lee bước tới rút vuốt ra khỏi phần cơ thể quan trọng.

“Các anh cần kiềm chế lại ngay,” Rory nhẹ nhàng cảnh báo. “Có rất nhiều người đang ở quanh đây và họ đang nhìn chúng ta đấy.”

Shaw nhắm mắt lại và hít thật sâu. Mitch lắc đầu, cố gạt tóc ra khỏi mắt mình. Không may, anh ta đã làm văng vài giọt máu trong quá trình ấy.

Rory nắm lấy tóc Shaw và kéo đầu của anh đi. Anh ta nheo mắt nhìn vào khuôn mặt anh. “Anh sẽ được chữa lành.”

“Dù vậy, chúng ta nên làm sạch người này.”

“Ừ. Đi nào.”

Anh em nhà Reed đẩy Shaw về phía thang máy.

“Các anh định đưa anh ấy tới chỗ quái nào thế?”

“Em đừng bận tâm, Ronnie Lee. Bọn anh sẽ gửi trả lại anh ta lành lặn nguyên vẹn.”

Rory nháy mắt với cô và thông thả đi, những con đực còn lại của Bầy theo sau.

Khi cửa thang máy đóng lại, Ronnie quay sang Sissy Mae.

“Cái quái gì thế?”

“Chuyện đó, bạn tôi ơi, là chuyện của đàn ông.”

“Chuyện của đàn ông?”

“Phải. Quá ngu ngốc và nhảm nhí đối với phụ nữ nên đừng bao giờ nghĩ tới việc xen vào giữa.”

“Aaa.”

“Thôi nào, bạn yêu. Hãy mặc thêm quần áo trước khi cậu chết cứng. Và một vai lớn tequila nào.”

“Kế hoạch hay đấy.”

Nhưng trước khi cả hai có thể nhắc chân được một bước, Marissa Shaw đã lao ra từ một thang máy khác. Đôi mắt vàng của cô ta tìm kiếm khắp các hành lang, và khi cô ta nhìn thấy Ronnie, cô ta bước ngay về phía cô.

Ronnie nhăn nhó. “Ôi, chết tiệt.” Cô thực sự hy vọng một đêm phấn khích của cô đã kết thúc. Rõ ràng là không.

“Đừng băn khoăn lo lắng không đâu, bạn yêu. Tớ sẽ hỗ trợ cậu.”

“Cậu đã nói thế ở Budapest. Tớ cũng vẫn còn những vết sẹo đấy.”

“Cậu đúng là một người hay phàn nàn.”

Marissa Shaw bước tới trước mặt họ, đôi mắt dán chặt vào Ronnie.

“Ừ... chào, Marissa.”

“Sau một cuộc chiến thú vị với đứa em trai ngốc nghếch của tôi,” cô ta nói hoàn toàn không có mở đầu, “thì điện thoại của Brendon reo. Là Missy Llewellyn.”

Ronnie cau mày. “Missy?”

“Đúng. Missy. Rõ ràng là các em của cô ta đã nói với cô ta về cô và Brendon.” Ừ-ờ.

Marissa khoanh tay trước ngực và cô ta gồng chân lên. Người phụ nữ này chắc chắn sung sức và mạnh mẽ. Một kẻ săn mồi điển hình.

“Nghe này, Marissa...”

Cô sư tử cái giơ nắm tay của mình lên, bịt miệng Ronnie. “Khi cô ta hỏi tôi chuyện gì đã xảy ra, tôi buộc phải nói với cô ta về cô và Brendon. Về cách mà Brendon nói với tôi rằng anh ấy yêu cô thế nào và tôi gần như chắc chắn anh ấy sẽ đánh dấu cô như là của riêng mình.”

Sissy Mae mở miệng, có lẽ là để xác nhận điều đó, nhưng Ronnie đã đạp lên chân cô ấy. Miệng của Sissy mở ra trong một tiếng thét im lặng, nhưng cô ấy vẫn kiềm chế cơn đau.

“Có lẽ cô nên nói chuyện với Bren...”

“Tôi đã nói với cô ta rằng một cô sói sẽ giúp nuôi nấng con cái của Đàn Llewellyn. Và rằng bọn trẻ sẽ có những đứa em với một nửa dòng máu sói vào một ngày nào đó. Thêm nữa là cô ta không thể làm gì được vì bản hợp đồng. Tôi cũng đã nói với cô ta tất cả Đàn sư tử trên bờ biển phía Đông sẽ biết cô ta bị mất một trong những con đực thuần chủng ưa thích, không phải đến từ một số Đàn sư tử giàu có từ Boston hay Connecticut mà đến từ cô sói cái của Bầy sói Smith hẻo lánh thuộc bang Tennessee.”

Ronnie có lẽ sẽ ổn hơn và tức giận nếu nước mắt không bắt đầu rơi xuống trên mặt Marissa. Ôi Chúa ơi, cô ta đang thốn thức.

“Tôi đã nói với cô ta tất cả những điều đó và tôi phải nói rằng không có gì, hoàn toàn không có gì, từng khiến tôi hạnh phúc hơn.”

Ronnie chớp mắt. “Sao cơ?”

“Cô, cô bạn sói của tôi, đã cho tôi hy vọng khi tôi chỉ thấy bóng tối. Cô đã cho tôi niềm vui, khi tôi chỉ biết đến đau khổ. Cô, Ronnie Lee Reed, đã khiến tôi hạnh phúc hơn những gì tôi từng có trước đây.”

Rồi, Marissa vòng tay ôm Ronnie và giữ cô thật chặt. Mắt mở to, Ronnie nhìn sang Sissy cũng đang mở to mắt, nhìn chăm chăm ngay phía sau cô.

Oa. Và cô từng nghĩ gia đình mình thật là lạ.

“Việc đó... ừ...thực sự tuyệt vời, Marissa.” Ronnie ngượng ngịu vỗ lưng Marissa. “Tôi rất vui vì có thể giúp đỡ.”

“Ôi, cô xứng đáng mà. Tôi đã không có kiểu niềm vui như vậy kể từ khi tôi ngừng ăn trộm xe hơi.”

Đó là khi Sissy Mae che miệng và quay đi, đôi vai cô ấy rung lên.

Ronnie cẩn thận đẩy Marissa ra. “Tôi rất hạnh phúc vì tôi có thể mang lại niềm vui đó cho cô.”

Marissa đứng thẳng lên và lau nước mắt bằng mu bàn tay mình. “Sao chúng ta không có một bữa tối với rượu sâm-panh để ăn mừng sự kiện tốt lành này vì khiến cho Missy Llewellyn thành con chó cái khốn khổ nhất hành tinh này?”

Ronnie nhìn xuống áo khoác của Mitch mà cô vẫn đang mặc và đôi chân trần lộ ra ở bên dưới. “Tôi không chắc là bộ trang phục này được vào hầu hết các nhà hàng ở khách sạn.”

Khoác tay qua vai Ronnie và Sissy, Marissa nhắc nhở họ, “Thôi nào? Sở hữu chung mà. Chúng ta có thể tới bất kỳ nhà hàng chết tiệt nào mà chúng ta hài lòng, mặc bất cứ trang phục chết tiệt nào mà chúng ta muốn.” Cô ta bắt đầu bước đi, cả hai cô sói đều mắc kẹt trong cánh tay sắt của cô ta, không thể thoát ra được. “Tôi thích bít- tết. Các quý cô thì sao?”

Ronnie có thể nói gì đây? Cô không bao giờ có thể chạy nhanh hơn một con sư tử cái. “Chắc chắn rồi. Nghe tuyệt đấy.”

Trời ơi, cô sẽ khiến Shaw trả giá cho cơn ác mộng nhỏ này.

Làm thế nào mà Ronnie có thể bỏ mặc anh thế này? Trong hai tiếng, anh đã bị mắc kẹt với các anh của cô, năm con sói khác mà anh chẳng buồn biết tên, và đứa em trai ngốc nghếch. Thằng em lúc này, đang đứng trên ban công cùng Ricky Lee và tru lên với một mặt trăng không tồn tại.

Dụi mắt với hy vọng ngăn chặn sự khó chịu đập vào đầu mình, Brendon hỏi lại, “Anh chắc chứ?”

“Tôi đứng ở ngay đó. Tôi chưa điếc.” Rory Reed đặt chai Mason vào tay Brendon. Khi anh ra bắt đầu giao cho con sói khác, Rory đã tặng anh cái nhìn đó lần nữa.

Anh thở dài, uống một ngụm lớn chất lỏng trong suốt và nhắm mắt khi nó đốt cháy một chỗ trong thực quản của mình. Sau vài phút, anh đằng hắng và trao chai ấy lại cho Rory. “Cô ấy thực sự nói những từ đó sao?”

“Phải.” Rory uống một ngụm lớn, trông hoàn toàn không bối rối chút nào bởi số lượng rượu được hấp thụ trong hai tiếng vừa qua. “Con bé nói, ‘Em yêu anh ấy.’”

“Đó có thật là ý của cô ấy không?”

“Ồm, nó chưa từng nói thế trước đây.”

“Con bé cũng chưa từng ngăn cản chúng tôi làm đau người đàn ông nào trước đó,” Reece Reed thêm vào. “Hầu hết thời gian, nó thực sự hướng

chúng tôi tới điều đó. Vì vậy, nó phải thích anh một chút.”

Con bé phải thích anh một chút? Nói có vẻ mơ hồ.

Tiếng tru trở nên lớn hơn và Brendon không thể chịu được nữa. “Mitch! Em ngừng làm phiền đi được không, âm thanh chết tiệt!” Tiếng tru đột ngột bị ngắt, nhưng bây giờ Brendon nhận được sự chú ý của mọi con sói trong phòng. Anh hăng giọng thêm vào, “Nó quá phiền toái khi mèo làm thế, các anh không nghĩ thế sao?”

Những con sói gật đầu và Rory đưa chai cho anh ấy lần nữa.

“Không, cảm ơn. Tôi thực sự không...”

Tất cả bọn họ đều nhìn, và Brendon nhận ra anh không có nhiều sự lựa chọn. Nên anh nhận lấy cái chai và nuốt vội thứ chất lỏng có thể ăn mòn cả titan đó.

Trời ơi, anh sẽ khiến Ronnie trả giá cho cơn ác mộng này.

Ronnie gõ cửa phòng anh trai, nhưng nó được khép hờ. Được giữ bởi một cây gậy.

“Ôi Lạy Chúa.”

Ronnie đẩy cửa mở và nó đâm sầm ngay vào đầu của Ricky. Cô tiếp tục đẩy cho đến khi cô có thể dễ dàng len vào. Cô bước qua anh trai mình và xông vào giữa phòng, nhìn tất cả bọn họ.

Với một tiếng gầm đầy tức giận, cô đá vào đầu Reece. “Dậy đi!”

Vẫn nắm chặt cái chai bóng lộn, Reece càu nhàu và lật mình. Sau đó, anh ta lại bắt đầu ngáy.

“*Rory Lee Reed.*”

Rory ngồi thẳng lên. “Sao? Sao?”

“Anh ấy đâu?”

“Ừm...?”

Ronnie chờ đợi câu trả lời của anh trai mình cho đến khi cô nhận ra anh ấy lại ngủ gật nữa trong khi đang ngồi.

“Chết tiệt.”

Có tiếng xả nước toilet và cánh cửa phòng tắm mở ra.

“Này, cô gái ngọt ngào.” Mitch đi ra và tặng cho Ronnie một cái gậy đầu thân thiện.

Ờm, ít nhất là một trong số họ đã thoát nạn. “Anh có ổn không?”

“Tôi bị đau đầu vào buổi sáng vì số rượu ấy. Nhưng bây giờ, tôi cảm thấy cơn đau rất nhẹ thôi.” Mitch cúi xuống, nắm lấy Reece, nhắc anh ấy lên, mang anh ấy đến một trong hai chiếc giường cỡ lớn, và cẩn thận đặt anh ấy lên trên nệm.

“Anh thực sự uống Ánh sáng của Bác Willy sao?”

“Thứ ở trong chai thủy tinh đó hả? Phải. Chắc chắn. Nhưng giờ tôi không thấy đau ở bất cứ chỗ nào cả.”

Anh ta không nói lắp, bước đi một cách hài hước hay bất tỉnh giữa chừng. Anh ta nhìn tỉnh táo như một thẩm phán vậy.

“Shaw đâu?”

“Giường, tôi nghĩ vậy. Anh ấy được giải thoát khi Rory gục. Và theo sau đó là ba chàng trai kia gục.”

“Nhưng anh ấy ổn chứ?”

“Anh ấy ổn. Vẫn là tên khốn, nhưng khỏe.” Anh ta nở một nụ cười chết người mà mọi đàn ông nhà Shaw dường như đều có, sau đó anh ta nhắc Ricky lên và đưa anh ấy tới bên cạnh Reece.

Bị cuốn hút, Ronnie quan sát Mitch làm điều tương tự với Rory, cẩn thận đặt anh ấy lên giường. Đó là điều tốt đẹp nhất mà cô từng thấy ở một người đàn ông làm cho một người đàn ông khác.

Cho đến khi Mitch bắt đầu nhắc những con sói khác và đặt họ lên trên mỗi chàng trai nhà Reed ở tư thế 69 đáng yêu. May mắn thay, tất cả họ đều mặc đồ, nhưng cô biết khi các anh mình tỉnh dậy...

“Đúng là sai trái,” cuối cùng thì cô hỗn hển nói, chảy nước mắt vì cười quá nhiều.

“Phải. Tôi biết.” Mitch cười tươi “Nhưng phải thừa nhận. Nó buồn cười chết đi được.”

Từ đâu mà cô ấy có cái kèn khí vào lúc hai giờ sáng, anh không biết, nhưng thứ chết tiệt đáng nguyên rủa ấy khiến anh phải rời giường ngay và băng qua hành lang các phòng.

“Em đang làm cái quái gì thế?” Anh gầm lên trong khi bịt tai mình. Anh biết chúng sẽ bị chảy máu. Có lẽ, anh sẽ bị điếc suốt đời mất. Tuy nhiên, cô sói điên khùng làm anh cảm thấy cần phải giao phối cùng cô về không quan tâm đến những thiệt hại mà cô có thể gây ra.

“Chào buổi sáng, anh yêu.”

Brendon liếc nhìn ra ngoài cửa sổ lớn nhìn ra thành phố. “Vẫn còn tối mà. Vì vậy nó không phải là buổi sáng trong thế giới của anh.”

“Em biết. Người thành phố các anh chắc chắn thường lười biếng và chỉ thức dậy khi ngày đã muộn. Nhưng chúng ta có vài điều cần trao đổi thẳng thắn trước khi anh có thể đi ngủ.”

Ừ-ờ. “Những chuyện gì?”

“Trước tiên, không bao giờ được để em một mình với em gái anh nữa. Cô ấy làm em sợ, không thoải mái đâu.”

“Chuyện gì xảy ra giữa em và...”

Cô ấn nút trên cái kèn và lưng anh đâm sầm vào tường lần nữa, cả cơ thể anh giật phát run lên. Anh dám cá tiền là cô ấy có thứ chết tiệt đó từ Timothy.

“Em đã nói xong rồi à?” cô hỏi đầy vui vẻ. “Không, chắc chắn là không. Giờ thì em dừng ở chỗ nào trước khi em bị gián đoạn một cách thô bạo nhỉ? Ồ, phải rồi. Em gái anh đúng là mất trí, và anh không được phép bỏ lại em nếu cô ấy ở xung quanh đây.”

“Được rồi,” anh nói. Anh thực sự có thể rưng rưng nếu tình hình cứ như vậy. “Còn gì nữa không?”

“Ờ. Em muốn ba con chó con, anh rõ ràng phải dạy chúng cách đánh nhau vì con sói có bờm... không phải là ý tưởng hay. Và sự đau khổ của các con chúng ta, tất cả sẽ là lỗi của anh.”

“Ronnie...” anh nhanh chóng giơ tay lên khi cô ấy cầm cái kèn khí trở về phía anh lần nữa.

“Em đã nói xong chưa?”

Anh ngược nhìn chăm chăm lên trần nhà, cầu Chúa ban cho anh sức mạnh. “Chưa.”

“Ngoài ra, đôi lúc, em có thể đi tới nơi nào đó em cũng chưa rõ. Em sẽ để lại một bức thư ngắn và đều đặn gọi về cho anh. Em sẽ trở lại, nhưng em phải cảm thấy em có thể rời đi bất cứ lúc nào em muốn hoặc em sẽ phát điên như em gái của anh. Và nếu em phát điên em đảm bảo sẽ mang anh theo cùng.” Cô nhướn mày và anh lại giơ tay lên, để cô biết quyền phát biểu vẫn là của cô. “Anh sẽ để em lái tất cả xe hơi của anh... tất cả chúng.”

“Giờ thì đợi một phút chết tiệt...” Anh đâm sầm vào tường lần nữa, hai tay bịt tai mình. “Đừng làm thế nữa!”

“Ngừng,” cô trả lời một cách bình tĩnh, “ngắt lời em.” Cô hăng giọng và tiếp tục. “Anh sẽ không còn là một con đực thuần chủng trừ phi anh sinh sản với em. Anh đánh dấu em, giờ anh bị mắc kẹt với em. Điều đó rất đơn giản. Bất cứ con sư tử cái nào sục sạo với anh, sẽ không ai tìm thấy phần còn lại của họ trong một thời gian. Anh, dĩ nhiên, sẽ không đi sục sạo bất cứ một ai khác vì anh đã biết là em có thể làm gì. Giờ, cuối cùng, và là điều quan trọng nhất. Luôn phải có bánh Oreo trong chạn, và anh phải chia sẻ, Brendon Shaw. Với em và chắc chắn là với các con của chúng ta. Anh sẽ được ăn trước tiên chỉ khi bọn em không có ở trong phòng. Được rồi. Anh rõ cả chưa?”

Brendon gật đầu và mỉm cười. “Tốt.”

Anh giơ tay ra. “Anh có thể có nói không?”

“Cái này?” Cô giơ chiếc kèn khí lên. “Chắc chắn rồi.” Không phí chút sức nào, cô bẻ phần bình nhựa rỗng ra và ném nó cho anh. “Anh không nghĩ là em sẽ đưa toàn bộ cho anh chứ, phải không?”

“Không quan trọng. Dù sao anh cũng chỉ định bẻ đôi nó.” Anh quăng nó sang một bên và bước về phía cô. “Giờ em hãy nói về điều đó.”

“Nói gì cơ?”

“Em biết là gì mà.” Anh tiếp tục bước về phía trước và cô bắt đầu loạng choạng lùi lại. “Em nói điều đó trước mặt các anh trai em, em có thể nói cho anh biết.”

“Ồ. Cái đó.” Cô vội vã ra khỏi phòng ngủ, xuống hành lang và vào phòng khách. “Em chỉ nói với các anh em không được làm đau anh.” Cô ấy đứng trên một cạnh của chiếc sofa lớn. “Em cảm thấy rất tệ nếu họ làm thế.”

Mắt anh nheo lại. “Ronnie Lee...”

“Brendon Shaw...”

Anh giả vờ bước sang phải và khi cô phóng sang trái, anh đã tóm được cô trong vòng tay của mình trước khi cô xuống khỏi sofa.

“Thả em xuống!”

“Nói.”

“Không.”

Anh lật úp cô ấy lại và lấy chân giữ cô. “Nói đi, Ronnie Lee.”

Cô bật cười, thét lên và đập vào chân anh. “Không! Em sẽ không nói. Giờ thả em xuống.”

“Tốt thôi. Đừng nói ra.” Anh nắm lấy mắt cá chân cô bằng một tay và vỗ mông cô bằng bàn tay còn lại.

“Anh là đồ khốn!”

“Ngừng rên rỉ đi. Em biết em thích thế mà.” Anh vỗ lần nữa. Và cô lại ré lên.

“Ngừng lại!”

“Nói đi, Ronnie Lee. Nói những từ ấy.”

“Kéo em lên trước đã.”

“Không. Nói đi.”

“Được rồi, đồ khốn. Em yêu anh. Giờ hạnh phúc chưa?”

Ronnie lại ré lên khi Shaw lật cô ngược lại. Nhưng trước khi cô có thể nói anh là một tên khốn, thì anh đã hôn cô với rất nhiều đam mê, rất nhiều tình yêu, cô cảm thấy bên trong mình tan chảy. Anh đẩy cô vào một chiếc ghế và vùi mặt vào người cô.

Cô kêu lên trong niềm vui sướng. Không chỉ niềm vui mà anh mang lại, còn là niềm vui từ những lời mà cô nói với anh. Cô không nhận ra nó có ý

nghĩa với anh nhiều thế nào. Hay nó có ý nghĩa thế nào khi cô mang lại hạnh phúc cho anh.

Luồn ngón tay vào tóc anh, cô thì thầm, “Em yêu anh, Shaw. Em yêu anh.”

Đôi mắt vàng mở lớn nhìn chăm chăm vào cô từ lòng cô. “Nói lại đi,” anh yêu cầu. “Nói lại đi mà.”

Sư tử điển hình... chỉ là kẻ phàm phu tục tử. “Em yêu anh.”

Bất ngờ cánh tay anh vòng qua cô và miệng anh ngấu nghiến miệng cô. Cô để cho niềm đam mê của anh chảy từ anh sang cô. Để anh cho cô xem tất cả những điều anh muốn có ý nghĩa thế nào.

“Anh yêu em,” anh hốt hển nói lại khi áp lên môi cô. “Anh yêu em, Ronnie.” Anh lôi cô ra khỏi ghế và đặt cô ra sàn nhà. “Anh sẽ luôn luôn yêu em.”

Cô biết điều đó. Và ít ra cũng có một lần suy nghĩ ấy không làm cô sợ chút nào.

Ronnie không hề biết nỗi ám ảnh sạch sẽ của một con mèo lại có thể biến thành một niềm vui như vậy.

Cánh tay ôm vai anh thật chặt, hai chân quăn quanh eo anh, Ronnie để Shaw thoải mái trong mình. Hết lần này đến lần khác. Cô không đếm nổi cô đã là lần thứ bao nhiêu trong sáng nay, nhưng cô cảm thấy việc này chính là điều bình thường. Không phải là cô cảm thấy phiền. Cô là một cô gái ăn ở sạch sẽ, phải không?

Những chiếc nanh kẹp chặt trên cổ cô và cực khoái bắt đầu lóe lên trong cô. “Em không thể,” cô cầu xin qua tiếng nước chảy của vòi hoa sen. “Đừng thêm lần nữa.”

“Em có thể làm được. Em sẽ. Chúa ơi, Ronnie, em có cảm giác thật dễ chịu.” Cô bùng nổ trong lời nói của anh, âm thanh tuyệt vọng trong giọng nói của anh.

Anh găm lên trên cổ cô và hai người trượt xuống sàn nhà tắm, nước dội xuống người họ.

Ronnie cuối cùng cũng mở mắt ra và mỉm cười với Shaw. Anh lại nhìn như vậy. Cái nhìn đó khiến cô mê mẩn. Một cái nhìn chăm chú vào cô với một tình yêu cô hoàn toàn không biết phải làm gì.

“Anh yêu em,” anh nhắc lại. Anh đã nói rất nhiều. Cô không quan tâm. Cô chồm người về phía trước và hôn anh. “Em cũng yêu anh.”

“Em có đi được không?”

Cô cười khúc khích. “Chắc chắc là cần sự giúp đỡ rồi.”

“Anh có một bất ngờ dành cho em.”

“Bất ngờ gì?”

Bằng một nỗ lực tuyệt vời, Shaw đứng lên và nâng cô lên cùng anh. Anh giữ chặt cô khi tắt vòi nước và bước ra khỏi phòng tắm quá lớn của mình.

“Nói cho em đi.”

“Có chắc là em không muốn chờ đợi không?”

“Em chắc. Nói cho em đi.”

“Không!” Anh đặt cô lên bồn rửa mặt ở phòng tắm và hôn mũi cô. “Nhưng anh sẽ nói cho em một chút.”

“Ok.”

Cô quan sát anh bước ra để lấy khăn tắm, và cô bắt đầu ngộ ngậy, mất kiên nhẫn. “Nói với em đi mà,” cô rên rỉ.

“Được rồi. Được rồi.” Anh bắt đầu lau khô người cô bằng khăn tắm. “Đêm nay, chúng ta dự tiệc tất niên chứ. Anh phải đi, trở thành chủ tiệc và đó là tất cả.”

“Ồ. Ồ.” Không phải thứ gì to tát. Cô đã có sẵn váy áo. Cô cũng có giày rồi, nhưng Shaw nói rõ ràng là anh muốn cô đi đôi bốt của cô. Anh ấy thực sự yêu những đôi bốt.

“Rồi ngày mai, vào ngày đầu năm...”

“Này, anh trai.”

Lấy cơ thể che chắn cho Ronnie, Shaw nghiêng răng, trừng mắt nhìn em trai mình. “Gì?”

“Em cần mượn một bộ tuxedo để em ra ngoài tối nay.”

“Em không thể mua lấy một cái à?”

“Em đâu có nhiều tiền như anh đâu? Ô này? Lương cảnh sát ấy.”

“Này, này? Người thừa kế gia tài. Xuống tầng và nói với Timothy ấy. Và đừng tự nhiên bước vào căn phòng của bọn anh nữa.”

“Tại sao chứ? Cứ làm như Ronnie có bất cứ thứ gì mà em chưa từng thấy trước đó ấy.” Mitch đánh lông mày với cô, làm cho cô cười khúc khích.

“Giống như là mày muốn anh giết mày ấy,” Brendon sôi sục. Cô gần như ghét chính mình vì thích việc ghen tuông của anh.

Mitch nghiêng người một chút để có thể nhìn thấy cô rõ hơn. “Này, cô gái ngọt ngào, áo khoác của tôi đâu?”

“Sissy Mae cầm nó rồi.”

Mitch cau mày. “Sao lại vậy?”

“Bởi cô ấy nói, ‘Ồ. Áo khoác đẹp đấy. Tớ sẽ lấy nó.’”

Giờ nhìn anh ta trông bức bối. “Và chính xác thì cô đã đưa nó cho cô ta?”

“Phụ nữ Alpha, nhớ không? Hơn nữa, cô ấy đã găm gờ và cái kính với tôi lúc trước. Tôi không qua đó lần nữa đâu. Anh muốn áo khoác của anh thì anh tự tìm đi, Chúa tể rừng xanh ạ.”

“Tốt thôi. Sao cũng được.” Mitch biến mất khỏi cửa và Ronnie bắt đầu nói nốt với Shaw về món quà bất ngờ thì Mitch đột nhập trở lại - cả ba anh em nhà Reed đuổi theo anh ta.

“Quay lại đây, con mèo ngủ suốt hai mươi bốn giờ đấy đồ đáng ghét!”

Brendon lắc đầu. “Anh cần phải thay ổ khóa đó.”

“Không vấn đề gì. Mỗi con sói đều biết cách bẻ khóa mà, anh bạn.”

“Tuyệt thật.”

“Đừng nhìn em như thế. Anh muốn em. Anh đã có được em. Bao gồm cả Bầy sói của em nữa. Giờ hãy nói cho em về điều bất ngờ của em đi.” Cô ngọ nguậy và Shaw bật cười.

“Anh gần như có thể thấy cái đuôi đang ve vẩy của em.”

“Ha ha.”

“Ok. Anh và em sẽ có một chuyến đi vào chiều mai. Lấy phi cơ riêng của Cha nữa.”

“Hay lắm. Đợi chút.” Cô chau mày. “Anh đã kiểm tra danh sách bị cấm chưa?”

Shaw thở dài. “Đừng lo. Em có thể hợp pháp đi đến nơi anh đưa em đi.”

“Đừng có nói giọng đó. Em đưa cho anh danh sách để anh không bị thất vọng khi cố đến Singapore hay Madrid hay...”

“Ừ. Anh đánh giá cao giá trị bảng danh sách dài và hữu ích với rất nhiều nơi em không thể đi.”

“Ờ đó là một lời tuyên bố đầy mỉa mai.” Cô lại ngọ nguậy. “Cho em biết chúng ta sẽ đi đâu đi!”

“Không. Đó là điều bất ngờ. Nhưng em chắc chắn sẽ phải cảm ơn anh khi đến đó.”

“Anh là đồ nói dối, đồ đồng lõa đáng ghét! Để em đi, Brendon Shaw!” Ronnie cố né qua anh lần nữa và anh chộp lấy thắt lưng cô, ép cô bước lên bậc trên hàng hiên trong khi anh tiếp tục tranh luận với em gái mình qua điện thoại đường dài.

“Nghe này, Rissa, anh sẽ về nhà trong khoảng một tuần nữa,” anh hét vào điện thoại. “Em có thể quản lý khách sạn cho đến khi anh trở lại. Đây không phải là chuyện đùa đâu nhé.”

“Em biết điều đó nhưng lâu lắm rồi, Bren. Và tất cả những gì em đang nói là một cảnh báo nhỏ trước khi anh ra ngoài dạo chơi với chú chó Huckleberry Hound của anh sẽ giúp anh đáng kể đấy.”

“Quên chuyện đó đi. Anh phải đi đây.” Anh ngắt kết nối và nắm chắc tay Ronnie kéo cô về phía cửa.

Anh hy vọng cô mệt để không tạo ra một cuộc chiến. Bữa tiệc khách sạn kéo dài đến năm giờ sáng. Một đêm tuyệt vời với rượu, đồ ăn và Ronnie. Anh không thể nghĩ ra cách tốt hơn để mừng Năm Mới. Sau bữa tiệc, Brendon đưa cô trở lại căn phòng của họ và làm tình một cách điên rồ trong vài giờ, chỉ cho cô ba tiếng để ngủ, sau đó chở cô ra sân bay. Anh đưa cô lên máy bay và không để cô ngủ thêm chút nào vì cố xây dựng kế hoạch đại học của cô, việc mà cô vẫn chưa quyết định được, nhưng cuộc thảo luận đã gây ra một chút hoảng loạn dễ thương giữ cho cô thức nhiều hơn.

Nhưng ngay khi họ bước ra khỏi chiếc máy bay riêng của cha anh và cô nhận ra họ đang ở đâu, anh đã có khoảng thời gian kinh hoàng theo dấu cô. Cô cố gắng cắt đuôi anh ở nơi cho thuê xe rồi lại ở trạm xăng trên đường đi. Và anh đã phải đuổi theo cô vào khu rừng xung quanh một lần. Anh không có mong muốn làm điều đó một lần nữa... trừ khi họ đều khóa thân.

Trước khi cô có thể quẩn quại vùng ra, anh gõ cửa và cuộc chiến đấu với người phụ nữ của anh rõ ràng trở nên tệ hơn.

Nhưng ngay khi tay nắm cửa xoay, cô ngừng đánh nhau và quay sang đối mặt với nỗi kinh hoàng ở bên kia.

Nếu anh không ôm sẵn Ronnie trong tay, anh đã tưởng cô là người mở cửa... mà già đi mất mấy tuổi.

Chà, anh ngạc nhiên nghĩ, cô sẽ trở nên nóng bỏng khi họ năm mươi tuổi.

“Rhonda Lee.” Cánh tay mạnh mẽ chộp lấy áo phông Randy Travis. “Điều gì đã mang con tới đây... sau chừng ấy thời gian?”

“Sau chừng ấy thời gian? Con đã ở bốn tuần trước rồi.”

“Nhưng Giáng sinh trôi qua và không có tin tức nào của con. Nghĩ xem điều đó có công bằng với cha của con không?” Với một tiếng thở dài cam chịu, Tala Lee Evans ra hiệu cho họ bằng một cái vẫy tay. “Nào, các con cũng có thể đi vào trong khi các con đang ở đây. Các anh con cũng ở đây vài giờ trước.”

“Sao họ lại ở đây?” Ronnie hỏi gặng mà không đi vào trong.

“Con sẽ phải hỏi họ. Ta đang giả định chúng muốn dành ngày đầu năm với cha mẹ chúng. Khác với một số đứa trẻ vô ơn khác mà ta có thể đề cập.”

“Chỉ thế thôi.” Ronnie giơ tay lên. “Con đi đây.”

Brendon đuổi kịp cô trên bậc thang trước hiên nhà và phải gỡ ngón tay cô ra khỏi tay vịn cầu thang.

Anh bế cô vào nhà và mẹ cô ra hiệu vào phòng khách, dường như không hề bối rối bởi cô con gái trưởng thành của mình bị ép buộc về mặt thể chất

đế vào ngôi nhà thơ ấu.

“Vào đi,” Tada thở dài. Anh chưa hề nghe thấy âm thanh một người phụ nữ đau khổ trước đây. Hầu như mỗi câu đều bắt đầu sau một tiếng thở dài chân thành và sâu sắc. Tuy nhiên, anh không nhận được bất kỳ sự tức giận hay khó chịu nào từ bà. Chỉ là bà hay cường điệu thôi.

Tala quan sát Brendon mang Ronnie vào phòng khách và đặt cô xuống. Tuy nhiên, anh phải giữ chắc áo khoác của cô trước khi cô có thể bỏ đi.

“VẬY... một con mèo,” Tada nói.

Bằng một cái gật đầu, “Vâng, thưa bà.” Một tay anh vẫn giữ áo khoác của Ronnie trong khi bước về phía trước và đưa tay ra. “Brendon Shaw.”

Tada nhìn chăm chăm vào bàn tay anh và bằng một tiếng thở dài đầy kịch tính, “Muốn chút cà phê và bánh ngọt không, Brendon Shaw?”

“Sẽ rất tuyệt, thưa bà.” Anh hơi thắc mắc về việc bà ấy luôn gọi anh bằng tên đầy đủ của mình.

“VẬY thì, cậu cũng có thể ngồi trong một thời gian ngắn.” Bà nhìn lướt qua Ronnie. “Các anh của con đang ở chuồng ngựa. Họ sẽ quay lại ngay.” Bà nhướn mày với con gái mình và bước ra mà không nói một lời.

“VẬY là sao?”

Ronnie đập tay Brendon ra khỏi áo khoác của cô. “Mẹ của tôi nghĩ tôi sẽ quan hệ với anh trong phòng khách tinh khôi của bà.”

Chính xác anh sẽ không gọi phòng khách của bà Tala Evans là tinh khôi. Giống gọn gàng và thoải mái hơn. Nhưng sáng nay, anh bắt đầu nhận thấy quần áo của Ronnie tại các điểm cố định trên sàn phòng ngủ. Anh có cảm giác người phụ nữ của mình là một cô gái bừa bộn, vì vậy cô đã nghĩ rằng căn nhà của mẹ cô là tinh khôi.

“Chúng ta sẽ không quan hệ trong phòng khách tinh khôi của bà ấy chứ?”

“ĐÚNG,” cô ngắt lời với vẻ bực tức. “Nhưng bà ấy không nên làm ra vẻ là chúng ta sẽ làm. Mẹ em sẽ nghĩ em là một con điếm.”

“Chỉ với anh thôi.”

Khi cô trừng mắt nhìn anh, anh đi quanh nhà để nhìn hình ảnh của Ronnie và anh em của cô từ lúc mới sinh cho đến bây giờ. Chúng lấp đầy căn phòng nhỏ, chứng minh tất cả những gì Brendon đã nghĩ. Họ có thể tranh cãi từ sáng sớm đến chiều tối, nhưng rõ ràng Tada yêu thương con của bà. Thậm chí cả Ronnie. Anh đoán đặc biệt là Ronnie.

“Em không thể nào tin được anh lại lừa em đến đây,” cô gắt gỏng, hai tay cô khoanh trước ngực.

“Anh không lừa em,” anh kéo dài giọng và mỉm cười nhìn vào một ảnh của Ronnie khi còn là một chú chó sói tru miệng. “Lừa em có nghĩa là nhét em vào trong xe, lái xe năm dặm từ nhà và thả em tại một cánh đồng hoang. Chuyện đó là sai trái.” Anh cúi xuống né năm dặm từ cô và bật cười khi kéo cô vào vòng tay mình.

“Anh muốn gặp gia đình em, Ronnie, và đợi cho đến khi một trong số họ chết - như em gợi ý - là không thể chấp nhận được.”

Cô găm gừ và bấu môi nhưng vẫn tựa đầu vào ngực và vòng tay quanh eo anh. “Anh nợ em điều này, Shaw.”

“Anh nợ em rất nhiều, cô bé quyến rũ ạ.” Anh hôn lên đỉnh đầu rồi lên má cô. Cô kiễng chân lên và chạm môi mình vào môi anh. Đó là tất cả những gì cô có thể làm. Những ngón tay của cô vò rối tóc anh, tiếng rên rỉ căng thẳng ở cổ trong khi Brendon ôm chặt cô vào cơ thể anh, giữ cô theo cách anh lên kế hoạch để giữ chân cô trong phần còn lại của đời mình.

“Rhonda Lee Reed!” Những lời găm gừ vang khắp căn phòng, khiến hai người giật mình tách xa nhau ra. “Ta biết không phải ta đã nói với con không được quan hệ với cậu ta ở trong phòng khách của ta sao.”

Đột nhiên, Brendon cảm thấy mình như một cậu bé mười lăm tuổi đang kích thích và bị bắt ngay trên ghế sofa của bạn gái. Thậm chí, anh phải quay đi để cậu nhỏ của anh lấy lại kiểm soát.

“Và để ta nói cho con biết một chuyện khác” - Tala đập mạnh khay có hai tách cà phê và bánh ngọt mới làm xuống - “cả hai ngủ ở phòng riêng đấy.”

Ronnie thở hển hển trong sự phẫn nộ. “Gì vậy? Con không còn mười sáu tuổi nữa, mẹ. Mẹ không thể...”

“Có đấy, mẹ có thể, con gái bé bỏng của mẹ ạ. Đây là nhà ta. Sẽ như thế cho đến khi họ chôn xương mông ta trong vườn sau. Cho đến lúc đó, ta sẽ không để người cha tội nghiệp của con nghe thấy hai con đang có... quan hệ. Hiểu chứ, Ronnie Lee?”

Hắt ra một tiếng thở dài dài đầy kịch tính, Ronnie quay đi và nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ. Không có gì giống như tình thế bế tắc của một người phụ nữ nhà Reed.

Vì vậy, Brendon trả lời thay cho cả hai. “Chúng tôi hiểu, thưa bà.”

Đôi mắt nâu sẫm, rất giống của Ronnie, quan sát Brendon. “Ít ra con mèo còn có lý trí chết tiệt,” bà lẩm bẩm. “Giờ thì khi cha con trở về từ chỗ máy chưng cất của ông ấy, Ronnie Lee, cả hai tốt hơn là nên kiểm soát nhiều hơn những gì ta vừa chứng kiến.”

Tada trở lại hành lang nhưng dừng lại và quay về phía Brendon. Ủ-ờ. “Cậu có ăn tối không, Brendon Shaw?”

Giật mình khi được bà hỏi, và nhận ra anh đang được mời đến bữa ăn tối của Bầy sói, Brendon nhanh chóng trả lời, “Có, thưa bà.”

“Tốt. Phải có thịt lợn vào đầu năm mới. Đó là điều may mắn. Ta thậm chí còn đang làm nước sốt ngon nổi tiếng và bánh quy nữa. Cậu sẽ thích nó.”

“Nghe thật tuyệt, thưa bà.”

Bà ấy lau bàn và quay về phía nhà bếp.

Ronnie quay lưng lại cửa sổ và đấm vào cánh tay anh. “Anh im đi!”

Anh đẩy cô ra phía sau. “Phiền toái bắt đầu rồi.”

Họ trừng mắt với nhau trong giây lát, sau đó, cả hai người họ nắm lấy cơ thể đối phương, cù dử dội trong khi vấp ngã trên sofa. Họ gần như kìm nén tiếng cười của mình, vật lộn bởi thực tế họ không muốn mẹ của Ronnie, với đôi tai cực tinh tường của loài sói, bắt được cuộc vật lộn của họ. Hoặc, như Ronnie thích gọi nó là, “ấu đả.”

Đột nhiên, kỳ nghỉ kéo dài một tuần ở Tennessee dường như là quá dài với ý tưởng về các phòng riêng biệt, và cùng lúc Brendon không thể nghĩ ra bất cứ ai mà anh thà trốn xung quanh cùng, cố gắng nắm được cảm giác đó.

Một trong những điều mà anh có thể nói về Ronnie Lee của mình, cô khiến mọi thứ trở nên vui thú.

Cửa trước mở ra và anh cùng Ronnie bò về hai phía của sofa.

Một con sói to lớn, không thân thiện dừng lại trước cửa phòng khách và nhìn chăm chăm vào họ.

“Chào Cha!” Ronnie nhảy lên và chạy đến bên cha cô, vòng cánh tay quanh cổ ông. Cô hôn má ông và người đàn ông lớn tuổi ôm lưng cô. Nhưng đôi mắt chó sói khóa lại trên người Brendon.

“Con nhớ cha.”

“Ta cũng nhớ con, cún con à.” Clifton Reed nói cộc cằn. “Ai đây?”

Ronnie trở lại bên Brendon khi anh đứng dậy đối mặt với người đàn ông đã làm tổn thương rất nhiều gã mà ông cảm thấy không xứng đáng với con gái mình.

“Cha, đây là Brendon Shaw. Bạn của con. Brendon, đây là cha em. Clifton Reed.”

“Ngài Reed.” Brendon bước về phía trước và bắt tay con sói già. “Rất vui được gặp ngài.”

Người đàn ông lớn tuổi lầm bầm. “Chào cậu.” Ông ngoái lại nhìn Ronnie. “Các anh con đang mang gỗ về để nhóm lửa. Có vẻ như có thể có tuyết. Mẹ con đâu rồi?”

Ronnie tốt bụng thở dài. “Mẹ ở nơi đó mỗi ngày từ lúc hai người kết đôi khoảng ba mươi lăm năm trước. Mẹ đang trong nhà bếp.”

“Đó là tất cả những gì cần nói, cún con.” Ném một tiếng làu bàu khác hướng về phía Brendon, con sói bỏ đi.

Ronnie tươi cười nhìn anh. “Ông ấy thích anh,” cô thì thầm. Brendon chau mày. “Thích anh? Người đàn ông này cầu nhàu với anh. Hai lần.”

“Anh vẫn còn thờ, phải không?” Brendon thậm chí không biết phải đáp lại thế nào, mà Ronnie dường như xác nhận. “Chính xác.”

Cánh cửa trước lại mở, và tiếng bước chân nặng nề có thể nghe thấy được như là các anh của Ronnie diễu hành trong phòng, cánh tay của họ ôm đầy gỗ hoặc lọ Mason đầy ắp với dung môi pha loãng mà họ cố gắng bán như là rượu.

Rory dừng lại đầu tiên, nhìn chăm chăm vào cặp đôi. “Cả hai đang làm gì ở đây thế?”

“Anh ấy lừa em,” Ronnie nói đơn giản.

“Em quyết định dính lấy một con mèo.” Rory thả một đồng gỗ bên lò sưởi. “Chính xác thì em mong đợi gì?”

Ricky Lee cởi áo khoác mùa đông nặng nề của mình và tiện tay ném nó lên một chiếc ghế.

“Con không được quăng áo ở xung quanh đâu đấy, Ricky Lee,” mẹ anh hét lên từ nhà bếp.

“Làm thế nào mà mẹ biết được?” Anh ta hỏi trong khi giật chiếc áo khoác lên và treo nó lên giá quần áo ở hành lang.

Ronnie định mở miệng đáp lại nhưng Rory ngắt lời cô mà không cần nhìn, “Và không nói tới quý Sa Tăng nhé, Rhonda Lee. Nó không hài hước cách đây hai mươi năm, giờ nó càng không.”

“Các anh đang ở với Bầy sói của Smitty à?” Brendon hỏi khi đi quanh phòng, tìm hiểu mọi thứ. Thường thức bộ mặt của cuộc sống gia đình mà anh chưa hề được trải nghiệm trước đây, nhưng có thể giờ anh đã có cả Marissa và Mitch thừa nhận quan hệ máu mủ.

“Phải. Đã nói chuyện với cha. Ông ấy biết đó là điều tốt nhất.”

“Hơn nữa,” Reece nói thêm, những ngón tay to lớn của anh ta trù mến vuốt đầu Ronnie khi đi qua cô để đến chỗ đĩa bánh ngọt, “cha thích ý tưởng bọn anh để ý con quái vật tí hon này.”

“Em không cần các anh coi chừng em.”

“Phải không?” Nụ cười tươi trên mặt Rory và đôi mắt Brendon nheo lại. Thu người bên lò sưởi, anh trai của Ronnie ngoái lại nhìn Brendon. “Rhonda Lee đã bao giờ nói cho cậu biết cách nó và Sissy Mae kiếm tiền trong khi du lịch vòng quanh thế giới chưa?”

“Chưa. Cô ấy làm thế nào?”

“Bán hoa,” Ronnie Lee thốt ra trong tuyệt vọng. “Em là gái bán hoa. Cũng là một người lành nghề nữa.”

“Đừng nói dối, Rhonda Lee,” mẹ cô nói vọng ra từ nhà bếp. “Ta nghi ngờ việc con lành nghề đấy.”

Brendon nắm lấy Ronnie trước khi cô có thể trả treo mẹ cô.

“Nó không phải là gái điếm,” Ricky Lee nói, chạy trốn Ronnie sau khi búng trán cô bằng ngón giữa của mình.

“Thử đua xe trái phép,” Rory nói, và nụ cười toe toét của anh lớn dần.

Brendon chớp mắt. “Gì cơ?”

“Anh nghe rồi đấy, anh bạn.”

“Con bé và Sissy Mae,” Ricky Lee thêm vào.

“Sissy Mae sẽ sắp xếp cuộc đua còn Ronnie sẽ hạ đo ván họ.” Reece bật cười. “Họ vẫn bán áo thun của nó ở Nhật và Hàn Quốc đó.”

Mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ, Ronnie Lee tránh xa tất cả bọn họ và ném mình xuống một trong những chiếc ghế tựa sang trọng.

“Phương châm của chúng nó là gì nhỉ, Ricky Lee?” Rory hỏi, hai tay lơ phía trước đám lửa cháy âm ỉm trong lò sưởi.

“Một anh chàng giàu có và tiền của anh ta sẽ sớm bị chia lìa.”

“Đúng rồi. Sissy Mae sẽ tìm thấy một số chàng trai giàu có, ngốc nghếch và một chiếc xe hơi sành điệu. Thách thức anh ta tham gia cuộc đua, và cô nàng nóng bỏng đằng kia sẽ đua với anh ta. Vào lúc họ xử lý xong anh ta, họ chiến thắng chiếc xe của gã đáng thương đó, và đôi khi là một vài bất động sản thực sự.”

“Mà họ muốn bán và đầu tư. Sissy Mae có thể biến một xu thành mười ngàn đô la trong một giờ.”

“Cô sói cái đó có năng khiếu.”

“Em không muốn thảo luận chuyện này nữa,” Ronnie gầm gừ.

Rory gật gù đứng lên. “Nó nói đúng. Cũng có thể để dành các thông tin thực sự tốt cho bữa tiệc đêm nay.”

Ba anh em đi về phía hành lang, nhưng Rory dừng lại hỏi, “Làm thế nào mà hai người đến nhanh thế?”

“Lấy máy bay của cha anh ấy.”

“Này!” Ricky reo hò cổ vũ. “Có nghe thấy không, các chàng trai? Chúng ta có máy bay để quay trở lại thành phố New York.”

“Ai mời anh quái đâu?” Ronnie thực sự la lên.

“Ronnie Lee, em không thể mong đợi bọn anh đi xe bây giờ khi mà em đã tự mình chộp được một bạn trai giàu có.”

Ronnie nhe nanh của mình với Ricky và Rory khi bước vào giữa họ. Nhìn chăm chăm vào em gái mình, anh ta nói, “Tỏ ra dễ thương đi, Rhonda Lee, nếu không anh sẽ phải nói với mẹ làm thế nào mà chuồng ngựa bị đốt cháy thời điểm đó.”

Mắt cô nheo lại. “Anh thề sẽ không bao giờ nói cơ mà.”

Anh trai cô khịt mũi và nháy mắt với Brendon. “Rory Lee Reed trên máy bay. Nghe hay ho đúng không?”

Ba anh trai cô bật cười đi ra ngoài và cùng lúc Brendon quay lại phía Ronnie. Một trong các cửa sổ mở và cô tính lao qua đó.

Anh trợn tròn mắt và chộp lấy cô, kéo cô trở lại ngôi nhà.

Cô vùng vẫy trong vòng tay anh. “Em sẽ không ở lại đâu!”

Brendon xoay cô lại và hôn cô. Trong vài giây, họ thực sự đã xé quần áo của nhau ra.

“Rhonda Lee!” Mẹ cô gầm lên từ nhà bếp. “Vào đây mau, quý cô tí hon!”

Cả hai người giật mình và tách nhau ra.

Ronnie kéo áo xuống trong khi Brendon chỉnh lại quần jean của mình.

“Chuyện gì vậy, mẹ?” Ronnie Lee gọi ra, bằng cách nào đó kiểm soát tiếng thở hổn hển của mình.

“Cả hai vào nhà bếp và nói chuyện với ta trong khi cha và các chàng trai con đi lùng bắt lợn rừng đực cho bữa tối.”

Giống như một thiếu niên, Ronnie tròn tròn mắt. “Nhưng...”

“Ngay, Ronnie Lee.”

“Được thôi!”

Giậm chân, Ronnie dùng dùng bỏ đi, nhưng Brendon chớp lấy cánh tay cô, kéo lại một chút.

“Đừng gây sự, Ronnie.”

“Em? Bà ấy bắt đầu trước mà...”

“Ronnie.”

“Được. Anh muốn đứng về phe của bà ấy, tiếp tục đi. Hy vọng anh thích ngủ một mình đêm nay, anh bạn.”

Cô quay đi và bỏ đi lần nữa thì Brendon nói với ra, “Anh có mang theo cái váy đấy.”

Ronnie cứng đờ người ở ngay lối vào, cơ thể cô căng thẳng, các ngón tay bầu chặt vào khung cửa. Sau vài phút, Ronnie quay ra và thì thầm, “Nói khẽ thôi, Brendon Shaw. Nếu mẹ em khám phá ra chúng ta làm những gì trên sofa của cha mẹ em thì bà ấy sẽ lột da em.”

Tham gia vào trò chơi nho nhỏ của họ, Brendon di chuyển trước mặt cô và đặt tay lên cổng mái vòm và nghiêng qua Ronnie Lee. Nếu anh nhớ một cách chính xác, anh đã làm điều tương tự với cô ở bệnh viện. Đó là một hành động đặc trưng mà anh thường dùng thời trung học. “Anh hứa sẽ không nói và anh sẽ không. Nhưng anh cần thấy em tối nay.”

“Em... em không thể. Em có một bài kiểm tra giải tích tuần tới.”

“Gặp anh, Ronnie.” Anh dựa vào gần hơn, môi của anh chà trên trán cô. “Hứa là em sẽ gặp anh.”

“Ở đâu?”

“Xe của anh. Tối nay.”

Cô nuốt khan. “Xe của anh?”

“Ừ. Anh muốn xem liệu những đôi bốt trông có tốt hơn khi ở bên trên trần xe của anh so với khi chúng đập xuống sàn này.”

Ronnie trông thực ngạc nhiên trong vài khoảnh khắc trước khi một nụ cười xinh đẹp trải rộng trên khuôn mặt cô. Cô lắc đầu và ngay lập tức quay lại trò chơi của họ. “Chúng ta sẽ làm điều mà chúng ta đã làm... trước đó?”

“Em có thích những gì chúng ta đã làm trước đây không?”

Với vẻ ngượng ngùng thích hợp, cô quay đi và gật đầu. “Em... em có.”

“Vậy thì được. Chúng ta sẽ làm những gì chúng ta đã làm trước đây. Bao nhiêu lần tùy ý.”

“Rhonda Lee Reed. Vào đây ngay!”

Nụ cười rạng rỡ của cô trở lại. “Con tới đây, mẹ,” cô đáp lại. Cô nhìn Brendon, đánh giá anh. “Ít ra em dễ chịu hơn. Tối nay. Ở trong xe đó.”

Brendon bật cười. “Anh hứa.” Anh chà ngón tay qua má cô. “Yêu em, Ronnie Lee.”

Cô kiễng chân lên và hôn môi anh. “Em cũng yêu anh. Giờ thì,” cô ấy chộp bàn tay anh, đan các ngón tay vào nhau, “chúng ta hãy vui vẻ gạ gẫm nhau khi gia đình của em không nhìn thấy.”

Brendon cười toe toét để Ronnie dẫn anh vào căn bếp ấm áp của gia đình Evans-Reed. “Rhonda Lee Reed, anh tuyệt đối yêu cách nghĩ của em.”

HẾT

Table of Contents

DẪN

PHẦN I Giảng Sinh Với Đàn Sư Tử

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

PHẦN II Cái Đuôi Của Shaw

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

K12 Thực tế là cô đẩy anh vào thang máy và nói với anh rằng cô muốn gặp anh ở trên lầu trong một thời gian ngắn nữa. Đã bốn mươi phút trôi qua và anh bắt đầu kích động. Điều gì đó về người

phụ nữ ấy, điều gì đã khiến Brendon mất trí và điên cuồng. Thứ gì đó đã khiến anh muốn làm mọi điều cần thiết để cô trở thành một phần trong cuộc sống của anh mãi mãi. Không chỉ bởi cô là một người tuyệt vời ở trên giường - mà Chúa ơi, thậm chí đúng vậy - mà vì cô có một trái tim rộng lớn như Châu Á vậy. Anh yêu cái cách mà Ronnie quan tâm đến những người trong cuộc sống của cô và cô có thể làm những gì để chăm sóc cho họ. Bảo vệ họ. Anh yêu cái cách mà cô yêu cuộc sống này. Người phụ nữ ấy đã làm được nhiều điều trong ba mươi năm cuộc đời mình và hơn cả những người ở độ tuổi hơn sáu mươi, nhưng cô vẫn hành động như thể mọi thứ thật tuyệt vời và mới nguyên. Cô luôn tìm thấy một cái gì đó thú vị để học hỏi thêm. Chúa ơi... anh yêu cô. Anh yêu cô và cô đã là gia đình của anh rồi. Họ đã là gia đình. Cô chỉ chưa nhận ra điều đó thôi. Những tiếng gõ cửa làm anh ngạc nhiên vì anh đã cho cô chìa khóa rồi. Anh đặt bia lên bàn và đi ra phía trước. Anh không cần phải kiểm tra qua mắt cửa vì anh có thể ngửi thấy mùi hương của cô ở phía bên kia. Anh ngửi thấy mùi hứng thú và kỳ vọng của cô. Mùi hương ấy làm anh trở nên mãnh liệt và dữ dội, nhưng khi anh mở cửa thì anh đóng băng. Anh nghĩ cô đang đùa. Nhưng không. Không phải Ronnie của anh. Cô gái ấy mặc một chiếc váy kẻ sọc quá ngắn, áo trắng, cùng đôi giày thể thao Keds màu trắng. Cô ấy cột mái tóc kiểu đuôi ngựa ở đỉnh đầu và thậm chí còn đeo một chiếc kính cận nhỏ gọng kim loại. Cô ấy cầm một cuốn vở và sách giáo khoa ở trước ngực và nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Tôi... tôi ở đây cho buổi dạy kèm của anh,” cô ấy lặp bặp, và tất cả những gì Brendon có thể làm là tựa vào cánh cửa, nhìn chăm chăm vào cô ấy. Cô ngược lên nhìn anh. “Anh sẽ không để tôi vào sao? Mẹ tôi sẽ thực sự nổi điên lên nếu tôi không trở lại trong vòng một tiếng nữa.” Giọng của cô ấy khàn hơn, âm vực cao hơn một chút và có vẻ không an toàn. Cô muốn đóng kịch để anh gạt bỏ em trai ra khỏi tâm trí mình và anh rất hạnh phúc khi thuận theo. “Lẽ ra em

phải có mặt ở đây rồi chứ.” Anh bước lùi lại và cô bước vào, cố để không cọ vào anh. “Muốn bia không,” anh đề nghị và đóng sầm cửa sau lưng cô. Cô nhảy dựng lên và quay lại. “Ừ... không. Không cần đâu. Ổn mà.” “Em chắc không? Có thể giúp em thả lỏng một chút.” “Em không cần phải thả lỏng, Brendon Shaw. Em cần phải giảng cho anh nghe về lượng giác, rồi em có thể về nhà ăn tối.” Cô xông vào phòng khách và đặt sầm cuốn sách xuống bàn cà phê của anh, sau đó ngồi nghiêm nghị bên mép sofa của mình. “Em chỉ làm điều này bởi huấn luyện viên Wilson đã yêu cầu thôi.” “Ra là vậy. Em là chủ tịch câu lạc bộ toán học.” Brendon ngồi xuống sofa cạnh cô. “Vậy nói cho anh biết, Ronnie Lee, tại sao em không thích anh?” “Không thích anh? Ai nói em không thích anh?” “Em đấy, khá nhiều. Em chưa bao giờ nói chào anh khi ngồi cạnh anh trong lớp học lịch sử cả.” Anh vuốt sượt tóc rơi ra từ phần đuôi ngựa khỏi cổ cô. “Em chẳng thèm nhìn anh.” Đôi mắt cô ấy nhắm lại khi anh chạm vào cổ mình, và một cơn rùng mình nhỏ chạy dọc cơ thể. “Điều đó... điều đó không đúng. Em chỉ... chúng ta không...” Cô lắc đầu. “Em không thể nghĩ được gì cả khi anh làm như thế.” “Làm gì?” Anh nhẹ nhàng hỏi lại khi hôn cổ cô. “Không biết em đang nói về chuyện gì nữa.” “Chúng ta cần phải học.” “Học để sau đi. Anh cần em trấn an anh ngay bây giờ.” “Trấn an anh?” “Nói rằng em thích anh, Ronnie Lee.” Anh cắn cổ cô. “Thậm chí tốt hơn là... cho anh thấy.” Hai mắt của Ronnie liếc qua và cô chụm chặt hai đầu gối lại với nhau. Cô nghĩ rằng mình phải kéo Brendon Shaw vào vở diễn nhỏ này. Không có nhiều con đực, con người hay kẻ biến hình, hoàn toàn thoải mái với nó. Hoặc họ đã làm sai. Vào thẳng món chính và thậm chí không để tâm đến các cảnh diễn nhỏ mà cô tạo ra. Không phải Brendon. Cô có thể dễ dàng hình dung anh là đội trưởng của đội bóng đá trường Trung học nào đó, thu hút các cô gái trẻ lao vào cái chết của sự trinh tiết. Cô sẵn sàng cười lên anh và làm tình với anh đến mức quên lãng, cô không ngại

mở rộng trò chơi nhiều hơn chút chút. Bao lâu rồi cô mới có một người xứng đáng với công sức ấy? “Anh dừng lại ngay đi, Brendon Shaw! Em không phải là những cô gái dễ dãi trong đội cổ vũ.” Cô hất bàn tay mình vào mặt anh để đẩy anh ra và thét lên khi lưỡi anh liếm lòng bàn tay cô. “Em... em là một cô gái ngoan.” “Em không phải, Ronnie Lee.” Một bàn tay to lớn ôm ngực cô. “Hãy để anh cho em thấy mỗi một lần xấu xa vui vẻ biết bao.” “Em... em không thể. Điều đó là sai trái. Nếu mẹ phát hiện ra điều gì thì sao? Hay người thuyết giáo? Họ sẽ thấy nó trên khuôn mặt em. Em biết họ sẽ thấy và em sẽ bị thiêu trong địa ngục mất.” Bằng một nụ hôn trên cổ và bàn tay xoa bóp ngực cô, Ronnie phải mất ba mươi giây sau để nhận ra Shaw đã từ từ đẩy cô từ phía sau. “Không ai biết cả, Ronnie Lee. Anh hứa.” “Anh sẽ nói cho tất cả mọi người.” “Anh sẽ không làm thế. Anh biết những gì cha em sẽ làm với anh nếu ông ấy phát hiện ra.” Anh mở cúc áo của cô trong một thời gian kỷ lục, tuột nó ra khỏi vai cô. “Đây sẽ là một bí mật nhỏ của chúng ta, Ronnie Lee. Của em và của anh.” “Nhưng... em chưa bao giờ làm thế trước đó.” “Chưa bao giờ?” “Chưa. Chưa bao giờ.” “Đây là lần đầu tiên của em sao?” Cô gật đầu ngược ngùng. Tuyệt vời, vì cô chưa bao giờ ngược ngùng dù chỉ là một ngày trong cuộc đời mình. Ngay cả khi cô mất đi sự trong trắng. “Đừng lo lắng, bé con. Anh sẽ chăm sóc cho em.” Cô nghĩ Brendon sẽ chỉ ăn ý phần đầu với cô rồi sẽ nhảy xổ vào, cô không thấy phiền, nhưng anh thì không. Anh vào vai cậu bé hàng xóm xấu xa. Anh tựa vào một bên, nhìn chăm chăm vào cô, dựa đầu vào một tay. “Vì đây là lần đầu tiên của em, anh sẽ làm thật chậm. Anh không thể xông vào em hay anh sẽ làm tổn thương em.” Trời ơi. “Và anh không muốn làm tổn thương em, Ronnie Lee.” “Được rồi.” Các ngón tay trượt xuống ngực cô, dừng lại một thời gian ngắn để gỡ chiếc móc áo ngực ra. Sau đó, tay anh vẫn tiếp tục cuộc hành trình khám phá cơ thể cô. Váy cô, thứ duy nhất, bên cạnh đôi giày thể thao Keds

màu trắng, là cô vẫn còn trên người. Ôi Chúa ơi. Người đàn ông này thật biết cách! Chầm chậm, bẽn lễn, Ronnie mở mắt. “Ngoan lắm. Giờ hãy nói cho anh biết nếu nó làm đau em nhé.” Cô gật đầu e thẹn và chiến đấu với mong muốn nhằm giải quyết người đàn ông này trên lưng anh và có được anh bằng vũ lực. “Còn thế này thì sao?” Bàn tay anh vẫn chưa ngừng hoạt động. “Có thấy tuyệt không?” “Có.” “Tốt.” Anh thoải mái ngồi trên ghế, đầu anh vẫn tựa trong lòng bàn tay mình. Toàn bộ căn phòng tràn đầy hơi thở nặng nề của họ và những ngón tay vuốt nhẹ bên trong cô, những âm thanh nhỏ có thể gây ngỡ ngàng với một người phụ nữ yếu ớt. “Bây giờ, anh sẽ thử một cái gì đó khác, Ronnie Lee. Em có thể có một chút sợ hãi lúc đầu, nhưng những gì mà em cảm thấy là hoàn toàn bình thường. Được không?” Cô gật đầu và nắm lấy vai anh khi các ngón tay cái của anh chạm vào cô. Hai chân cô di chuyển không ngừng trên sofa và hơi thở của cô chuyển sang hỗn hển mãnh liệt. “Đúng rồi, bé cưng. Chỉ cần theo nó thôi.” Shaw nhìn cô bằng đôi mắt điên cuồng, như thể anh không thể chờ cô tới được. Không, Ronnie biết nhiều hơn. Shaw chỉ đơn giản thích ngủ với phụ nữ. Một đặc điểm hiếm có và hùng mạnh đầy hấp dẫn ở một con đực. Vào lúc mà cô còn lơ lửng trở lại, Shaw đã cởi quần áo ra và có bao cao su ở đó, có thể là từ hộp đã mua trước ở một cửa hàng thuốc nhỏ. Cô biết anh ấy thực sự thích váy của cô vì anh vẫn không cởi nó ra - chỉ nhắc nó ra khỏi vị trí mà thôi. “Em đã sẵn sàng chưa, Ronnie Lee?” anh hỏi giữa những nụ hôn sâu. Ronnie chỉ có thể gật đầu. Cô không muốn nói bất cứ điều gì ngu ngốc cả. Giống như “lấy em nhé.” Cô không muốn ngã vào anh chàng này, nhưng sao cô có thể không đây? Chắc chắn rồi, anh quá tuyệt khi ở trên giường, nhưng quỷ tha ma bắt, có quá nhiều anh chàng như thế. Không, Brendon Shaw là một người yêu chính thức, thực sự với một khiếu hài hước tinh quái. Và anh ấy thích cô. Anh không chỉ ham muốn cô, mà anh thích cô. Cô có thể nói thế. Cô đã biết đủ những

người đàn ông mà họ chỉ muốn một người phụ nữ ngủ với mình khi họ thích cô ấy. Và cô thích anh. Rất nhiều. Bàn tay anh nắm chặt hông cô, nâng chúng lên một chút. “Lúc đầu sẽ hơi đau,” anh thì thầm vào tai cô. “Nhưng sau đó, anh hứa nó sẽ đỡ hơn.” Cô mỉm cười, yêu thực tế là anh vẫn đang cuốn vào trong trò chơi. “Như vậy chuyện vừa xảy ra là gì?” cô thở hỗn hển. “Tuyệt hơn chứ, bé cưng,” anh rên rỉ một cách dữ dội bên tai cô. “Chúa ơi, tuyệt hơn rất nhiều.” “Brendon Shaw, anh không biết cách chia sẻ gì cả.” Brendon rời mắt khỏi ly sữa lạnh mà anh mới chỉ nhúng bánh Oreo của mình vào. “Này? Sư tử đực.” Sau hơn một tiếng trên sofa, bằng cách nào đó họ muốn nhét vào dạ dày trên sàn phòng khách của anh với một đồng đồ ăn vặt. Nhưng dường như cả hai đều chuộng bánh quy sô cô la với kem ở giữa. Quá tệ với Ronnie khi chỉ có một túi. Ronnie quyết tâm đến chỗ những chiếc bánh quy khác và Brendon kéo túi trở lại, gần người anh hơn. Ronnie gặm gừ và Brendon gặm lại. Mắt cô nheo lại. “Anh gặm lên với em à?” “Và anh sẽ lại làm thế nếu em không thể bỏ chân ra khỏi bánh Oreo của anh.” Cô di chuyển nhanh, anh phải công nhận điều đó, đáp xuống lưng anh trước khi anh có thể chớp mắt. Dù vậy, không thể nói anh thực sự bận tâm. Với lại cả hai đều khóa thân, cảm giác thực dễ thương khi cô lại ngo ngoậy ở đó. “Đưa em bánh quy đó đi!” “Bớt cái của riêng em ấy.” Ronnie thở hỗn hển và cắn chặt dải tai của anh khi cô đưa tay ra và hung dữ nắm lấy bánh quy. “Bỏ rằng nanh ra khỏi anh đi.” “Chia cho em,” cô nói giữa hai hàm răng đang nghiền chặt tai anh. “Anh không chia sẻ.” Cô cắn mạnh hơn khi anh tuyên bố. “Ôi! Được. Được! Em có thể gặm một chút.” “Em muốn cả chỗ bánh quy cơ, mèo ạ.” Cô nhả tai anh ra và vươn tới, giật nó khỏi tay anh. Anh ngửa ra, giữ hông cô trước khi cô có thể ngo ngoậy ra xa anh. Nhận ra anh đã tóm được mình, cô đẩy toàn bộ bánh vào miệng mình và cười toe toét. “Anh không thể tin được là em trộm bánh quy của anh.” Cô nhai một chút và thè lưỡi ra, cho thấy bánh quy.

và kem bị nghiền nát. “Ồ, rất tốt.” “Lại đây nào, Shaw. Hôn em đi.” “Không đời nào.” Anh quay mặt đi và cô hạ một nụ hôn đầy vụn bánh lên má anh. Cô nuốt xuống và thở dài đầy vui sướng. “Đây là cái bánh quy ngon nhất mà em từng ăn.” “Anh cá là thế.” “Đừng ghen tị.” “Anh không có. Anh chỉ nghĩ thật đáng buồn khi chúng ta đánh nhau vì một cái bánh quy và anh có cả gói ngay đây.” “Ồ. Anh có.” Ronnie hưởng tới những chiếc bánh quy khác, nhưng anh đã giữ cô lại. “Em muốn một cái bánh khác. Ngay bây giờ!” “Được rồi. Với một điều kiện.” Cô ngả người ra sau và liếc nhìn anh. “Điều này không liên quan đến việc em mặc đồng phục y tá với giày cao gót, đúng không?” “Không phải đêm nay, không.” “Nhựa? Còng tay lỏng? Thứ giải trí liên quan đến em, một chiếc máy xoa bóp, và...” “Xin hãy ngừng lại. Những điều này sẽ để sau.” Thậm chí, có thể là tối nay nếu anh kiếm được bộ đồng phục y tá. “Ngay bây giờ, anh muốn em hứa với anh vài điều.” “Sao cơ?” Anh phải tiến hành một cách thận trọng ở đây. “Nếu em phải rời đi vào bất kỳ khoảng... ừm... thời gian nào, em hãy nói cho anh biết.” Cô chồm người dậy, và nếu anh không giữ chắc cô, có lẽ cô đã lao đi. “Nghe như là một lời cam kết ấy nhỉ.” “Không, không,” anh nói nhanh, đã ngửi thấy mùi hoảng loạn của cô ấy. “Không phải một lời cam kết. Một cử chỉ lịch sự. Thế thôi. Điều lịch sự nên làm ấy mà.” Những người miền Nam, những gì anh có thể nói, là coi trọng sự lịch sự và nhã nhặn. “Em sẽ không muốn anh phải lo lắng nếu em và Sissy Mae chỉ đi mua sắm thôi, phải không? Đặc biệt là tất cả những chuyện xảy ra với em trai anh.” “Anh sẽ không yêu cầu em ở lại mãi mãi, đúng không?” “Không. Chỉ cần cho anh biết khi em đang xếp hàng ở một nơi nào đó.” Bằng cách này, nếu cô rời bỏ anh, anh có thể thuyết phục cô ở lại mãi mãi. Anh có thể rất có sức thuyết phục khi tình hình buộc phải thế. “Đây là để anh không phải lo lắng, phải không?” “Phải.” “Không phải vì anh đang mong em ngồi xuống với anh hay gì khác chứ.” “Không bao giờ,” anh nói dối. Tiếc là,

có vài lần khi người đàn ông phải lừa dối người phụ nữ của mình. Về hoảng sợ dữ dội trong mắt cô ấy... nói dối là điều rất quan trọng vào lúc này. Anh cần phải kéo cô vượt qua trước khi anh vồ lấy và khiến Ronnie mãi mãi là của anh. “Được. Em đồng ý với điều đó. Và chỉ có thể thôi.” cô ấy thay đổi dữ dội không cần thiết. “Hoàn hảo.” “Giờ chúng ta kết thúc cuộc hội thoại đáng sợ này được chưa?” “Được.” “Tốt. Em muốn thêm bánh quy.” “Lấy bánh quy chết tiệt của em đi.” “Đưa em những chiếc bánh quy đó hoặc em sẽ đá cái mông của anh.” Anh bật cười, tay vẫn trượt dọc theo cơ thể trần truồng của cô, “Em biết không, có những cách khá hay để đưa cho em những chiếc bánh quy đó.” “Ồ.” Cô ấy chớp mắt. “Anh nói đúng.” Trước khi Brendon có thể di chuyển, Ronnie ra khỏi vòng tay anh và tránh mặt anh. “Ronnie, em làm gì...” “Hãy làm việc đi, anh bạn,” cô nói sau khi thả anh ra với một âm thanh tuyệt vời. “Chúng ta nên làm xong chuyện này, chúng ta có thể tranh một vài chiếc bánh quy hoặc hơn.” Brendon nắm chặt hông cô và kéo cô xuống thấp hơn. “Em biết không, người đẹp,” anh thở dài trước khi đưa cô lên thiên đường, “Anh yêu việc ầu đả với em.”

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17